

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

I A M B L I X O Y

Χαλκιδέας, τῆς Κοίλης Συρίας, ~~270 E49~~

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidensis, ex Cœle-Syria,

DE VITA PYTHAGORICA

L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
scatebat, purgatus, Notisque perpetuis illustratus à

LUDOLPHO KUSTERO.

Versionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit
Vir Illustris ULRICUS OBRECHTUS.

Accedit

MALCHUS, sive PORPHYRIUS,

DE VITA PYTHAGORÆ:

Cum Notis

LUCÆ HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHUSII

Itemque

ANONYMUS apud PHOTIUM

DE VITA PYTHAGORÆ.

AMSTELODAMI,

Apud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus
CHRISTIANUM PETZOLDUM.

CIO D CC VII.

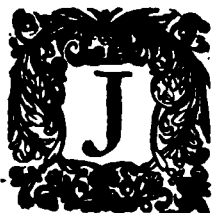

KONINKL.
BIBLIOTHEEK
TE 'S-GR.

PLVRIMVM
REVERENDO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
MUSARUM PATRONO ET
FAUTORI EGREGIO,
EIDEMQUE PRÆSULI
DOCTISSIMO,
OB SINGULARIA EJUS IN SE MERITA,
LIBRUM HUNC,
GRATI ANIMI TESTANDI CAUSA;
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

A D LECTOREM.

AMBLYCHUM Nostrum *περί Πυθαγορικῆς Βίης* primus publici juris fecit * Arcerius Frisius; sed partim injuria temporis, partim librario-
rum negligentia & imperitia adeo corruptum
& deformatum, ut nesciam, an à renatis li-
teris ullus scriptorum veterum pluribus men-
dis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsan
cuipiam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima
editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic
tam male affecto ante nos medicam manum admovisse. Spem
quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant
viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas
Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit.
Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuum re-
lictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me
facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggredèrer;
instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori
& humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinii, qui
instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præfunt, mihi-
que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta co-
mitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musæ-
rum fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis
apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque
foedissimas maculas ex Jamblichō deterfi, & lacunas non
paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

A D L E C T O R E M.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficilioribus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritus, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonientes Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratae erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent diversæ, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utrasque profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare coepi, *Δευτέρας Φερτίδας* cum Lectore communicem.

Num.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἰρέσεως ἱερευγόμενα, procul dubio scribendum est, ἐξαιρέτως ἱερευγόμενα, (scil. τελείας.) Id est, (initia) quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriae partibus) celebrabantur.

Ibidem pro μνημάτων, scribendum est μνημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepsit. Mendum autem hoc jam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιάθῃ, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ἡναυτιάθῃ; ab ἡναυτῖσθαι, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Diæt. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μισοδάκτυλα ἡναυτίασα τῷτο ἀκέσας τῆνομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἡναυτίασα illic vertit, *repugnavi*; quasi ab ἡναυτιάῃ: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἡναυτίασα; à ναυτιάῃ, *nauseare, vel nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μισοδάκτυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σκαίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιάῃ accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιάῃ ἀπάρτας ἐπὶ τῷ Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nauseam omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus*.

Num. 60. pro ἀναλυτικόν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζειν τὰς ὀδόντας, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corrigere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχινίζειν: à σχῖνος, *lentiscus*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχινίζειν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχινίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχῖνος: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχίνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῆς λευκῆς τῆς ὀδόντας· ἀφ' ἧς καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεισθαι, *lentiscum rodere*, an *cuspidem ex lentisco facta dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχίζειν τὴν ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχειν τὴν ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμήγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφυλότις, ἰσότης, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ φιλότις, ἰσότης. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

λα ἐν τῷ, ἡ Φιλότης, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *equalitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράψαι Εἰσοίους ἔφη τὴς νόμους ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελύσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. xlii. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam durum de Ephesiis sententiam pronuntiaverit; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἀἴτιον Εἰσοίους ἡδηδὸν ἀπάγξασθαι, οἷτινες Εἰσομόδαρον ἄνδρα ἐαυτῶν ὀνηστὸν ἐξέβαλον, πάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, &c.* Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclito*, Sect. 2. Ubi Menagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ὃ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίους ἔφη, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπισήμης νομοθετῶν ἐπιχειρήσαν. Id est, *Non enim leges scripserunt*, (scil. Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat) *quibus cives universos, more Heracliti Ephesii ad laqueum amandarent; sed &c.* Vel sic: Οὐ γὰρ ἔγραψαν τὴς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίους, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελύσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesii, qui universos cives ad laqueum amandavit; sed &c.* Utrovis modo scribas, sensus erit clarus &

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro ἐπεχείρησι rescribendum diximus ἐπεχείρησαν; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui cædem commiserat, convenire se volenti, respondisse, Οὐ δεισιεύειν αὐτόχειρι: *Se homicidæ non dare responsum*: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse jactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharædo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: Οὐ σὲ δεισιεὺς Μουσῶν δερᾶποντα κατέχλας. Vid. Ælian. Var. Hist. Lib. viii. cap. 43. Simile responsum Calondæ, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀρχίλοχος. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsim in lucem prodit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculo careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue, quod verbis, quæ secundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt, Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo, ut Grammatici loquuntur, subjicere soleat: veluti, si quis dicat, *scio, quod sit doctus*, pro, *scio eum esse doctum*; vel, *dico, quod hoc sit verum*, pro, *dico hoc esse verum*; & similia; quæ non possunt non aures delicatiores offendere. Hæc autem dico, non ut de laudibus viri egregii quicquam detraham, sed ut juniores moniti, ab hoc genere barbarismi, quo multos recentiorum scripta sua foedare video, cavere discant. Porro ubi interpretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi (quidni enim homo humani aliquid interdum passus fuerit?) de eo in notis Lectorem monui; ab ipsa autem versione manus abstinui, ut eam, qualis ab auctore profecta esset, non vero interpolatam Lectori exhiberem. Antequam à Jamblichio discedam, id paucis addam; me sæpius miratum esse, qui factum sit, ut in hoc libello toties res eadem & sæpe integræ paginae diversis in locis αὐτολεξεί repetantur: veluti Num. 68, 188, 225. Num. 71, 94. Num. 86, 87, 137. Num. 69, 229. Num. 133, 177. Num. 196, 224. Num. 101, 102, 230, 231. Num. 139, 140, 148, &c. Equidem, persuadere mihi non possum, Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse, ut nesciret, quæ antea scripsisset. Quin potius existimo, Vitæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichio ultimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia, confuse, ut sit, in schedas ab eo conjecta; unde alii postea vitam hanc confarcinaverint, idque tam exigua diligentia & cura, ut sæpe eadem, superiorum obliti, bis terve iterarent, & quædam in alienum prorsus locum nullo judicio infercirent. Sane vix aliam comminisci possum causam, quare libellus hic non solum tam crebras, ut dixi, earundem rerum habeat repetitiones,

A D L E C T O R E M.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius materiarum congeriem, quam historiam apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichus ob argumenti & materiae similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus scrip-
tia Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim mone-
mus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo
viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Hol-
stenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rit-
tershusii antea tam raro occurrebant, ut eas in variis Ba-
taviæ bibliothecis diu frustra quæsserimus: donec tandem
vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singu-
lari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas
ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas
ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non
parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente,
Vir Clarissimus Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in
Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis
Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius uti-
que misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine ~~Notarum~~ suarum Rittershusius, Vir accuratæ
diligentiæ & diffusæ eruditionis, confundit quidem Mal-
chum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadel-
pheni, rerum Byzantarum scriptore, cujus Photius &
Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in
iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam
Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, ce-
le-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8.
Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Luca Holstenio debemus.
Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ,
& alia Porphyrii Causcula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro κατακορέσθον μέλος, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, ἀκότερον, vel, ut Arcerius mavult, ἀκατακορέσθον μέλος; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiari non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblicho veram lectionem, quæ est κατακορέσθον, ex MS. restituiamus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. Δι' αὖς αἰτίας ἐκ ἐπακούμεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναγμόνιον φθγγομένης. *Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cætera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua pertexam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavisurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruor otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

A D L E C T O R E M.

fui. Malui enim privatus , & ab omni tumultu strepitu-
que aulæ remotus , meis me oblectare Musis , ex quibus
incredibilem semper voluptatem cepi ; quam inter homines
ab his deliciis alienos , splendidæ servituti obnoxius , inglo-
riam vitam traducere.

Ex Museo meo , Anno
Dom. clō d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ἡ περὶ τῆς

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

Κ Ε Φ. α'.

Ι **Ε** ΠΕΡΙ πάσης μὲν φιλοσοφίας ὁρμῆς θεὸν δὴ πᾶς ὠρεκαλεῖν ἔχον ἅπασιν πῆς γε σώφροσιν· ἐπὶ δὲ τῇ τῆς θείας Πυθαγόρας δικαίως ἐπ' αὐτῷ νομιζομένη, πολὺ δὴ πᾶς μᾶλλον ἀρμύνη τῆς το πνεῖν. Ἐκ τῶν γὰρ αὐτῶν mine censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

ἡ περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπικὸς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio una cum Vita hac Pythagoræ: Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδεύου περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρίσεως λόγος. α'. Περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης. β. Προτρεπικὸς εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περὶ τῆς κινήσεως Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης & τῆς Γνωμικῆς, & τῆς Μυσικῆς, & τῆς Πυθαγορίστικης. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quo-

JAMBLICHI

CHALCIDENSIS

DE

V I T A

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

C A P. I.

UM omnibus, vel certe cordatioribus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

dam comessabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrum laudet eū τῷ περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρίσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορικῆς (vel Πυθαγορικῆς) αἰρίσεως, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Προτρεπικὸς εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam præclare meretur, in lucem edendus. Notandum autem est, librum hunc inscribi περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores & instituta describere,

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Accedit, quod & pulchritudine sua & maiestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter & nos Diis ducibus cœpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque iusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacuerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepaiatur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiam magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

τῆς ὠρθοδοξείας τὸ κατ' ἀρχαίαν, οὐκ ἔστιν ἄλλως, ἢ διὰ τῶν Θεῶν ἀνπλασθέντων. ³ πρὸς γὰρ τὰ τοῦ καὶ τοῦ καλλὸς αὐτῆς ἔστι τὸ μέγεθος ὑπεραίρει τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν, ὥστε ἐξ αἰφνης αὐτὴν καταθεῖν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις τῶν Θεῶν εὐμενῶς ⁴ ἐξηγησάμενος καταβραχὺ προσίων, ἡρέμα ἂν αὐτῆς ὠρθοπάσασθαι τι διωχηθῇ. * Διὰ τὰ πάντα δὲ ἂν πᾶσι τῶν θεολογούντων πρὸς τοὺς θεοὺς ἡγεμόνας, καὶ ὁππότεύσαντες αὐτοὺς ἑαυτοὺς, καὶ τὸν λόγον, ἐπώμεθα, ἢ ἂν πάτησιν, εἴτε ὑπολογιστέοι, τὸ πολὺ ἤδη χρόνον ἡμελησάμενοι τῶν αἵρεσιν πάντων, καὶ τὸ μαθήμασιν ἀπείκωνωμένοις ἔστι πῶς διαπορήτοις συμβόλοις ὁππότεύθαι, ψάδεσσι τε καὶ νότοις συγγράμμασιν ὁπισκιάζοντες, ἅλλαις τε πολλαῖς πιαύταις δυσκολίαις ὠρθοπαθεῖν. ἔξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν Θεῶν βέλγησις, μεθ' ἧς ἔστι τὰ τέτων ἐπιδορώμεθα διωκτὴν ὑπομῆεν. μετὰ τῷ Θεῷ, ἡγεμόνα ἑαυτῶν προσθησόμεθα τὸ δέχησθαι ἑπαιτήματα τῆς Θεῆς φιλοσοφίας, μικρόν γε ἂν ὦν προσλαβόντες πρὸς τὰ γέννησιν αὐτῶν ἔστι τοῦ πατρὸς.

³ Θεῶν] Hæc vox ex priore Edit. exciderat, quam ex MS. revocavimus.

⁴ Πρὸς γὰρ τὰ τοῦ] Syntaxis & sensus requirunt, ut legatur, πρὸς τὰ τοῦ, vel πρὸς τὰ τοῦ, i. e. *præterea*. Deinde scri-

be ὥστε ἐξ αἰφνης αὐτὴν κατὰ διάνοιαν quem sensum Interpres etiam ob oculos habuit.

⁵ Ἐξηγησάμενος] Sic recte MS. Male antea, ἐξηγησάμενος. Refertur enim ad Θεῶν.

Κ Ε Φ. Β'.

CAP. II.

3 ΛΕΓΕται δὴ ἔν Α'γκαῖον πὺν
καπικήσαντα τὸ Σάμον πὺν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γηγνητὸς μὲν
ἀπὸ Διὸς, εἶπε δὲ ἀρετῶν, εἶπε δὲ
ψυχῆς πὺν μέγα θ' ὅτι πῶτον τὸ Φή-
μιον αὐτὸ ἀπενεγκαμύειν. Φρονή-
σι δὲ δόξῃ τ' ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τάτω δὲ γνέσθαι χρησμὸν
ὡς δὲ τὸ Πυθίας, συναγαγεῖν δόποι-
κίαν ἐκ τ' Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τ'
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τ' Θετταλίας,
καὶ προσλαβεῖν ἐπὶ κῆρας ὡς δὲ πὺν
Ἀθηναίων, καὶ ὡς δὲ τ' Ἐπιδαυρέων,
καὶ ὡς δὲ τ' Χαλκιδέων, καὶ τάτων
ἀπάντων ἡγέμετρον οἰκίσαι νῆσον, πὺν
δὲ ἀρετῶν ἔσδ' ἀφ' ἧς ἔτ' γῆς Με-
λάμφυλλον καλεσμένην, προσεγο-
ρεῖται πὺν τὸ πῶλον Σάμον, ἀντὶ τῆς
4 Σαμῆς τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἔν χρησμὸν σωέειν γνέσθαι
πιεῖν.

Α'γκαῖ', εἰναλίαν νῆσον Σάμον
ἀντὶ Σάμης σε
οἰκίζειν κέλομαι. φυλλὰς δὲ
ὀνομάζειται αὕτη.

Τὸ δὲ τὸ πῶλον δόποικίας ἐκ τ' ὅτων τῶν
προσηρημένων σωελεῖν σημείον ἐστὶν
ἔ μόνον αὐτὸ Θεῶν τιμὰς ἔ θυσίας,

* Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus
recte, Μελάφυλον. quod & jam ante no-
taverat Luc. Holsten. ad Stephanum By-
zant. v. Σάμω.

* Σαμῆς] Scribe, Σάμης. ut recte in

ANCAE igitur Sami, quæ in
Cephallenia sita est, incolam,
Jove natum esse ferunt; sive vir-
tute, sive animi magnitudine hanc
sibi famam pepererit. Prudentia
vero nominisque gloria inter cæ-
teros Cephallenæos facile princi-
pem fuisse constat. Traditur au-
tem, hunc à Pythia oraculo mo-
nitum, ut contractis è Cephalle-
nia, Arcadia, & Thessalia colo-
nis, accitisque ex Attica, Epi-
dauro, & Chalcide demigrationis
fociis, coloniam ad inhabitan-
dam insulam deduceret, quæ à
foli terræque bonitate Melam-
phyllos appellabatur, urbem-
que à se conditam pro Same
Cephallenia, Samum nomina-
ret. Oraculum ipsum hujusmodi
fuit:

*Lique Samen, Ancae, Samum
sed conde: profundo
Insula cineta mari est antiquo no-
mine Phyllas.*

Quod autem colonia ex diâis lo-
cis adunata fuerit, non tantum
Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide
etiam Geographos veteres, apud quos
itidem urbem hanc Σάμην appellatam
fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus translata; verum etiam cognatæ familiæ, solennesque Samiorum festivitates indicio sunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniz conditor fuit, domo & cognatione Mnesarchum & Pythaidā Pythagoræ parentes descendisse ajunt. Hac autem inter populares jactata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem*

*Phæbo, amicumque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est: Mnesarcho scilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeste gravida, profecto prædixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucrosamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

¹ Τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἀλλ. συν.] Nihil præcessit, ad quod genitivi hi referri possint. Quare ne dubites scribere casu recto, αἱ συγγενεῖαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων σύνδοι· quam lectionem doctus etiam Interpres in versione sua expressit.

² Μνήμαρχον] Paulo post, hoc ipso ca-

δίῳ μεταγλυφαί τευχάανσιν ἐκ τῶν πόνων, ὅθεν τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν σωῆλθεν· ἀλλὰ ἔτι συγγενεῶν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων σωίδωι, ἃς πεινυμένοι οἱ Σάμιοι τευχάανσι. Φασὶ πῖναι Μνήμαρχον ἔν Πυθαΐδῃ, τῆς Πυθαγόραν γυνήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν συγγενεῖαν, τὴν αὖτ' Ἀγκαίαν γεννημένην, ἣν τὸ δόμοικον εἰλάντος. * Ταύτης ἣ τὴν εὐγενεῖαν λεγομένην ὡς πῶς τοῖς πολιταῖς, ποιητῆς τις τῶν ὡς πῶς τοῖς Σαμίοις γεννημένων, Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναι φησὶ, λέγων ἔτως·

Πυθαγόραν τ', ὃν τίκετ Διὶ Φίλω
Ἀπόλλωνι

Πυθαίς, ἣ καλὰ πλείστον
ἔχεν Σαμίων.

Ὅθεν ἡ ὁ λόγος ἔπος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελθεῖν. Μνημάρχῳ τέτρω τῷ Σαμίῳ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γινόμενῳ, μετὰ τῆς γυναικὸς ἀδελφῶς ἐπὶ κυσέως, προσέπειν ἡ Πυθία χρωμίδῳ πρὸς εἰς Συρίαν πλῆ, τὸν μὲν θυμηρέσσετον ἔσδαμ ἔσπικερδῇ, τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τε ἤδη, καὶ πῆξεσθαι παῖδα τῶν πάποτε καλὰ ἔσφία διοίσοντα, καὶ τῷ sapientia præstantissimus, huma-

pire, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνήμαρχος, prout etiam vocatur à Porphyrio in *Vit. Pythag.* Laërtio, & aliis.

¹ Τῶν πάποτε] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, τῶν πάποτε.

ἀνθρωπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σύμπαντα ἢ βίον ἐσόμενον. * Ο' δὲ
 Μνήμαρχος συλλογισάμενος, ὅτι
 οὐκ ἂν μὴ πυθόμενον αὐτῷ ἐξεησέ π
 παρὶς ἔτι πικρὸν ὁ θεός, εἰ μὴ ἐξαίρετον
 προστήρημα ἔμελλε παρὶς αὐτῶν, καὶ θεο-
 δώρητον ὡς ἀληθεῶς ἔσασθαι, τότε
 μὲν εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖ-
 κα Πυθαρίδα μετωνόμασεν, διὰ τῆς
 7 γόνος ἑ τὴν Προφῆτιδος. * Ἐν ᾗ Σιδόνι
 τῆς Φοινίκης διαποικίσεως αὐτῆς, τὸν
 γρόμομον υἱὸν Πυθαγόραν προσήγο-
 ροῦσεν. ὅτι ἄρα ὑπὸ τῆς Πυθίας προη-
 γερῶθη αὐτῷ. Ὡς αἰτιητοί γάρ Ε-
 πιμένιδης ἑ Εὐδόξος ἑ Ξενοκράτης,
 ὑπονοῦντες τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι τὴν Ἀπόλλω, καὶ κύσεως αὐτῶν,
 οὐκ μὴ ἔτι εὖ ἐχέσεως κατασησάμει,
 καὶ προαγγέλαια διὰ τὴν Προφῆτι-
 δος. τῷ τὸ μὲν ἐν ἑδαιμῶς προσέειπε.
 8 * Τὸ μὲν ποτὶ τὴν Πυθαγόρα ψυχὴν
 διὰ τὴν Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας ἔσται,
 εἴτε σιωπαδὸν, εἴτε ἑ ἄλλως οἰκειό-
 τερον εἴτε πρὸς τὸν θεὸν τῶν σιωπε-
 ταγμένων, καταπεπίμφοθαι εἰς ἀν-
 θρώπων, ἑδεῖς ἂν ἀμφισβητήσῃς,
 περμαίμενος αὐτῇ τε τῇ γυναι-
 καὶ τῇ σοφίᾳ τὴν ψυχῆς αὐτῆς
 τῇ παντοδαπῇ. καὶ παρὶς μὲν τὴν γυναι-
 9 σίως παῦται. * Ἐπεὶ ᾗ ἱερανομοία

no generi ad omnem vitæ ratio-
 nem quam maxime profuturus es-
 set. Hinc Mnesharchus collige-
 bat, se non interrogantem de fi-
 lio ideo responsum à Deo acce-
 pisse, quod singularis illi præcel-
 lentia & dona animi plane divi-
 na essent affutura. Et uxorem
 quidem statim mutato Partheni-
 dis nomine, à filio vateque Del-
 phica Pythaidem, ipsumque in-
 fantem mox Sidone in Phœnicia
 natum, Pythagoram appellavit;
 à Pythio scilicet eum sibi prædi-
 ctum esse significans. Non enim
 audiendi sunt Epimenides, Eu-
 doxus & Xenocrates, qui suspi-
 cantur, tum temporis Apollinem
 cum Parthenide congressum, gra-
 vidamque ex non gravida fa-
 ctam per Pythiam pronuntiasse:
 id enim nullatenus admittendum
 videtur. Caterum nemini, qui
 quidem ex ipsa viri nativitate &
 multiplici animi sapientia conje-
 cturam fecerit, dubium erit,
 quin anima Pythagoræ, Apolli-
 ninis subdita imperio, vel perpet-
 tim ejusdem Dei affecla, vel alio
 proximiori commercio eidem con-
 juncta, ad homines delapsa sit.
 Et hæc hæctenus dicta sint de ejus
 procreatione. Pater vero è Sy-

* Καὶ κύσεως αὐτῶν, οὐκ μὴ ἔτι.] Desid.
 Heraldus in *Animadvers.* in Jamblichum
 nostrum, recte legendum monuit, καὶ
 κύσεως αὐτῶν &c. i. e. *Eamque gravidam ex*
non gravida fecisse, Arcerius, quamvis &

in MS. suo οὐκ μὴ scriptum reperisset, ra-
 men in textu reposuerat, καὶ μὴ, sensu
 omnino repugnante.

* ἱερανομοία.] Sic rectius MS. quam
 prior Editio, quæ habebat, ἀπικομοία.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularaverat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum praefectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memoriæ forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque colerent: imo visus modo auditusque, in se cunctos convertibat, & quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi eum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμον δὸτε τῷ Συρίῳ ὁ Μνή-
σαιρχος μετὰ παμπόλλης κέρδους ἐ-
βαθείας πεποιθὲς, ἱερὸν εἶδημα το-
τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίῳ Ἰππυγράφας.
τὴν τε παῖδα πικίλοις παιδύμασι
καὶ ἀξιολογώτατοις ἐνέτρεφε, νυῷ
μὲν Κρεοφίλῳ, νυῷ ᾧ Φερεκύδῃ τῷ
Συρίῳ, νυῷ ᾧ χεδὸν ἅπανσι τοῖς ὅτι
ἱερῶν προῖσκα μύθοις ὡς θεῶν ἀλλων
αὐτὸν ἐγχαερίζων, ὡς ἂν ἐπὶ
θεῖα αὐτῆρας ἐκδιδαχθεῖη. ὁ δὲ
ἀνετρέφετο εὐμορφότατός τε τῶν
πώποτε ἰσσηθέντων, καὶ θεοπρεπέ-
τατος εὐτυχηθείς. * ὁποθιάνοντες τε ἰο-
τὰ πατρὸς, σεμνότατος, σωφρονέτα-
τός τε ἠϋξάνετο, κομιδῇ τε νεῦν ἐπὶ
ὑπαρχῶν, ἐντροπῆς πάσης ἐ-
αἰδῆς ἤξειτο ἡδὴ, καὶ ὑπὸ τῶν
πρεσβυτάτων ὀφθαίς τε καὶ φθεγ-
ξάμεν. ἰο ἐπέτρεφε πάντας,
καὶ ὅτι πνι εὖ προσέλεψας θαν-
μαστὲς ἐφαίνετο, ὥς ὑπὸ τῶν
πολλῶν εἰκότως βεβαιῶσαι, τὸ
θεῶν παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ ᾧ Ἰππύ-
ρωννύμῳ καὶ ὑπὸ τῶν τοιῶ-
των δοξῶν καὶ ὑπὸ τῷ ἐκ βρέφους
παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς Φυσικῆς
θεοιδείας, ἐπὶ μᾶλλον ἑαυτὸν

* Τῶν ἱερῶν προῖσ.] Antea male, τὸ ἱερὸν προῖσ.

† Ὅς ἂν καὶ τὰ θεῖα αὐτ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS supplevi. In priorie enim Edit. defunt hæc verba, καὶ τὰ θεῖα αὐτῆρας ἐκδιδαχθεῖη. ὁ ᾧ ἀνι-
στέφειτο.

ἰο Ἐπέτρεφε] Prior Edit. ἐπίτρεφε, & προσέλεψας, & θανμαστῶς quorum loco ἐπέτρεφε, & προσέλεψας, & θανμαστῶς vel absque MStorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet?

11 κατίπασεν ἄξιον τῶν παρόντων
προσημάτων δοξαίων, καὶ δι-
κρόμῃ θρησκείαις πᾶσι μαθήμασι,
καὶ λαίταις ἐξαίρεταις, εὐσεβείᾳ τε
ψυχῆς 12 καὶ κατασλῆ σωματικῆς.
ὧν τε ἐλάλη, ἥ ἐπατίεν εὐδία καὶ
ἀμειβόμενι χαλκίῳ, μήτε ὀργῇ
ποτε, μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μή-
τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ παραχῇ
ἢ προσπερία ἀλισκόμην. 13 ὥς ὅ
δαίμων πρὸς ἀρχαῖος ἐπιδημῶν τῇ
11 Σάμῳ. * Διόπερ ἐπὶ ἐφῆκε αὐτῷ
ὅτι πολλὴ δόξη ἔς τε Μίλητον
propter ejus adhuc ephebi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque præsentibus bonis
dignum se ostendit. Ornabant
illum & religio & doctrina &
peculiaris victus ratio, & ani-
mi firmitudo, corpusque ad mo-
destiam compositum. In dictis
factisque ejus comparebat inter-
na quies, & immutabilis tran-
quillitas: non iræ, non risui,
non æmulationi aut contentionis
studio, aut alij perturbationi &
proterviæ unquam vel tantillum
indulsi: adeoque, tanquam bo-
nus quidam Dæmon in Samio-
rum urbe peregrinabatur. Qua-

12 Κατίπασεν] Antea, κατίπασεν
corrupte. Hic repræsentavi quidem le-
ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
recte procedit. Quare, sensu exigente,
scribendum erit, ἐπὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀξίον τ.
παρ. προσημάτων ἀπὸ φαίνε· omiſſa voce
κατίπασεν, quæ quomodo locum hic ha-
bere possit, non video.

13 Καὶ κατασλῆ] Sic MS. Antea ve-
ro tantum legebatur κατὰ σλῆ, vocula
καὶ male omiſſa.

14 Ὡς ὅ δαίμων πρὸς ἀρχαῖος ἐπιδημῶν τ.]
Qui considerabit, Jamblichum non solum
fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
ligionis antistitem suo tempore prima-
rium, non mirabitur, eum de Pythagora
tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
mirum, Pythagoram Christo opponere
voluit, quod videret religionem nostram
nulla alia ratione magis subruī posse,
quam si hominibus persuaderet, existiſſe
etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
stum Dominum nostrum tam sanctitate
vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
solum æquassent, sed etiam vicissent.
Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δὲ ἄλλοι ὅτι Ὀλυμπίων
θεῶν ἐφημιζον, εἰς ὠφελίαν καὶ ἰσχυρό-
τατον ὅτι θεῶν βίᾳ λίγοντες ἐν ἀνθρώπινῃ μορ-
φῇ φαίνεσθαι τοῖς πᾶσι, ἵνα τὸ ἴδιον εὐδαιμονίας
συνέχουσαν ἴδωσιν καὶ ἐκείνῃ τῇ θεῶν φύ-
σει. i. e. Alii alium ex Diis Olympicis (Py-
thagoram) forebant, qui mortalem vitam e-
mendaturi, ejusque commodis consulunt,
isti seculo humana forma apparuerit, ut mor-
talibus beatitudinis & philosophiæ salutare lu-
men donaret. Habes hic Deum humana for-
ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
id impie ad Pythagoram transfudit. Con-
fer Nostrom infra Num. 92. ubi idem
legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
ram; ita Philostratus impostorem Apol-
lonium Tyaneum, ob divinam, qua eum
præditum fingeat, virtutem, ultra re-
liquorum hominum sortem longe exieit:
de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
inſenſiſſimus, tam magnifice sensit, ut
dixerit, Philostratum non debuissē opus
suum inscribere, Ἀπολλωνίου βίον, sed
Θεῶν ἐν ἀνθρώποις ἐπιδημία, i. e. Dei ad ho-
mines adventus: ne scilicet Christo Deo no-
stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumje&as peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discendique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θαλλῶ, καὶ εἰς Περίην πρὸς
Βίαντα διεκομίσθη ὅντι σφῆς, καὶ
πρὸς ἀστυγέροντας πόλεις ἐξεφείησε·
καὶ ¹⁴ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἦδη ἐν
παροίμῳ πολλοὶ πῶλα καὶ τὸν νεα-
νίαν ἐπ' ὀφημῶντες ἐξεθείαζον καὶ
διεθρύλλαν. Ἰσοφρομάχης δ' ἄρτι
τῆς Πολυκράτους τυραννίδος περὶ
ὀκτωκαδέκατον μάλιστα ἔτος γε-
γονώς, προορώμενός τε οἱ χωρήσθαι,
καὶ ὡς ἐμπόδιον ἔσαι τῇ αὐτῇ προ-
θέσει, καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σω-
δαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λα-
θὼν πάντας μετὰ τῷ Ἐρμοδάμαν-
τος μὲν τὸ ὄνομα, ¹⁵ Κρεοφύλα δὲ
ὀπταλαμῶνα, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύ-
λας ἀπὸ γόνου εἶναι, ¹⁶ Ὁμήρου ξένου

exstat in Proemio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentiliū philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

¹⁴ Τὸν ἐν Σάμῳ κομή.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ κομήτας, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectet, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitatam, decidamus.

¹⁵ Κρεοφύλας] Hunc alii rectius vocant Κρεώφιλον, per ω, & ι. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2.

¹⁶ Ὁμήρου ξένου.] Hæc corrupta sunt, nec ullam prorsus habent ἀκρίβειαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὅτις Ὁμήρου δ' ποιητῆς ξένος γαίᾳ λίσσεται, καὶ φίλος, καὶ διδασκαλός, &c. ξένος hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένου etiam interdum sumi pro ξενόδoku, quem vide. Homerum autem a Creophylo hospitio quondam exceprum fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῷ ποιητῷ ἡμεῖς φιλῶμεν ἔστι δὲ διδάσκαλος τῶν ἀπάντων· μετὰ τὰτα πρὸς τὸν Φερεκύδην διαπερθεύμενος, καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν, καὶ πρὸς Θαλῆα εἰς Μίλητον.

- 12 * καὶ ὡς ἀγαθὸν ἄνθρωπον πρὸς ἑκάστην αὐτῶν ἀνὰ μέτρον ἔτινος ὠμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ πᾶσι φύσιν αἰσθάνεσθαι θαυμάζειν, καὶ ποιῶν τὰ λόγων κρινόντων. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς ¹⁷ ἀσμενῶς αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσιος τὸν πρὸς ἄλλους ὅτι νέμεσις ὡς ἀγαθὸν, ὅτι μίσην πρὸς τὸν ὑπερβόηον ἢ τὸν προφοιτήσαντα ¹⁸ ἤδη δέξαν, μετὰ δὲ ὅσων ἡδυνάσθη μαθημάτων, τὴν γῆρας πρὸς αὐτὸν αἰπάσμενος, καὶ πᾶσι αὐτὸν ἀδίνεον, προσετίθει εἰς Αἰγύπτου Διόπλου, καὶ πρὸς Μίμφον καὶ Διοσπόλιν μάλιστα συμβαλεῖν ἱερῶσι. ὡς γὰρ ἐκείνων ἔστι αὐτὸν ἐφοδίασιν παῖτα, ¹⁹ διὰ δὲ σφοδρῶς ὡς πρὸς πολλοῖς νομίζεσθαι. καὶ μὲν τούτων γε προσημαμάτων, ἢ πρὸς φυσικῶς, ἢ πρὸς ἀσκήσεως ὅτι πρὸς τὴν χηρέαν αὐτὸν ἔλεγον, ὅσων τὸν Πυθαγόραν ²⁰ καθόρα. ὥστε ἐκ πάντων

ri Poetæ hospes, amicus, & in omnibus præceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum Physicum, & denique Miletum ad Thaletem trajecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent, & ingenium ejus suspicerent, suæque participem philosophiæ redderent. In primis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios juvenes relinqueret, famamque de se proditam præsentia suâ augetet; communicatisque quantum potuit disciplinis, & senectute corporis imbecillitate excusata, ut in Ægyptum navigaret, & maxime sacerdotibus Memphiticis & Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse præfidia, quæ opinionem singularis sapientiæ sibi perperissent: nec tamen se iis à natura & exercitatione dotibus fuisse præditum, quibus abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se

¹⁷ Ἀσμενῶς] Sic reposui auctoritate MS. pro ἄσμενος.

¹⁸ Προφοιτήσαντα] Sic potius, quam προσηματών, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προσηματόν, & pro eo posito, quod librariis solenne est.

¹⁹ Διὰ δὲ σφοδρῶς] MS. Regius habebat, διὰ σφοδρῶς: pro quo διὰ σφοδρῶς rescri-

bendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo usus est, διὰ scriptum invenisset, ejus loco διὰ in sua Editione infeliciter reposuit.

²⁰ Καθόρα] Sic codex MS. At sensus & constructio potius requirunt, καθόρα, quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat.

hoc lætum jam præfagium denun-
tiare, quod sapientior reliquis
mortalibus divinioreque futurus
esset, si cum istis sacerdotibus vi-
tam ageret.

C A P. III.

PRæter alia igitur, plurimum
quoque sibi profuturam tem-
poris præcipue parsimoniam à
Thalete edoctus, & propterea
vini carnisque usu, omnique
ingurgitatione abdicatis, intra
tenuēs facilesque digestu cibos
se continuit, & hinc somni
modicus, ac excitator, tum
animæ puritatem, tum corpo-
ri exactissimam & inflexam san-
nitatem comparavit; atque ita
Mileto Sidonem solvit: illam si-
bi majorem patriam esse persua-
sus, & inde facile in Ægyptum
transiturus. Ibi versatus cum
prophetis, qui Mochi, natu-
ræ interpretis, posterī erant,

[Ἐπαγρίαν] Vox corrupta: pro qua
ἀρχοντίαν scribendum esse Arcerius recte,
ut puto, censet. Conjungitur enim cum
ὀλιγοπνίαν.

[Μόχου] Mochi reddit eruditus inter-
pres. At Schefferus *Philos. Italic.* cap. v.
bene monuit, scribendum hic esse, Μώχου,
& designari a Jamblichō antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cujus Stra-
bo & Sextus Empir. mentionem faciunt.
Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: Εἰ
δὲ διὸ Ποσειδώνιος περὶ δασαί, καὶ τὸ πρὸς τῶν
ἀνθρώπων δόγμα παλαιόν ἐστι, ἀπὸ τοῦ Σιδωνίου
Μόχου, αὐτὸ τὸ Τριχίαν χρόνον γεγονέναι.
Si vero Posidonius credendum est, antiquum de

εὐαγγελίζετο, αὐτοῖς δὲ θεοῖς ἀγαμέμοις.
ἰεροῦσι συγγήμοις, θειότατον αὐτὸν
καὶ σωφρότατον ὑπὲρ πάντων ἰσχυρῶς
ἀνθρώπων.

Κ Ε Φ. γ'.

Ωφεληγεῖς οὖν πρὸς Θάλεω 13
πάντα ἅλλα, καὶ χρόνος μά-
λιστε φείδεσθαι, καὶ χαλεπὸν τέτατον οἰο-
πόσια περὶ καρωφαρία, καὶ ἐπιπρό-
τερον πολυφαρία δοποτιξάμεναι,
τῇ ᾗ τὸ λεπιδίων ἐὺκαταδότων ἐδω-
δῇ συμμετρηγεῖς, καὶ τέτατον ὀλι-
γοπνίαν, καὶ ἐπαγρίαν, καὶ ψυχῆς
καθαρότητά κλησάμενος, ὑγίαιάν τε
ἀκρυστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον τῆ
σώματος, ἐξέπλωσεν εἰς τὸ Σιδώνα,
φύσιν τε αὐτῆς πατριδα πεπεισμέ-
ναι εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμεναι
ἐκείθεν αὐτῷ ῥάονα τὸ εἰς Αἴγυπτον
ἔσταναι διχάσασιν. * Ἐν τῷ δὲ 14
συμβαλὼν τοῖς τε Μώχου ἔφυ-
σιολόγαντες προφήταις δοπογόνοις,

atomis dogma Moschi est, hominis Sidonii, qui
ante Trojani belli tempus vixit. Sextus Em-
pir. Δημοκρεῖτος δὲ καὶ Ἐπίκουρος ἀνθρώπων
ἐλπίαν σιχήσια εἰ μὴτι δὲ χαίροισι πᾶσι τῶν
θεῶν τῶν δόξαν, καὶ ὡς ἰλίσσιν ὁ Στωικός
Ποσειδώνιος, δὲ Μόχου τῆς ἀνδρὸς Φοί-
βου ἡπαγρίαν. Democritus & Epicurus
atomos principia dixerunt: nisi hæc opinio po-
nenda sit antiquior, ὥς, ut Stoicus dicebat Po-
sidonius, deducit a Moscho quodam Phœnice.
Arcerius etiam quidem Μόχου, vel Μώ-
χου, legendum esse conjecerat, sed no-
mine illo Moysen designari haud sane ve-
rissimè statuabat.

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ³ Φοινικῶς ἱερο-
φάνταις, καὶ πάσαις τελεσθεῖς τελε-
ταῖς, ἐν τε Βύβλω ἢ Τύρῳ, καὶ κατὰ
πολλὰ τῆς Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερουργήματα, καὶ ἔχοντες διαιμο-
νίας ἐνεκα τῶν τοιζόντων ὑπομείνας,
ὡς ἂν πρὸς ἀπλῶς ὑπὸ λαβῶν· πολὺ ὅ-
μως ἔρωπ καὶ ὁρέξιν θεωρίας καὶ
εὐλαβείας, ἵνα μή τι αὐτὸν τῷ ἀξιο-
μαθῆται ἀγαθῶν, ἐν θεῶν ἀπορ-
ρήτοις ἢ τελεταῖς ἢ φυλακιστέοντα,
προμαθῶν τε, ὅτι ἀπικατὰ τὸν
πνῶν ἢ ἀπογόνα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
πρὸς αὐτῷ ὑπάρχον, ἐκ τῆς τε
ἐλπίσεως καλλίωνων καὶ θεοπείρων καὶ
ἀκραφονῶν μεγέθει μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ὅ ἀγαθεῖς, καὶ πᾶς
θάλασσαν τὴν διδασκάλῃ ὑποθήκας,
διεπερθεύοντες ἀμειβόμενοι ὑπὸ πνῶν
Αἰγυπτίων περθεύων, καὶ ἐν τῇ
προσπερθεύοντων τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον
τῶν Φοινικῶν ἔργον αἰγυπταῖς· ἐνθα
ἐμόναζεν πρὸς πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ
τὸ ἱερὸν· οἱ περὶ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτῷ κεκοιμημένην, καὶ
ἐν δόξῃ οἶνον, πρὸς πολυτιμίαν προσει-
15 δόμενοι. * Ἐπεὶ μὲν τοι κατὰ τὸν

& cum cæteris Phœniciz hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
riæ partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum cerimoniis ini-
tius est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisque sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
coloniz sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subiectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
numdarent, sibi augurati. Cum au-

¹ Φοινικῶς] Φοινικῶς lege.

² Ὅρις] Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ὁρίσ.

³ Φυλακιστέοντα] Imo, φυλακιστέοντα,
ut constructio salva sit. Pendet enim a
præcedenti ἀξιομαθῆται. Ex mox, ὑπὸ ἀρ-
χῇ περιγραφῇ, pro ὑπάρχοντα; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

⁴ Ἀγαθεῖς] Sic Codex MS. pro voce
nihilī ἀγαθῶν, quæ in priorē Edit. repe-
ritur. At nec ἀγαθῶν sensui loci huius
convenit: pro quo proinde ἀγαθῶν ἡθῶν
lubens rescripserim. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, valde le-
ctum, secundum Thaletis magistri sui præ-
ceptum, in Ægypto trajecisse.

⁵ Φοινικῶν] Φοινικῶν scribendum
est.

tem inter navigandum animad-
verterent, quanta cum conti-
nencia gravitateque, pro vitæ,
cui insueverat, conditione age-
ret; jam aliter erga ipsum ani-
mati, & in pueri modestia ali-
quid homine majus notantes,
memoria repetebant, quam ex in-
esperato appellentibus apparuisset,
cum à summo Carmeli vertice,
quem præ aliis montibus sacrum
vulgoque inaccessum noverant,
lento gradu, & nunquam respi-
ciens descenderet, nullo præci-
pitio, vel etiam invio saxo eum
morante; quodque, cum ad sca-
pham venisset, nihil aliud dixe-
rit, quam, *in Ægyptum cursus est?*
& annuentibus ipsis navem con-

πλὴν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σμικρῶς,
ἀκολούθως τε τῇ σωτηρίῳ ὁππότε
δύσῃ⁸ ἀξιώσιντος, ἀμεινον παρὶ
αὐτοῦ ἀπαγγέλλοντες, καὶ μετ' ὅν πῃ
κ' ἀνθρῶπινῳ φύσιν ἐνιδόντες τῇ
τῷ παιδὸς εὐχοσμία, ἀναμνησθέν-
τες, ὡς προσερχόμενοι εὐθὺς αὐτοῖς
ᾠφθη καπνῶν¹⁰ ἀπ' ἄκρας Ἑ Καρ-
μήλης λόφου, (¹¹ ἰερώτατον ἢ τῶν
ἄλλων ὄρων ἠπίσταντο αὐτὴ, καὶ τοῖς
πολλοῖς ἁβαστον) χολαίως τε καὶ
ἀνεπιτρέπῃ βαίνων, ἔτε κρημνώ-
δους πνίς, ἔτε¹² δυσβάτης πέ-
τρας ἐπισκαμύρης, καὶ ὁππότες τῷ
σκάφει, μόνον τε ὁππότες γε-
μῶν, εἰς Αἴγυπτον ὁ δόξαλας;
κατακλύσαντων αὐτῶν ἐνέβη, καὶ

⁸ Διαξίοντι] Nisi vox mendo la-
borat, subintelligendum est ἰωντῶν, id-
que vertendum, *cum se componeret*. Alias
etiam non inepte legere possis, διαγιν-
τῶ: quam lectionem Obrechtus ob ocu-
los habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἰσα-
κάλου, scribendum est ἀνιμνησθέντων.
Nullum enim aliud deinceps sequitur
verbum, ad quod participia illa præce-
dentia, ἀπαγγέλλοντες, & ἐνιδόντες, referri
possint.

¹⁰ Ἀπ' ἄκρας Ἑ Καρμήλης λόφου] Hoc
loco Jamblichi Carmelitæ quidam abu-
runtur, ad persuadendum aliis, Pytha-
goram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt
enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui
Pythagora utique antiquior fuit, institu-
tum, a monachis, sive eremitis in monte
Carmelo degentibus, continua suc-
cessionem per plura secula propagatum
fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama
celebris fuerit, Pythagoram ad montem

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initia-
retur. Sane, Philippus Tessiere Car-
melita, anno 1612. Biteris in provin-
ciali ordinis sui conventu, coram urbis
ejusdem Episcopo, non dubitavit inter
alias *Historia Carmelitane Theologicæ pro-
ponenda Theses* etiam hanc proponere,
*Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum
etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos
instituisse, ut vitam, conversationem, & vestitus
discipulis Eliæ omnino referrent.* Sed hanc
sententiam nullo rationis nixam funda-
mento merito refellit Papebrochius in
Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo,
Part. II. Artic. xvi. ubi proluxe de hoc
argumento agitur.

¹¹ Ἰερώτατον ἢ τῶν ἄλλων ὄρων.] Sic
recte MS. Paris. In Editione vero Arceii
corrupte legitur, ἰερώ ἢ τῶν ἄλλων ὄρων
ἀπίσταντο.

¹² Δυσβάτης] Pessime antea legebatur
ἰσοβάτης: pro quo *δυσβάτης* auctoritate co-
dicis MS. reposui.

σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 ὅσα ἐμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιⓈ εἶ-
 16 πλῆν. * Εἴφ' ἐνὸς τι καὶ τῶ αὐτῷ
 χήματⓈ διέμεινε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῆ μετασχών, μήτε ὕπνου, ὅπ-
 ει μὴ λαθὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν
 ἐν τῇ ἰδρυαίᾳ καὶ ἀσπιδίῳ ὀπι-
 μονῇ, κατὰδραβε βραχύ. ¹³ καὶ
 πῶτα διηνεκὲς ἐσσευμένους ὡς
 προσδοκίαν, εὐφυνεῖς τε συμ-
 17 βάτⓈ αὐτοῖς τῶ πλῆ, ὡσάν
 τινⓈ παρεσία θεοῦ, πάντα σω-
 πτήνους τὰ πιαδέ, καὶ Ἰπσιυλλογι-
 ζόμενοι δαίμονα θεῖον, ὡς ἀληθῶς
 ἐπίοδον, σὺ αὐτοῖς ὁπὶ Συ-
 ρίας εἰς Αἰγυπτιὸν μετέναι, καὶ τὸν
 τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλῆν
 διεξήνυσαν, καὶ σεμνοτέρους, εἴπερ
 εἰώθεισαν, ὀνόμασι τι ἐπράγμα-
 σιν ἐχρήσαντο πρὸς τι ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μίχρῃ τῆς εὐτοχευά-
 της συμβάσεως αὐτοῖς ἐκκυμάντα
 παρόδα ¹⁴ εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἵνα τῶ
 17 σκάφους προσυχῆς. * Ἐνθα δὲ ἐκ-
 βαίνοντα ¹⁵ ὑπερείσαντες σεβαστικῶς
 ἄπαντες, καὶ ἀμεδίζόμενοι, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhæc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præsens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes concluderunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum è Syria transire;
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec felici-
 ter, per summam maris tranquil-
 litatem, ad littora Ægypti na-
 vem applicuerunt. Ibi vero exscen-
 dentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹³ Καὶ πῶτα] Puto excidisse πῶ: ut
 legendum sit, καὶ πῶ πῶτα. Sic enim
 sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόδα] Hæc vox videtur loco suo
 mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐ-
 τοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μίχρῃ
 & εὐτοχευάτης συμβάσεως αὐτοῖς παρεσία,
 καὶ ἀκυμάντα εἰς τὴν Αἰγυπτίαν &c. Nisi

enim sic statuas, vox παρεσία omnino
 erit supervacanea, nec locum hic habere
 poterit.

¹⁵ Ὑπερείσαντες] Sic MS. cujus loco
 antea minus recte legebatur, ὑπολείσαντες.
 Ὑπερείσαντες autem veram esse lectionem,
 vel ex iis patet, quæ paulo post sequun-
 tur, τὴν τῶ ναυτῶν ὑπέρεισαν, &c.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, eaque fructibus arboreis pro præsenti copia cumulata, & mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejunio imbecillior, nec inter trahendum, nec cum à nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius à fructibus abstinuit, quin sumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

C A P. IV.

Interea dum obeundis templis omnibus maximum studium

¹⁶ Ἐπικινήσαντες] Est vox Lexicis ignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπικινήσαντες, i. e., cum accumulassent; ab ἐπινίω, vel ἐπινήω, quæ est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. v. Ἐπινήσαντες.

¹⁷ τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio, * αὐτῶν: nullo omnino sensu.

¹⁸ Ἡ ναυτιώθη] Prior Editio male ἡ ναυτιώθη: in cujus locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam incediam

θισαν τῇ καθαρωπάτης ἄμμου, καὶ αὐτοχρίδιόν πνα βωμὸν παρ' αὐτὰ πλάσσαντες, ¹⁶ Ἐπικινήσαντες τε ὅσον εἶχον ἀκροδρύων, καὶ οἶον ἀπαρχάς πνας καταπιγήμενοι ἔφθοντο, μεθ' ὧρμισαν τὸ σκάφος, ὅπερ καὶ προέκειτο αὐτοῖς ἐπὶ πλῆξ. ὁ δὲ διὰ πόνθη ἀσιτίαν ἀπνώπρεον τὸ σῶμα ἔχων, ἔτε παρὲς πὴν δόξα βασιμὸν ἔτι ¹⁷ τῶν ναυτῶν ὑπέρκειν ἔχειραγωγίαν ¹⁸ ἡναυτιώθη τῇ· ἔπ' ἀπαλαγήτων, ἀπείχετο τῇ πλὴν τῷ ὄρα καὶ ἀμύων ἀκροδρύων· ἀλλὰ ἐφαίψατο καὶ χερίσιν αὐτῶν, καὶ ὑποδρέψας τὸ δύσασιν, εἰς τὰς ἐγγύς ¹⁹ διέσωσε σωνοικίας, τὸ αὐτὸ ἡθ' ἐν παντὶ ἀπέραιχον ἔπαικας διαφυλάττων.

K E Φ. Δ.

Ἐκείν τε εἰς πάντα ἰφοίτησαν ¹⁸ ἰσθὰ μετὰ πλοῆς ἀσυνδῆς ἔ

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad excusum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναυτιώθη, quæ procul omni dubio corrupta est, præ altera illa amplexum esse. Vertit enim, *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

¹⁹ Διέσωσε] Imo, διένειμε, i. e. incolumis pervenit. Vel subintelligendum est, *ἰαυτήν*.

ἀμελὲς ἐξετάσας, θαυμαζόμενος
 τε Ἐσπερόμην[Ⓞ] ὑπὸ τῷ συγχρομέ-
 νων ἱερέων καὶ προφητῶν, καὶ ἐκδι-
 δασκόμενος ὅτι μελέεσθαι περὶ ἐκεί-
 νων, καὶ ὡς ἀλείπων ἔπι ἀκασπαδῶν τῷ
 κατ' αὐτὸν ἐπαινεμένων, ἔτε ἀν-
 δρα τῷ ὅτι παύσει γνώμεζομένων.
 ἔτε τελευτῇ τῷ ἐκασθῆναι πτωμί-
 νων, ἔτε τῶν ἀγέωρων, εἰς οὗ
 ἀφικόμεν[Ⓞ] φήθη πὶ περὶ ἰστορίας
 εὐρήσιν. ὅθεν περὶ ἀπαντας τοὺς
 ἱερέας ἀπεδήμησεν, ἀφελόμεν[Ⓞ]
 παρ' ἐκείνων, ὅσοι ἦν σφόδρα ἐκείνων.
 19 * Δύο δὲ Ἐκασθῆναι καὶ τὴν Αἴ-
 γυπτον ἐν τοῖς αὐτοῖς διεπίλυσεν
 ἀστρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, ὅσα ἐκ ἀστρονομίας, καὶ ὡς
 ἔτυχεν, πάσις θῶν τελευτῇ, εἰς ὑπὸ
 τῶν τῷ Καμβύσῃ ἀρχαυποδῶν
 εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, κακῇ πῶς
 Μάγοις² ἀσμεῖοις συνδιατρέψας,
 καὶ ἐκπαυδῶντας πᾶσι παρ' αὐτοῖς
 σιμῶν, καὶ θῶν θρησκείαν ἐντελε-
 στήν τε ἐκμαθῶν, ἀριθμῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ'
 ἀκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δώδεκα συνδιατρέψας ἔτη, εἰς Σά-
 μον ὑπερέειπε, περὶ ἐκτὸν περὶ καὶ
 πενήτησιν ἔτ[Ⓞ] ἤδη γενοῦς.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admira-
 tionemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non prætermisit
 nosse etiam quidquid sua ætate
 celebre foret, sive viri essent sa-
 pientia nobiles, sive initia quo-
 modocunque culta: nec loca in-
 visere abnuebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Qua de causa ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque horum cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyfis milite inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis lubentibus ipse
 lubens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Δύο δὲ καὶ εἰς.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

² Ἀσμεῖοις.] Malim, ἄσμεν[Ⓞ], i. e.
 libens. Vel dicendum est, post ἄσμεν[Ⓞ]
 excidisse ἄσμεν[Ⓞ], ut legatur, τοῖς μὲν γὰρ
 ἀσμεῖοις ἄσμενος συνδιατρέψας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε΄.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientiae, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Utut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invitatis aliquem pulcherrimarum arrium gustum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

ΑΝαγνωρίζεις δὲ ὑπὸ πινῶν 20
 πρὸς εὐπύρων, καὶ οὐκ ἐλαττον
 ἢ πρὸς ὧν θυμαλῶεις, καλλίων
 τε γὰρ καὶ σφώτερον καὶ ἰσοπε-
 πέστερον αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς ἀκα-
 λῆσας αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
 δος ὠφελῆν ἅπαντας, καὶ με-
 παιδιδόναι τῶν ἐσθυμιῶν, οὐκ ἀν-
 πτείνων, τὸν τῆς διδασκαλίας
 τρόπον συμβολικὸν ποιῆν ἐπιχειρῆς.
 καὶ πάντῃ ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
 διδάγμασι, καὶ ὅτι ἐπαίδευσθαι,
 εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσίεντο τὸν
 τοιαῦτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μήδε
 ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
 φύησαν αὐτῷ. * Μηδενὸς ἔν αὐτῷ 21
 προσέχοντος, μήδε γησιῶς
 ὀρεγομένης τῶν μαθημάτων, ὅτι τοῖς
 Ἑλλήσιν ἐνοικίζειν παντὶ τρόπῳ
 ἐπειρεῖτο, μὴ πεφροσμένων, μηδὲ
 ὀλιγωρῶν τῶν Σάμων, διὰ τὸ πατρί-
 δα εἶναι, γινώσκων μὲν πάντως ἐξέ-
 λετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλιοῦς
 οὗτο πατριώτας, εἰ ἔμὴ ἐκόντας.
 ἀλλ' ἔν ὁπποῖα καὶ μετὰ τὸ ὥς

* Καὶ ὅτι ἐπαίδευσθαι] Prior Edit. male, καὶ ὅτι ἐπαίδευσθαι: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de V. A. Pyth. & Schefferus de Philof. Ital. pag. 25. emendant, καὶ ὅτι ὅν respicientes scilicet ad præcedens τρόπον. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte se habet.

* Προσέχοντος.] Antea minus recte, ὡς ἐχρῆν. Desider. Heraldus Animad-

vers. in Jambl. cap. III. legendum potius suadet, ὡς οἰχόντος quod non displicet.

* Ἄ τῶς Ἑλλήσιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplevimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζειν: nullo omnino sensu.

* Ἄλλ' ὅτι.] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius πῶς ἔστιν.

τηρήσας εὐφυῶς πινά κ' εὐκινήτως
 ἐν τῇ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
 φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
 σκευῶν, πενήτων δ' ἄλλως καὶ
 δότωρ πύρων, λογιζομένων π' ὅτι
 εὐπειθὴ ἐξεί, εἰ τὰ ὀπιτηδεύα ἐκ-
 πλαῖα πρὸς αὐτῷ ἀμελεμνῶντι παρέ-
 χοι, προσκαλεσάμεντο μὲν τὸ
 λυτὸν τ' νεανίαν, ἐπηγγίλατο
 αὐτάρ κη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τ' σω-
 μαστικὰς ὑποτροφὴν καὶ ὀπιμέ-
 λειαν διηγεῶς παρέξεν, ἑὶ δὲ δι-
 δέξαιτο αὐτῷ καταβραχὺ π' καὶ
 δότῳ, ἐνδελεχῶς π', ὥστε μὴ
 ἀδρόως φορποδῆναι, μαθήματα
 πνα, ἃ ὡρὰ βαρβάρων μὲν ἐξέ-
 μαθεν αὐτὸς νέος ὢν, ἀπολαίπει
 δ' αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας
 22 κ' τὴν τέττε ἀμνημοσύνην. * Ἦ πο-
 ρομὸς δὲ τ' νεανίης, καὶ τῇ τῶν
 ὀπιτηδεύων ἐλπίδι ὑπομείναιτο,
 ὅ τὴν δ' ἀριθμῶν μάθησιν κ' γεω-
 μετρίας ἐναγίῃ αὐτὸν ἐπειράτο,
 ἐπ' ἡ ἀμδακτο πρὸς ἐκάστῃ δότο-
 δέξῃς πειράμεντο καὶ διδάσκων,
 πινὸς ἀήματο, ὅ ἐστι δ' διὰ

μῆ, vel ὅκον. Deinde, quæ sequuntur,
 commodius sic legerentur, ἱκανοὶ εἰς μι-
 δία πινῶν ἱκανοὶ. ὡς τῆς. Vi-
 de, Lector, & attende.

Ἦ διὰ δέξαιτο] Sic MS. At Editio
 Arcerii corrupte, ἰνδιδέξαιτο. Deinde
 pro αὐτῷ, quod itidem Edit. Arcerii ha-
 bet, rescipit, ἀντὶ, sensu manifeste eam
 lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
 διὰ διχιδάσῃ τὰ μαθήματα.

Ἦ τὴν δ' ἀριθμ. καὶ γεωμ. ἐνα-

que commentus est. Vidit nempe juvenem quendam palæstræ corporisque exercitiis deditum, sed pauperem & cum re angusta domi colluctantem, in gymnasio apte facileque pila ludere. Hunc sibi dicto audientem fore reputabat, si ei de paupertate securo, vitæ necessaria abunde suppeditaret: statim itaque à balneo ad se vocat hominem, eique promittit alimoniam, ad corpus exercendum curandumque suffecturam se subministraturum, dummodo accipere voluerit à se paulatim labore facili, & ea tenus ne obruatur continuato, quasdam disciplinas; quas se adhuc juvenem à Barbaris hausisse, jam vero sibi seni per oblivionem excidere, aiebat. Juvenis spe subsidiorum allectus, operam promittit. Primo itaque illum in Arithmeticam & Geometriam introduxit, demonstrationibus in abaco propositis, & pro singulis figuris, quas delineaverat, juveni mercedem laboris

μῆ] Hæc unique sana esse non possunt. Quis enim sic Græce loquatur? Quare puto Jamblichum scripsisse, ἡς τῶν δ' ἀριθμ. καὶ γεωμ. ἐναγίῃ αὐτὸν ἐπειράτο.

Ἦ ἀμδακτο] Pro ἀμδακτο. Et sic paulo post, ἀμδακτο pro ἀμδακτο.

Διὰ γεωμ. καὶ ἀριθμ.] Διὰ γεωμ. καὶ ἀριθμ. notaverat vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani; quod probō.

tres obolos dedit; idque per tempus satis longum continuatum est, intenta cura studioque, nec non cum bono ordine & ad contemplan- dum manu-ductione: ita ut juvenis tres obolos ferret, simul ac figuram Geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens observaret, quod disciplinarum elegantia & dulcedo ac connexio animo juvenis concinno ordine viaque deducti jam se altius insinuassent, nec in curriculo discendi subliturum, aut manum de tabula retracturum illum sciret, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito juvenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi jam suppetere, unde vivat: cum igitur de quotidie necessariis

χρήματ⁹, μισθὸν δ' ἀντίπ⁹νον¹⁰ παρήχε τῷ νεανίᾳ τελευτά-
λον. καὶ τὰς μέγας πολλὰς χρόνους
διεπίλεσε ποιῶν, φιλοτιμώματα μὲν
καὶ σωφροσύνας, τάς τε βελτίους
ἐμβολάζων εἰς τὴν θεωρίαν, καθ'
ἑκάστην δὲ ἡμέραν⁹ ὡς ἔλεγε
τριώβολον ὀππιδίδε. * Ἐπὶ δ' αὖ 23
νεανίας οὐδ' ἅ τινι ἐμμελεῖ ἀγρόμυθος,
τῆς ἐκπαιδείας ἡδὴ ἀνταμειβάνε-
ται, καὶ τ' ἡδονῆς καὶ τ' ἀκαλοῦ θιά-
της ἐν τοῖς μαθήμασι, σιωπῶν τὸ
γεγόμενον ὁ σφόδρ, καὶ ὅτι ἐκκ' ἀν-
εῶν ἐπὶ δόξαίῃ καὶ δόξαοι τοῦ
μαθήσεως, " εἰ δ' ἐπὶ πάντι παρ-
πενίαν ὑπερτιμήσεται καὶ δόξαν τ'
τελευτάων. * Ἐκείν⁹ ἡ εἰπόντ⁹, 24
ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἷός τ' εἰμι
μνηστῆρην, καὶ ἀφ' ὧν οὐδ' ἔστι
τὰ μαθήματα, ἐπὶ ἡγεύκεν. Ἀλλ'
εἰ δ' αὖτ' ἐπὶ τῶν πρὸς τὸν ὀπ-
πιδίδε ἔχω ἐπὶ εἰς ἐμαυτὸν.

⁹ Ἀντίπνον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. descriperat, ἀντίπνον.

¹⁰ Παρήχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Jamblichi respexit Eustathius ad Il. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οἷδαμιν δ' ἐκ τ' ἱαμβλίχου, καὶ ὅτι δὲ Πυθαγόρην εἰληκτικὴν αὐτῶν, ὅς μὲν ἡγεῖται διδασκῶν, ὁκνηρὸν δ' εἰς μάθησιν, καὶ ἔκαστον μαθηματικὴν ἡμέραν τριώβολον εἰδέναι, ἔκ-
νέμενος ἑτα τὴν τὴν παιδευομένην μάθησιν.

¹¹ Οὐδ' ἐπὶ πάντι πάθοι, πιν.] Desiderius Heraldus in Animadvers. in Jambl. cap. 3. locum hunc, qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuit & distinxit. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censebat, εἰ δ' ἐπὶ πάντι πάθοι πιν. ὑπερτιμήσεται καὶ ἀπορ. quod vertit, etsi vel omnem paupertatem foret subiturus, bonorum indigentiam ejus etiam triobolis. Poterat ne quicquam dici a mente Jamblichi alie-
nius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ὑπερτιμήσεται hic est, ὑπερβαίνει, causari, praeexere: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus signifi-
cationis exemplum afferunt. Opportune Hesychius, Ὑπερτιμήσεται, ὑπερβαίνει quem locum adduxit etiam Heraldus.

¹² δέον ἔν' ἀκολάζειν εἰς περισμὸν
 τῶν κατ' ἡμέραν ἀναγκαίων, καὶ
 τῆς ἐφημέρας τροφῆς, ἢ καλῶς
 ἔχεν ¹³ ἄμβρακι καὶ ἀνοήτοις
¹⁴ ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπι-
 ρασαίν. ὥστε τὸν νεανίαν δυσπε-
 πτάσως ἔ' σπείρειν τὴν θεωρίαν
 ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰπεῖν. Ἐγὼ σοὶ
 λοιπὸν περιῶ, καὶ ἀντιπιλαργήσω
 τρόπον πινά. κατὰ γὰρ ἕκαστον χῆ-
 μα τρώβολον κ' αὐτὸς σοὶ ἀντιπα-
 25 ρέξω. * καὶ τὸ λοιπὸν τῆδε ἔ'τως ἐά-
 λω ὑπὸ τῶ μαθημάτων, ὥστε μέ-
 νει Σαμίῳ ¹⁵ συναπῆρε Πυθα-
 γόρα, ὁμώνυμος ὢν αὐτῷ, Ἐρα-
 πκλῆς δὲ υἱός. τέττα δὴ καὶ τὰ
 ἀληθινὰ συγγράμματα φέρεται,
¹⁶ καὶ ἡ ἀντιῖχάδων πῶς τίη ἀθλη-
 ταῖς κρεώδεις τροφῆς διατάξεις, ἢ
 καλῶς εἰς Πυθαγόραν ¹⁷ τὸν Μνη-
 μάρχα τέττων ἀναφερομένων. λέ-
 γεται δὲ περὶ τῶ αὐτὸν χρόνον θω-
 μασιδῶσαι αὐτὸν περὶ τῶ Δῆλον,
 προσελθόντι αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναί-
 μακτον λεγόμενον, ¹⁸ καὶ τῷ Γενέτρει Ἀπὸλλων Βωμόν, καὶ τῷ
 τῷ ἱεραπόσσῳ ὅθεν εἰς ἄπαντα τὰ μαντικὰ παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ

victuque diurno laborandum sit,
 intempestivum videri, abaco in-
 cumbere, animumque sterili & va-
 no opere distrahere. Tum deni-
 que juvenis ægre ferens se à con-
 tinuandis disciplinis avelli, Ego,
 inquit, in posterum alimenta tibi
 suppeditabo, & ciconias imitatus,
 te mutuo sustentabo; nam in sin-
 gula schemata tres obolos vicif-
 sim tibi dabo: tantoque exinde
 disciplinarum amore captus est,
 ut solus inter Samios cum Pytha-
 gora è patria discederet, ipsi co-
 gnominis, filius autem Eratoclis.
 Hujus sunt libri de re Athletica:
 idemque ordinavit, ut Athletæ pro
 caricis carnibus vescerentur; quæ
 non recte Pythagoræ Mnesarchi
 filio tribuuntur. Eodem tempore
 & Delus admirabatur Pythagoram;
 cum ille scilicet ad aram incruen-
 tam Apollinis Genitoris accede-
 ret, eamque coleret. Hinc pro-
 fectus est ad omnia oracula. In
 Creta quoque & Lacedæmone le-

¹² Δέον ἔν'] Sic MS. At prior Edit.
 male, δὲ ἔν' quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ Ἀμβρακι] Pro ἄβρακι ut paulo su-
 perius, ἄμβρακι pro ἄβρακι.

¹⁴ Ματαιοπονήμασιν] Antea male, μα-
 ταιότημασιν.

¹⁵ Συναπῆρε] Sic recte legendum mo-
 nuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Py-
 thag. etate, pag. 145. Prior enim Edit.
 male habet, συνεπῆρε.

¹⁶ Καὶ ἡ ἀντιῖχάδ.] Vide Mena-

gium ad Laërtium in Pythag. Num. 12.
 qui loca auctorum huc spectantia colle-
 git.

¹⁷ Τὸν Μνημάρχην] Μνημάρχην scriben-
 dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενέτρει] Καὶ τῷ Γενέτρει
 rectius legas: ut monuit etiam Me-
 nag. ad Laërt. viii. 13. Cæterum, con-
 ferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ HEMICYCLIVM dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ atrium quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cœlestium cognitionem absolvit, orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticiis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶ νόμων ἕνεκα
διέτριψε· καὶ τῶν ἀπάντων ἀ-
κροατῆς πρὸς μαθητὴς γινόμενος,
εἰς οἶκον ἐπαγελθὼν, ὥρμησεν ὅτι τῷ
ὡς ἀεὶ ἐλεμμένων ζήτησιν. * Καὶ 26
πρῶτον μὲν διὰ τὴν πόλιν
καποκδάσασκε, 19 Πυθαγόρας ἐπὶ
καὶ νῦν καλεῖται ἡμικύκλιον, ἐν
ᾧ νῦν Σάμιοι πρὸς τῶν κοινῶν βε-
λῶσι, νομίζοντες πρὸς τῶν καλῶν
καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν εὐμεφερῶν
ἐν τῷ τῷ τόπῳ ποιῶν τῶν ζήτη-
σιν, 20 ἐν ᾧ καποκδάσκει ὁ πάντων
ποιησάμενος τῶν πινέμενων. * Ἐξω 27
πρὸς τὴν πόλιν οἰκῶν τὴν αὐτὴν φιλο-
σοφίας ἀντρεπον ποιῶν, ἐν
τῷ τῷ πολλὰ τῶν νυκτῶν καὶ τῶν ἡμέ-
ρας διέτριβε, καὶ τῶν ζήτησιν ἐπιείκοι
τῶν ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, τὸν
αὐτὸν τρόπον Μίνω τῷ τῷ Διὶ υἱῷ
ἀφρονεῖς. καὶ πρῶτον δὴν ἐνεγκεν
ὑπερὸν τῶν τοῖς ἐκείνῃ μαθήμασι
χρησιμῶν, ὥστε ἐκείνοι μὲν ὅτι
μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνη-
σαν. Πυθαγόρας ἡ σωτέλεος τῶν
πρὸς τῶν ἑρμηνείων ὅτι τῶν, 21 καὶ
ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλας ταῖς

ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 28

19 Πυθαγόρας ἐπὶ καὶ νῦν καλεῖται ἡμ.]
Sic recte codex MS. itemque Porphyrius,
Num. 9. Ante vero corruptissime hic le-
gebatur, Πυθαγόρας καλεῖται ἡμ. καὶ νῦν
ἡμικύκλιον.

20 Ἐν ᾧ καποκδάσκει] Si me audias,
leges, ὃν καποκδάσκει, i. e. quem (lo-
cum, nempe) σπουδαίεται, vel, condiderat.

21 Καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν.] Corrupta hic
quædam & transposita, quæ sic emenda-
re & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐ-
τῶν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν ἀριθμητικαῖς,
&c. Id est, Et totam eam (nempe, scien-
tiam rerum cœlestium) demonstrationibus
Arithmeticiis & Geometricis emensus est. Sic
clara omnia.

22 Διὰ τὸ ὕστερον ὑπ' αὐτῶν περαχθέντων ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν θαυμάσιον. ἤδη γὰρ μεγάλῳ ὀπιδόσιν ἡ φιλοσοφίας ἐχέουσης, καὶ τῆς Ἑλλάδος αἰπύτης θαυμάζειν αὐτὸν προαιρῶμεν, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῆς φιλοσοφῶντων εἰς τὸ Σάμον δι' ἐκείνον ὡς ἀγαγομένων, καὶ βελομένων κρινῶν τῆς παρ' ἐκείνης παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολιτῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσαις ἐλκεῖσθαι, καὶ μετέχειν ἀναγκαζόμενους τῶν αὐτῶν λειτουργιῶν, καὶ σπουδῶν, 23 ὅτι πῶς τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μὲν χαλεπὴν αὐτῶν μένοντο φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρεσβύτεροι φιλοσοφῆσαι τῆς ἐξ ἑνὸς βίου διεπλῆσαν· ταῦτα πάντα παρ' αὐτῶν διανοήσεις, καὶ φθύνων τὰς πολιτικὰς ἀρχολίας, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, πῶς περὶ παιδείας ὀλιγοῦσαν τῶν πότε τὸ Σάμον οἰκόντων ὡς αὐτῶν μενέου, ἀπῆρεν εἰς τὴν ἰταλίαν, πατρὶδα ἡγήσασθαι, 24 τὴν πλείον

29 νὰς εὐχόμενων πρὸς τὸ μανθάνειν 25 οἷσι καὶ ἔχουσιν χώραν. * Καὶ ἐν πρώτῳ

22 Διὰ τῶν] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, Διὰ τὰ ὕστερον ὑπ' αὐτῶν περαχθέντων, vel, τῶν ὕστερον ὑπ' αὐτῶν περαχθέντων, omisso διὰ. Nam verbum θαυμάζειν cum genitivo rei apud Græcos constitui solere, subintellecto διὰ, vel tyrones norunt.

23 Ὅτι πῶς καὶ πατρὶς.] Hic corrupta nonnulla, & turbata, quæ sic expedit, ὅτι πῶς καὶ πατρὶδος νόμοις περὶ μὲν χαλεπὴν αὐτῶν μένοντο, καὶ διότι πάντες οἱ πρεσβύτεροι φιλοσοφῆσαι τῆς ἐξ ἑνὸς βίου διεπλῆσαν.

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Jamblichi a librariis acceptus sit.

24 Τῶν πλείονας εὐχόμενων πρὸς.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo, πῶς πλείονας εὐχόμενων πρὸς μανθάνειν ὡς πῶς ἔχουσιν, quæ plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ εὐχόμενων est ex MS. Sed prior Edit. habet εὐχόμενων, quod propius ad τὸ εὐχόμενων accedit.

25 Οἷσι καὶ.] Arcerius legendum con-

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communi-
one inter se victitabant, cœnobitæ inde nominati.

CAP. VI.

ET hi quidem genuini Philosophiæ studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui Acusmatici dicebantur; qui, cum primum Italiam attigisset, una solum publice habita oratione capti, duorum millium numerum excedebant. Hi una cum liberis & uxoribus in unum commune auditorium, homacoïon vocant, congregati, illam ab o-

febat, ἡθικῶς. haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, οἰσεμῶς. Sed nec hoc placet. Nos, ut jam diximus, scribendum existimamus, ἰσοστάς. que vox sensui convenientissima est.

²⁶ Κοινοβίαις] Non est audiendus Schefferus de *Philos. Ital.* pag. 154. qui κοινόβιον legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus

¹ Ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φ.] Hæc, & quæ sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphy. de *Vita Pyth.* Num. 20. unde ea Jamblichus mutatus est.

²⁷ ὡς φησὶ] Porphyrius, ὡς φησὶ

τῇ Κρότωνι Ἰππασμοπάτῃ πόλῃ πρὸς τρεῖς ἄλμυ, πολλὰς ἐχρὺ ζήλων, ὡς ἐσορεῖται ἐξακροάσας αὐτὴν ἀνδρώπυς ἐρχομένη, & μόνον ὑπὸ αὐτῇ κεινημένης εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἧς μετεδίδε. ἀλλὰ ἐπὶ λεγόμενον ²⁶ κοινοβίαις, καθὰ προσέταξε, γυρομένους.

K E Φ. 5.

ΚΑΙ ἔτι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες. οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, ὡς Ἀκυσματικὰς καλεῖσιν, ¹ ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ² ὡς φησιν, ἣν πρῶτί τινι ἐπάνδημον μένον ὄντι βὰς τῇ ἰππασίας ὁ ἀνδρῶπυς ἐπιήσαστο, πλείονες δὲ διδάλτοι τοῖς λόγοις ἐνεχρήθησαν. ³ ἀλλὰ ἐμὲ σὺν πασι ἐγυναιξιν ⁴ ὁμακταῖον περὶ μέγας ἰδρυμένους, & πολίωντας

Νικόμενους unde Jamblichum emendabis & supplebis.

¹ Ἀκ. ὁμ.] Particula ἀκ. locum hic habere nequit: sed ejus loco, ut sensus recte procedat, scribendum est, ἵππ., vel ἄτοι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam, ἀκ. ὁμ., sed præcedunt ista, ὡς μακρὴν οἰκιστὴν λῶσιν. quæ hic omiſsa sunt. Quare, vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis; vel sic, ut diximus, scribi oportebit.

⁴ Ὀμακταῖον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum Scholam notum est Vide quæ notavit Luc. Holstenius ad Porphy. de *Vita Pyth.* Num. 20.

αὐτοῖς τ. πρὸς πάντων Ἑπικληθεῖ-
σαν μεγάλην Ἑλλάδα, νόμους τε
παρ' αὐτὰ δεξάμενοι ἔ ποσάγμα-
ται, αἰσινὲ θείας ὑποθήκας, ὧν
ὅντος ἔδον ἐπρεπὸν, παρέμειναν
ὁμοῦντες ὅλη τῇ τῶν ἑμμελῶν
ἀθροίσματι, ὑψημέτεροι, καὶ
πρὸς τὴν πύλας μακαροζόμενοι. τοῖς
τε ὑσίας ποιῶν ὄντων, ὡς προ-
λέχθη καὶ μὲν τὸ πρῶτον τὸ Πυθαγό-
ραν λοιπὸν καταγράψαντες, ὡς ἀπερὶ
πρὸς δαίμονα ἔ φιλοσοφῶνται.
τῶν οἱ μὲν πρὸς Πύθιον, οἱ δὲ τὸ ἐξ
Ἱππεβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ πρὸς
Παίδωνα, οἱ δὲ τὸ τινὲς σελήνῃ κα-
τακέντων δαιμόνων ἕνα. ἄλλοι δὲ
ἄλλων τὸ Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμεζον
πρὸς ὠφέλειαν ἔ ἐκαστέρωσιν τῷ
θνητῷ βίῃ λέγοντες ἐν ἀποφρασί-
νῃ μαρτυρῶν φασκῶναι τοῖς νότοι, ἵνα
τὸ ἐκαστὸν μὲν πρὸς φιλοσοφίας
ἐκαστὸν ἐκαστὸν χαρῆται τῇ
θνητῇ φύσει. ἔ μάλιστα ἀπερὶ ἔτε
ἡλθον, ἔπερὶ ἔτε ποτε, θνητὸν ὡς
θεῶν ἀπὸ τέταρτον Πυθαγόρα. διὰ
πρὸς ἔτε τῷ ἡ κακοῖς πρὸς ὡς
Σάμας κομῆται ὅτι τῷ σμυνοῦται
31 ἀποκαρῶνται. * Ἱσχυρὸν δὲ καὶ Ἀρε-
ταῖς ἐν τοῖς πρὸς Πυθαγόρα καὶ
φιλοσοφίας, διαίρεσιν πρὸς πρὸς
δε ὑπὸ τὸ ἀνδρῶν ἐν τοῖς πρὸς ὡς

mnibus celebratam MAGNAM
GRÆCIAM condiderunt. Hique
acceptis legibus & mandatis, quasi
cælo missis præceptis, a quibus
latum unguem non discedebant,
cum summa totius cœtus concor-
dia, una mansitabant, laudati
undiquaque à vicinis & inter bea-
tos habiti; opes etiam, ut jam
ante dictum, in commune contu-
lerant, ipsumque Pythagoram, ut
bonum quendam dæmonem homi-
nibusque amicissimum jam in Deo-
rum referebant numerum: quidam
enim illum celebrabant Pythium,
alii Hyperboreum Apollinem,
nonnulli Pæonem: erant, qui
censebant dæmonem esse ex iis,
qui Lunam incolunt: alii alium
ex Diis Olympiis ferebant; qui
mortalem vitam emendaturus, e-
jusque commodis consulturus, isti
seculo humana forma apparuerit,
ut mortalibus beatitudinis & phi-
losophiæ salutare lumen donaret:
quo munere nec venit nec veniet
ultrum aliud majus, quam quod
dii per hunc ipsum Pythagoram
dederunt. Quapropter hodieque
proverbium, Comatum Samium,
tanquam gravissimum honestissi-
mumque deprædicat. Tradit verò
Aristoteles etiam in libris de Py-
thagorica philosophia, quod hu-
jusmodi divisio à viris illis inter

* Ἄλλοι δὲ ἄλλοι τ.] Vide, quæ de
hoc loco observavimus supra, ad Num.
10.

* Τὸν ὡς Σάμας τῶν.] Proverbium hæc
occurrit etiam supra, Num. 16. ubi vi-
de, quæ notavimus.

præcipua arcana servata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tantum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus & inæqualitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terraque & intermediis naturis, sive apparentibus, sive occultis, recta quædam ipsisque rebus conformis notio obvenit, nulli vel in oculis incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes aliaque scientifica omnia, quæ mentis oculis maxime acuunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut vera totius universi principia & causas possit perspicere, inter Græcos locum invenerunt. Ne dicam, quod per illum in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silentium, abstinentia ab animalibus,

ρήτις Διφυλάττειται. τὰ λογικὰ
ζῶα τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δὲ ἄνθρω-
πος, ἡ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ
πάνυ εὐλόγως πᾶσιν αὐτὴν ὑπε-
λάμβανον, δι' ἧς περὶ θεῶν μὲν καὶ
ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαι-
ρῶν καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας,
ἐπιπερὶ αἰσίων καὶ ὑπολεί-
ψων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεν-
τρίτητων καὶ ἐπικύκλων, καὶ τῶν
ἐν κόσμῳ πάντων, ἔραυνε ἡ γῆ,
καὶ τὸ μεταξὺ φύσεων, ἐκδήλων καὶ
κατακρύφων, ἐρῆς ἡ εἰσικῆς
τοῖς ἔσι παρεσλήθη ἐννοία, μηδεὶς
τῶν φαινομένων, ἢ δι' ἀπηνόίας λαμ-
βανομένων, μηδαμῶς ἀντιπαύσασθαι
μαθήματα καὶ καὶ θεωρία, καὶ τὰ
ἐπιστημονικὰ πάντα, ὅσα περὶ οὐ-
ματιπῶν τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς,
καθαρτικὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπι-
τηδεύματων τῶν ἐν τοῖς φάσμασι,
πρὸς τὸ καπνῶν διωθῆναι πρὸς
ὄντως τῶν ὁλῶν ἀρχὰς καὶ αἰτίας,
ἐνωκίῳ τοῖς Ἑλλήσιν. * Πολιτεία 32
δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοθυμία, καὶ
κοινὰ τὰ τῶν φίλων, καὶ θρησκεία
θεῶν, καὶ ὁσιότης πρὸς πάντας κα-
τοιχομένους, νομοθεσία καὶ παι-
δεία, καὶ ἐχεμυθία, καὶ φειδῶ τ

⁷ Τὸ δὲ οἷον Πυθαγ.] Huc spectat ver-
sus ille, apud Pythagoreos olim usita-
tus, "Ἄνθρωπος διπλὸς ἐστὶ, καὶ ἄνθρωπος,
καὶ πρῶτον ἄλλο. Homo bipes est, ὁ ἄνθρωπος,
καὶ δεύτερον. Per tertium quid intelli-
gebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

⁸ Πρὸς τοὺς κατοικομένους] Sic emen-
davi; cum ante male legeretur, πρὸς κα-
τοιχομένους. Κατοιχομένους autem notare de-
functos, notum est.

ἄλλων ζώων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοια, καὶ θειότης, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐνὶ ὀνόματι περιλαβεῖν, πῶτα πάντα πῶς φιλομαθεῖν ἀξίεσθαι ἔφίλοσ' ἔδασαι δὲ αὐτὴν ἐφάκη. ἐκότες δὲ ἔν Διὶ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, ἕτως ὑπερφυῶς ἐπαύμαζον τὴν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

33 **Δ** Εἰ πίνω μὴ τῆτο εἰπῖν, πῶς ἐπιδήμησε, καὶ τίσι πρῶτοις, πῶς πε λόγους ἐποίησε, καὶ περ πίνων, καὶ πρὸς τίνας. ἔγω γὰρ ἂν γήμοιτο εὐληθῆα ἡμῖν πᾶσι τῆς Διᾶ τελευτῆς αὐτῇ τίνα ἦν, καὶ ὅποια ἐν τῇ τότε βίῳ. λέγετω τοίνυν, ὡς Ἰπιδημήσας Ἰταλία, καὶ Σικελία, αἱ κατέλαβε πόλεις δεδωλωμένας ὑπ' αἰλλήλων, πᾶς μὲν πολλῶν ἐτῶν, πᾶς δὲ νῦν, πῶτος φρονήματι ἐλθεῖν ἐξ ὑποπλήσας, Διὶ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκρῶν αὐτῇ ἀνερρύπτο, καὶ ἐλθεῖν ἐποίησε Κρότωνα, καὶ Σύβαριν, καὶ Καπώνην, καὶ Ῥήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ Ταυρομέναν, καὶ ἄλλας πῶς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο Διὶ

¹ Ἐπιδημήσας Ἰταλία καὶ Σικ.] Hzc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὅμοι δὲ πάντων ἀμειβόμενος, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde ea Jamblichus sumpsit.

² Ταυρομένης] Sic MS. At prior E-

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

CAP. VII.

Porro restat ut perfequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himæram, Agrigentum, Tauromenas, & alias quasdam, qui-

dit. corrupte, Ταυρομένης pro quo Arce-rius infeliciter Τερβηήαν rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομένην. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομένηον appellant.

bus per Charondam Catanaum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipse bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & orane partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiæ Siciliæque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quosvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis ressecandum, à corpore morbum, ab anima inscitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo dissidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

Καρώνδα ἔ Καταναίη, καὶ Ζαλευκὴ καὶ Λοκρῆς, δι' ὧν εὐνομιώταται ἔ ἀξιοζήλωτοι ἔ: ὡφειοίχθαι μέγαρα πολλὰ διετίλειπον. * Ἀνείλετο ἡ ἀρχὴ διατρέψαι, καὶ διχοφώνησαι, καὶ ἀπαλῶς ἐπιφροσύναι, καὶ μόνον διὰ τὴν γινωσκόμεν, καὶ τὴν διογόνων αὐτῶν, μέγαρα πολλῶν, ὡς ἰσχυρεῖται, γινεῶν· ἀλλὰ ἔ καθόλου διὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ ἔ Σικελίᾳ πλείων πασῶν, κατὰ τι εἰσὶν αὐτῆς, καὶ πρὸς ἀλλήλας. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῇ πρὸς ἅπαντας παταχῇ πολλὰς ἔ ὀλίγας διὰ φθεγμα, χρησμοῦ θεοῦ συμβεβλημένοιομοιον, ὅππότε τις ὡσπερεῖ, καὶ ἀνακεφαλαίωσθε τις τῶν αὐτῶν δοκάντων, πρὸ τοιαύτων διὰ φθεγμάτων· φυγαδίστοι πάση μηχανῇ, καὶ περικυπτόν πυρὶ ἔ σιδήρῳ, καὶ μηχαναῖς παντοίαις, διὰ μὲν σώματα, νόον· διὰ ἡ ψυχῆς ἀμείψαι· καρδίας δὲ, πολυτέλειαν· πόλεως δὲ, τάσιν· οἴκῃ ἡ διχοφροσύνη· ὅρα ἡ πάντων ἀρετέλειαν· δι' ὧν φιλοσοφώτατα ἀνεμύνησκειν ἑκάστην τὴν ἀρίστην δογματῶν. * Οὐ 35 μὲν ἐν κοινῷ τῇ αὐτῇ τὴν ζωῆς ἐν πᾶσι λόγοις καὶ ταῖς πράξεσιν πιστῇ ἦν ἐν τῷ πᾶσι χρεῖν. εἰ ἡ δὲ ἔ πρὸ καθ' ἑκάστην διπομνηματώσει, ὧν ἐπ' ἀξίᾳ εἶπε, ῥητόν,

³ *Προφύλαξις*] Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, *προφύλαξις*.

⁴ *Ἀμειψία*] Sic recte MS. ita quoque Porphyrius. At prior Edit. vitiose *ἀμει-*

ρίαν, quod Arceus interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio teneretur.

οὐς ἡ παρρησία μὲν ἐς ἱκανίαν ἤ-
 τλη Ὀλυμπιάδα τὴν δ' ἄπ' αὐτῆς
 ταῖς ἐξήκοντα, καθ' ἣν Εὐρυκίδας
 ὁ Καλλικράτης πάλιν ἐνίκησεν. εὐθὺς
 δὲ πρὸς ἑλπίδας ἐπείσταντο ἡγή-
 μετο, καθάπερ ἐπρότερον, ὅτι εἰς
 Δῆλον κατέπλυσεν. ὅθεν τε γὰρ
 πρὸς μόνον ἢ βωμὸν τὴν Γενέ-
 πρὸς ἅπλαν προσδύαμιδος,
 ὅς μόνον ἀναιμάκῃ ἐστιν, ἔτα-
 μάσθη ὡς πῶς ἐν τῇ νήσῳ.

К Е Ф. 9.

36 **Κ** Αὶ κατ' ἐκείνον τ' καιρὸν πα-
 ρούμεν ἐν Συβαρίδι εἰς
 Κρότωνα, ὡς πρὸς τὴν αἰγιαλὸν
 διηλυθὼς ἐπέστη, ἐπὶ τῆς σαγή-
 νης καὶ βυθῷ ἐμφόρτω ἐρωμίδης,
 ὅσων πεπληθῖτο ὀπισθοῶνται ἐ-
 πὶ ἰχθύων ὀρίαις ἀερμῶ. καὶ
 τῶν ἀνδρῶν ὑπομοναύτων, ὅ, π' αὖ
 κελύσῃ πρᾶξιν, εἰ τῷ ἔτι
 ὑποδαί, ζῶντας ἀφύται πάλιν
 κελύσῃ ὅν' ἰχθύς, πρὸ πόνου
 ἀερίως διαερμῆσαντες. καὶ τὸ

¹ Παρεγένετο μὲν ἐς Ἰππλ.] Vide Rich.
Bentlejum in praeclara Differt. de Phalar.
Epist. pag. 68.

Τὸν βασιλῆα, τὸν Ἐ Γενέτορα.] Vide
Nostrum supra, Num. 25.

¹ Παιον τ' ἀνέκαθεν δευ.] Historianum hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. *Sympos.* VIII. 8. Βέλον ἔχον αἰσῶς ποτίσκει τ' Πυθαγόραν, ὅσα ἀφ' οὐκ ἐκείνου τῶν σοφῶν. Item Apuleius in docta *fane* *ἀνέκαθεν*, p. m. 294. *Pythagoram meminit*

dicandum erit, quod in Italiam venerit Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidenſis. Et ſtatim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus eſt hominum confluxus: ut & ante cum Delum ap- pulit. Nam inſulæ illius incolis admirationem ſui iniecit, cum ad ſolam aram Apollinis Genito- ris, quæ unica incruenta erat, adoraffet.

C A P. VIII.

EO tempore cum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus supervenit, adhuc in profundo maris fagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset prædixit. Illis pollicentibus, se quicquid imperaturus esset, facturos, si eventus prædictis respondisset, mandavit ut omnes ad unum pisces vivos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Metapontum in litore Italiae a quibusdam piscatoribus, everriculum trahi, fortunam jactans ejus emisse: & pretio dato jussisse illico pisces eos, qui capti tenebantur, solvi retibus, & reddi profundo.

Ἔστι τ' σαγήνης κατὰ βυθ. ἰμφ.] Est
locus corruptus, qui apud Porphyrium
melius sic legitur, ἐπ' τ' σαγήνης ἐν βυθῷ
πάλιν φέρτοι ἐπισαγήνης. Pro ἐν βυθῷ ta-
men Jamblichus rectius habet, τ' βυθῷ.

ὅσα τε πάλῃ ἐπισκ. ἐκ.] Cor-
rige ex Porphyrio, ὅσα τε πάλῃ ἐπισκ.
προσέπι, τινι χύσειν εἰσας τ' ἀειμέν.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præsens adstitit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crotonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgant, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incessit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obtuscescebat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusæ statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dicentis: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vespere; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmones Semi-

θωµασιώπρον, ἔδειξ, ἐν ποσῶ τῆς ἀρλεθµήσεως τῶ χρόνῳ, τῶν ἰχθύων ἐκ τῶ ὕδατος μαινάντων, ἀπέπνυον, ἑξ ὧ τῆς γὰ αὐτοῦ. δὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἰχθύων πρὸς τοῖς ἀλίσσῃ, ἀπὸ τῆς Κρότωνος. οἱ δὲ τὸ περὶ ἀγῶν δὴ γυμνασίου, καὶ τὸ νομα μαχόντες τῶν παιδῶν, εἰς ἀπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ ἀκασσῶντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸ ξένον. ὅπερ ἐν ἐπιμῶ κατέστη. ἡ τὴν περὶ γὰρ ὅτι ἦν, οἷον ἐξ ἐπλάγῃ τῆς ἀνιδῶν. καὶ ὑπενόει εἶναι τὸν ποσειδῶνα, οἷον ὡς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγου 37 ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περικυβερτῶν δὲ τῶν νεανίσκων, περὶ δέδοται λόγους πρὸς ἀλλήλους ναὶ πρὸς αὐτὰς, ἐξ ὧν εἰς τὸ παρῶν παρὲκάλει τὴν περὶ τὰς περὶ βυτίρας, ἀποφαίνων, ἐν τῇ τῷ κόσμῳ, καὶ τῇ βίῳ, καὶ τῇ πόλει, καὶ τῇ φύσει. μάλλον πρὸς τὸν ποσειδῶνα, ἢ τὸν χρόνον ἐπὶ τὸν ποσειδῶνα, οἷον τὸ ἀναπαύειν τὸν δούλω. τὴν ἑωτὶ ἐσπέρως. τὴν δὲ χεῖρ τῆς πλάτης. τὴν ἡμέραν δὲ φθορᾶς. τῶν ἀπολλείας δὲ τῶν ἀνὰ χροῖας τῶν ἐπὶ πλάτῃ. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῇ ἀποικίαις τῶν ἡγεμόνων, καὶ τῶν οἰκιστῶν τῶν πόλεων. καὶ κατὰ τὸν μὲν θεὸν τῶν δαιμόνων.

* Εἰς τὸν ποσειδῶνα.] Porphyrius rectius, ἐπὶ τῷ ποσειδῶνι.

ἡ τὴν περὶ γὰρ ὅτι ἦν, οἷον ἐξ ἐπλάγῃ.] Le-gos, τὴν περὶ γὰρ ὅτι ἦν, ὅτι ἐξ ἐπλάγῃ, δεκ.

Τὸ δὲ est ex MS. pro quo antea male legabatur τὸν.

* Μάλλον πρὸς τὸν ποσειδῶνα.] Idem legas apud Lacrt. lib. viii. Num. 22. 23.

ἐκείνης ἢ τῶν ἡμετέρων. οὗτ' ἥρωας
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. ἐκ τῶν δὲ
 οὗτ' αἰτίαις τ' ἡμέσεως πῆς νεω-
 ροῖς. * Ἐπαγωγῆς ἢ δὲ ἐνεκα ταύ-
 τε ἔλεγε, πρὸς τὸ πρὸς πλείον
 ποιῆσαι τὰς γονεῖς αὐτῶν. οἷς ἔφη
 τηλικαύτῳ ὀφείλειν αὐτὰς χάριν,
 ἡλικίᾳ αὖ. ὁ πεπαιδευμένος ἀπαδοίη
 τῷ διωθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ
 φῶς ἀγαθῶν. ἔπειτα δὲ καὶ μὲν
 εἶναι οὗτ' πρῶτας, καὶ οὗτ' πρὸς μέ-
 γιστα εὐεργητικὰς ὑπὲρ πάντας
 ἀγαθῶν, καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μό-
 νης ἢ οὗτ' γονεῖς προτέραις τ' ἡμέ-
 σεως καὶ εὐεργεσίαις, καὶ πάντων
 καπερθεύοντων ὑπὸ τῶν ἐγγόνων
 αἰτίαις εἶναι οὗτ' προγόνους, ἐν οἷς
 εὐδαιμόνους ἑλπίον αὐτὰς εὐεργητῶν
 λαοδαιμονίαις, εἰς ἃς ἔχουσιν τε
 ἐστὶν ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ οὗτ'
 θεοὺς εἰσὶ συγγνώμῃ αὖ ἔχουσιν
 πῆς μηδενὸς ἢ ἦσαν πικρῶς οὗτ' πα-
 τέραις. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν.
 39 μεμαθήκαμεν τιμᾶν. * Ὅθεν καὶ τ'
 Ὀμηροῦ τῇ αὐτῇ προσομοίᾳ τ' βα-
 σιλῆα τῶν θεῶν αὖξεν, ὀνομάζον-
 τε πατέρα τῶν θεῶν ἢ τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ἢ τῶν ἄλλων μυθολογῶν
 ὡς ἀδεδωκέναι οὗτ' βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν τ' μεμελορημένῳ φι-
 λοσοφίᾳ ὡς τῶν πικρῶν πρὸς τ'

deis; Semideos hominibus; &
 ex his antecellere, qui junioribus
 authores vitæ extiterint. Hæc
 autem dixit, ut inductione qua-
 dam juvenibus persuaderet, ut
 parentes suos plurimi facerent.
 Tantam enim illis agebat gratiam
 deberi, quantam mortuus debet
 illi, qui ipsum ab orco in lu-
 cem faceret reducem. Deinde
 justum esse, ut eos qui primi
 maximis nos affecerunt beneficiis,
 ante omnes alios diligamus, nec
 unquam illis tristitiam conflemus;
 solos autem parentes bene meri-
 tis nativitatem antevertere, quæ-
 que à posteris bene geruntur, ea
 ad majores tanquam ad autores
 referenda esse omnia; nihilo se-
 cius in iis beneficentiæ suæ docu-
 mentum exhibentes, in quos de-
 linquere non possunt. Nam &
 Deos verisimile esse, iis veniam
 dare, qui non minori honore pa-
 rentes prosequuntur; cum ipsum
 divini Numinis cultum etiam à
 parentibus acceperimus. Unde &
 Homerum eodem nomine Re-
 gem deorum insignivisse, *Deorum*
hominumque Patrem eum salutan-
 do. Insuper alios multos My-
 thologos tradidisse, *Deorum*
 principes amorem illum natura-
 lem, quem liberi inter parentes

* Ἐπαγωγῆς ἢ ἡγε. † Desider. Heraldus Animadv. in Jambli. cap. iiii. versio-
 nem Arceii recte hic reprehendit, simul-
 que docet, ἐπαγωγήν Græcis esse id,

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocent.
 Res est vel tironibus notissima.

* Πάντων κατεργαστῶν] Scribe, πάν-
 των τ' κατεργαστῶν.

conjugii vinculo colligatos participantur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversæ inter se naturæ, progeniuit; eo tantum fine, ut amicitia longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinuisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Coloniz Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsum Deum alteri natu majori obsecundantem, tot labores exantlassæ; suoque Patri, rebus ex sententia gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modestiam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps differuit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπάρχουσιν συζυγίαν τῷ γένει, καθ' ἑαυτὰς ποιησάσαι πεφίλοισι μηδ' ἄλλοις. καὶ διὰ τούτων τῇ αἰτίᾳ ἅμα τὴν ἑμὴν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ὑπόθεσιν λαβόντες, πῶς μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὴν Ἡφαιστον γυνήσασιν, ἐκ αὐτῶν φύσιν ἔχοντες τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τούτου καὶ τῷ πλείονι ἀφεισώσεως Φιλίας μετατρέψωμεν. * Ἀπ' πάντων δὲ 40
τῶν ὄντων τὴν τῶν ἀθανάτων κρείσιν ἰσχυροτάτην εἶναι συγχωροῦσάντων, δοποδείξω τοῖς Κροτωνιάταις, διὰ τὴν τὴν Ἡρακλῆα τοῖς κατοικισμένοις οἰκῆσιν ὑπάρχον, διότι δὲ τὸν προσεπρόσθετον ἐκαστὸς τοῖς γονέσιν ὑπακούει, περιληφόντας αὐτὸν πῶς θεὸν, ἐπὶ τῷ προσεπύρῳ κρηττόμενον, διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῶς, καὶ τῷ πατρὶ ἥσθαι τῷ κατεργασμένῳ Ἰπνίκιον, πῶς ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνεται ὅτι καὶ πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίᾳς ὥτως ἀνθρώπους ὅτι τὸν γάμον, ὥς μέλλει πῶς μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι. πῶς ὅτι ἐχθροῖς, ὥς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι. καὶ μελετᾷν ἐν μὲν τῇ πρὸς αὐτὸν προσεπύρῳ εὐκοσμίᾳ τὴν πρὸς αὐτὸν πατέρα εὐνοίαν. ἐν δὲ τῇ πρὸς ἀλλήλους Φιλανθρωπίᾳ, τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδελφὴν κοινωνίαν. * Ἐφεξῆς ὅτι ἐλεγε περὶ σωφροσύνης, φάσκων, τὴν τῷ νεανίσκῳ

* Ὅτιον] Legendum esse πρὸς ἑαυτὸν, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti & ἀποδείξει, pro ἀποδείξει.

ἡλικίαν πύργον τὸ φύσεως λαμβάναν, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμαζούσας ἔχουσιν αἱ ¹⁰ Ἰππυρμίας. εἰτα προσερχέται ¹¹ Ἰωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνος τ' ἀρετῶν πάντης καὶ παιδὶ ἔπερθεῖτο καὶ γυναικὶ ἐτὴ τ' πρὸς βυτίρων τάχ' ἀντιπείδων προσήκει καὶ μάλιστα ¹² σὺν νεώτερος. ἐπὶ δὲ μόνῳ αὐτῷ δοποφάντων πειραλῆφέναι ἐπεὶ σῶματι αἰσθητῶν καὶ τῇ ψυχῇ, διατηρούσας τ' ὡρίαν, καὶ τῶν βελτίων Ἰππυρμίων. ⁴² τῆ δ' οὐράτων Ἰππυρμίων. * φανερόν δὲ εἶναι ἐπεὶ τ' ἀντιπείδους ἀντιφύσας. τῶν γὰρ βαρβάρων ἐτῶν ἑλάνων περὶ τ' Τροίαν ἀντιπείδων, ἐκατέρως δὲ ἐνὸς ἀκρεαίαν αἱ δεινοπάτως ἐπειποσὶν συμφοραῖς, σὺν μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, σὺν δὲ καὶ τ' ἀνάσσει. καὶ μόνος τ' ἀδικίας τ' θεὸν δεκάτῃ ἐχλυστὴ πείσας τ' πειρώσαν, χρησιμωδουμένην τε τ' Τροίας ἀλάσας, καὶ ¹³ τῶν πειρῶν δόσι λυγρῶν τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ Ἀθηνῶν τ' Ἰλίου περὶ. περικαλὴ δ' σὺν νεανίσκος ἐπεὶ τ' παιδείαν, ¹⁴ ἐνθυμούσας καλῶν, ὡς αὐτῶν ἀν

naturæ suæ eo tempore experimentum sumat, quo cupiditibus adhuc integris pollet vigetque: deinde hortabatur, ut animum adverterent, contemplantes, quod sola inter virtutes temperantia & puero, & virgini, & foeminæ, & seniorum ordini congruat; imprimis vero junioribus expetenda sit: unamque illam tam animæ, quam corporis bona complecti assererat; dum sanitatem conservat, rerumque optimarum studium alit fovetque: & hoc ipsum clarius ex opposito elucescere. Cum enim Barbari & Græci circa Trojam adversis aciebus concurrerent, utraque pars ex unius hominis incontinentia in gravissimas incidit calamitates, partim in ipso bello, partim post reditum in patriam. Illi quippe injuriæ Deum statuisset pœnam, integro decennio, & per mille annos duraturam; cum Trojam excisum iri, & virgines à Locrænsibus in Minervæ cognomento Iliadis templum quotannis mitti oportere, oráculo moneret. Hortabatur etiam juvenes, ut animos ad etuditionis culturam ap-

¹⁰ Ἰππυρμίας] Prior Edit. male, ἰπυρμίας, pro quo ἰπθυρμίας auctoritate Codicis MS. reposui. Et sic legendum hic esse, jampridem etiam monuit Desid. Herald. Animadv. in Jambl. cap. iv.

¹¹ Ἰωρεῖν ἄξιον] Oratio & sensus rectius procederet, si ἄξιον deleatur. Est enim superfluum, nec ad locum hunc

quicquam facit.

¹² Τὸς νεώτερος] Imo, τοῖς νεώτεροις: ut respondeat dativis præcedentibus.

¹³ Τῶν πειρῶν ἀπορ.] Tangitur hic historia celeberrima & notatu digna; de qua plura diximus ad Sudam. v. Πειρῶν.

¹⁴ Ἐνθυμούσας] Antea male, ἐνθυμούσας.

pellarent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris insumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instar boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

" Τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτην; scilicet, διανοίαν.

εἴη, πάντων μὲν ἀπερδαίονται κερ-
νειν τ' ἀλέγονται, καὶ ταύτῃ βελού-
σαι περὶ τ' ἄλλων· εἰς ἣ τὴν ἀσκη-
σιν ἵ τὴν ταύτῃ μηδὲνα χρεόν,
μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι. καὶ ταύτῃ,
τῆς μὲν τ' σωμάτων ὀπτιμελείας
τοῖς Φαύλοις τ' Φίλων ὁμοιουμένης,
καὶ ταχέως ἀπολαμπέσης· τῆς δὲ παι-
δείας, καθάπερ οἱ καλοὶ ἐ ἀγαθὸς
τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου ὡρ-
μαίνεσης· ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τ' πλῶ-
τῷ ἀθανάτῳ δόξαν πεποιέσης.
* Καὶ ποιεῖν ἔπραττε μὲν ἐξ ἰσ-
χυρῶν, καὶ δὲ καὶ ἀπὸ δογματικῶν
κατισκώσας, τὴν παιδείαν ὀπτι-
δεικνύων κρινέναι ἔσαν εὐφυῆς τῶν 43
ἐν ἐκάστῳ τῷ γένει πεπεωρωμένων.
καὶ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, ταύτῃ
τοῖς ἄλλοις γεγονέναι παιδείαν. ἔτω
δὲ ἐπὶ τῇ φύσει ἀπερδαίοντες, ὥστε
τῶν μὲν ἄλλων τ' ἐπαινεμένων καὶ
μὲν ἔχουσιν εἶναι παρ' ἐπὶ με-
ταλαβῆν, οἷον τ' ῥάβδον, τὸ κάλ-
λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν·
καὶ δὲ τ' προσέμμενον σὺν ἔχον αὐτὴν,
οἷον τ' πλῆρες, πᾶς δέχας, καὶ
ἔπραττε πολλὰ τῶν ὡρμαίνοντων·
τὴν δὲ διωσπὶν εἶναι ἐ παρ' ἐπὶ
ὡρμαίνον, καὶ τ' δόντα μηδὲν
ἢ τὸν αὐτὸν ἔχον. * Παραπολισίως
δὲ καὶ μὲν σὺν ὅττι τοῖς ἀνθρώποις
εἶναι κληρονομία· παιδευθῆναι δὲ ἐ-
δέχοντο κατὰ τ' ἰδίαν προαίρεσιν. 44

αἱ δ' ἄτως προσιόντα φαίνεται πρὸς
πῆς τ' πατρίδ' ὅτι πράξις ἐκ
ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας.
Χεῖρον γὰρ τ' ἀγωγῶν διαφέρειν
ἔν τ' μὲν ἀνθρώπων τ' θηρίων, ἔν τ'
δὲ Ἑλλήνων τῶν βαρβάρων, ἔν τ'
δὲ ἐλευθέρων τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅπως ἡ
πηλικαυτίῳ ἔχοντας ὑπερῶν,
ὥς τὰς μὲν θάπτεον τρέχοντας τῶν
ἄλλων, ¹⁶ ἐκ μιᾶς πόλεως τ' ἐκεί-
νων ἐπὶ αὐτῶν τ' Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
ναι. τὰς ἡ τῇ σοφίᾳ προσέχοντας ἐξ
ἀπάσης τ' οἰκονομίας ἐπὶ αὐτῶν
μηθύνει. ἐν ἡ πῆς ἐξ ἧς χρονοίς,
ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, ἕνα φιλοσοφίᾳ
προέχεν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τῷ
τὸ ὄνομα ἀντὶ τ' Σοφῶν ἑαυτὸν ἐπω-
νόμασεν.

Κ Ε Φ. θ'.

45 ΤΑῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ πῆς
νέοις διελέχθη. ἀπαγγελην-
των δ' ἐν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς
τὰς πατέρας τῶν εἰρημόνων, ἐκά-
λεσαν οἱ Χίλιοι τ' Πυθαγόραν εἰς τὸ
συνέδριον, καὶ ἐπαινέσασθαι τὴν
πῆς πρὸς τὰς ἡμέρας ῥηθεῖσιν, ἐκέ-
λεσαν, οἱ τ' συμφέρον ἔχει λέγειν
πῆς Κροτωνιάταις, ὅσοι φήνασθαι

¹⁶ Ἐκ μιᾶς πόλεως τ' ἐκ.] Est locus
corruptus: quem Heraldus *Amiadv.* in
Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
set, ἐκ μιᾶς πόλεως τ' ἐκείνων. Hanc le-
ctionem, quia sensui optime convenit,
Obrechtus etiam in versione sua expref-
sit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita instructus ad res patriæ
administrandas accedit, illum
non id facere ex impudentiæ, sed
ex eruditionis suæ conscientia.
Nam institutione effici, ut homi-
nes bestiis, Barbari Græcis, li-
beri servis, & Philosophi ple-
beis præsent. Omnino vero in
tantum excellere bene institutos,
ut cursu velociore aliis, elapso
tempore ex una illorum patria
septem Olympiæ inventi sint; ex
toto vero orbe in vnum collecti
numerum, etiam septem modo
fuerint sapientia celebres: post-
ea suo tempore unicus philoso-
phia excelluerit: hoc enim sibi
cognomen indidit, ut loco Sa-
pientis, diceretur Philosophus.

C A P. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnasio
differuit Pythagoras: quæ
cum ab iis ad parentes delata ef-
fent, mille viri in curiam evoca-
tum laudarunt propter ea, quæ
juventuti suggererat; simulque si
quid ipsis Crotoniatis utile habe-
ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heraldus :
Δοκεῖ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur)
τὰ πὶ πολέμοις ἀσκήσασθαι, καὶ τὰ πρὸς τὴν
ἀθλησιν. Ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπιάδι οἱ τ' ἄλ-
λων ἀσπυρῶντες τῷ πρὸς ἐκτὸς ἡθροὺς ἀ-
παιτῆς ὑπερῶν Κροτωνιάταις.

promere jusserunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo præsens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Reapse vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernarent, ut depositi fidem ad posteros quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines, gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς τοῦτ' τῆς πολιτείας προκαθήμενους. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συμβάλλειν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ἱερὸν, ἵνα τῶν αὐτῶν ὑπαρχουσιν ἐμόνοιαν. πάντας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν προσομοίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν, καὶ μετ' ἀλλήλων ὡραδιδοῦσαι, καὶ τὴν κοιναῖς πρῶτως μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ σῶλον, ἵνα ἔσται αὐτῶν αἰετοῦ χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν. ἐπὶ δὲ συμφωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμὸν, καὶ ἀπαντὰ περικληθῆναι, τὰ ὡρασκοδίζοντα τὸ ὁμόνοιον. ὅθεν δεικνυσι δὲ αὐτῶν τὴν δυνάμειν καὶ περὶ τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνέκειν. ἀλλὰ ἔστι καὶ τὴν συμφωνίαν ἔσται ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὑπο- 46
λαμβάνειν αὐτὰς ἔφη δεῖν, καὶ νῦν ὡρακαταθήκην ἔχειν τὴν περὶ τὰ ὡρα ἔσται πλήθους τῶν πολιτῶν. δεῖν γὰρ καὶ τὸν διοικεῖν ἔτι, ὡς μέλλουσιν τὴν πόλιν ὡραδοῦσιν μὲν τοῖς ἐξ αὐτῶν πρῶτον. ἔσται δὲ τὸ βεβαίως, εἰάν τις ἀπάσιν ἴσιν τοῖς πολιταῖς ὥσπερ, καὶ μηδενὶ μάλλον, ἢ τῷ δικαίῳ προσέχουσιν. τὰς γὰρ ἀνθρώπους εἰδότες, ὅτι τὸν ἀπὸ τοῦ προσδοκῆται δικαιοσύνης, μυστο-

* Ἰερὸν] Vocem hanc ex MS. revocavi, quæ in priore Edit. deest.

* Ἐπιδείκνυσι] Antea male, ἐπιδείκνυται.

* Ἐφ' ὅν] In priore Edit. inepte, ὅθεν: quod Arcerius bona fide deletari viderat. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald. in Jambl. cap. v.

* Περιχουσιν τὴν γὰρ ἀνθρώπους ἰδ.] Sic locum hunc auctoritate Codicis MS. emendavi & distinxī. Antea enim male legebatur, ἀπὸ τοῦ τὴν ἀνθρώπων, εἰδ-
της, δεσ.

ποιῶν, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχειν
 τῷ Διὶ τὸ Θέμιον, καὶ τῷ
 Πλάτωνα τὸ Δίκλον, καὶ πρὸς τὰς
 πόλεις τὸ νόμον· ἵν' ὁ μὴ δικάως,
 ἐφ' ᾧ πᾶσι, ποιῶν, ἀμὰ
 φαίνεται πάντῃ τὸ κόσμον ἀδικῶν.

47 * Προσέειπεν ὁ τις σωδελόις, μη-
 δὲν καταχρησάμεν τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζεσθαι
 λόγους, ὥστε ἐ χωρὶς ὄρκων εἶναι
 πιστός. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἔτας
 οἰκονομεῖν, ὥστε τὴν ἀναφορὰν
 ἐξεῖναι τὴν προαιρέσεως εἰς ἐκείνῃ
 ἀνευγχεῖν. πρὸς π τὰς ἐξ αὐτῶν
 ἡγομένους διακρίσας γησίους, ὡς
 καὶ τῶν ἄλλων ζώων μόνος πάντης τὴν
 ἐννοίαν αἰσθάνειν εἰληφότες. καὶ
 πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν βίαν μετέ-
 χυσαν ὁμιλῶντας, ὡς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν πημέ-
 των ἐν γεγραμμένοις ἐστὶν αἰσθάναι.

fabulis finxisse, Jovi Themidem,
 Plutoni Ditem assidere, & in
 Urbibus Legem regnare; ut qui
 non bona fide munus, quod ob-
 eundum habet, accuraverit, into-
 tum pariter mundum injurius vi-
 deatur. Insuper Senatum eorum
 decere, ut in jurejurando nullius
 Dei nomine abutantur; sed ita
 se gerant, & loquantur, ut vel
 injurati fidem mereantur: rem au-
 tem domesticam sic administrent,
 ut proventum ejus animi sui pro-
 posito tueri liceat. Illis vero, qui
 ex ipsis nati sint, sincerum amo-
 rem exhiberent; memores quod
 inter alia animalia soli intelligant,
 quid hic affectus sibi velit. Cum
 uxore vitæ socia ita agerent, ut
 reputent, alia quidem pacta ta-
 bulis columnisve; quod verum cum
 uxore initur fœdus, liberis sta-
 τῶν ὁ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐν τῇ

Δίκλον] Quare Ditem vociterit erudi-
 tar, vel Dicam.

Εφ' ᾧ τίς.] Rectius, ἐφ' ᾧ.

Φαίνεται] Corrupte antea, φαίηται.

Ὡς τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τ.] Est lo-
 cus paulo obscurior, quem interpretes
 non intellexerunt. Arcerius reddidit,
 Domum cuique suam ita gubernandam esse,
 ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia
 æque infelicitè vertit. At nec doctissi-
 mi Obrechii versionem hic probare pos-
 sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-
 ventum ejus animi sui proposito tueri liceat?
 Tu verte, ut consilii sui rationem eo referre

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-
 nistranda re aliena, vel publica, ad
 normam quasi administrationis domesti-
 cæ referre nobis liceat: sive, ut exem-
 plo administrationis domesticæ, tanquam
 argumento, uti nobis liceat, ad proban-
 dum aliis, nos non minori fide & pru-
 dentia res alienas curaturos esse, quam
 qua nostras curavimus. Nam, ut recte
 ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m.
 16. Ὅπως διανοήσεις ἐπὶ τῶν ἰδίων,
 εὐδαιμονίᾳ καλῶς βουλευόμενος, οὕτως καὶ τῶν ἄλλο-
 τῶν. Qui rebus propriis male proficiat,
 nunquam bene consulens alienis. Confer etiam
 Nostrum infra, Num. 196.

Ὁμιλῶντας] Propter ἀνυπαρξίαν ora-
 tionis malle, ὥς τας ὁμιλῶν.

biliri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cuius ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum præberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum pœnarumque delicta tegant; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam iustitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam profligare: unice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus assererebat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illum habendum esse op-

τέκνοις. καὶ περὶ αὐτῶν ὡς ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι, μὴ δὲ τὸ φύσιν, ἥς ὅσα αἰποὶ γένεσθαι, ἀλλὰ δὲ τὸ προαίρεσιν. τῷ τῷ γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἐκασίαν. * Σπῆ- 48
δαζεν ἢ ἔτῃ, ὅπως αὐτοὶ πμόνας ἐκείνας¹⁰ εἰδήσωσιν. αἱ πγυναικες μὴ νοθώσωσι τὸ γένος. ὀλιγωρέα ἐκακία τῶν σπουδαίων. ἐπὶ δὲ τὸ γυναικα νομίζεν ὅτι τὸ εἶδος εἰληφότας μὲν ἀπονδῶν, καθάπερ ἐκίπιν ἐναγίον τῶν θεῶν¹¹ εἰσῆχθαι πρὸς αὐτῶν. καὶ τῇ τάξῃ ἔτῃ σωφροσύνη ὡς ἀδειγμα γυναικῶν, πῶς π ἔτῃ οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ πῶς ἔτῃ πῶλιν, καὶ προνοεῖν. τῇ μηδὲνα μὴδ' ὅτι ἐν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φροδῶνται τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λανθάνωσιν. ἀλλ' αἰσχρονομοὶ τὸ τῇ τρέφει καλοκαρδίαν, εἰς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι. * Διεκτελέσει καὶ τὰς πράξεις 49
δοξοδοκιμάζειν τὴν δόξαν. εἶναι γὰρ ἔχ' ἐπὶ πᾶσι ἀγαθόν, ἢ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξῃ καιρόν. ὡς ἔστι δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας ἔτῃ γονεὺς ἀπ' ἀλλήλων ἀφαιρᾶν. νομίζεν δὲ, ¹² κράτιστον μὲν

¹⁰ Εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνεισέχειν: quo sensu & τὸ γινώσκω apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exemplum vide apud Henr. Steph. in *Theauro*, & Desid. Heraldum ad hunc locum.

¹¹ Εἰσῆχθαι πρὸς αὐτῶν] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσερχεῖσθαι εἰς οἶκον αὐτῶν, i. e. in domum suam introdúcisse. Confer Nostrium infra, num. 84.

¹² Κράτιστον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi *ὧς ἔργ.* v. 293.

εἶναι· τὸν κατ' αὐτὸν διωμόδμον
 πρεῖδειν τὸ συμφέρον· δούπρον δὲ,
 τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκό-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσισπου-
 χείριστον δὲ, τὸν ἀναμόδοντα δι-
 τὰ κακῶς παθεῖν αἰδοῦντα τὸ βέλ-
 πειν. ἔφη δὲ, καὶ τὰς φιλοτιμι-
 δων βυλομήδεις σὺκ ἂν διαμαρτά-
 νειν μιμητόντας τὰς ἐν τοῖς δρόμοις
 ἐμφανόμενους. καὶ γὰρ ἐκείνους ἔ-
 τας ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ'
 αὐτὰς τῆς νίκης ὀπιθιμῶν τοχεῖν.
 καὶ τοῖς πολιτομοῖς ἀρμόττειν,
 ἔ τας ἀντιλέγους δυσπραγεῖν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλε-
 δὲ τῆς ἀληθείης ἀντιχόρμειον εὐ-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι ποιῆσαι, οἷον
 ἂν βέλοιστο φαίνεσθαι τοῖς ἄλλοις.
 ἔ γὰρ ἔτιως ὑπάρχειν τὸ συμβε-
 λῶν ἱερὸν, ὡς τὸ ἐπαινον· ἐπειδὴ τὸ
 μὲν ἡ χρεία πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπων· τὰ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς
 50 τὰς θεῶν. * Εἰθ' ἔτιως ὅτι πάντων
 εἶπεν, ὅτι τὸ πλὴν αὐτῶν ¹³ οἰκεῖ-
 σθαι συμβεβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτι
 πρὸς βῆς διὰ τὸ ἱππικίας ἤλαυνεν,
 ὑπὸ ¹⁵ Λακινίᾳ μὲν ἀδικηθέντι,

Οὗτοι μὲν παιδείας, ὅς αὐτοὺς πάντα
 νοήσι·
 Πόλλος δ' αὖ κεκρίθη, ὅς ἴν' εἰπέει
 πύρκα.

Ὅς δὲ καὶ μὲν αὐτὸς νόη, καὶ ἄλλοι ἀκούον
 ἐν ἡμῶν βράχων. ὅ δ' αὖτ' ἀρχεῖται
 αὐτοῦ.

¹³ Οἰκίσας] Ne dubites rescribere,
 φαίνεται. i. e. conditam esse: ab οἰκίζω. Τὸ
 οἰκίσας enim est ab οἰκίω, incolo, inha-

timum, qui pro se quid condu-
 cat praevidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum vero, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus prosint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 silium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subiecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bito: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post κρηπίδαχ rescripti pro κρη-
 νήσαχ.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆος, tum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικηθέντι, & διαφθείρε-
 τῷ.

¹⁵ Λακινίᾳ] Holstenius ad Stephanum,
 γ. Λακινίον, legit, Λακινίον: quem vide.

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse ajebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe justeque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum crexerunt Crotoniata, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogant.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, à puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibaturnque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

κρότωνα δὲ βοηθῆντα τῆς νυκτὸς
ὡρᾷ τ' ἀγνοῖαν, ὡς ἐνταῦθα πολέ-
μιων, ἀφαφθείραντο, καὶ μετὰ
ταῦτα ἐπαγγελάμενος πρὸς τὸ μνη-
μα σπώνυμον σκείνω κατοικίσσασθαι
πόλιν, ἃν περ αὐτὸς μετάρχη τῆς
ἀθανασίας. ὥς τ' ἡ χάρις τῆς δότι-
δόσεως ἑὲς ἐργασίας προσήκειν αὐ-
τὰς ἐφ' ἡ δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ
ἀκούσαντες, τὸ π Μεσσίον ἰδρύσαντο,
καὶ πᾶς πελλακίδας, ὡς ἔχειν ὀπι-
χώριον ἢ αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ
ἀγαλαχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν
τῷ Πυθαίῳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν δὲ
τῷ τ' Ἡρώς ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖ-
κας ἡξίωσαν.

K E Φ. Ι.

Τὸν δὲ πηδύντα λέγουσι ἡγή- 51
σασθαι τοῖς παισὶ παιάδε· ὥς
μήτις ἀρχεῖν λοιδορίας, μηδὲ ἀμύ-
νασθαι τὰς λοιδορεμίας. καὶ πρὸς
τὴν παιδείαν, τὴν ἐπ' ἀνυμνον τῆς
σκεινῶν ἡλικίας, καλῶς αὐτὴν
δάξεν. ἐπ' ἣ ὑποθέσθαι, τῷ μὲν
ἐπικεκῆ παιδὶ ράδιον πεφυκέναι
πάντα τ' βίον τηρεῖν τ' καλοκαγα-
θίαν. τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι καὶ

“Ευεργασίας] Haud dubitem scribe-
re, ἀντ' ευεργασίας. Deinde pro οἰκονομεῖν,
quod statim sequitur, Desid. Heraldus
οἰακονομεῖν non absurde etiam legi posse,
censebat: sed cui cave assentiaris.

τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι] Sic vel ab-
que auctoritate Codicis MS. locum hunc
emendavi. Ante enim male legebatur,
ὡς δὲ μὴ ἐπιφυκέναι.

τῶν τ' αὐτῶν χαλεπὸν καθεστῆναι
 μάλλον δὲ ἀδυνατῆν ἐκ φαύλης
 ἀφορμῆς εἶπαι τὸ πλὴν εὐδαιμονίᾳ.
 πρὸς ᾧ τὰ πρῶτα, θεοφιλεστάτους αὐ-
 τὰς ἄντας ἀποφύγει, καὶ ἀπὸ τῶν
 φησὶ καὶ τὰς αὐχμῶν ὑπὸ τῶν
 λαῶν ἀποτίλλει. ὡς δὲ τῶν θεῶν
 ὕδαρ αἰτησιμῶν, ὡς μάλα
 ἰσχυροὺς ὑπακούουσιν. ὅθεν δαίμον-
 οὺς, καὶ μάλιστα ἀπὸ πλῆθους ἀγνοού-
 σιν ἐξουσίας ὑπαρχούσας ἐκ πρῶ-
 52 τοῖς ἀγαθέσιν. * Διὰ πάντων δὲ
 τῶν αἰτίων ἑστὶν φιλαμθροποσί-
 τας τῶν θεῶν, πρὸν Ἀπόλλων, καὶ τῶν
 ἑρῶν, πάντας ζῶντας φέρει καὶ
 ποιεῖ τῶν τῶν παιδῶν ἐχούσας ἡλι-
 κίαν. συγκοιῶνται δὲ καὶ τῶν
 φωνητῶν ἀγνοοῦντας πρὸς τῶν
 ἀπὸ παιδῶν πρὸν Πυθόν, καὶ
 τῶν Πύθων. ὑπὸ παι-
 δῶν. εἶπαι παρὰ δὲ τῶν ἐκ Νεμέας,
 καὶ τῶν ἐκ Ἰσθμοῦ, παλάστῶν
 ἀρχέμενους ἐκ Μελιέρων. καὶ τῶν
 τῶν εἰρημίων, ἐκ τῶν κατὰ τῶν
 καὶ πάλιν τῶν Κροτωνιάτων, ἐπιγ-
 γελῶνται τῶν Ἀπόλλων τῶν ἡγεμόνι
 οἰκιστῶν δώσιν ἡγεμόν, ἐκ ἀρχῆς
 53 τῶν ἐκ Ἰπλίων ἀποκρίσας. * Ἐξ ὧν
 ὑπολαβόντες ἡ δὲ, τῶν μὲν ἡγεμόνων αὐτῶν προνοοῖαν πεποιθῶν πρὸν
 Ἀπόλλων, τῶν δὲ ἡλικίας ἀπέναντος τῶν θεῶν, ἡ ἀξίως εἶναι ὅθεν φη-

etatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque siccitate invalescen-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 diant: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissio-
 ne sanctimoniam litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos repræsentari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confesso esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 fet ut conderetur, Apollinem du-
 ci coloniam sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatis ipsorum Apollo, æta-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse; ut se

* Ἐκείνους ὑπακούουσιν.] Scribe abs-
 que cunctatione, ἐκείνους ὑπακούουσιν.
 vel ὑπακούουσιν.

* Μόλις] Desidero. Herald. Animadv.
 in Jambl. cap. v. μόλις legendum cen-

ser. Sed nulla hic correctione opus est.

* Δῶν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci huius sensum fa-
 ciat.

* Ἀξίως εἶναι & ἔκ.] Est oratio huius-

dignos eorum amicitia præstent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui præcesserunt, nec unquam senioribus obloquantur: Ita inposterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His præceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

C A P. XI.

A Pud uxores vero de sacrificiis differuisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum æquitati modestiæque deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quæ suis ipsarum manibus elaborassent, eaque sine ministerio fervorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

ea, quam sic supplere poteris, δὴν ἀξίως αὐτὸς παρέχειν τῷ ἐκείνῳ φίλῳ. Sic sensus erit planissimus.

* Αὐτὸς τὰς νεωτέρας] Male antea ca-

λίαις. καὶ μελετᾷ ἀκύνειν, ἵνα δύνωνται λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίζειν, πύττω εὐθὺς ἐξορμῶντας τοὺς ἐληλυθόσιν ἐπακολουθεῖν, ἢ τοὺς πρεσβυτέρους μηδὲν ἀντιλέγειν. ἔγω γὰρ εἰκότως ὑπερον ἀξιώσιν, μηδὲ αὐτὰς τὰς νεωτέρας ἀδικεῖν. Διὸ τῷ τοῦ τῶν νέων ὁμολογητῇ τῷ Θεοσκιδάσῃ, μηδένα τῷ ἐκείνῳ προσηγορεῖν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντα θεῖον αὐτὴν καλεῖν.

Κ Ε Φ. ια'.

Τ αῖς δὲ γυναιξὶν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ὁσοφιλώμεται λέγεται, 54
πρῶτον μὲν, καθάπερ ἐπὶ τῷ μέλλοντι. ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσαι τοὺς εὐχὰς. βέλοιντ' ἂν ἐκείνους εἶναι καλὸν καγαθόν, ὡς τῷ θεῶν τέρας προσεχόντων. ἔτι αὐτοὺς πλεῖστον ποιῆσαι τῷ Θεοῦ χάριτι, ἢ ἐπιμῶς ἔχουσιν αὐτὰς τῷ εὐχαῖς ὑπακούοντες. ἐπειτα τοὺς θεοῖς προσφέρειν ὁ μέλλων, τοὺς χειρὸς αὐτοῦ ποιῆν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμὰς προσνεγχεῖν, εἶον πίπναι, καὶ ψαῖσαι, καὶ κηρία, καὶ λιθαιωτῖν. Φόβῳ δὲ ἐξ ἡμετέρῳ τῷ δαίμονι μὴ πταῖν, μηδ' ὡς ἔδετο πάλιν προσεύχεται ἐν καιρῷ

su dativo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις.

* Τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto, τῷ δαίμονι.

πολλὰ δαπανᾶν. οὐδὲ γὰρ τῆς πρὸς
 τοῦ ἀνδρός ὁμιλίας κελύουσι κα-
 τανοῦν, ὅτι συμβαίνει ἑ τὰς πατέ-
 ρας ὅτι τὴν θηλείας φύσεως ὡρ-
 καχωρηκέναι μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τὰς
 γαμηκίας, ἢ τὰς πικνώσοντας
 αὐτάς. διὸ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μὴδὲ
 ἐναντιῶσθαι πρὸς τὰς ἀνδρας, ἢ
 τότε νομίζουσιν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡττήθωσιν. * Ἐπὶ γὰρ τὸ ἐπιβόητον
 γυμνάσιον δόποθ' ἐξαδάκην καὶ τὴν
 σῶσον, ὡς δὲ μὲν ἔσονται κεν-
 τῶ ἀνδρὸς ὅσον ἐστὶν αὐτῶν
 προσέειπαι τοῖς ἱεροῖς· δὲ τὴν τὰ μὴ
 προσήκοντες, ἐδέχοντο. ὡρκαγῆ-
 λαι γὰρ ἑ κατα πάντας τὸ βίον αὐτὰς
 πὲρ εὐφημεῖν, καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν,
 ὅπου ἔσονται αὐτῶν εὐφημήσονται·
 καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀγαδοδομίαν μὴ

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare iussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facturas, si vel plane non refra-
 gentur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum sermoni-
 bus iactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 fœminis, per totam vitam bene
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatam gloriam ab-

* Ὡς ἀπὸ μὲν ἔσονται.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

Καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, & ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τὰς ἄλλας
 ὁρᾶν, ὅπου ἔσονται αὐτῶν εὐφημήσονται: Et
 ut aliis ea faciant, quæ ipsa pro se a Diis ex-
 petiuntur sint. Δεῖν πᾶσι ἀγαθόν, vel καλόν,
 aliquem beneficio, vel maleficio efficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, τὸ δεῖν & ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρμαῖς: ubi vide quæ notavimus.
 Porro εὐφημεῖν, quod vulgo *linguis fave-
 re*, vel *bona verba dicere*, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro *precari*, vel
precibus a Diis aliquid expetere: quod tum

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere soleamus. Certe, *εὐφημία* pro
precibus sumitur apud Platonem Alcib. II.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βύλας
 αὐτῶν τὴν Λακεδαιμονίαν εὐφημίας εἶναι μέγα-
 λον, ἢ πᾶσι σύμπαντι τῶν Ἑλλήνων ἱερῶν.
Malle se Lacedæmoniorum εὐφημίας, quam
cuncta Græcorum templa. Addit ibidem
 Plato, τὴν γὰρ εὐφημίαν ἐκ ἄλλων πᾶσι με-
 γαλὴ λίγαν ὁ Θεὸς, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν:
Εὐφημία nihil aliud *Deus* appellare videtur,
 quam *vota illorum & preces*. Hæc afferre
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & jurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accipit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse foemineum genus pietati iunctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, N Υ Μ Π Η Α Μ; liberos enixam,

καταλύσωσι, μηδὲ τὰς μυθογράφους ἐξελέγξωσι, οἱ θεωροῦντες τὴν τῶ γυναικῶν δικαιοσύνην, ὡς καὶ τῶ ἁ προσέειπαι μὲν ἀμάρτυρον τὴν ἱματισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν πῶν ἄλλω ληθῇται δέη, μὴ γίνεσθαι ἢ ὡς τῆς πίστεως δίκας, μηδὲ ἀντιλογίας, ἡ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναικας ἐνὶ κοινῷ πάσις ὁφθαλμῷ χρωμίδας, ἀλλὰ τὴν εὐχερῇ κοινωγίαν ὅπερ ὅτι τὰς ἀρρένας μεταπήγν, ὡς ὁ προσλαβὼν ἀπέδωκεν, εὐχόλως ἔ ἐπίμως τὴν ἑαυτῷ μαθηδίδας, ἔδεναι ἂν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῶν αὐτὸν τῇ φύσει. * Ἐπὶ ἣ 56 τὸν σφώταπον τὴν ἀπάντων λεγόμενον, καὶ συντάξασθαι τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ σῶλον, εὐρετὴν καταστάντα τὸν ὀνομάτων, εἴπε θεόν, εἴπε δαίμονα, εἴπε θεῖον πῶν ἀνθρώπων, συνιδόντα, ὅτι τὸ εὐσεβείας οἰκειότατόν ἐστι τὸ ἡρότων γυναικῶν, ἐκάλεσε τὴν ἡλικίαν αὐτῶν σωόνυμον πηροσάσαι θεῶν, καὶ καλέσαι τὴν μὲν ἄραμον, κέρλυ τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομμένην, ἡ νύμφην τὴν δὲ τέκνα γήνησας μὲν, μητέρα τὴν ἣ πῶδα ὡς

* Προσέειπαι μὲν ἀμάρτυρον] Lego, πρὸς ἑαυτὸν μὲν ἀμάρτυρος.

ἡ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de Phorcynis filiabus, cujus meminerunt Palæphatus de Incrēdib. cap. 32. Heraclitus de Incrēdib. cap. 13. Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. & alii.

* Ὡς ὁ σφώταπος ἔστι.] Est locus obscurus & ὑπερβολικός, ex quo me non satis expedit. Aliqua saltem in his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legentis, ὅθεν ὁ προσδέξασθαι τὸν λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῶν αὐτὸ τῇ φύσει.

ἡ νύμφην] Hæc vox in priore Edit. deest, quam ex MS. retocavimus.

παίδων ὀπιθεῖσιν, καὶ τῇ Δωρι-
κῇ Δελφικῇ, Μαίαν. ἥ σύμφω-
τον εἶναι τὸ εἶς τὰς χρῆσεις ἐν Δω-
δώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλαδὴ Διὰ
γυναικός. Διὰ δὲ τῇ εἰς τὴν εὐσεβείαν
ἐπαίνων, πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κα-
τὰ τὴν ἰματισμὸν τηλικαύτῃν ὡς δὲ
δοτὴν κατασκευάσει τὴν μεταβολήν,
ὥστε τὰ πολυτελῆ τῇ ἰματίων μηδε-
μίαν ἐνδύεσθαι τολμᾶν, ἀλλὰ θεί-
ναι πάσας εἰς τὴν Ἡῤῥας ἱερὸν πολ-
57 λὰς μυριάδας ἰματίων. * Λέγουσι
δὲ εἶς πειρὴν τι διελθεῖν, ὅτι πρὸς
τὴν χώραν τῆς Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς
μὲν ἁρετῇ πρὸς γυναῖκα Διόβη-
τόν, Ὀδυσσεὺς δὲ δεξαμένην ὡς δὲ
τῆς Καλυψίδος ἀθανάσιαν ὅτι τῇ
Πηνελόπειᾳ καταλιπεῖν. ὑπολεί-
πει δὲ τῇ γυναιξίν, εἰς τὰς ἀν-
δρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγα-
θίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃ τὴν
εὐλογίαν. ἀπλῶς ἢ μνημονεύει,
Διὰ τὴν εἰρημότητος ἐνδόξους πρὸς
Πυθαγόραν ἢ μετρίαν τιμὴν καὶ
σπουδήν, καὶ τῇ πόλιν τῆς Κροτωνιατῶν γυνέας, καὶ Διὰ τὴν πόλιν πρὸς
τὴν Ἰταλίαν.

K E F. 16.

CAP. XII

58 Λέγουσι ἢ Πυθαγόρας πρῶτον
Φιλόσοφον ἑαυτὸν προσωπο-
ποιῶν, ἢ καὶ μόνον ὀνόματι

Fertur autem Pythagoras pri-
mus se appellasse Philosophum:
nec tantum novum nomen intro-

* Ἀρετῇ] In priorē Edit. est ἀρετῇ:
at in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutan-
dum esse quisvis facile videt.

* Ὅτι καὶ] MS. habebat, ὅτι καὶ:
Sed supra : adscripta erat diphthongus
ay; ut scilicet sphauma librarii corrigere-

duxit, sed ante rem ipsam homini convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliusque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniae lucrique causa merces dividendurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

tur. Arcerius *ὁ κενὸν* scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

¹ *Ἐοικέναι γὰρ ἔφη τ.*] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblicum sumpsisse, discimus ex Cicerone *Tusc. Quæst. lib. v.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprime huc faciunt, prætermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem* (Pythagoram) ut scribit auditor Platonis Ponticus *Heraclides*, Philium ferunt venisse, eumque cum Leone principe Philasiorum doctæ & copiose didicisse quædam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quasivisse ex eo, qua maxime arte consideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem nominis, quasivisse, Quinam essent Philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatis gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quaestu & lucro ducerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum, nec luctum qua-

ὑπάρξας, ἀλλὰ ἔπραγμα οἰκῆον προεκδοδάσκων χρησίμως.
² *Ἐοικέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων παράδοτον τῷ ὅπῃ τὰς πανηγυρεῖς ἀπαντῶντι οὐμίῳ. ὡς γὰρ ἑκάστου παντοδαπὸν φοιτῶντες ἄνθρωποι, ἀλλ' οὐ κατ' ἄλλαν χρῆσαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ καὶ κέρδους χάριν ἀπυμπλήσεται τὸ φόρον ἐπιγόμενῳ. ὁ δὲ δόξης ἐνεκα ὁπιδεξιόμενῳ ἤκει τὴν ῥώμην δ' σώματι. ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τὸ γε ἐλευθερώτατον, ὁ συναλιζόμενον, πίκων γέας ἐνε-*

retens, sed vivendi causa venient, studioseque perspicere, quid ageretur, & quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita & natura profectos, alios gloriam servare, alios pecunia; tantos esse quosdam, qui ceteris omnibus posthabitis, tantum naturam studiose intuerentur: hos se appellare Sapientia studiosos: id est enim, Philosophos: & ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquitentiæ, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem tantum, cognitionemque præstare. Vide etiam Laërtium in *Pyth. Num. 8.*

³ *Συναλιζόμενοι*] Sic recte Codex MS. pro *συναλιζόμενοι*: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem *ἀλιζέω* apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis librariis in *αὐλιζέω* mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, & invita quidem literarum serie, antea legebatur, *Συναυλιωδῆς*, pro *Συναλιωδῆς*: itemque *Συνηλιζόντο*, pro *Συναλιζόντο*: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restituimus. Apud Scholiasten Homeri quoque ad *Il. B. v. 303.* ubi de Aulide agit, *αὐλιωδῆν* habes pro *ἀλιωδῆν*: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ ἐδημηρῶν καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ
 ὀπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν τῇ πανηγύ-
 ρει γίνεσθαι. ἔγω δὲ καὶ τῷ βίῳ
 παντοδαπὰς ἀνθρώπους τῷ σω-
 δαῖς εἰς τὸ σωαθροίζεσθαι. τὰς
 μὲν γὰρ χρημάτων ἐτρυφῆς αἰρεῖ
 πύθ. τὰς δὲ ἀρετῆς ἐν ἡγεμονίᾳ
 ἡμερ. φιλονεικίᾳ πεδοξομα-
 νεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ
 εἶναι τῶν ἀνθρώπων τρόπον, πῶν
 + ἀποδεξάμενον τῶν καλῶν
 θεωρίαν, ὃν ἐπροσπονομάζειν φι-
 59 λόσοφον. * Καλὴν μὲν εἶναι τὴν
 τῇ σύμπαντ' ἔρανθ' ἵαν, καὶ τῇ
 ἐν αὐτῷ φορεμῶν ἀστέρων, εἰς
 καθορώη τὴν τάξιν. κατὰ μετεστίαν
 μὲν τοις πρῶτοις ἐνοητῶς εἶναι
 αὐτὸ τοιοῦτον. πῶς πρῶτον ἦν ἐκεί-
 νο, ἡ τῇ ἀρεθμῶν περὶ λόγων φύ-
 σις, δι' ἀπάντων διαγέσσει, καὶ
 εἰς τὰ πάντα πάντα σωτήτα κτλ. πε-
 ἰμμελῶς, καὶ κειρόσμηται πρεπόν-
 τως. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῇ ὄντι ὀπι-
 στήμη περὶ, ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα,
 καὶ θεῶν, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ
 αὐτὰ ἐωπαύτως ἔχοντα, ἀρχο-
 λαμνῇ. ὧν μετοχῇ ἐτὰ ἄλλα ἀν-
 ἔπει περὶ καλὰ. Φιλοσοφία δὲ, ἡ

naturam loci, vel artificum ma-
 nu elaborata, aut fortitudinis do-
 ctrinæque specimina in hujusmodi
 nundinis ostendi solita, contem-
 platuri: Ita etiam in vita huma-
 na diversorum studiorum in unum
 fieri conspersionem: quosdam
 enim pecuniæ & luxus capi desi-
 derio; alios magistratus locum-
 que principem appetere; esse,
 quos infedit insana de gloria con-
 tentio: sinceriores vero homi-
 num nationem esse, quæ rerum
 pulcherrimarum contemplatione
 occupatur, & venit *Philosophi* no-
 mine. Itaque pulchrum equidem
 esse, universum cælum, astro-
 rumque in eo decurrentium ordi-
 nem speculari, si quis oculos eo
 intendat; hancque pulchritudi-
 nem provenire à participatione es-
 sentię primi illius entis, quod
 mente tantum comprehenditur.
 Primum vero illud est, natura nu-
 merorum rationumque per omnia
 se insinuans, secundum quam hæc
 universa eleganter ordinata, &
 prout decebat ornata sunt. Et sa-
 pientia quidem vera, est scientia
 quædam, quæ versatur circa pul-
 chra, eaque prima, divina, & in-
 corruptibilia, quæ eodem semper
 modo se habent, & ob quorum

communione etiam cætera pulchra quis dixerit: Philosophia vero

* Ἀποδείξις] Sic habet MS. At
 prior Edit. minus recte, ἀποδείξις.

† Ἀρχολυμνῇ ἢ μετ.] Antea corru-
 ptissime, ἀρχολυμνῇ ἢ μετὸς καὶ τὰ
 ἄλλα ἀνθρώποις περὶ καλὰ. Menda hæc cla-

rissima jam ante etiam correxerant Arce-
 rius & Desid. Heraklus. Caterum, cum
 hoc loco conferendus est Noster infra,
 cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc
 Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutio-
nis cura etiam pulchra, & à Py-
thagora hominibus corrigendis
destinata erat.

C. A P. XIII.

SI porro fides habenda est tot
antiquis simul & egregiis viris,
qui de eo scripserunt; habuit Py-
thagoræ philosophia aliquid,
quod usque ad animalium ratione
destitutorum informationem se
extenderet: quo ipso confirma-
vit, quod doctrina in hominibus
mente præditis cuncta domentur;
imo interdum in feris quoque a-
nimalibus & quæ rationis expertia
putantur. Nam Dauniam Ur-
sam, gravissime incolas infestan-
tem, Pythagoras detinuit, ut ajunt,
& satis diu manu demulcivit, of-
faque & fructibus arboreis refo-
cillatam, & jurejurando adauctam,
ne viventia amplius attingeret,
dimisit: illa vero statim in mon-
tes & sylvas se abdidit, & im-
posterum non est visa in ullum pec-
cus feramque irruere. Cum vero

ζήλωσις τῇ τοιαύτης θεωρίας. καλή
μὲν ἐν ᾧ αὐτὴ παιδείας ἦν ὀπτιμέ-
λεια, ἡ σωπίνουσα αὐτῷ πρὸς τὴν
τῶν ἀνθρώπων ἐπαυρόθωσιν.

K E Φ. ιγ'.

Εἰ δὲ ἐπεὶ πλείονος πρὸς τοὺς ἰσο- 60
ρήσας περὶ αὐτῶν, παλαιοῖς π
ἅμα ἔσι, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρη τῇ
ἀλόγων ζώων ἀναλυτικὴν π ἐν-
θετικὴν ἐκέλευτο Πυθαγόρας ἐν τῷ
λόγῳ, ἀλλὰ τὰς συμβεβηκότων, ὡς
διδασκαλία πάντα περιγίνεται τοῖς
νῦν ἔχουσιν, ὅπως ἐπὶ τοῖς ἀνημέροις
π ἐμπορεῖν λόγους νομιζομένοις.
τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χα-
λεπώτατα λυμαίνοντο, καὶ ἐνοί-
κους, κατασχόν, ὡς φασί, καὶ
ἐπαφροσύνην χρόνον συχνόν, ψω-
μίσεις π μάστιγι ἐκροδύουσι, καὶ
ἐρκώσεις μηκέτι ἐμψύχους καθάπτει-
σθαι, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθύς εἰς τὰ
ὄρη ἐστὶν ὄρυμνος ἀπαλλαγῆσαι,
ὅσῃ ἐτ' ἐκ τὰς ὠφθη τοπαρέσθαι
ὀπτιμα εἰδὲ ἀλόγων ζώων. * Ἐν δὲ 61

* Ὡς διδασκαλία πάντων πραγμ.] Est
locus intricatus, nec satis planus; quo-
niam διδασκαλία tam casu recto, quam da-
tivo hic accipi posse videtur. Si casu da-
tivo, sensus erit, per doctrinam omnia
contingere mente præditis: sive, per
doctrinam omnia consequi mente præ-
ditos. Sin casu recto, scribendum erit,
πάντων περιγίνεται τοῖς νῦν ἔχουσιν, ὅπως
καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνημέροις, &c. Doctrina

omnia ferunt, (vel domat) in iis, qui mente
præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c.
Posterius placet. Id tantum adhuc mo-
neo, me vocem πάντων, quæ in priore
Edit. deest, ex MS. addidisse.

* Τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλ.]
Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem
fere capituli, leguntur etiam apud Por-
phyrium, Num. 23. 24. &c. unde Jam-
blichus ea mutuatus est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγαῖ νο-
μῇ, καὶ κυάμων χλωρῶν ὡς ἀπὸ
μυρον, τῷ βυβύλῳ ὡς ἀπὸ
βυβύλου εἰπεῖν τῷ βοὶ τὴν κυάμων
ἀπέχεσθαι. προσπαύσας τὸν αὐτὸν
τῷ βυβύλῳ, καὶ ἔφησαν τὸν εἰ-
δέναι βοῖτι 3 εἰπεῖν, 4 εἰ δὲ αὐτὸς
οἶδε περὶ ὧς ἐ συμβυλάσκειν, δέον
τῷ βοὶ ὡς ἀπὸ μύρου προσπαύ-
σας καὶ εἰς τὸ ἔς πολλὴν ὥραν προσψι-
θύσας τῷ παύρῳ, ἔμεινον τότε αὐ-
τὸν ἀμειλλήτῃ ἐκόντῃ ἀπέστησε 5 κυά-
μων, ἀλλὰ 6 εἰσαυθις λέγεται
μηκέτι γαργάσαι κυάμων τοπαρά-
κας τὸν βῆν ἐκείνον· μακροχρόνι-
ον τὸν ἐν τῇ Τάραντι καὶ τὸ τῆς
Ἡέρας ἱερὸν γηρῶντα ἀφαιμεμυ-
κέναι, τὸν ἱερὸν ἀνακαλέμενον
Πυθαγόρεα βῆν, ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων τροφοῖς σιτέμενον, ὃς
οἱ ἀπαντῶντες αὐτὸν προσώρεον.

62 * Ἀέτιν 1 πύπερ ἀπὸ μύρου Ὀλύμ-
πιασι, προσπαύσας τὸν αὐτὸν τοῖς
γνωρίμοις ὑπὸ τύχης περὶ τὸ οἰ-
νῶν, καὶ συμβύλων, καὶ 6 διοση-
μείων, ὅτι ὡς ἱερὸν εἶπεν ἀγγαλίαι πινεῖς 7 καὶ αὐτὸν τοῖς ὡς ἀληθῶς
θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, 8 μεταγαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσεται πάλιν

3 Εἰπὼν] Porphyrius rectius, λαλῶν.

4 Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περὶ ὧς.] Lego δε
distinguo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περὶ ὧς τὸ
ἄλλῳ συμβυλάσκειν, δέον αὐτὸν τῷ βοὶ πε-
ρὶ αὐτοῦ. Sic sensus clarus.

5 Ἀέτιν πύπερ.] Historiz hujus
meminit etiam Plutarchus in *Numa*,
p. m. 65. & *Ælian. Var. Hist. lib. iv.*
cap. xvii.

6 Διοσημείων] Male antea, ἀφαι-
μεμυκέναι.

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinere juberet.
At bubulcus irrifit eum, & se
bovatim loqui posse, negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insufurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstineret, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, *Pythagora* bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
victui aptis alebatur. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omnia, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur veræ pietatis amantibus,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem è sublimi deduxisse, manu-

μείων: quod mendum etiam viderat Ar-
cerius.

7 Καὶ αὐτὸν] Sic etiam Porphyrius.
At voces hæc videntur esse supervacaneæ:
nisi quis forte καὶ αὐτὸν legendum cen-
seat, secundum opinionem viri docti,
qui sic ad marginem codicis Spanhemian-
ni rescripserat.

8 Μεταγαγεῖν] Porphyrius rectius, κα-
ταψήσεται, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, & vocis ore prolata virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicue, clarisque indicibus admonebat prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsum ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri versus inprimis laudabat, & ad Lyram scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Asi olli maduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Comtaque casaries auro, argen-
toque revincta.*

¹ Κυκλῶν] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani optime emendaverat, κυλῶν, i. e. *demulcens*.

² Ἀνιμώμενος πολλὰς ἔσας.] Ex Porphyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφ᾽ ἡναι. Διὰ τῶν δὲ καὶ τῶν ὡς
πλησίων ταῖς δέδεικται τὸ ὅρ-
φῶς ἔχων ἐν ταῖς θηρίοις ἡγεμο-
νίαν, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ κατί-
χων τῇ δότῃ τῶν σῶματι τῶν φωνῆς
προϊόνθῃ δυνάμει.

K E Φ. ιδʹ.

Αλλὰ μὲν τῆς πρὸ τοῦ ἀνθρώπου 63.
Ἰπποκλείας δὲ χεῖρ ἐπιπῶν τῷ
ἀρῆσει, ἥνπερ ἐδὲ προσηλφέναι
οὐδὲ μέλλοντας ἐπεὶ τῶν ἄλλων τὰ
ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέστατα γὰρ
καὶ σαφῶς ἠνιμώμενος τὸ ἐντυγ-
χανόντων πολλὰς ἔσας προτέρη βίη,
ὅν αὐτῶν ἡ ψυχὴ πρὸς τῶνδε τῶν
σώματι ἐνδεθῆναι, πάλαι ποτὶ
ἐβίωσε, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφι-
λέκτοις περὶ τοῖς ἀπίφαινε Εὐ-
φορβὸν γεγονέναι, Πάνθῃ υἱὸν, τὸν
Πατρόκλῃ καταγωνιστῆναι καὶ τῶν
Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα ἐνείκας
ἐξύμνῃ, καὶ μὲν λύρας ἐμμελῆστατα
ἀνιμώμενος, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνησεν τὰς
ἑπιπῶντας αὐτοῦ,

*Αἵματι ὅι δόλοντο κόμαι χα-
ρίπασιν ὁμοῖαι,*

*Πλοχμοὶ δʹ, οἱ χροσθὲ πρὸς δὲ-
γύρῳ ἐσφικωνται.*

² Καὶ αὐτὸν ἡ ἀναμφιλέκτος. τεκμ.] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, αὐτὸν ἡ ἀναμφιλέκτος, περὶ τοῖς ἀπίφαινε, &c.

³ Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum, Il. ε.

Οἶον δὲ πρέφει ἐρῶν ἄνθρωπος ἐραθής-
λες ἐλαίῃς

Χάρῳ ἐν εἰσιπύῳ, ὅθ' ἄλις ἀνα-
βέβρυχεν ὕδωρ

Καλὸν, τηλεθάιον, τὸ δὲ τι ποιοῖαι
δονέεσσι

Παντοίων ἀνέμων, καὶ τι βρύει
ἄνθει λαοκῶ.

Εἰλθὼν δὲ ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν
λαίλαπι πολλῇ

Βόθρε τ' ἐξέσπρεψε, καὶ ἐξεπάνυσ'
ἡπὶ γαίῃ.

Τοῖον Πάνθη υἱὸν εὐμμελίῳ Εὐ-
φορβον

Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπὶ κτεάνε,
τῶχε' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱσχυρότατα παρὰ τῆς ἑν Μυ-
κλήαις σὺν Τρωϊκαῖς λαφύροις τῇ
Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύροβα τῷ Φρυγὸς
τάχα ἀπιδόθη, παρελέμεν, ὡς πό-
νυ δημώδη. πλὴν ὅτι διὰ πάν-
των τῶν βεβλόμενον δεικνύται,
ἐκείνῳ ἐσιν· ὅτι αὐτὸς τε ἐγίνωσκε
τοῦ προτέρου ἑαυτὸ βίαις, καὶ τῆς
τῶν ἄλλων ὑπὸ μελέαις ἐνταύθην
ἐνέρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐτὰς,
ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

Κ Ε Φ. ιε'.

C A P. XV.

64 Ἡ γάρ μοι δὲ πρῶτον εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις τὴν δι' αἰσθησέως

Quale per æstatem viridantis ger-
men olivæ

Sedulus agricola in campo produ-
cit amæno;

Quam rigat allapsu vicinæ rivu-
lus undæ:

Et blandæ mulcent animæ clemen-
tibus auris,

Lataque candenti vestit sese un-
dique flore.

At si forte ruat vehementi turbi-
ne ventus;

Sternit humi affligitque ima de
stirpe revulsam:

Talem Panthoidem dejectum vul-
nere acerbo,

Atrides vita exutum spoliabat &
armis.

Quæ vero traduntur de Phrygis
hujus Euphorbi scuto, inter alia
Trojana spolia Mycenis Junoni
Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
termittimus. At enim quod per
omnia isthæc indigitare voluit,
hoc est, quod nempe ipse vitam
suam antea actam agnoverit, & ho-
minum informationem auspicatus
sit, refricando illis vitæ prioris
memoriam.

CUM vero existimaret, primo
hominibus adhibendam esse

¹ Ἐν Μυκλήαις] Adde ex Porphyrio,
ἀνακείμενης.

¹ Βεβλόμενος] Ἐβέλεται scribendum est,
propter ἀνακείμενης orationis.

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde à Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attactus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quasdam diatonicas, chromaticas, & harmonicas ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecterent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, æmulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφειρομένην ἱερμίλειαν, εἰς περ καλὰ μὲν ἱρώη ἐσθλήματα ἐεῖδη, καλῶν ἢ ἀκκοῖ ρυθμῶν καὶ μελῶν· πλὴν διὰ μουσικῆς παιδῶσι πρῶτον καταστήσαντο, διὰ τὴν μελῶν πινῶν καὶ ρυθμῶν, ἀφ' ὧν τρέπωνται καὶ παθῶν ἀνθρώπων ἰάσεις ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τὴν τῆς ψυχῆς διωάμεων, ὥστερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωθήντο, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατασολαί καὶ ἀφυγιασμοὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐπινοῦντο. καὶ νῦν διὰ τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λόγῳ ἀξίον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις πᾶσι λεγομένοις ἐξαρτύσεις καὶ ἐκπαθεῖς συντάξεις καὶ σωτηριόμοζον, δαιμονίως μηχανώμενοι κερδέματα πινῶν μελῶν διατονικῶν καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως εἰς τὰ ἐναντία ἐπειτρέπον καὶ ἐπειήγονται τὰ τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συνιστάμενα καὶ ὑποφύμενα, λύπας καὶ ὀργὰς καὶ ἐλῆας καὶ ζήλας ἀτόπας καὶ φόβας, σπληνίαις καὶ παντοίας, καὶ θυμῶς καὶ

¹ Προφειρομένην] Scribe, ὡς φειρομένην.

² Ἀφυγιασμοὶ] Ὑμῶν est, sanum reddo: unde ἀφωμάζω, & ἀφυγιασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφαρισμοὶ scribendum existimabant: ab ἀφωμάζω. Sed Desider. Heraldus Animadvers. in Jambl. cap. vi. τὸ ἀφυγιασμοὶ recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblichus noster voce

ἀφυγιαζοι utitur: ut idem Heraldus opportunè monuit.

³ Ἐξαρτύσεις] Idem quod κατέργασις: qua voce Noster utitur infra, initio capitis xvi. Quid autem Pythagoræi appellaverint κατέργασιν, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τῶν] Prior Edit. male πινῶν: quod Arcerius innotuit verterat.

⁵ Περιείργει καὶ περιέρχεται] Potius numero singulari, περιείργει καὶ περιέρχεται. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεως καὶ ὑπερβολῆς
καὶ σφοδρότητας, ἐπανορθωμένοι
πρὸς ἀρετὴν τέτων ἕκαστον διὰ τῶν
προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ πινῶν
σωτηρίων συγκυρεσμένων φαρ-
65 μάκων. * *Ἐπὶ τὸ ὕπνον ἐσπεύρας*
ὑπερμύων τ' ὁμιλητικῶν, ἀπὴλ-
λατῆς μὲν αὐτὰς τῶν ἡμερῶν παρ-
χῶν καὶ ἑνηχημάτων, διεκασταίρε
τὸ συγκυκλοδασμύον τὸ νοητικόν,
ἡσύχας τὴν εὐνοίαν, ἐπὶ τῇ μαν-
τικῇ δὲ ὕπνος αὐταῖς ἀπειροχ-
ρεῖται. Διὸ τῇ εὐνῇ πάλιν ἀνιστε-
μύων, τῶν νυκτῶν καὶ κῶν, καὶ τῇ
ἐκλύσει, καὶ τῇ νύκτε αὐτὰς
ἀπὴλλασσε διὰ πινῶν ἰδιοτρόπων
ᾠσμάτων καὶ μελισμάτων, ψαλμῶν
τῶν κρησίων διὰ λύρας, ἢ ἑφωγῆς
στυλιδίων. αὐτῶν δὲ σὺν ἑαυ-
τοῖς ὁμοίως δὲ ὀργάνων, ἢ ἑρμῆας
τὸ ποιῆσαι ὁ ἀνὴρ σωείπει ἑαυ-
τὸν. ἀλλὰ ἀρρήτως πρὸς τὴν δυσπι-
νοήτως θείωσιν ἡρώδων, ἐνητί-
νιζε τὰς αἰσάς, καὶ τὸ νοῦν
10 *ἐνή-*
ρειδε τῇ μετὰ τοῖς ἑσέμε συμ-

* *Ὁμιλητικῶν*] *Ὁμιλητικῶν* scribendum esse recte monuit Arcerius.

⁷ *Ἐνηχημάτων*] Arcerius corrigere tentabat, *ἐνοημάτων*, vel *ἐνοημάτων*: sed male. Nam vox *ἐνηχημάτων* recte se habet, & significat sonos, quibus aures nostræ personant, vel recens personuerunt: veluti sermones & dicta, ab aliis prolata, sive bona, sive mala. Si igitur discipuli Pythagoræ interdum quædam audivissent obscena, vel male ominata, & quæ mentem illorum turbarent, eorum oblivionem Philolophus illis indu-

& appetitus, animique inflationem & remissionem atque vehementiam: ad rectam virtutis normam revocans horum singula convenienti modulatione, velut medicamentis salubribus temperata. Et vesperi cubitum ituros discipulos à diurnis perturbationibus, & rerum actarum residuo tumultu liberabant, & mentem instar fluctus commotam repurgabant, quietosque & bonis insomniis vaticiniisque concipiendis habiles somnos conciliabant: à lecto autem resurgentibus excutiebant nocturnum languorem, remissionem & torporem, per quosdam peculiari modo compositos cantus & modulationes; quæ vel solo lyre pulsu, vel etiam voce peragebantur. Sibi vero ipsi Vir ille non æque per instrumenta vocemque tale quid comparabat, sed ineffabili quadam & intellectu difficili divinitate intendebat aures, mentemque sublimioribus mundi contentibus infigebat; atque ipse so-

cere conabatur, ut hac ratione animus ab impuris cogitationibus prorsus liberaretur. Quæ autem Jamblichus hoc loco *ἐνηχημάτων*; ea infra Num. 114. *ἐνηχηματα* vocat: quem locum confer.

⁸ *Συγκυκλοδασμῶν*] Et hanc vocem male sollicitat Arcerius. Utrumque enim dicitur, & *κλυδασμῶν*, & *κλυδασμῶν*.

⁹ *Κρησίων*] Potius *κρησίων*, ut interpretem etiam legisse ex versione ejus patet.

¹⁰ *Ἐνήρειδε*] In MS. male, *ἐνήρειδε*. Editio Arcerii habet, *ἐνήρειδε*: idem

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem sphaerarum & astrorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos fridores, celeritatibus, magnitudinibus & unctionibus certa quadam musices

Φωνίαις, ὡς ακέων, ὡς ἐνέφαινε, μόνον αὐτῆς, καὶ σωμῆς τ' καθολικῆς τ' σφαιρῶν ἐτ' κατ' αὐτῆς κινημάτων ἀστέρων ἀρμονίας τε ἐσυνωδίαις, πληρέστερόν τι τ' θνητῶν, καὶ κατωχρεώτερον μέλθ' Φθεγομένης. Διὰ τ' ἐξ ἀνομοίων μὲν ἐπικίλως διαφερόντων ροιζήμάτων, ταχῶν τε, ἐμεγεθῶν, καὶ ἐποχησίων, ἐν λόγῳ ᾧ πνὶ πρὸς ἀλλήλα

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichus restituit; quam etiam interpres in versione sua expressit.

" Κατωχρεώτερον μέλθ'] Prior Edit. habet κατωχρεώτερον: pro quo Arcerius ἀκατωχρεώτερον (i. e. ipso vertente, quo nullus salvari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic representavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατωχρῆς εἶνθ' dicitur vinum forte, vel nigrum; & κατωχρῆς χεῖμα, color saturus, vel intensus: sic κατωχρεώτερον μέλθ' recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Cæterum, uti Jamblichus hoc loco κατωχρεώτερον μέλθ'; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατωχρεώτερον συμφωνίας dixit: & Nicomachus in *Enchirid. Harmon.* pag. 9. Edit. Meibom. κατωχρεώτερον συμφωνίας.

" Ἐποχήσων] Interpretes, cætionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐποχήσων τῶν αἰθέρων, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invahi: sed tunc ἐπὶ χησις non differet à κλησις, quod statim sequitur: & hoc sensu τῶν πολλοῦ foret dicere, ἐξ ἐποχήσων κλησις. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχή vero in Astronomicis notat intervallum, sive definitum spa-

tium circularum cœlestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere, Musicam mundanam, sive cœlestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circularum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens; vocat ἐποχήν eo, quo dixi, sensu usus est: quod commendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα γὰρ τὰ ρεῖζόμενα φασὶ σωματικῶς ψόφους ἀναγκαιῶς ποιεῖν, μέγεθαι, καὶ ταχὺ φανῆς, καὶ τόπων παρηλλαγμένους ἀλλήλων, ἥτοι ὡς τὰς ἰσχυρῶν φθόγους, ἢ ὡς τὰς ἰσχυρὰς ταχυτητας, ἢ ὡς τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἐκείναι ῥύμη συνπλέττει. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitum, magnitudinem, & celeritatem vocis, & loco inter se diversos, vel propter sonos sibi peculiare, vel proprias celeritates, vel orbis, in quibus unumquodque cum impetu feritur. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motus soni edantur, μέγεθ' , τάχ' , & ἐποχή: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichus hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχῶν, id paulo post πῶτον vocat. Addit enim, αἱ δὲ πρὸς αὐτῶν διαφορά

μεσικωπάτω διαπεργυμένων, κί-
 νησι καὶ περιπόλῃσι ἐυδμεστέτῳ
 ἄμα, καὶ ποικίλως ποικαλλεσά-
 66 τῳ ἄποπλεμύλῳ. * Α' Φ' ἤς δὲ
 δόμῳ ὥστε, καὶ τ' τὰ νῦν λέ-
 γον ἐπακλῖνῳ, καὶ, ὡς εἶπεν,
 σωμασκέλῳ, εἰκόνας πινὰς τέ-
 των ἐπινόη παρέχεν τοῖς ἐμιληταῖς,
 ὡς διωσάτων μάστιγα, διὰ τὴν ὀργά-
 νων καὶ διὰ ψιλῆς τ' δὲ τηρίας ἐα-
 μιμῶν. ἐαυτῷ γάρ μόνῳ τῶν
 ὅτι γῆς ἀπάντων σωετὰ ἐκπῆκα
 τὰ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν
 ἀπ' αὐτῆς τ' φυσικῆς πηγῆς καὶ
 ῥίζης, καὶ ἄξιον ἐαυτὸν ἡγεῖτο δι-
 δασκευά τ' ἐκμαυθάνειν, καὶ
 ἐξομοῖσθαι κατ' ἐφελον καὶ ἄπομί-
 μῃσιν τοῖς θεαταῖς, ὡς ἂν ἔτως
 πρὸς τὴν φύσιν αὐτὸν δαιμονίᾳ
 13 μόνον διωρρανωμένων ἀγαπητὸν
 δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμ-
 βανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι, καὶ τὰ
 περ' αὐτῶν χαρμήματα, εἰς ἡκόντων τε
 καὶ ὑποδεγμαμάτων ὠφελῆσθαι καὶ
 διορθῶσαι, μὴ διωαμύροις τ' πρῶ-
 των 14 εἰλικρινῶν δεχέτοπων ἀλη-
 67 θῶς ἀντιλαμβάνεσθαι. * Κατὰ περ
 ἀμέλει ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς καὶ ἀνέ-
 ραν ἐν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκλίνων

τησὶν ἐρῶνται πρὸς τὴν πωλήται, μελέτη
 τε, καὶ τάχῃ, καὶ τὸ πᾶν διῶται ἀπὸ ἡλίου. Ut
 proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic
 definitum spatium, vel locum, vel cir-
 culum significet, in quo corpus aliquod
 movetur. Eodem modo, quo in Chro-
 nologicis ἐποχή dicitur, periodus anno-

ratione compositis, conversionem
 & circumactionem gratissimam si-
 mul & variis modis pulcherrimam
 efficiebant: à qua velut irriga-
 tus, & quoad mentis rationem
 bene compositus ac quasi sagina-
 tus, ipse imagines quasdam ho-
 rum cogitabat exhibere discipulis,
 eaque, in quantum fieri poterat,
 imprimis per instrumenta & solam
 etiam vocem imitari. Sibi enim
 soli inter omnes qui terram inco-
 lunt, datum existimabat, ut in-
 telligeret exaudiretque sonos vo-
 cis à mundo editæ, idque ab
 ipso naturæ fonte, & radice: ad-
 eoque dignum se esse censebat,
 qui doceretur aliquid & disceret,
 quique cœlestibus nitendo, imi-
 tandoque assimilaretur; utpote
 qui à Dæmone ipsum afflante ita
 conformatus esset: cæteris vero
 hominibus sufficere putabat, ipsum
 & ipsius dona intueri, & ex ima-
 ginibus exemplisque proficere ac
 emendari; cum prima rerum ip-
 sarum archetypa vere apprehen-
 dere non possent. Quemadmo-
 dum scilicet iis, qui propter
 splendoris eminentiam ipsum so-
 lem irretorta acie contemplari ne-

rum, cuius initium a memorabili aliquo
 evento ducitur.

13 Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
 re Edit. quam ex MS. revocavimus.

14 Πρώτων] Sic recte MS. At prior
 Edit. male, πρῶτον.

queunt, in aquæ consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

Vir erat inter eos quidam præstantia doctus

Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:

Cunctæque vestigans sapientum docta reperta.

Nam quoties animi vires intenderrat omnes

Perspexit facile is cunctarum singula rerum

Usque decem vel viginti ad mortalia secla.

¹⁴ Διὰ πτηκίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἀφ' πτηκίας: pro quo Arcerius ἀφ' πτηκίης, vel ἀφ' πτηκίης, a πίκω, infelicitè rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

¹⁵ Κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατέλαμψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπον κατέλαμψις, imago rei splendentis reperculsa, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, Splendorem reperculsum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur

ὑπερφύγμαιν, ἐν βαθείᾳ συστάσῃ ὕδατος, ἢ καὶ ἀφ' πτηκίας πίωσης, ἢ κατὰ πτερον πνὸς μελαναυγῆς, δεικνύειν ὀπτινοῦ μὲν πᾶς ἐκλείψης, Φειδόμενοι τῆς τ' ὀψέων ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον πῖνα κατάλαμψιν ¹⁶ αὐτοῖς τὸ πικρὸν ἀγαπῶσιν, εἰ καὶ ἀνεκμυρώμεν, μηχανώμενοι. τῷ το Φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ αἰνίτιοις, καὶ τ' ἐξαιρέτως καὶ θεοδωρήτως ὑπὲρ τὰς ἄλλας διοργανώσεως, ἐν οἷς Φησὶν.

Ἦν ¹⁷ δὲ πρὸς ἐν κοίνοισιν ἀνὴρ περιώσια εἰδώς,

ὅς δὴ μήκειν προπιδὼν ἐκλήσαστο πλῆθυν,

Παροπίων τι μάλιστ' ἀσφῶν ἐπιήραν ἔργων.

Ὅπποτε γὰρ πύσσιον ὀρεζαίτο προπιδέσσειν,

Ἦν γὰρ τῶν ὄντων πάντων λῶστοςκενέκατον,

Καὶ πρὸς δέκα ἀνθρώπων, καὶ τ' εἴχουσιν αἰώνεον.

illis, qui tali se delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinum: unde κατέλαμψιν eum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

¹⁷ Ἦν δὲ πρὸς ἐν κοίνοισιν ἀνὴρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in prioribus Edit. irreperant, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, fustulimus.

Τὸ γὰρ, *πεινώσεια*, καὶ, τῶν ὄντων
πάντων λῦσις ἐκαστὴν, καὶ,
πραπίδων πλῆθον, καὶ τὰ ἰσικέτα,
ἐμφαντικὰ μάλιστ' ἢ ἐξαίρετα ἔ
ἀκριβεστέρας ὡς τὰς ἄλλας διορ-
γανώσεως ἦν, ἐν τῇ τῷ ὁρᾶν, καὶ τῷ
ἀκῶν, καὶ τῷ νοεῖν.

K E Φ. 15'.

CAP. XVI.

68 Α' Τ' τῇ μὲν οὐκ ἤδη ἂν *μασική*
ἐπιτηδύσιον αὐτῷ κατέργασις
τῶν ψυχῶν. ἄλλη ἢ καὶ ἄριστος τῆς
διανοίας ἅμα ἔ τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδύματων
ἕως ἡσυχίᾳ παρ' αὐτῷ. τὸ γινώσκον
ἢ περὶ τὰ μαθήματα ἔ ἐπιτηδύ-
ματι πόνον ὥστε δεῖν ὑπαρξαιον,
καὶ τὰς ἢ ἐμφύται πᾶσι ἀρεταῖς
τῇ ἔ πλεονεξίας βασινας τῇ πικ-
λωπάτης καὶ κολάσεως καὶ ἀναγκῆς
πυρὶ καὶ σιδήρῳ συνεπιδιόχῃς διὰ
δοξομοχτεῖται τῶν χρωμάτων, αἷς
ἢ καρετερεῖν ἢ τομῶν διώα-
τῇ τῆς κακῆς ὥν. πρὸς ἢ τέττις,
ἐμψύχων διόχῃ πάντων, καὶ ἐπ
βρωμάτων τινῶν, ταῖς ἐπιτελείαις

Nam verba illa, *præstantia*, & *en-
tium omnium perspexit singula*, ac
sapientiæ opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
*præ cæteris accuratam habitudi-
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.*

A Tque hæc per Musicam exco-
lebatur ab ipso animorum ad-
aptatio. Alia autem mentis to-
tiusque animæ repurgatio per va-
ria studia hunc in modum infi-
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innatæ omnibus intemperantiæ
plusque habendi libidini diversifi-
sima experimenta & castigationes
ac igne ferroque peragenda sus-
flamina familiaribus præcipi de-
bere; quæ homines ignavi susti-
nere aut pati non possent. Præ-
terea abstinentiam omnium ani-
malium, ut & ciborum, qui ra-
tionis humanæ promptitudinem,

¹ Διὰ Μασικῆς] In prior Edit. par-
ticula διὰ deest: quæ tamen salvo sensu
abesse non potest.

² Κατέργασις] Ex MS. pro κατέργα-
σις, quod prior Edit. habet.

³ Ἐπιτελείαις] Est vox corrupta, pro
qua Arcerius *ἐπιτελείαις*, vel *ἐπιτελείαις* le-
gendum censebat: sed male. Codex
MS. habet, *ἐπιτελείαις*: quod idem vi-
tiosum est. Nos legendum censemus

ἐπιτελείαις, vel *ἐπιτελείαις*: cujus emen-
dationis inter alia & hanc habemus ra-
tionem, quod supra Num. 13. idem
corrupte legatur *ἐπιτελείαις*, pro quo *ἐ-
πιτελείαις* legendum esse manifestum est.
Conjunguntur enim illic, *ὀλιγοψύχῃς* &
ἐπιτελείαις. Porro, Pythagorici vigilan-
tiam maximi faciebant; torporem vero
& segnitiam averfabantur: eamque ob
causam sedulo cavebant, ne cibos ede-

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminacionem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi somnique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similium contemptum inaccessatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, profectuum adjuncta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, five Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplativæ; five dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

τῆ λογισμῶ ἐπικρατείας ἐμπροσθεν κατέδειξεν τοῖς μαθηταῖς, ἐχεμύθειαν τε καὶ παντελῆ σιωπῶν, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σωασκῆσαι ὅτι ἔτη πολλά, σὺν τὸν τε καὶ ἀδιάπτωτον περὶ τὰ δυσληπίστατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν τε ἐκ ἀνάληψιν. * Διὰ ταῦτα ἢ καὶ αἰσιν καὶ 69 ὀλιγοστίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δόξης τε καὶ πλάτης καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδυνον + καταφρόνησιν τε καὶ κατεξανάστασιν. καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπεκρίνον πρὸς σὺν προσήκοντας, πρὸς ἢ σὺν ὁμήλικας ἀπλάστῃ ὁμοιότητι, καὶ φιλοφροσύνῃ συνεπίστασιν τε καὶ παρόρμησιν πρὸς σὺν νεώτερος, φθόνος χωρὶς. Φιλίαν ὃ πάντων πρὸς ἀπαντας, εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, δι' εὐσεβείας καὶ ὁπισθημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογμάτων πρὸς ἀλλήλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῶς τε πρὸς τὰ ἄλογα, διὰ φιλοσοφίας, καὶ τῆ κατὰ τὴν θεωρίας. εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν, ὃ διὰ νομιμότητος

rent, quos ὑπὸ τῇ κατὰ τὴν inducere possent credere. Unde apparet, sensum emendationi nostræ non parum favere: dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λογισμῶ ad ἐπικρατείας tantum referas, non vero etiam ad ὀλιγοπνίαν: hoc modo & ordine, ταῖς ὀλιγοπνίαις, καὶ ταῖς ἐπικρατεῖς ἐπικρατείας, &c. Sic sane omnia erunt clara. Cæterum, erat etiam cum pro ἐπικρατείας legendum censebam ἐπικρατείας: sed prius magis placet.

Confer etiam Nostrum infra cap. xxxi. ubi totus hic locus repetitur.

+ Καταφρόνησιν] Antea male, φρόνησις.

ὁμήλικας] Sic MS. At prior Edit. corrupte, ἐμνηστέας.

* Φιλίαν ὃ πάντων πρ.] Totus hic locus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quædam rectius leguntur.

ὃ διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, auctore ipso Jamblichio, cap. xxxiii. ubi, ut

μὴν ὑγίης, ἑτεροφύλων δὲ, διὰ
 Φυσιολογίας ἐργῆς· ἀνδρὸς ᾧ πρὸς
 γυναιῖκα, ἢ ἀδελφῆς, καὶ οἰκείας,
 διὰ κοινωνίας ἀδισκρόφου· εἴτε
 σπληνέδω 8 πάντων πρὸς ἅπαν-
 τας, καὶ προσέτι 7 ἀλόγων ζώων πι-
 νὰ, διὰ δικαιοσύνης καὶ Φυσικῆς
 ὀπιτωλοκῆς 9 κοινωνίης· εἴτε 6
 σώματι καθ' ἑαυτὸ θνητῷ καὶ 5
 ἐγκεκερκυμμένων αὐτῷ ἐναστώτων δυ-
 νάμεων ἐκλήδωσιν καὶ συνδιδασμόν
 δι' ὑγίης, καὶ οἷς πῶτίη διείτης
 καὶ σωφροσύνης, κατὰ μέμησιν τῆς
 ἐν ταῖς κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετη-
 70 ρίας. * Πάντων τέτων, 9 ἐν ἐνὸς
 καὶ 8 αὐτῷ καὶ σπληνέδω 9 συγκα-
 φαλαίωσιν ὀνόματι 6 τῆς φι-
 λίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολο-
 γημύως Πυθαγόρας ἐξήγετο· καὶ
 διόλου τῆς ὀπιτηδικωτάτης πρὸς
 εἴην 7 πρὸς ὁμιλίας 10 ὑπάρχει καὶ
 κατὰ εἴην ὑπάρχει αἰπώταται 6 ταῖς
 πρὸς αὐτὸν ὅπερ ἔτι ὑπὸ ἐργῆς
 πηλολυμμένη πείρηνειται ποτε ψυ-
 χῇ, ἔτι ὑπὸ λύπης, ἔτι ὑπὸ
 ἡδονῆς, ἔτι πρὸς ἄλλης αἰσχροῦς

ut dixi, hæc ipsa repetuntur. Codex MS. habet διανομίματα. At prior Edit. corruptissime διανομίματα: pro quo Ar- ceterius ἀσέχως rescribendum putabat, δια- νομίματα. Erit autem νομίματος, proprie, vita legitima, sive, obedientia erga leges: quæ vox insolens quidem est, & Lexicis ignota: sed quales non paucae aliz apud Nostrum reperiuntur.

8 Πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ πρὸς.] Lo- cum hunc, ante mutilum, ex codice

legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in uxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, & ut summatim dicam, erga omnes omnium; animalium etiam irrationabilium, per justitiam & naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali, & contrariarum facultatum pacificationem, & arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui vitæ & temperantiæ, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad unum caput revocata, absque dubio invenit & sancivit Pythagoras. Fuit etiam, ut summatim dicam, suis discipulis unicus autor, ut vigilantes æque ac somniantes cum Diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in ullam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate contur-

MS. supplevi. In priore enim Edit. de- sunt verba hæc, ἀπαντας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀλόγων ζώων πινὰ, διὰ δικαιοσύνης.

9 Ἐν ἐνὸς] Infra. Num. 129. rectius legitur, ἐνὸς καὶ 8 αὐτῷ - - 5 6 φιλικῆς ὀνόματι 6 ὄντος.

10 Ὑπάρχει καὶ κατὰ τὰς ὕπνους] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπὲρ τι καὶ κατὰ τὰς αἰσχροῦς. Nimirum τι ὕπνους error librarii mutaverat in αἰσχροῦς; quod, si plene scribas, est αἰσχροῦς.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficiliorque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis repurgatam sanabat, & coelestem ejus particulam refocillabat, salvamque ad consequendum intellectum divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuatur & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hic ei scopus propositus erat.

C A P. XVII.

Preparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convivorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipsorum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quove affectu parentes alioque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum in-

ἑπιθυμίας ¹¹ ἀπεργαζομένην μα-
θίαν, εἰδὲ τὴν τέττον ἀπασιτὴν ἀνιστω-
πέτης π. καὶ χαλεπὴν πέτης ἀμαθίας.
ὅτι δὴ τέττων ἀπάντων δαιμονίως
ἰατρὸς καὶ ἀπεκαθαίρει τὸ ψυχικόν, καὶ
ἀνελωπύρει τὸ θείον ἐν αὐτῇ καὶ ἀπα-
σώζει, καὶ καθήκει τῷ π. νοητὸν τὸ
θεῖον ὁρᾶν, κρηττόν ἐν σωθῆναι,
κατὰ ¹² τὴν Πλάτωνα, μυστικῶν
συγκρίσεων ὁρμάτων. μόνον γὰρ αὐτῷ
ἀναβλέψαντι, καὶ οἷς προσέκει βοή-
θήματα πνευματικὰ καὶ ἀπερραγμένα,
ἢ καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθειαν
διορατῆν. πρὸς δὴ τὰς ἀναφάρων
ἐπιείκοι τῆς ἀγνοίας καθήκει.
καὶ ἦν αὐτῷ τὸ παιδεύσας ὁ τύπος
πιστῆς, καὶ πρὸς τοῦτο ἀποβλέ-
πων.

Κ Ε Φ. 17.

Παρεσκεπασμένῳ ἢ αὐτῷ ἕως ⁷¹
εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἐμνηστῶν,
προσιόντων τῇ ἐπαίρων, καὶ βαλο-
μένων σωδατεῖν, ὅτε εὐθὺς
συνεχώρη, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν
δοκιμασίαν ἐπὶ τὴν κρίσιν ποιῇ.
πρῶτον μὲν πνευματικῶς, πῶς
τοῖς γινώσκουσιν οἰκτικῶς τῶν λοι-
πῶν εἰσὶν ὁμιληκῶτες. ἔπειτα θεω-
ρῶν αὐτῶν τίς τε γέλωτος ὄν-

¹¹ Ἐπιθυμίας] Sic pro ἐπιθυμίας, quod prior Edit. habet, legendum esse recte monuit Desid. Herald. *Animadvrs. in Jamblichum*, cap. vi.

¹² Κατὰ τὴν Πλάτωνα] Locus Platonis,

ad quem Jamblichus respicit, exstat lib. vii. de Republ. pag. 485. Edit. Lugdun. Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀποιρῆς, καὶ τὸ σιωπῆν, καὶ τὴν
λαλιᾶν ὡς τὸ πρὸς τὸ δῖον, ἐπὶ τῇ πρὸς
ἑπιδουμίᾳς, πῶς ἐστὶ, καὶ ὅτι γινώ-
σκουσιν, οἷς ἐξελθόντες, καὶ τὸ πρὸς
τάς τε οὐμίας, καὶ πρὸς τὴν μά-
λισιν τὴν ἡμέραν ἀγαθῶν, καὶ τὴν
χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει τῇ πρὸς τὴν
χάνειν ποιῶνται. πρὸς τὴν δὲ
τὴν ἰδέσθαι, καὶ τὴν πορεύσθαι, καὶ τὴν
ὅλῳ τῷ σώματι κίνησιν. πῶς π
τὸ φύσιν γινώσκουσιν φυσιογνω-
μονῶν αὐτῶν, σημεῖα πρὸς φανερὰ
ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει τῶν ἐν τῇ ψυ-
72 χῇ. * Καὶ ὅν τινα δοκιμάσιν ἄλλας,
ἐφὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει, δο-
κιμάζοντες πῶς ἔχῃ βεβαιότητά, καὶ
ἀληθείας φιλομαθείας, καὶ πρὸς
δοξᾶς ἰκανῶς περιουσίας, ὡς
καταφροῦν τῆς. μετὰ δὲ τῇ π
τῶν πρὸς τὴν ἀποκρίσει τῇ πρὸς τὴν
πενήθειαν, ἀποπινώμενοι, πῶς
ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώ-
τερον τὸ ἄλλων ἐγκρατέματων τῶ-
ν, τὸ γλώσσης κρατῆν. κατὰ καὶ
ὑπὸ τῇ πρὸς τὴν μετῆρα νόμοισι
των ἐμφανέων ἡμῶν. ἐν δὲ τῇ
χρῆσιν τῶν πρὸς τὴν μετῆρα ὑπὸ
χρῆσιν, τῇ πρὸς τὴν μετῆρα, ἐκπονή-
ται, διδομένη πρὸς ἀποδοτέων
εἰς τῇ πρὸς τὴν μετῆρα, οἷς ἐκαλῶν-
ται πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν πρὸς καὶ
νόμοισι καὶ ὄντας. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν

tempestivos, silentium, semmo-
nisque abusum: tum quo cupidi-
tatibus modo indulgerent; quos
haberent sibi familiares, & quo
pacto cum illis viverent; deni-
que quibus potissimum rebus in-
terdiu vacarent; quibus item gau-
derent dolerentve. Inspiciebat
& vultum, & incessum, & totius
corporis motus: atque ex nativis
faciei lineamentis ipsos ita nosci-
tabat, ut manifesta indicia obscuris
animorum inclinationibus in-
dagandis adhiberet. Quem au-
tem ita probasset, eum triennio
contemptum haberi jubebat: nec
tamen intermittebat, ejus con-
stantiam, verumque discendi stu-
dium, & an adversus gloriam sa-
tis firmus honorisque contemptor
esset, observare. Post hæc im-
perabat suis quinquennale silen-
tium, ut sciret quantum possent
in continentia linguæ, re omnium
difficillima; uti significatum est
ab iis, qui mysteria instituerunt.
Interea temporis quicquid facul-
tatum opumve quisque posside-
bat, in medium conferebatur, &
aliis ad hoc ipsum destinatis, qui
Politici, & legistatores nomina-
bantur, dispensandum committe-
batur. Ipsi vero, qui post quin-
quennale silentium, ex vitæ cæte-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sic ex
codice MS. locum hunc emendavi & c.

stinxi. Ante enim male legebatur, ἔγκρα-
τῶν ὡς καλ.

raque ingenii modestia, dogmatibus participandis digni habebantur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, & intra vulum audiebant juxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra praeceptoris aspectum, ab ore ejus pendebant, diuturnumque morum fuorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur, opum quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum extruebatur ab homacois (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur:) qui si quando illis obviu facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dicebant mortuos, quos hac spe reformaverant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, & ut ita dicam, imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem, ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum Orgia & initiationes, post

των, ἐκ τε βίης καὶ τῆς ἄλλης ὀπισθεύουσας κερθίντες μὴ τῇ πενταετησίῳ πλῶ, ² ἑσώτεραι καὶ λοιπὴν ἐρίνοντο, καὶ ἐν πρὸς σινδόνι ἐπήκοντο Πυθαγόρῃ, μετὰ τῷ καὶ βλέπειν αὐτὸν. πρὸ τούτου ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μηδέποτε αὐτῶν ἐσορῶντες, μετέχοντο τῶν λόγων διὰ ψιλλῆς ἀκοῆς, ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βράσμον τῇ οἰκίῳν ἡθῶν. * Εἰ δὲ ἀποδοκιμαθεῖσιν, ⁷³ τὴν μὲν εἶσαν ἐλάμβανον διπλῶ, μνημα³ δὲ αὐτῶν ὡς νεκροῖς ἐχώνοντο ὑπὸ τῶν μακρόων. ἔτω γὰρ ἐκαλουῦτο πάντες οἱ περὶ τῶν ἀνδρῶν σωτηρχάνοντες δὲ αὐτοῖς, ἔτασαν σωτηρχανον, ὡς ἄλλοις πᾶσι ἐκείνους ὅτι ἔφασαν τεθνήσκειν, ὥς αὐτοὶ ἀνεπαλάσσωτο, καλὰς καὶ ἀγαθὰς προσδοκῶντες ἑσέσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων. ⁴ ἀδιοργανώτους τε, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς τε καὶ στερῶδεις ᾤοντο ὅτι οὐκ ἔστιν δυσμαγιστέρους. * Εἰ δὲ μὴ πρὸς ἐκ μορφῆς τε καὶ βα⁷⁴ δίσματι, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τε καὶ καταστάσει ὑπὸ αὐτῶν φυσιογονομένη θῆναι, καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν περὶ αὐτῶν ὀρθοῦν, μετὰ πενταετησίῳ πλῶ, καὶ μὴ οὐκ ἐκ τῶν τοσῶνδε μαθημάτων ὀργασμὸς καὶ

² Ἐσωτεραὶ καὶ λοιπ. ἰγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi. p. 105.

³ Μνημα ὅτι αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Schefferum in dicto opere, sub finem capituli xii.

⁴ Ἀδιοργανώτους] Id est, malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διαργανωμένοι: & alibi voce διοργανώτους.

⁵ Τὰς δυσμαγιστέρας] Sic MS. At prior Edit. minus recte, τὰς δὲ ἀμαγιστέρας.

μύσης, ψυχῆς τε ἀπορρύψεις, καὶ καθαρμὸς τοσάυτας τε καὶ τηλικαύτας καὶ ὅς ποικίλων ἔτω θιασημάτων⁶ προσοδόντες, δι' ἧς ἀγχοιόα τε καὶ ψυχῆς εὐάγμαι παῖσιν ὅς παντὸς ἐκφύοντο, δυσκίνητοι⁷ ἐπιπὲς καὶ δυσπαρακαλεῖσθαι εὐέσκειτο, ἡ γὰρ δὴ πᾶσι τοῖσι καὶ μνημεῖον ἐν τῇ Διατριβῇ χῶσαντες, (καθὰ καὶ⁸ Περιάλω τῷ Θυρίω λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπογνωσθῆσιν ὑπ' αὐτῶν) ἐξήλαυνον ὅς ὁμακτοῖς, φορεῖσθαι χρυσὸν τε καὶ ἀργύρον πληθύνον. καὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ πατρὶς ἀπέκειντο, ὑπὸ πινῶν εἰς τὰ τοιαῦτα πειθεῖσθαι, καὶ δὲ, οἰκονομῆδρα, ἧς προσήγορόν οἰκονομικὸς ἀπὸ τῆς τέλης. καὶ εἰ ποτε συντίχοισιν ἄλλως αὐτῶν, πάντες ὁντινοῦ μᾶλλον,

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theorematum, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiebatur, tali homini in schola cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contingit fertur Perialo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & cum in finem reposta pecunia publica administrabatur à quibusdam, qui à sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censebant,

⁶ Προσδόντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & scientiam orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμὸς, etc. pendent a præcedenti μῶν, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

⁷ Στήλην δὴ πᾶσι τῶν τοιούτων καὶ μνημ.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse; præsertim cum & alia non pauca bis in eo dicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capituli xxxiv.

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus inculcat.

⁸ Περιάλω τῷ Θυρίῳ καὶ Κύλωνι τῷ Συβαρίῳ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ ἱππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίαν ἔχοντα καὶ ἀποδοῦναι τὰ τῷ Πυθαγόρῳ σφῆρας, ἐξελθῆναι δὲ διατριβῆς, καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῷ καίοντα, εἰς νεκρῶν. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scriptis prodidisset decreta Pythagoræ, e Schola expulsus fuisse, & ipsi, tanquam mortuo, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subiungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illum qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lyfis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare te etiam philosophiam quibusvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hæc tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, latabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinatorum Ejus humanorumque praeceptorum meminisse; neque bona sapientia communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animæ subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, quæ tantis laboribus com-*

ἢ ὁκέων ἡγῶντι εἶναι. τὸν καὶ αὐτὰς πεινησάντα. * Διόπερ καὶ 75
Λύσις? Ἰππάρχῳ πρὸς ὀπισθολογίαν, μεταδίδαναι¹⁰ τὸν λόγον τῆς ἀναισθήσεως, καὶ ἀνὰ μαθημάτων καὶ θεωρίας ὀπισθοδρομοῖς, Φησὶ· φακτὶ δὲ σὺ δαμασίῃ¹¹ φιλοσοφῶν τὰς ἐπιτυχάνουσι, τέπερ ἀπαξίωται Πυθαγόρας· ὡς ἐμαυτοῖς μὲν, Ἰππάρχῃ, μετὰ σωφροσύνης, οὐκ ἐφύλακτος δὲ, γυμνασίου, ὡς γυμνασίῃ.¹² Σικελικῶς πολυπλοκῶς, ἃς οὐκ ἐχρήσθη τοὶ γυμνασίου δόττερον· εἰ μὲν ὢν μεταβάλλῃ, χαρήσομαι· αἰετὶ μὲν γὰρ, πείνηται. Διαμεμνῶσαι¹³ γὰρ φασὶν ὅσον εἴη καὶ τὸ πᾶν θύειν τὴν ἀνδρῶν πίων ἀφρογυμνασίων, μηδὲ καὶ νῶ¹⁴ πειθοῦν τὰ σοφίας ἀρχαῖα τῆς εἰς ὄναρ πρὸς ψυχῶν κακαθυμνήσεως. εἰ γὰρ θέμις¹⁵ ἐρέγειν τῆς ἀπαιτῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἀγώνων ἀναδῶ

* Λύσις.] Epistola hæc Lyfidis existat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldina & Gœttingensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodit: itemque inter opuscula Mythologica, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Henr. Westenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. Var. Lect. lib. 1. cap. xii. Meminit etiam ejus Synesius, Epist. cxliii. & Euseb. ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom.

¹⁰ Τὸν λόγον.] Lege, τὸν λόγον.

¹¹ Φιλοσοφῶν.] Φιλοσοφῶν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² Σικελικῶς πολυπλοκῶς. εἰς οὐκ ἐχρ.] Sic rescripti sensus exigente. Ante enim legabatur, Σικελικῶς πολυπλοκῶς, ἃς οὐκ ἐχρήσθη τοὶ γυμνασίου.

¹³ Διαμεμνῶσαι γὰρ φασὶν ὅσον εἴη καὶ τὸ πᾶν θύειν τὴν ἀνδρῶν πίων ἀφρογυμνασίων, μηδὲ καὶ νῶ.] Scribe, διαμεμνῶσαι γὰρ ὅσον εἴη καὶ τὸ πᾶν θύειν τὴν ἀνδρῶν πίων.

¹⁴ Πειθοῦν.] Cave mures. Est enim Doricum pro πειθοῦν.

¹⁵ Ὅριον τὰς ἀπειρίας.] Sic recte MS. In prioris vero Edit. male legitur, ὁρίζεται ἀπειρίας καὶ μὲν πρῶτον ἀφρογυμνασίων κακαθυμνήσεως. Quæ monstra? Πειθοῦν αὐτοῖς Doricum est pro πειθοῦν.

περὶ χθίνῃ, ἔτι μὲν βεβαίως
 τὰ τῆς ἑλδοσινῆς αὐτῆς μυστήρια
 ἀναγνώσκει. κατ' ἰσότητά τινι ἁδι-
 κῶς ἔσονται οἱ πᾶσι περὶ τῆς
 76 πρ. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν,
 ὅσον χρόνος μάκροτον ἐμμετρήσα-
 μεν, δοτὶς ἡμῶν. ὡς ἀπὸ τῆς
 τῶς ἐν τοῖς αἵματι ἀνὰ τὴν ἐγκε-
 λαμμένης· ἕως πᾶσι θεολογῶντων
 ἰσῶν ἐκείνην δεκτικὴν τῆς τῶν
 λόγων. κατὰ τὴν οἱ βαφῆς
 προεκκαθάραται ἐν τῇ τῇ βί-
 ψμα τῶν ἰματίων, ὅπως ἀνέκαλυ-
 πον τὴν βαφάν ὡς ἀνέκαλυπτον,
 μηδὲ πᾶσι γνησιότητος ἐξέπλεον· τὴν
 αὐτὴν τῆς καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ
 προπερισκεύαζε τὰς ψυχὰς τῆς
 φιλοσοφίας ἐκείνων, ὅπως μὴ
 ἀναγνώσκει τῇ τῇ ἐλπίδι τῆς
 τῶν ἐκείνων καλῶν τῇ ἀναγνώ-

16 Διαιδῶς. κατ' ἰστέον.] Antea cor-
ruptissime hic legebatur, διαιδῶς. κα-
τ' ἰστέον. Διαιδῶς autem Doricum est
pro διαιδῶται.

Επίλκ;] Hæc vox abest a priori Editione, quæ in aliis Epistolæ hujus Editionibus legitur.

¹³ Κατὰ πρῶτ. οἱ βαφῆς ἀποικαθαροῦντες
τοῦ ψαυ τοῦ β.] Eodem plane simili uti-
tur Plato lib. iv. de Republ. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐκ ἔν ἐοῖσα, ἢ οἱ βαφῆς,
ἐκιδὼς βαλὰθὺς βάψαι ἴσα, ὅς ἐστιν
ἀλάφρα, πρῶτῳ μὴ ἐκλίνοντι ὥς τοσού-
τῳ χρωματῶν μίαν φέροι πῶν ἢ λευκῶν
ἵππειν ὥς περὶ καυλῶν ὥς ἐπὶ ἄλλῃ παρ-
σταῖν διερροπύσσωντες, ἵππος δὲ ξαντῶν ἐπὶ
μολιστῶν τοῦ αἰῶθ, &c. Item Theō Smyr-
naeus in *Mathematicis*, pag. 17. quī ad
hunc ipsum locum Platonis respiciens,

parata sunt, aut profanis Deorum Eleusiniarum mysteria evulgare: æque enim injusti atque impii sunt, qui aliterutrum horum fecerint. Decebat autem ad animum revocare, quantum temporis spatium consumps-erimus in eluendis maculis, quæ pe-ctora nostra altius insederant, donec tandem, peracto quinquennio, ad percipiendam illius doctrinam capa-tes evasimus. Sicut tinctorum vesti-menta, quæ coloribus imbuere vo-lunt, prius purgata, medicamentis inficiunt, ut tinturam nec facile eluendam, nec unquam evanituram forbeant: eodem modo divinus Ille Vir animos philosophiæ deditos ante præparabat; ne bona tulla & hone-sta, quæ sibi promittebant, eos sub-terfugerent. Neque enim ille do-ctrinam adulterinam venditabat, & γὰρ κισθήλας εὐκταίαν λό-

ait: Παιδύμεται ὁ τῶν παιδῶν ἐν Μυσ-
κῇ, ὅς. ὡδὲ ἄλλοι μηχανώμενοι, ἡ ὅπως
ἡμεῖς ἐσθλακιδεύμεθα καὶ ἐσθλακισίνομε-
θα, ὡς ἐρ ποὶ ἐσθλακίᾳ τῶν παθόντων τε-
τοις, τὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἡ ἐκ τῆς
ἡμετέρας, ὡς ἐρ λόγους ἐνδεέστες, ὡς ἐρ
βαφῶν. Ceterum, τὸ ἐν ψαῦ hic apud
Jamblichum, & ἐνταῖς, apud Theo-
philem, retinendum est ad alumen, quo
tinctores in linte repurgandis & colore
insufficiendi uti solent. Id enim est ἐντα-
κῇ, sive additrondi vi præditum; ut
ex usu & experientia constat. Pānιus
lib. xxxv. cap. xϕ. Vis liquidū aluminis ad-
stringere, indurare, redere. Paulo ante di-
xerat, Insufficiendi elaro colore linte candidum
liquidumque (alumen) utilisissimum est.

10 'Ayoñáññi' Male áññen, áññáññi.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum divinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc pretextu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes praefer decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompofitis turbulentiſque ſcientiam & doctrinam divinam inſtillant: perinde ut ſi quis in puteum profundum & alto luto repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbarit, & aquam ſimul perdiderit. Eodem modo ſe res habet cum magiſtris pariter hiſce & diſcipuliſ. Ipſum enim peſtus & cor eorum, qui non pure diſciplinis inſtituantur, perpetua quaedam & denſa dumeta obſident, qua quicquid anima manſuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obſcuſcant, prohibentque prodire, ſuccreſcere, & proſerpere intelligendi facultatem. Con-

καὶ καλύπτου προφανῶς μὲν ²⁰ αὐξήτη μὲν ἔπεσον ψαί τὸ νοητικόν. ὁνο-

γωγας, ἔδδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τῶς νέως ἐμπλέκοντι, πρὶ ἔδδὲν κρηγυον ἀκολάζοντες· ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ἦν ὀπισθέμνων. πρὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰς τήναι διδασκαλίαν, πολλὰ ἔδειναι δρῶντι, σκελῶντες, ἔκτ' ἔσμον, ἔδδὲ ὡς ἔτυχε, τῶς νέως. * Τοιγαρὶν 77 χαλεπῶς τε ἔπεσσαν ἀπὲρ ἀζόνται τῶς ἀκασίας. ἐγίγναντι γὰρ ἦρεσι τε παρὰ μὲν τοῖς τε ἰσολεροῖς θεωρήματα ἔλογως θείας· καθάπερ εἰ τις εἰς φρεῖαν βαθὺ βορβόρον πλήρες ἐγχεῖσι καθαρὸν ἔδειναι ὕδωρ. πρὶ τε γὰρ βορβόρον ἀνιτάραξε, καὶ πρὶ ὕδωρ ²¹ ἠφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ πρὶ τῶν ἔτω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκινὰ ²² γὰρ ἔλασαι λόχμασιν πρὶ τὰς φρεῖας ἔτὰν καρδίαν ἐμπύκναισι τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργασθέντων, πρὶ τὸ ἀμερον καὶ πρὶ ἄνθρωπον καὶ λογισκὸν τὰς ψυχὰς ὀπισθέμνωσι,

²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a librariis temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ ἠφάνισεν] Dorientes dicunt, ἠφάνισεν.

²² Πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόχμασιν π.] Locum hunc citat Eustathius ad II. B. pag. 360. Edit. Rom. Ὁ γὰρ ὁ δὲ ἰαμβλῆκος Πυθαγορικῶς λόγῳ ἐκτέλειται εἰς

ψυχῶν, ὡς ἀπὸ γῆς ἰσοπῆς περιέλασεν τὸ νόημα, ὡς ἀπὸ γλώσσης Δωρεῆς τὸν τοῦτον, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσαι λόχμασιν πρὶ τὰς φρεῖας καὶ τὰς καρδίας πεπύκνωται ἢ μὴ καθαροῖς τοῖς μαθήμασιν ὀργασθέντων, πρὶ τὸ ἀμερον καὶ πρὶ ἄνθρωπον καὶ λογισκὸν τὴν ψυχῆς ἐμπύκναισι, καὶ καλύπτουσιν ὀπισθέμνωσι αὐξήτην καὶ ἐκτέλειται τὸ νοητικόν.

²¹ ἠφάνισεν καὶ ἐκτέλειται τὸ νοητικόν.] In Editione Arcerii mendose admodum legitur, αὐξήτη. καὶ ἐκτέλειται τὸν αἰτιωτικόν

μάξαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπελθὼν αὐ-
τῶν τὰς ματέρας, ἀκρασίῳ τι καὶ
πλεονεξίῳ. ἄμφω δὲ πολύγονοι
78 πεφύκασι. * Τὰς μὲν ἔν ἀκρα-
σίας ἐξεβλάθησαν ἄγασμοι γάμοι,
ᾧπιθυμίας, καὶ φθοραὶ, καὶ μέθαι,
καὶ ὡς φῦσιν αἰδοῦναι, καὶ σφο-
δραὶ πνεύσε ᾧπιθυμίας, μέχρι βα-
ράθρων καὶ κρημνῶν ἐκδιώκεσθαι.
ἡδὴ γὰρ πᾶς ²⁴ ἀνάγκησαν ᾧπι-
θυμίας μήτε ματέρων μήτε θυγατέ-
ρων ἀποχρεῖσθαι, καὶ δὴ παρεωσάμεναι
πᾶσιν ἑ νόμους, καθάπερ τόραν-
τον, ἐκπελαγαγῶσαι τὰς ἀγκώ-
νας, ὥσπερ αἰχμάλωτον ᾧπὶ τὴν
ἐξατον ὀλεθρον μὲν βίας ἄγασθαι
κατίστας. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκασι ἀρπαγαὶ τι, καὶ λασθαῖαι,
πατροκτονίαι, ἱεροσυλίαι, Φαρ-
μακείαι, καὶ ὅσα τέτων ἀδελφά.
δὲ ἂν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐνδιατῆται ταῦτα τὰ πᾶσι, πύρρ
καὶ σιδάρε καὶ πάσις μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
ται, ²⁵ καὶ εὐρόμενον τὸ λογισμὸν
ἐλθέμενον τῶν ποσῶν κακῶν,

79 ποτῶνικαδὲ ἐμφυτεύειν τι χρησίμον αὐτῷ, καὶ ὡς ἀποδοῦναι. * Τοσού-

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de fecunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefariae nuptiae, et
stupra, et ebrietas et quae prae-
ter naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quaedam vehementiores, in
barathrum et praecipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi à tergo re-
vinctis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt destru-
fi. Ex avaritia proveniunt rapinae
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quae sunt alia
hiscе gemina germana. Primum igitur
filvas illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem à tan-
tis malis in libertatem asserere: ac
tum demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inferendum est. Tan-

καὶ ὁνομαζομένη. Nos τὸ αἰχμητικόν (quod
Dorice dictum est pro αἰχμητικῶν) revo-
cavimus ex MS. τὸ ποτῶνικόν, ex Eusta-
thio; καὶ ὁνομαζομένη (quod itidem Do-
ricum est, pro ὁνομαζομένη) ex aliis Epi-
stolae hujus Editionibus.

²⁴ Ἀνάγκησαν] Sic MS. pro ἀνάγκη-
σαν, quod Arcerii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, ὑπὸν.

²⁵ Καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμόν.] Locus
non solum corruptus videtur, sed etiam
mancus; quem sic rescripserim, καὶ εὐ-
ρόμενον τὸν λογισμόν, καὶ ἐλεύθερον τὸν
ποσῶν κακῶν καταστῆσαι, ποτῶνικόν,
etc. Sic omnia sunt clara. Τὸ ὁνομαζομένη
certe in aliis Epistolae hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam disciplinarum, & tam accuratum in docendo examen philosophiæ præmittendum censebat Pythagoras; eoque efficiebat, ut & ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis, & mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret judicaretque.

C A P. XVIII.

Post hæc dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit: cum enim indole dissimiles essent, par non erat, ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quæque audienda proponere, aliis nihil indulgere, eosque plane excludere: quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque, dum quibusvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit, utilitatem inter omnes partitus est pro virili; & justitiæ distributivæ munia implevit, congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellavit, alios vero *Py-*

τῶν Ὀπιδέμων, καὶ ἕτως ἀναγκαιοτάτων ¹⁶ ὡς τὸ δεῖν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας ποιῶντων Πυθαγόρας, πικρὴν τι ἐξαίρετον ἐπιθετὸν ἔξεπαινον ἀκροαζομένων περὶ τὴν διδασκαλίαν ἔμεταδιδον τὴν αὐτὴν διδογμένων, βασιλεύωντι καὶ ἀρχόντων τῶν ἐντυγχανόντων ἐνοίᾳς, διδάγμασι τι πικίλοις καὶ θεωρίαις Ὀπισθημονικῆς μυρίοις εἰδοσι.

Κ Ε Φ. ιη'.

Μετὰ δὴ τὰς λέγων μὲν, ὅπως 80
οὗτ' ἐγκρατῆρας ὕφ' ἑαυτοῦ
διήρηκε χωρὶς καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστης.
ἔπειτα γὰρ τὴν αὐτῶν μετέχων ὁμοίαν
πάντας ἦν ἀξίον, μὴ δ' ὁμοίαν ὅπως
φύσεως. ἔπειτα ἀξίον ἦν οὗτ' μὲν πάντων
τῶν πρῶτον τῶν ἀκροαμάτων μετέχων,
οὗτ' ὅ μὴδενός, ἢ μὴδ' ὅλους μετέχων.
καὶ γὰρ τὰς ἦν ἀκροαζομένων καὶ ἀνισόν.
τὸ μὲν περὶ μετὰ δὲ τῶν Ὀπισθημονικῶν λόγων
ἐκάστῳ τὴν προσήκουσαν μοῖραν, τὴν
τι ὠφέλειαν ἀπὸ τοῦ λόγου ὅτι τὸ
δυνατὸν, καὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης
λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι μάλιστα τὴν
ἀξίαν ἐκάστῳ δόξασθαι ἀποδοῦναι.
καὶ καὶ δὴ τὰς τὸν λόγον, οὗτ' μὲν
Πυθαγορείους καλεῖσας, οὗτ' ὅ Πυ-

¹⁶ Ὡς τὸ δεῖν. In his mendum aff. quod latere necesse est, quoniam orationem reddunt ἀναγκασθαι. Quare cum Arcerio legerim, ὥς τὸ δεῖν.

¹ Τῶν μὲν Πυθαγορείων καλ.] Vide Schefferum de Philof. Ital. cap. xi. pag. 100, 101.

ἡγεμονίας· ὥστερ Ἀττικὰς πρὸς
ὀνομάζομεν, ἐτέρως ἢ Ἀττικιστῶν.
διελὼν ἔτω περὶ πάντως τὸ ὄνομα, αὐ-
τῶν μὲν γνησίους εἶναι ἐνεθήσθη.
αὐτῶν δὲ ζηλωτὰς τέτων δηλαδὴ

81 ἐνομοθέτησεν. * Τῶν μὲν ἔν Πυθα-
γορείων κοινωνῶν εἶναι τὸ ὅσον δι-
ταξεῖ, καὶ τὸ συμβαίνειν ἅμα διὰ
παντὸς ὅτι χρὴν διὰ πλεονῶν αὐτῶν ἢ
ἐτέρως ἰδίως μὲν κήσεις ἔχειν ἐκέ-
λευσε, συνιόντας ἢ εἰς ταὐτὸ συχα-
λάζειν ἀλλήλοις. καὶ ἔτω τὸ διὰ
δοχῶν ταύτῃ διὰ Πυθαγόρα κατ'
ἀμφοτέρους αὐτῶν τρέψαντες συστήναι.
κατ' ἄλλον ἢ αὐτῶν δύο ἢ εἰδη
τῆς φιλοσοφίας· διὸ γὰρ ἦν γνῆς
τῶν μεταχειροζομένων αὐτῶν, οἱ
μὲν Ἀκσματοῖς, οἱ ἢ Μαθημα-
τικοί. ταύτων ἢ οἱ μὲν Μαθηματι-
κοὶ ὁμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
ὑπὸ τῆς ἐτέρως. αὐτῶν ἢ Ἀκσματο-
κῆς ἔτοι ἔχοντες ὁμολογῶν, ἔτι πᾶν
πραγματεῖαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
ρα, ἀλλ' ἰσχυρίζονται. τὸν ἢ ἰσχυρίζονται
οἱ μὲν Κροτωνιάται Φασίν· οἱ δὲ

82 Μεταποντιῶν. * Εἴ τι ἢ ἡ μὲν τῶν
Ἀκσματοῦν φιλοσοφία, ἀ-
κσματοῦ ἀναπείθειται, καὶ ἀνδ-
λόγων, ὅτι ἔτω περὶ κρίσεων, καὶ τ'
ἄλλα, ὅσοι παρ' ἐκείνων ἐρέθη,
ταῦτα περὶ πάντων διὰ φυλάττειν ὡς
ἰεῖα δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔτι λέγειν περὶ αὐτῶν, ἔτι

thagoristas : plane uti quosdam At-
ticos, nonnullos autem Atticitas
dicimus. Ita nominibus apte di-
stinctis, quosdam genuinos esse
statuit, ceteris vero præscripsit ut
se horum imitatores præstarent.
Pythagoreis igitur bonorum om-
nium communionem indixit, eos-
que per omnem vitam una degere
voluit : ceteris autem præcepit,
ut suas quisque opes seorsim possi-
derent, sed studiorum commu-
nium gratia in unum locum con-
venirent : hicque philosophandi
modus à Pythagora uterque ad
successores translatus duravit. Jux-
ta aliam philosophandi formam,
sectatores Pythagoræ divideban-
tur in *acusmaticos* & *mathematicos* :
quorum hosce reliqui Pythagoreos
confitebantur ; sed mathematici
negabant *acusmaticos* tales esse :
utpote qui non à Pythagora, sed
ab Hippasō, quem Crotoniatam
quidam, alii vero Metapontinum
faciunt, disciplinam suam habe-
rent. Versatur autem *Acusmati-*
corum philosophia circa auditiones
demonstratione aut ratione
destitutas : quippe saltem, quod ita
agendum sit, aliaque quæ ab Illo
acceperunt præcepta, ut divina
dogmata custodire annituntur ; ipsi
vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπείθειται] Antea male, ἀναπεί-
θειται.

* Αὐτοὶ ἢ παρ' αὐτῶν ἔτι λέγειν.] Lo-
cum hunc antea mutilum ex codice MS,

tentur, neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O D F! quo genere estis? quæve
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
femini ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, ἅτε λέγειν ὁρῶσιν ἡμῶν, ἅτε λεκτῶν εἶναι· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, ὅτι αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεκτῶν εἶναι, ἀλλὰ Ἐαυτῶν ἔπι-
λαμβάνουσι τέτρες ἔχειν βέλτεται
πρὸς Φρόνησιν, οἵτινες πλεῖστα
ἀγκίσματα ἔχον. πάντα ἧ τοιαῦτα
ἀγκίσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη.
τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστὶ, σημαίνῃ·
τὰ δὲ, τί μάλιστα· τὰ δὲ, τί δεῖ
πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν
ἔν, τί ἐστὶ, τοιαῦτα· οἷον, τί ἐστιν
αἱ μακάρων νῆσοι, ἡλιος, σελήνη;
τί ἐστὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τε-
τρακτὺς; ⁴ ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἐν
ἣ αἱ Σειρῶες. τὰ δὲ, τί μάλιστα,
οἷον, τί τὸ δικαιώτατον; θύειν. τί
τὸ σφώτατον; ἀριθμός. δάπτρον
δὲ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα
πρόσθετον. τί σφώτατον τῶν παρ'
ἡμῶν; ἱατρική. τί κάλλιστον; ἀρ-
μονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί
ἀρῶν; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέ-
στατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρω-
ποι. διὸ Ἐπισητῶν Ἰπποδάμαντα
φασὶν ἐπαινέσαι αὐτὸν, τὸν Σαλα-
μίνιον, ὃς ἐποίησεν,

Ω? Θεοὶ, πόθεν ἐστὶ, πόθεν ποιοῖδ'
ἐγρόεσθε;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστὶ, πόθεν κα-
κῶς ὧδε γρόεσθε;

⁴ Ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμ.] Locus est obscurus, ex quo ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum puto, τί ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἢ ἤδη αἱ Σειρῆες. Sed, ut verum fatear, mihi ipse non satisfacio.

83 * Ταῦτα ἑπταῦτα ἐστὶ τὰ τέττα τῶν ἡμέρας ἀκρόσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν πινύτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἐστὶ δὲ αὐτὴ ἡ αὐτὴ τῇ τ' ἐπὶ τὰ σοφιστῶν λεγομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκείνοι ἐζητούν, καὶ τί ἐστὶ τ' ἀγαθόν, ἀλλὰ, τί μάλιστα. καὶ δὲ, τί τὸ χαλεπὸν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινῶναι ἐστιν. καὶ δὲ, τί τὸ ῥάδιον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶρον; ἔτι τῷ ἔχει χρεῖα. τῇ πρῶτῃ γὰρ σοφία μετακλυθήκεναι ἔοικε τὰ πρῶτα ἀκρόσματα. πρότερον γὰρ ἔπει Πυθαγόρῃ ἐχθρόν. τὰ δὲ, τί περὶ κλίον, ἢ καὶ περὶ κλίον, τῶν ἀκρόσμάτων πρῶτα ἐστὶν. οἷον, ὅτι δὲ περὶ κλίον. ὁ δὲ γὰρ ἀντικαταλιπὼν τοῦ θεοῦ πρῶτον. ἢ, ὅτι δὲ τὸ δεξιὸν ὑποδιδάσκει πρότερον. ἢ, ὅτι καὶ δὲ πᾶς λεωφόρος βαδίζειν ὁδὸς, καὶ εἰς περιέρων τῆρον ἐμβαλεῖται, καὶ εἰς βαλανεῖον λείπει. ἀδελφὸν γὰρ ἐν πᾶσι τέττασι, εἰ 84 καθαρώς οἱ κρινῶν ἄνθρωποι. * Καὶ ἄλλα πᾶσι. φορτίον μὴ συγκαταρῆν. καὶ γὰρ δὲ αἶψον γίνεσθαι καὶ μὴ ποιεῖν. σωφρονιστῶν δὲ. Χρυσὸν

Hæc atque hujusmodi sunt istius scholæ dicta: singula enim horum offendunt, quid sit maxime: & hæc eadem est cum illa septem Sophorum sapientia: nam & illi quærebant, non quid simpliciter bonum esset; sed quid maxime tale: nec quid difficile, sed quid difficillimum; nempe, seipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum; scilicet, facere quod adfueris. Hujus enim ipsius sapientiæ imitatione dicta ista videntur prodita esse: utpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro præcepta de iis quæ facienda, quæve omittenda sint, attinet, ea talia erant. Liberos esse suscipiendos. Dextro pedi calceum prius esse induendum: neque via publica ingrediendum; neque in aquiminali intingendum; neque in balneo lavandum; nam circa omnia ista incertum esse, an qui iis una utuntur, puri sint: aliaque hujus generis ista. Non ad onus sublevandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem præstari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem haben-

τῷ ἔχει] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἔχει χρεῖα: cui loco, ut desuperato, Arcerius asteriscum apposuerat.

Διὶ γὰρ ἀντικαταλιπὼν τὸς θεοῦ.] Eandem procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 622.

Χρητὴς ἀνθρώπων φύσεως ἀντιχρῆσθαι τῷ παιδείας πάλιν καταλείπειν, καὶ τῷ θεῷ ὑποφύγειν αὐτῷ περιεργασθῆναι. Sic enim lo-

cum hunc corrigo.

ὅτι διὶ τὸ δεξιὸν ὑποδ.] De hoc aliisque Symbolis Pythagoricis vide etiam Nostrum in Proterptico sub finem, & Interpretes ad Lærtium in Pythagora.

Ἀδελφὸν γὰρ ἐν πᾶσι τέττασι, εἰ κρινῶν.] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim pessime legebatur, καὶ δὲ αὐτῶν ἐν πᾶσι τέττασι οἱ κρινῶν ἄνθρωποι.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicera quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album lœdendum; quia & hic supplex Lunæ facer est; unde & horas denunciat. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas pœnas nascamur, pœnas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingreditur nudis pedibus. Ad templum non esse à via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverso pectore exceptis occumbere; malum vero,

⁹ Ὅπως μὴ μιαιύνεται] In priorē Edit. particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ Ἀφ' ἑσίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48.

¹¹ Ἀλεξπύονα λευγὸν ὄνεν] In priorē Edit. vox ὄνεν deest: quam huic loco reddidi, auctoritate ipsius Jamblichi in *Protreptico*, pag. 146. ubi ait, Ἀλεξπύονα ἄνθρωπον μὴ ὄνεν δέ.

¹² Συμβολή. Ἀναθεὶς οἱ π.] Antea abfque distinctione legebatur, συμβολή ἀναθεὶς οἱ π. quam confusionem non animad-

vertens Arcerius, συμβολῆς ἀναθεὶς οἱ πόντοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit? ¹³ Εἰς ἱερὸν ἃ δὲ ἐκτελείσθαι· οὐ γὰρ πέραν δὲ ποιέσθαι ¹⁴ τὸν θεόν. Ἰππομόνοτος ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἡμικρανίῳ πλάτυσαι ἀναγὰν. ἐναντίως δέ,

vertens Arcerius, συμβολῆς ἀναθεὶς οἱ πόντοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ Εἰς ἱερὸν ἃ δὲ ἐκτελείσθαι· οὐ γὰρ πέραν δὲ ποιέσθαι ¹⁴ τὸν θεόν. Ἰππομόνοτος ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἡμικρανίῳ πλάτυσαι ἀναγὰν. ἐναντίως δέ,

¹⁴ Τὸν θεόν] Cum Arcerio πὸ θεῶν logo.

ἐναυτίον. ¹⁵ εἰς μόνον τὸ ζῶν οὐκ
εἰσέρχεται ἀνθρώπων ψυχῇ, ἀ γέ-
μεις ἐστὶ τυθ' αὐαί. ἀλλὰ τὸ τὸ θυσι-
μῶν χρηρὶ ἐοίειν μόνον, οἷς ἀντὶ
ἐοίειν καθήκη. ἀλλὰ δὲ μηδεὶς
ζῶν. πὰ μὲν ἐν πιαυτῇ τὸ ἀκυσμα-
των ἐστὶ. πὰ τὸ πλεῖστον ἔχοντα μήκας,
πὰ τὶ θυσίας, καὶ ἐκείνας οὖν
καιρὸς πῶς χρηρὶ ποιῆσθαι, πὰς π
ἀλλας, καὶ πὰς μετακινήσεως τὸ ἐν-
τῷθεν, καὶ πὰς πὰς πὰς, πὰς
86 δὲ καταπλήσει. * Εἰπὶ ἐπίαν μὲν
ἐν ὁπλιεῶν δὲ. οἷον, ὅτι δὲ
πικνοποιῆσθαι, ἕνεκα δὲ καταλιπὼν
ἐπὶ αὐτῷ ἑαυτῷ ἡδὼν ἡδονῇ.
τοῖς δὲ ἐπὶ λόγῳ πρὸς τοῖς. καὶ
ἐνταῦθα μὲν τῶν ὁπλιεῶν δὲ ἐξ
πρὸς τοῖς φουκέναι, ἀπὸς ἀντὶ ἑνταῦθα
πρὸς τοῖς. οἷον πὰς τὸ τὸ ἀρτον μὴ κα-
ταπνύειν, ὅτι πὰς τὸ ἐν αὐτῷ κέρ-
σιν ¹⁶ συμφέρει. αἱ τὸ πρὸς τοῖς μὲν
οἷον πὰς τοῖς πὰς τὸ πὰς οὐκ εἰσὶ
Πυθαγορικῇ, ἀλλὰ ἐπίαν ἐξωθεν
ὁπλιεῶν καὶ πικνοποιῶν
πρὸς τοῖς οἷον λόγον. οἷον δὲ πὰς
τὸ νῦν λεχθέντῳ, ἀλλὰ τὸ δὲ
καταπνύειν τὸ ἀρτον. οἱ μὲν γὰρ
φασὶν, ὅτι δὲ τὸ πρὸς τοῖς ἀρ-
τέων. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χερσὶν βαρβα-

contrarium. Animam humanam in
ea saltem animalia non ingredi, quæ
mactare fas est; ideoque ex immo-
labilibus illa sola comedenda, quæ
pro victimis cedere licet; à cæteris
omnibus abstinendum. Talia itaque
sunt quæ acusmaticis præcipiebantur:
prolixissimæ vero doctrinæ
erant de sacrificiis, quomodo tum
alio quovis tempore, tum eo præ-
sertim, quando ex hac vita migran-
dum est, peragenda sint: item de
sepultura, quomodo instituenda sit.
Et quibusdam quidem ratio adji-
cienda est: exempli gratia: quod
fufcipiendi sint liberi, ut post te
alium succedaneum Deorum cul-
torem relinquant. Aliis vero sub-
jecta ratio non est. Quædam por-
ro rationes è propinquo assumptæ;
nonnullæ vero longius petitæ sunt:
ut quod panis non sit frangendus,
quoniam ad iudicium apud infe-
ros conducit. Sed hæ rationes
ob verisimilitudinem additæ, non
sunt Pythagoricæ, sed quorum-
dam extraneorum, qui eas comi-
niscuntur, quive conantur pro-
babilem quandam speciem dictis
affingere: ut de eo quod modo
dictum est, quare panis frangen-
dus non sit, aliqui quidem ajunt,
propterea, quod non oporteat

¹⁵ Εἰς μόνον] Mōnos scribendum esse vir
doctus ad marginem codicis Spanhemia-
ni recte monuit.

¹⁶ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tione habet, εἰ συμφέρει: quod confido-
randum est.

¹⁷ Τὸ δὲ χερσὶν βαρβ.] Vide Men-
gium ad Lact. lib. viii. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum pa-
nem convenerint: alii vero dicunt,
auspiciantem aliquid non oportere
frangendo comminuendoque hu-
jusmodi omen præbere. Ac omnia
quidem præcepta, quibus quid
agendum, quid non agendum sit,
definiunt, ad divinum Numen ten-
dunt, estque hoc principium & eo
omnis vita ordinatur, ut Deum se-
quamur, atque hujus philosophiæ
ista ratio est, quod ridicule agant
homines, qui quod bonum est,
aliunde quam à Diis petunt: perin-
de ac si quis in provincia Regis po-
testati subiecta, quendam è civium
numero præfectum colat, neglecto
eo qui omnibus dominatur: tale
enim quid Pythagorei existimant
ab hominibus illis fieri. Cum enim
& Deus sit, & omnibus imperet, in
confesso est, quod bonum à Domi-
no petendum sit: omnes enim iis
bona tribuunt quos amant, quos-
que sibi acceptos habent; quos ve-
ro contrario affectu prosequuntur,
iis contraria immittunt. Et horum
quidem sapientia ita se habet. Fuit
autem quidam Hippomedon Æ-

ρικῶς πάντες ὅτι ἓνα ἄρτον συνί-
σταν οἱ φίλοι. οἱ δὲ, ὅτι εἰ δὲ οἰω-
νὸν ποιεῖται τοῦτον ἀρχομένην κα-
ταγνώσει ἐσωτρεύοντα. ¹⁸ ἅπαν-
τα μὲν τοι, ὅσα παρὶ ἐπὶ πράττειν ἢ
μὴ πράττειν διορίζουσιν, ἐσθ' ἡσυχίᾳ
πρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δὲ ἄλλ' αὐτῇ ἐπὶ,
καὶ ὁ βίβ' ἅπας συντάττειται πρὸς τὸ
ἀκροαθεῖν τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγ' αὖ-
τ' αὐτός. πάντ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.
* Γελοῖον γὰρ ποιῶσιν ἄνθρωποι ἄλλ- 87
λοθεν ποθὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ ὡς οὗ-
τῶν θεῶν. καὶ ὅμοιον, ὥσπερ ἂν εἴ-
πῃς ἐν βασιλευσσομένη χώρᾳ τὴν πολι-
τῶν πινὰ ὑπερχον θεράπδου, ἀμε-
λήσας αὐτῶν ὅσων πάντων ἀρχοντ' αὐ-
τοῦτον γὰρ οἰόνται ποιεῖν ἐν αὐτῷ ἄν-
θρώπῳ. ἐπεὶ γὰρ ἐπὶ τῇ θεῷ, καὶ
ἐν τῷ πάντων κύρῳ, δεῖν ὁμο-
λογεῖται ὡς οὗτ' αὖτε κυρία τὸ ἀγαθὸν
αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὅς μὲν ἂν φι-
λῶσι, καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τοιαῦτοις
διδίασσι τὸ ἀγαθόν. πρὸς ὅς ἡ ἐναν-
τίως ἔχουσιν, τὰ ἐναντία. τῶν μὲν
αὐτῇ ἐν τοιαύτῃ σοφίᾳ. ἣν δὲ τίς
ἰσχυρομένῳ ²⁰ ἀγλαῖα αἰνῶσι,

¹⁸ ἅπαντα μὲν τοι, ὅσα παρὶ ἐπὶ πράττειν ——— ἐναντίας ἔχουσιν, τὰ ἐναντία] Totus hic locus repetitur infra, Num. 137. quod & de aliis locis miror. Quid enim crebra illa παντολογία opus est?

¹⁹ Καὶ δὲ ἄλλ' αὐτῇ ἐπὶ] Locus hic tur-
batus est & corruptus, quem sic in or-
dinem redigo, ἐσθ' ἡσυχίᾳ πρὸς τὸ θεῖον, καὶ
ὁ βίβ' ἅπας συντάττειται πρὸς τὸ ἀκροαθεῖν
τῷ θεῷ. καὶ δὲ ἄλλ' αὐτῇ ἐπὶ καὶ λόγ' αὖτ' αὐτός.

τὴν φιλοσοφίαν. Sic expedita sunt omnia.
Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ Ἀγλαῖα αἰνῶσι] Arcerius vertit;
rusticus, *Æneus*. Sed quid hoc? Vir do-
ctus ad marginem codicis Spanhemiani
notaverat, *Ἀρχιαιός*. At Nos, deletō
ἀγλαῖα, legendum censuimus, *Αἰγιῶτα*.
Nam infra, cap. ult. inter *Ægeos* recen-
setur *Hippomedon*.

ΠυθαγόρειⓄ, τῶν Ἀκασμαπικῶν,
ὃς ἔλεγον, ὅτι πάντων τέτων ²¹ ἐκεί-
νους λόγους ἔδωκε δέξασθαι, ἀλλὰ
διὰ τὸ ὠρεῖσθαι πολλῶν
καὶ ²² αἰεὶ δόξασθαι, ²³ πῶς μὲν
λόγον περὶ τῆς ἀληθείας
αὐτὰ τὰ προσλήματα. ²⁴ οἱ δὲ περὶ
τὰ μαθήματα τῆς Πυθαγορείων, τέ-
τρες πὲρ ὁμολογῶσιν εἶναι Πυθαγόρου,
καὶ αὐτοὶ φασὶν εἶναι μάλλον, καὶ αὐ-
τὸν λέγουσιν αὐτοῖς, ἀληθῆ εἶναι. τὴν
δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιοτήτου τῆς αὐτῆς
88 ἡμεῖς φασί. * Ἀφικέσθαι πῶς
Πυθαγόρου ἐξ Ἰωνίας ἔς Σάμους καὶ
τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀπμα-
ζέσης τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡμεῖς αὐτῶν
δύο αὐτῶν ὄντων πρώτους ἐν τῇ πόλει.
τέτων δὲ πῶς μὲν περὶ τῆς ἀρχῆς
ἀρχαίοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικῶν
περὶ τῆς ἀρχῆς, ²⁵ ὡς χα-
λεπὸν ὄν διὰ τῆς μαθημάτων ἔδωκε
δείξαι ἐν τῇ ἀρχῇ, ψιλῶς δι-
λεχθῆναι, ἢ γὰρ μόνον, ὅθεν ἡ τῆς

geus, Pythagoreus, è numero Acus-
maticorum, qui dicebat, quod Ille
omnibus hisce rationes demonstra-
tionesque subjecerit; quia vero vul-
go à pluribus, iisque semper segnioribus
tradebantur, inde factum
esse, ut rationibus detractis, sola
problemata reliqua manserint. Qui
vero inter Pythagoreos Mathe-
matici dicuntur, illi fatentur & istas
rationes esse Pythagoræ, & ipsi plu-
ra insuper tradunt, quæque dicunt,
ea contendunt vera esse: sed cau-
sam dissimilitudinis hancce fuisse
ajunt: venisse Pythagoram ex Jo-
nia & Samo, Polycrate tyrannide
potiente, & florente tum temporis
Italia, principesque urbium fami-
liares ipsi factos. Horum seniores
cum difficile esset disciplinis & de-
monstrationibus vacare, utpote
occupatos & civilibus negotiis di-
strictos, simpliciter ad eos disse-
ruit; ratus eos nihilominus etiam
sine rationibus fructum inde per-

²¹ Εκείνους.] Idem vir doctus recte scri-
bendum hic monuit, ἐκείνους, i. e. Py-
θαγοράς. Sic enim Pythagoram κατ' ἔξο-
χην a sectatoribus suis appellatum fuisse,
tum alii testantur, tum etiam Noster pau-
lo post, Num. 89.

²² Καὶ αἰεὶ δόξασθαι.] Arcerius scri-
bendum putabat, καὶ ἐπαρξάσθαι: male
omnino. Est enim locus sanus, & men-
di expers: quem Obrechtus recte ver-
tit.

²³ Τὴν μὲν λόγον.] Sic recte MS. An-
tea vero male, τὸ μὲν λόγον.

²⁴ Οἱ δὲ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc
sic intellige, ac si scriptum esset, .οἱ δὲ

Μαθηματικῶν τῆς Πυθαγορείων: ut Obrech-
tus recte. Deinde, pro τούτοις δ', sensu
exigente rescripti, τούτοις π.

²⁵ Ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῆς μαθ.] Pro-
pter ἀκολουθίαν orationis scribo, ὥς χα-
λεπὸν εἶναι διὰ τῆς μαθημάτων καὶ ἀπποδεί-
ξεων αὐτοῖς ἐν τῇ ἀρχῇ. Addo αὐτοῖς,
quia dativi præcedentes περὶ τῆς ἀρχῆς &
ἀρχαίοις non reguntur a verbo ἐν τῇ ἀρχῇ
εἶναι, sed ἀφελισθῆναι. Deinde, διὰ τῆς
μαθημάτων καὶ ἀπποδείξεων ἐν τῇ ἀρχῇ,
disciplinis & demonstrationibus vacare, ut e-
ruditus Obrechtus vertit, sed, de disci-
plinis & demonstrationibus cum aliquo
colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret: perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicunque vero inter juniores facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus expoliebat: & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem è numero Pythagoreorum; cum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, cum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse; cum tamen omnia fuerint Illius Viri: sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, ut è Geometria quæstum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus: hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

ωφιλεῖσθαι ἔ' ἀνδ' ἑ αἰτίας, εἰδότες, τί δ' αἰ πράττειν· ὥστερ' ἔ' οἱ ἰατροδύμοι, ἔ' προσακύνοντες ἀλλὰ τί αὐτοῖς ἔκαστην πράττειν, ἔ' δὲν ἤτιον τυγχάνουσι τ' ὑγίαιας. ἴσοις ᾗ νεώτεροις ἐνετύγχανε, καὶ διωαμύμοις πιεῖν ἔ' μανθάνειν, τοῖς τοιαύτοις δ' ἰσοδοεῖσθαι καὶ τ' μαθημάτων ἐνετύγχανεν. αὐτὰς μὲν ἔ'ν εἶναι δὸτ' τῶν ἑκείνων ᾗ δὸτ' τ' ἐπὶ τῶν. περὶ δ' ἰ' ἰ' ἰ' πῶς μάλιστα, ὅς ἦν μὲν τ' Πυθαγορείων. ἀλλὰ δὲ ἔ' ἐξενεγκεῖν ἔ' γεγραμμένον πρῶτον σφαῖραν τ' ἔ' ἔ' δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο καὶ τ' θάλατταν, ὡς αἰσέθησας· δόξαν ᾗ ἔ' λαβεν, ὡς εὐρών· εἶναι ᾗ πάντας ἑκείνους ἔ' ἀνδρες· προσαγορεύουσι γὰρ ἔ' τω τ' Πυθαγορείων, καὶ ἔ' καλεῖσθαι ἐνόματι. * λέγεται 89 σι ᾗ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξενεχθαι γεωμετρίαν ἔ' τως. δὸτ' ἑκαλῶν πινὰ τ' ἔ' σίαν τ' Πυθαγορείων. ὡς ᾗ τ' τῶτο ἐτύχησε, δοθῆναι ἀνδρῶν χρηματισσάσθαι δὸτ' γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο ᾗ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρα, ἰσορία. περὶ μὲν ἔ'ν τ' ἀλλοφροῦς ἐκατέρως τ' πραγματίας, καὶ ἑκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀπερωμύμων Πυθαγόρα πᾶσι παρηλήφαμεν. ὅτ' γὰρ εἰσω συνδόν, καὶ ἔ' τω, ἀπερωμύμους τῶ Πυθαγόρα, καὶ ὅτ' μὲν τὸ ὅτι ἀκύνον

* ἰ' ἰ' ἰ' πῶς] Hujus Hippasi etiam mentio facta fuit supra, Num. 81.

τ' τῶτο ἐτύχησ] Lego, ἔ' τως ἡτόχησ.

τας, ἢ ἀνδρῶν ὁράν, καὶ οὐτ' εἶσω,
καὶ ἔγω δ' ὠρῶσ' ὁρῶντες, οὐκ ἄλλης,
ἢ οὐτ' εἰρημῶντες ὑπολαμβάνειν
προσηκεί. καὶ οὐτ' πολιτικὰς δὲ, καὶ
οἰκονομικὰς, καὶ νομοθετικὰς οὐκ
αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρὴ.

Κ Ε Φ. ιθ'.

CAP. XIX.

- 90 Κ Αθόλα ᾗ εἰδέναι ἄξιον, ὡς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρῶν, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστην ἑ δυνάμιν παρέδιδε τὴν
φύσιν τὴν ἡμετέραν μοῖραν. πε-
μήλον ᾗ μέγιστον. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκύθης ἐξ ὑπερβορέων, ἀπει-
ροῦ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὡς ἑ
ἀμύνητο, καὶ τῇ ἡλικίᾳ προεβη-
κὼς ἦλθε, τότε καὶ διὰ ποικίλων αὐ-
τὸν εἰσήγαγε θεωρημάτων. ἀλλ' αὐτὸν
τὴν σιωπῆς, καὶ τὴν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ
ἀκροάσας καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων,
αἰδέσθως αὐτὸν ἡπείθεον ἀκροά-
σασθαι πρὸς τὴν ἀκρόασιν τὴν αὐτῶν δογ-
ματισμῶν, καὶ τὸ πρὸ φύσεως
σύνγραμμα, καὶ ἄλλο τὸ πρὸ θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδί-
δαξεν. * Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβάρης
91 διὰ ὑπερβορέων, ἱερὸς δὲ ὡς
Ἀπόλλωνος περὶ εὐτύχῃ κατήκων,
καὶ τὸ ἱερατικὸν σφῶντα, διὰ τῆς

IN genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuiuslibet ratam sapientiæ portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initiā-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, eum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
minibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione colit-
ur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* Ἀκροάσας] Mendose. Vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἡρῶσας: quod non displicet.
Arcecius conjiciebat, ἡρῶσας.

* Ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ Ἀπόλλωνος περὶ εὐτύχῃ κα-
τήκων, καὶ τὸ ἱερὸν σφ.] Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expedio:
Ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ Ἀπόλλωνος, περὶ εὐτύχῃ κα-
τήκων.

è Græcia domum remeans, ut aurum, quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus è templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

ον, η̄ ταῖς ἐκ τῆς σφώδας· λέει δὲ Ἡλ-
λάδῃ ἀναγίγνωσις τὰ ἴδια, &c. Pro
πρεσβύτου rescriptum πρεσβύτης. Erat
enim Abaris jam senior, &c, ut ipse Jam-
blichus paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ ὡς
ἑβδομήκοντα, cum in Græciam veniret. De-
inde, pro καθήκον Desider. Herald. A-
nimadvers. in Jamblich. cap. vii. legen-
dum censet καθήκον: quasi nimirum
sensus sit, Abaridem ταῖς ἐκ τῆς σφώ-
δας ex Græcia in patriam suam deduxisse,
vel intulisse. Sed non observavit virille
doctus, pro σφώδας legendum esse σ-
φώδας: unde conjectura ejus sponte
corruit. Nos igitur rectius, ut puta-
mus, rescribendum censuimus, ἥδη δὲ:
prout etiam Obrechtum legisse ex versio-
ne ejus patet. Porro, pro σφώδας scri-

Ελλάδῃ διπορεύων εἰς τὰ ἴδια,
ἵνα τὸν ἀγαθόντα χρυσὸν τῷ θεῷ
δοσῇται εἰς τὸ ἐν Ἱπέρβοροις ἱε-
ρόν. ἡμῶν δὲ ἢ ἐν παρῶν κτ' τὴν
Ἱπάλειαν, καὶ τὴν Πυθαγόραν ἰδὼν,
μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ἔπερ ἦν
ἱερός, καὶ πιστεύσας μὴ ἄλλόν εἶναι,
μηδὲ ἀνθρώπων ὁμοίον ἐκείνῳ· ἀλλ'
αὐτὸν ὄντως τὸ Ἀπὸλλων, ἐκ τῶν
εἰώγα ὡς αὐτὸν σμνοπέτων, καὶ
ἐξ ὧν προεργίνωσκεν ὁ ἱερός γινω-
ρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν
οἷσιν, ὃν ἔχων δότι ἔστι ἱερεὺς ἐξῆλ-
θε, χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ
συμπληρόντα δυσμήχανα κτ' τὴν το-
σούτων ἄλλων. ἔποχῃ μὲν γὰρ
αὐτῷ κτ' τὰ ἄβαστα διδασκάντων, οἷον
ποταμούς, καὶ λίμνας ἐπὶ λίμναται
καὶ ὄρη, καὶ τὰ ποταῖα, καὶ πρὸς ἑα-
λάν, ὡς λόγῳ, καθαρμούς τε
ἐπιτέλλει, καὶ λοιμούς ἀπέδωκε, καὶ

bendum esse σφώδας, monuerat etiam
vir doctus ad marginem codicis Spanhe-
miani.

Ἀγαθόντα] Sic noster MS. ἀγαθόν-
τα, congreco, colligo. Antea vero ma-
le, ἀρκερίντα: quod Arcerius suo more
ἀρκερίντα, in ἀρκερίντα mutandum cense-
bat. Vide etiam Desider. Heraldum lo-
co laudato, qui itidem ἀρκερίντα scriben-
dum hic esse ex ingenio suo recte mo-
nuit.

Ἡ δὲ] Confer Nostrium infra Num.
136. 140. & 141.

Ἐποχῇ μὲν γὰρ αὐτῷ κτ' τὰ ἄβαστα
διδασκάντων. Vel legendum est, ἐποχῇ γὰρ αὐ-
τῷ, καὶ τὰ ἄβαστα διδασκάντων. Vel, ἐποχῇ γὰρ
αὐτῷ τὰ ἄβαστα διδασκάντων.

ἀνέμους, ὥστε τῶν εἰς τὰ πᾶσι ἀξι-
σῶν πλείων βοηθὸν αὐτὸν θνῆσθαι.
92 * Λακεδαιμόνα γοῦν παρελήφα-
μεν μὲν τὸν ὑπὸ ἐκείνου θνῆσκον ἐν
αὐτῇ, καθαρμὸν μηκέτι λοιμῶξαι,
πλάκας περὶ τὴν τῷ πατρί-
ματι περὶ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὸ δυσχε-
ρεῖαν ἔτι πᾶσι, καὶ ὃν ἔκτισται,
τῶν Ταυγέτων ὄρων πύργῳ ἀξιό-
λογον αὐτῇ παρεχόντων, ὅτι ἀπὸ
ὑπερκείσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσόν.
καὶ ἄλλα πιαυτὰ ὅτι τήν τε ἰσορεῖται
τῆς τοῦ Ἀβάριδος δύναμιν.
δεξάμεν ὅτι Πυθαγόρας τὸ οἶσιν,
καὶ μὴ ξενισθεῖς περὶ τὰς, μηδὲ τὸ
αἰτίας ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν,
ἄλλως ὅτι ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὢν,
ἰδίᾳ ἐαυτὸς ἀποσπάσας τὸ Ἀβα-
ριδιν, τὸν τε μηρὸν τὸ ἐαυτὸ ἐπίδειξε
χρυσόν, γινώσκον παρέχον ὅτι μὴ
διεψεύσθαι. καὶ τὰ καὶ ἕκαστον τὸ
ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησά-
μεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἵκανῶς πα-

pellebat atque arcebat ventos ab
urbibus, quæ opem ejus implorave-
rant. Lacedæmonem certe acce-
pimus ab eo lustratam, nunquam
deinceps peste laborasse; cum an-
tea sæpius id malum incubuisset,
propter incommodum situm loci,
in quo urbs erat condita; monti-
bus quippe Taygeti ab imminente
desuper summo cacumine nimium
æstum immittentibus. Eadem de
Cnossio Cretæ urbe, & alia quoque
similia potentia Abaridis vestigia
memorantur. Pythagoras autem
accepto telo, minime rei insolentia
commotus, nec causam, ob quam
ei daretur percontatus est, sed tan-
quam qui revera Deus ille foret,
Abaridi seorsum ab arbitris ab-
ducto aureum suum femur osten-
dit; ut argumento esset, neuti-
quam illum animi falsum fuisse:
quin & enumeratis singulatim quæ
in templo reposita erant, fidem
illi fecit, quod non male Apollini

* Καθαρμὸν] Sic recte MS. pro cor-
rupto καθαρμὸν, quod prior Edit. ha-
bet. Et paulo post, καὶ ὃν ἔκτισται, iti-
dem auctoritate MS. rescripti, pro καὶ
ὃν ἔκτισται.

Ἐστὶ τὸ ὑπερκείσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσόν]
Est locus obscurus: quem Obrechtus,
ut ex versione ejus patet, sic legit & di-
stinxit, ἀπὸ τὸ ὑπερκείσθαι ἐκ Κρήτης
Κνωσόν. Sed nos verba illa, ἀπὸ
τῶν δυσχερεῖαν ἔτι πᾶσι, καὶ ὃν ἔκτισται,
τῶν Ταυγέτων ὄρων πύργῳ ἀξιόλογον αὐτῇ
παρεχόντων, ἀπὸ τὸ ὑπερκείσθαι, parenthe-
si includenda censuimus; & deinde ea,
quæ sequuntur, sic scribimus, ὅτι ἐκ

Κρήτης Κνωσόν. Sic sensus erit clarus:
Lacedæmonem nempe, postquam ab A-
baride lustrata fuerit, a pestilentia libera-
tam fuisse; uti & Cnossium, urbem Cre-
tæ. Confer cum hoc loco Nostrum in-
fra, num. 141.

Ἐστὶ τήν τε] Est vox corrupta: pro qua
Arceus legendum censuit, πηνήματα;
Obrechtus, ἰχνη: at Nos potius συχνα,
i. e. multa; amicissimo & pererudito
Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore,
eam Nobis conjecturam suggerente.
Deinde scribimus, ἰσορεῖται καὶ τὰς τὰς
Ἀβάριδος δύναμιν.

* Ἀπὸ τῶν] Divide & scribe, ἀπὸ τῶν.

ipsum assimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam præstaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & coelestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

ραχών, ὡς ὅτε εἴη κακῶς ἐκάσας·
προοδείς π, ὅτι Ἰππὶ θεραπεῖα καὶ
εὐεργασία τῷ ἀνθρώπῳ ἦται, ¹⁰ καὶ
ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου μορφῶν, ἵνα
μὴ ξενίζομενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέ-
χον παρώσωνται, καὶ τὸ παρ' αὐτῶν
μάθῃσιν ἀποφύγωσιν. ἐκέλευσε
τε μῦθαι αὐτῶν, καὶ συνδιορθῆναι τὸν
ἐντυγχάνοντα· τὸν δὲ χρυσὸν, ὃν
συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ὀπιτηθείοις,
ὅσοι περ ἐτύχωνον ἔτιως ἔσθ' ἐπὶ τοῦ
λόγου ἡγούμενοι, ὥστε ¹² βεβαιώσαι
τὸ δόγμα, τὸ λέγον, κοινὰ τὰ φί-
λων, δι' ἔργα. * Οὕτω δὲ κατε- 93
μείναντι αὐτῶν, ¹³ ὁ νῦν διελέγομεν,
Φυσιολογίαν π' ἐ' Θεολογίαν Ἰπ-
πιτημῶν παρέδωκε· καὶ ἀντὶ τῆς
ἀλλὰ θυσῶν ἱεροσκοπίας τὴν ἀλλὰ τὴν
ἀρεθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡ-
γούμενον πάντων ¹⁴ καθαρωτέρων
εἶναι, καὶ θειοτέρων, καὶ τοῖς ἑρανοῖς
τῶν θεῶν ἀρεθμοῖς οικειοτέρων. ἀλλὰ
πὶ τὰ ἀρμύζοντα τῶν Ἀβάριδι παρέ-
δωκεν ὀπιτηδέματα. ¹⁵ ἀλλ' ἔτι δὲ
ἐνεκα τοῦ παρὼν λόγου, ἐπ' ἐκείνο

¹⁰ Καὶ ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου μορφῶν] Vide quæ notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὡς δὲ δαίμων τις ἀρατὴς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπέρχον παρώσωνται] In priore Edit. pessime legitur, πρὸς τὸ ὑπέρχον ἰάσωνται. Nos hic secuti sumus auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιώσαι] Antea male, βεβαίως.

¹³ Ὁ νῦν διελέγομεν] Lego, ὁ νῦν δι' ἐλέγομεν.

¹⁴ Καθαρωτέρων] Sic rescripsi auctori-

tate todieis MS. pro καθαρωτέρων: quæ est vox nihili.

¹⁵ Ἀλλ' ἔτι δὲ ἐνεκα τοῦ παρὼν] Sic recte MS. pro, ἀλλ' ἔτι δὲ ἐνεκα τοῦ παρὼν λόγου: quem locum ut desperatum & mutilum asterisco notaverat Arcerius. Desider. Heraldus quoque Animadvers. in Jamblich. cap. vii. loco huic quædam deesse existimans, eum sic supplere tentavit, ἀλλ' ἐπὶ ἔτι δὲ ἐνεκα τοῦ παρὼν λόγου. Sed merito præferenda sunt ea, quæ ex codice MS. substituvimus.

πάντων ἐπαέλθωμεν, ὡς ἄρα ἄλλως ἄλλως, ὡς ἔχ' ἕκαστος Φύσεως καὶ διωάμεως, ἐπαορθεὺν ἐπειράτω. πάντα μὲν ἐν τῷ πιαυτῷ ἔτι παρεδόθη οἷς ὧν ἀνθρώπους, ἔτι τῷ μνημονόορδμῳ ῥάδιον διελθεῖν.

Κ Ε Φ. κ'.

C A P. XX.

94 Οὐ λίγα δὲ ἐν τῷ γνωριμώτατ' ἐλθωμεν δείγματα τῶν Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς, καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων πῶς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὁπτηθώμεν. Πρῶτον μὲν ἐν ᾧ τῷ λαμβάνειν τὴν ἀλγεῖαν, ἐσκόπη, εἰ διώοντα ἐχεμυθεῖν, (τάτῳ γὰρ δὴ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι) καὶ κατῴρα, εἰ μανθάνοντες, ὅσοι ἀνὰ ἑσώσιν, οἷοί τι εἰσὶ σωπαῖν ἐν ἀφυστάσει. ἔπειτα, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐπειτὰ τι πλείονα σωπαῖν ἢ σωπαῖν, ἢ περὶ ἢ λαλεῖν. ἐσκόπη δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα περὶ πᾶσι ἢ ὁπτημίαν ἀκρετήσεως ἐπιόλῳ. ἢ παρεργῶς τὰ πιαυτὰ αἰεὶ ὁπτελέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὁπτημίαν, ἢ εἰ φιλόνομοι εἰσιν, ἢ φιλόπομοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκρετῶς αὐτῷ

mus, quemadmodum scilicet alios aliter pro cuiusque indole & viribus informare conatus sit; cuncta equidem, quæ huc pertinent, neque ad hominum notitiam pervenerunt, neque quæ memorantur, facile percenseri possunt.

Sed pauca tamen quædam, eaque celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studiorumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ΕΧΕΜΥΘΙΑ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audiverant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; majorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittibat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

Ἀκρετήσεως] Legendum potius, ἀκρετήτων. Nam ἐπιθυμία ἀκρετήτων apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

instructi à bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem & memoriam inquirebat: initio quidem, an prompte & perspicue assequerentur quæ dicta erant: deinde quo amore, quave moderatione tradita complecterentur: advertebat enim an natura tractabiles essent: & hanc tractabilitatem CATTARTYSIN, id est, morum concinnitatem, appellabat: inimicam vero hujusmodi suæ institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, inverecundiam, impudentiam, proterviam, ignaviam, discendi fugam, imperii detractionem, famæ neglectum, & similia: placidos vero mores & tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque hæc in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiæ suæ thesauros, eosque ad scientias provehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, ut alienum & extraneum procul arcebat. Hisce ita præmissis, de studiis agere lubet, quæ toto die à familiaribus suis tractari voluit.

* Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξηγητικῆς ἐφαίνονται] Sic rescripti, pro ἐπιβλέπουσι ἐξηγηταῖς: quod prior Edit. nullo sensu habet. Εἰς τὴν ἀρχὴν autem est, prædixi, adornavi, instructi: unde ἐξάρτισι; qua voce Noster utitur supra, Num. 64.

† Ἀγέλιότη] Antea male, ἀγελότητι. Vult enim Jamblichus dicere, feritatis

ἐπιβλέπουσι * ἐξηγηταῖς ἐφαίνονται τοῖς ἀγαθοῖς ἦθρεσι, τίς περὶ εὐμαθείας ἔμνήμης ἐσκόπη. περὶ μὲν, εἰ διώσονται ταχέως ἔστω φῶς ὡς ἀκαταλαβάν τοῖς λεγομένοις* ἐπιτετα, εἰ παρέπιτῆ τις αὐτοῖς ἀγάπησις ἔστω φροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα. * Εἰς σκόπη γὰρ 95 πῶς ἔχουσιν φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλει δὲ τῶν κατέρχουσιν. πολέμιοι ἢ ἡγείτο ἢ ἀγελότητι πρὸς τοιαύτῳ ἀγωγῷ. ἀκαταλαβάν γὰρ ἀγελότητι ἀναίδειαν, ἀναρχωπιάν, ἀκαλασίαν, ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀπειρίαν, ἢ πρὸς ἀκατάστατον. πρῶτον ἢ ἔμμερότητι, πρὸς ἐναντία. ἐν μὲν ἂν τῇ ἀκαταστάσει τοιαῦτα ἐπισκόπη, καὶ πρὸς τοῖς ἡσυχάζουσιν* μαθητῶν τῶν πρὸς ἀρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς παρ' αὐτῶν σοφίας ἐνέκρινε, καὶ ἕτως ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάγειν ἐπειράτω. εἰ ἢ ἀνάμνησιν κατέδοι πινά, ὡς περὶ ἀλλόφυλον πινά, καὶ ὁφειλὸν ἀπῆλυνε. περὶ δὲ τῇ ἐπιτηδεύματι, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας τοῖς ἐταίροις, μετὰ τῶν

consequens esse inverecundiam, &c. Sic paulo post, πρῶτον, & ἐμμερότητι, itidem sensu exigente rescripti, pro πρῶτον & ἐμμερότητι.

† Ἀκυρίαν] Quid hoc? Forte Jamblichus scripserat, ἀκαταστάτην Obrechus vertit, ignaviam: qui proinde ὁρῶν de gisse videtur.

Φράσω. κατὰ γὰρ τὸ ὑφ' ἡγήσιν αὐτῶν
 οὐδὲ ἐπρασον οἱ ὑπὸ αὐτῶν ὁδηγέ-
 96 μνοι. * Τὰς μὲν ἑωθινὰς περιπάτους
 ἐπιῆντο οἱ ἄνδρες ἕτοι κατεμύνας
 πρὸς εἰς πιάτους τόπους, ἐν οἷς σι-
 ταινεύον ἡρεμίαν πρὸς ἡσυχίαν εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερὰ, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλης περ θυμηδίας. ὦντο γὰρ δεῖν
 μὴ πρόπρον πνίσι συντυγχάνειν,
 πρὶν ἢ τὸ ἴδιον ψυχὴν καταστήσασθαι,
 καὶ συναρμόσονται τὸ Διάνοιαν. ἀρ-
 μόδιον ὅτι εἶναι τῇ καταστάσει τὸ Δι-
 νοίας τὸ πιαύτιον ἡσυχίαν. τὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς οὗτον ὅχλος
 αἰθῆρ, θορυβῶδες ὑπερήφαι-
 στον. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 οὗτον ἱεροπρεπείας τόπος αἰεὶ ἐξε-
 λίσοντο. μετὰ δὲ τὸ ἑωθινὸν περίπα-
 τον τότε πρὸς ἀλλήλους ἐπύγχανον,
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ ὅτι μήνη,
 ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ
 καιρῷ τέτρω πρὸς πρὸς διδασκαλίας,
 καὶ μαθήσεις, καὶ πρὸς τὴν τὴν ἡθῶν
 ἐπανόρθωσιν.

Κ Ε Φ. κα'.

97 ΜΕτὰ δὲ τὸ πιαύτιον Διηγεῖσθαι
 ἐπὶ τὴν τὴν σωματικὴν ἐνέπνοντο
 θεραπεσίαν. ἐχρῶντο ὅτι ἀλείμμασι
 πρὸς ὁρμητοῖς οἱ πλείους· ἐλάττωτες
 καὶ παλαιὸς ἐν τῇ κήποις ἐν ἄλσεσι·
 οἱ ὅτι ἐν ἀρτηροβολίᾳ, ἢ χειρονο-

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manu-
 ductioni commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse censebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna selige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

C A P. XXI.

AB hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

* Ἀρτηροβολία } Arterius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλτη-

ροβολία, i. e. halterum jactu. Quid autem
 sint halteres, docent Lexica vulgata. Qui-

tione cum manuum gesticulatio-
ne, studioseque eligeabant exerci-
tia corporis vires roboratura. In
prandio panis erat, & mel, aut
favus; vinum vero interdum non
gustabant: à prandio civilia tracta-
bant negotia, tam peregrinos,
quam hospites concernentia; eo
quod leges ita fieri juberent: om-
nia enim id genus pomeridianis
horis procurabant. Circa vespere-
ram iterum ibant deambulatum:
non tamen singuli seorsim, sicuti
mane solebant; sed bini ternive;
in memoriam sibi mutuo revo-
cantes quæ didicerant, & in præ-
claris sese studiis exercentes. Am-
bulatione defuncti ad balnea se
conferebant, lotique inibant con-
vivium, quæ intra decem convi-
vas terminabantur. Hisce con-
gregatis libatio & sacrificia suffi-
cientis & thure celebrabantur:
hinc ad cœnam ibant; cui ante
Solis occasum finis impone-

ἢ λιβαίνωτῃ. ἔπειτα δὴ τὸ δειπνον χωρεῖν, ὡς περὶ ἡλίου δύσεως ὁποδε-

μία, πρὸς τὰς τῶ σωμαίων ἰατρῶν,
τὰ εὐθὺς ἀπὸ τῆς δόξης ἐκλεγόμενα
γυμνάσια. ² ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρ-
τῳ ἢ μέλιτι, ἢ κηρίῳ. οἶνον ᾧ μετ'
ἡμέραν ἔμετρεον. τὸν δὲ μετ' τὸ
ἀρῶν χρόνον πρὸς τὰς πολιτικὰς
οἰκονομίας κατεγίνοντο, πρὸς τε τὰς
ἐξωπικὰς, καὶ τὰς ξενικὰς, διὰ τὴν
τῶ νόμων πρόσταξιν. πάντα γὰρ οἱ ἔ-
μετ' ἀρῶν ὥραις ἐβόλοντο διοι-
κεῖν. δέλης ᾧ γυμνασίου εἰς οὗτον
πρὸς πάλιν ἱερῶν. ³ ἔχ' δὲ
μοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περὶ ἐν τῷ ἐω-
δινῷ πρὸς πάλιν, ἀλλὰ σὺν δύο καὶ
σὺν τρεῖς πρὸς πάλιν, ⁴ ἀ-
ναμνηστικὰς τὰ μαθήματα,
καὶ ἐγὺμναστικὰς τοῖς καλοῖς
ἀπὸ τῆς δόξης. * Μετὰ δὲ τὸ πρὸς 98
πρὸς λατρεῖν χρῆσθαι. λατρεῖν
τὴν δὴ τὰς συνάμα ἀπαντᾶν. πρὸς
τὴν ἢ εἶναι μὴ πλείον, ἢ δέκα ἀν-
θρώπων συνάμα χρῆσθαι. ἀνθρώπων
τῶν δὲ τῶ συνάμα, γίνεσθαι
πρὸς τὰς τῶ συνάμα τῶ
χωρεῖν, ὡς περὶ ἡλίου δύσεως ὁποδε-

dam tamen ἀλλῆρες etiam ἄλλῃρες dictos
fuisse putant: idque si sequamur, nihil
mutandum erit.

² Ἀρίστῳ] Arcerius, optimo. Sed Ob-
rechtus recte, prandio. Confer Porphy-
r. Num. 34. & Menag. ad Laërt. lib. viii.
Num. 19.

³ Ὁυχ ὁμοίως] Ὁυχ ὁμοίως, lege.

⁴ Ἀναμνηστικὰς] Constructionis
ratio requirit, ut scribatur casu recto,
ἀναμνηστικοί, & ἐγὺμναστικοί. Re-
fertur enim ad præcedens ἐβόλοντο.

¹ Συνάμα] Ex MS. pro σῖμα, quod
prior Edit. habet. Deinde scribo, πρὸς
τὴν ἢ εἶναι μὴ πλείον, ἢ δέκα ἀνθρώπων συν-
ενοχούμενος: auctoritate Eustathii, qui
locum hunc Jamblichi sic citat ad II. B.
pag. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰστέον
γὰρ καὶ ἐν σφῶντι. Ἰάμβλιχος, πρὸς Πυ-
θαγόρην συνάμα μὴ εἶναι πλείον, ἢ δέκα
ἀνθρώπων συνενοχούμενος.

² Οὐσίας θυμῶν] Malim, θυσίας
ἀπὸ θυμῶν. Confer Porphy. Num.
36.

δειπνηκίαν. *ῥηῖδαι* δὲ ἡ οἶνος, καὶ μάζα, καὶ ἄρτος, καὶ ὄψων, καὶ λαχανοῖς ἐφθοῖς πένεσσι. *παρεπῆθηδαι* δὲ κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων. τῶν δὲ θαλασσιῶν ὄψων *απανίως ῥηῖδαι*. εἶναι γὰρ πινὰ αὐτῶν δι' αἰτίας πινὰς ἐξ ῥηίσματος πρὸς τὸ ῥηῖδαι. ὡσπύτως δὲ καὶ ζῶων, ὃ μὴ πίφουκε βλαβερόν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * *Μετὰ* δὲ τὸδε τὸ δειπνον ἐγίνοντο *προνδαῖ*, ἔπειτ' ἀναγνώσεις. ἔθ' ἢ ἦν, τὸν μὲν νεώτατον ἀναγνώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον ὀπισθεπῖν, ὃ δὲ ἀναγνώσκων, καὶ πῶς δέ. ἐπὶ δὲ μέλλοιεν ἀπίνειν, *προνδῶ* αὐτοῖς ἐνέχῃ ὁ οἶνοχος. *παισάντων* δὲ, ὃ

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vescabantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse lædendum nec perdendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natu minimus legeret, natu vero maximus præfideret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

* *Καὶ ὅπως*] Paulo superius dixit Jamblichus, ὅτι καὶ μετ' ἡμέραν ἢ μετ' ἡμέραν: qui locus limitat ea, quæ generalius a Jamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse: *μήτε οἶνον*, inquit, ἕλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

* *Κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων*] Vel vox ζῶων est delenda; vel scribendum, κρέας ζώων θυσίμων, ἢ ἱερείων. Nam ἱερείων idem est, quod ζῶων θυσίμων, i. e. hostia, vel victimæ. Interdum tamen vox ἱερείων latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cuius carnibus vescitur: ut suo more erudite ostendit Casaubonus *Animadvrs* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hoc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoreorum agens, inquit, *σπαιίας* δὲ κρέας

ἱερείων θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσίμων erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse *θυσίμων ἱερείων* dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Cæterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσίμοις vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

* *Τῶν δὲ θαλασσιῶν ὄψων μὴ ῥηῖ*] Si τὸ ῥηῖδαι deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρέα. Si retinere veis, absque dubio rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσιῶν ὄψωνι *σπαιίας*; *ῥηῖ*. Cæterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus est Menagius ad Laert. lib. viii. Num. 34.

¹⁰ *Ζῶων, ὃ μὴ πίφουκε βλαβερόν τῷ ἀνθρ.*] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laërtium in *Pythagora*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam sativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Caterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero lancis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Hæcque sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionesque hominum penitus pertingentes: quarum paucas ex multis appo-

πρεσβύτατ' ἡμερον ¹¹ φυτὸν ἔγκαρπον μή-
τε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * Ἐπὶ ¹⁰⁰
πρὸς τέπεις, πρὸς τε δ' ἡρώεας, καὶ πρὸς
τῶν δαίμονων, καὶ πρὸς τῶν ἡρώεων γέ-
νης εὐφροσύνην τε καὶ ἀγαθὴν ἔχουσιν
ἀλάνοιαν. αἰσώτως δ' ἐπὶ τὸν γόνεον
τε καὶ εὐεργετῶν ἀλάνοιαν νόμον τε
βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολέμειν. τέ-
των δ' ῥηθέντων ἀπείναι ἕκαστον εἰς
οἶκον. ¹² Ἐοδῆται δ' ἐπὶ τῇ χρῆσιν λευκῇ
καθαρά. ὡσαύτως δ' καὶ σπώματα
λευκοῖς τε καὶ καθαροῖς. εἶναι δ' τὰ
σπώματα ¹³ ἱμάτια λευκά. κωδικοῖς
γὰρ ἔχουσιν χρῆσιν. πρὸς δ' ἡμέραν ἔδοκι-
μαζουσιν καταγίνεσθαι, ἔδωκε χρῆσιν
παισὶν γυμνασίῳ. τὰ μὲν ἐν ἑφ'
ἡμέρᾳ ἐκάστη τῷ πλήθει τῶν ἀν-
δρῶν ὡς ἀδιδόκητα, εἰς τε προ-
φῶν καὶ πῶν τῶν βίᾳ ἀναγωγῶν,
παισὶν ἦν.

Κ Ε Φ. κβ'.

Πραεδιδόται δὲ ἑῶν ἄλλ' ὅτι ¹⁰¹
παιδιδόσεως ἀφ' ἧς Πυθα-
γορικῶν ἀποφάσεων, καὶ τῶν εἰς τὸν
βίον ἑῶν ἀνθρώπων ἀπολήψεις
ἀγαθῶν. ἀφ' ὧν ὁλίγα ἐκ

¹¹ Ἡμερον φυτὸν καὶ ἔγκ.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Lærtius.

¹² Ἐοδῆται δ' ἐπὶ τῇ χρῆσιν λευκῇ] Vide Menag. ad Lærtium lib. viii. Num. 19. & Schefferum de Philof. Ital. cap. xiv. pag.

150. itemque Nostrium infra, Num. 149. ubi locus hic repetitur.

¹³ ἱμάτια λευκά] Ex MS. pro ἱματι-
ἀνά: quod prior Edit. habet. Infra ve-
ro, loco citato, legitur tantum ἀνά,
absque ἱματιᾷ.

πολλῶν ὡς ἀγαθήματα. ¹ παρήγγαλλον γάρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρειν ἀγῶνά τι ἐ Φιλονεικίαν, μάλισται μὲν ἐκ πάσης, εἰ διωαπὴν εἰ δὲ μὴ, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ καθύλα ἐκ τῆς πρὸς οὐτὸν πρεσβυτέρους ὡσαύτως ἢ καὶ ἐκ τῆς πρὸς οὐτὸν εὐεργέτας. τὸ γὰρ ἀγαθὸν ζῆλον, ἢ ἀγαφιλονεικίαν πρὸς οὐτὸν ποιέτας ἐμπειρίας ὁρῆς, ἢ ἄλλῃ πινός ποιέτας πάθους, ἢ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης Φιλίας. ἔφασκον δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τι ἐ ἐλκώσεσι ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι. τῷτο ἢ γίνεσθαι, ἀνὴρ πτωχῶνται εἰκεῖν καὶ κρατεῖν ὁρῆς, ἀμφοτέροι μὲν, μάλλον ἢ ὁ νεώτερός τε, καὶ τῆς εἰρημίων ταύτων ἔχων ἡνδράπευε. πῶς ἀπαγορεύσεις τι ἐ νεότησι, ² ὡς δὴ παιδαγωγῶσις ἐκάλεον ἐκαῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας, ὥντοι δεῖν γίνεσθαι ὡς καὶ πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις. καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νεωτέροις τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκείον. ἔτω γὰρ εὐαγῆμονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τῇ νεότητι. * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαίρων πίνιν, μήτε παίζοντας, μήτε ἀνιδάζοντας. ἢ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim certamen & contentionis studium removendum esse ab omni in universum amicitia, si fieri id possit; si non, saltem ab ea quæ nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit; inprimis junior, & qui aliquo ex ante dictis loco, vel ordine positus est. Emendationes & castigationes, quas PÆDARTASES nominabant, multa cum verborum clementia cautioneque à senioribus erga juniores fieri debere existimabant; plurimumque sollicitudinis affectusque ex parte corripientium prominere: ita enim castigationem decoram utilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem, neque per jocum, neque serio removen- dam esse: non enim facile ami-

¹ Παρήγγαλλον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρειν ὄν.] Hæc, & omnia, quæ sequuntur usque ad finem fere capitis, ἀντιλεξι leguntur etiam infra, cap. xxxiii.

² ὡς δὴ παιδαγωγῶσις ἐκαῖνοι] Noster infra, cap. xxxi. Ἐκάλεον ἢ τὸ νεότητι,

παιδαγωγῶν.

³ ὡντοι δεῖν γίνεσθαι ὡς καὶ τῶν πρεσβ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplevi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ὡς καὶ τῇ πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua- verit. Amicitiam non esse repro- bandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quæ rebus humanis intervenit; sed unicam, quæ quidem probabilis sit, amici & amicitiae rejiciendæ causam esse eam, quæ à majori quadam & inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quæ se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quæ symbolis constabat, maxi- me necessariam ducebat. Hic enim character apud Græcos fere om- nes, ut antiquissimus, excoleba- tur: inprimis vero Ægyptii mul- tiplici eum honore studioque com- plexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo pluri- mum diligentiae posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum sig- nificationes & arcanos sensus ac- curate rimetur, adeoque detegat quantum recti verique contineant, cum à forma ænigmatica liberan- tur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ράδιον εἶναι διυγιᾶναι ἢ ὑπάρ-
χουσαν Φιλίαν, ὅτι ἀπαξ παρεμ-
πίση τὸ ψαδθⓈ εἰς τὰ τ̃ Φασκόν-
των Φίλων εἶναι ἤγη. Φιλίαν μὴ
δοπογινώσκειν ἀτυχίας ἐνεκα, ἢ
ἄλλης πνὸς ἀδυναμίας τ̃ εἰς τ̃ βίον
ἐμπιπῆσθων, ἀλλὰ μόνον εἶναι δό-
κιμον δοπογινωσιν Φίλῃ π̃ ἐ Φι-
λίας, τὴν γινωσκύν Διὰ κακίαν
μεγάλῃ π̃ καὶ ἄνεπανόρθωτον.
πιετⓈ μὲν ἔν̃ ὁ τύπⓈ ἦν τ̃ Διὰ
τ̃ δοποφάσιων παρ' αὐτοῖς γινωσκύν
ἐπανορθώσεως, εἰς π̃ πύσις τὰς
ἀρεῖας, καὶ ὅλον τ̃ βίον Διαιτέων.

K E Φ. κγ'.

Αναγκαίεστι δὲ παρ' αὐτῶν 103
τύπⓈ διδασκαλίας ὑπῆρχε
καὶ ὁ Διὰ τ̃ συμβόλων. ὁ γὰρ χα-
ρακτὴρ εἶπⓈ ἐ παρ' Ἑλλήσι μὲν
χερδὸν ἄπεισιν, ἅτε παλαιότερον
ᾧ, ἐπεσθάζετο· ἐξαιρέτως ἢ παρ'
Αἰγυπτίοις ποικιλώτατα ἐπεσθάζε-
το. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ τῶν Πυθα-
γόρα μεγάλης ἀπαιτίας ἐτύγχανεν,
εἰ τις Διαιθερώσειε σαφῶς τὰς τῶν
Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις
καὶ δοπορήτας ἐννοίας, ὅσας ἐρῆστη-
τⓈ καὶ ἀληθείας μετέχουσιν δοπο-
καλυφθεῖσαι, καὶ εἰ αἰνιγματώδης
ἐλδὲ θερωθεῖσαι τύπῃ, προσοικειω-

* Ἀνεπανόρθωτον] Prior Edit. male,
ἐπανόρθωται: quod mendum jampridem

etiam notavit Desid. Heraldis Animadv.
in Jamblichum, Cap. viii.

104 *ἦσαν ἧ καὶ ἀπὸ τῶν καὶ ἀποικίων
 ὡς ἔδοξεν ταῖς τῶν φιλοσόφων τέ-
 των μεγαλοφύιας, καὶ ὑπὲρ ἀν-
 θρωπίνην ὅτι νομοὶ θεοῦ ἦσαν. Καὶ
 γὰρ οἱ καὶ διδ. παλαιὴ τέτα,
 μαλίστα ἧ οἱ χλαίστατοι, καὶ αὐτῶ
 συγγενισσέντες καὶ μαθητεύσαντες
 τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτεροι νέοι, ¹ Φι-
 λόλαος π, καὶ Εὐρυτῶ, καὶ ² Χα-
 ρώνδας, καὶ Ζάλευκῶ, καὶ ³ Βρύσ-
 σων, Ἀρχύτας π ὁ πρεσβύτερος,
 καὶ Ἀρίσταιῶ, καὶ Λύσις, καὶ Εὐπι-
 δοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ ⁴ Εὐπι-
 μενίδης, καὶ Μόλων, ⁵ Λεύκιππος
 τε, καὶ ⁶ Ἀλκμαίων, καὶ ⁷ Ἰππα-
 σῶ, καὶ ⁸ Θυμαρίδης, καὶ οἱ κατ'
 αὐτὰς ἀπαντες, πολλοὶ ἄλλοι
 μὲν καὶ ὑπερφύων ἀνδρῶν, πῶς τε
 ἀγαθῶν, καὶ πῶς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας, καὶ οὖν ὑπομνημα-
 τισμὸς τε, καὶ ὑποσημειώσεις, καὶ αὐτὰ ἤδη πᾶσι συγγράμματι
 καὶ ὁκδοσίς τις, ὧν πᾶσι πλείονα μέχρη καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων*

sophorum ingenia, simplici atque uniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad divinitatem quandam evehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, imprimis antiquissimi illi, quique de junioribus ipsi Pythagoræ jam senî coævi, & ab eodem instituti fuerunt, Philolaus, & Eurytus, & Charondas, & Zalcucus, & Brysson, Archytas item senior, & Aristæus, & Lysis, & Empedocles, & Zamolxis, & Epimenides, & Milo, & Leucippus, & Alcmaeon, & Hippasus, & Thymaridas, & quotquot ea ætate fuerunt magno numero docti & excellentes viri, dissertationes suas, colloquia, commentarios, scripta denique & libros editos, quorum pleraque ad nostram usque ætatem conservata

¹ Φιλόλαος] Miror, Jamblichum hic dicere, Philolaum Pythagoræ fuisse συγγενῶν; cum infra Num. 199. plures ætates inter eundem & Pythagoram intercessisse, diserte doceat. Hanc ἀσυνεσίαν recte etiam observavit ingens literarum decus, Richardus Bentlejus, in Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diversum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint.

² Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκῶ] Confer Nostrum infra, Num. 130. & 172.

³ Βρύσσων] Meminit ejus Laërtius in Proœmio: sed ubi Βρύσσων vocatur.

⁴ Εὐπιμενίδης] Vide modo laudatum

Richard. Bentlejum in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππος] Hunc Leucippum oportet diversum esse ab eo, de quo Laërt. in Proœmio, & lib. ix. Is enim Zenonis Eleatæ discipulus fuit, & quinque saltem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων] De hoc vide Laërtium lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰππασσος] Confer Nostrum supra, Num. 81. & Num. 88. Laërt. lib. viii. Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabricium, literarum Germaniarum decus eximium, Biblioth. Græc. lib. ii. pag. 492.

⁸ Θυμαρίδης] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis servari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatque enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugisque & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda patefiant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

Διασώζει), ὅτι τῇ κοινῇ ἐδημώθη, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄπαντι εἰωθῆα λέξει σωεῖα ἐπιᾶντο ¹⁰ τοῖς ἐξ ὁδομῆς ἀκέραι, πειρώμενοι ¹¹ ἀπαρκαλέσθαι τὰ φερόμενα ὑπ' αὐτῶν τίθεσθαι· ἀλλὰ καὶ τὸ νεομοθετημένον αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρα ἐχέμευσται, θείων μυστηρίων, καὶ πρὸς τοῦ ἀπλείεως διπλόρου τρέπων ἡπιοῦτο, καὶ διὰ συμβόλων ¹² ἐπισκόπων τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἢ ἐ συγγραφάς. * Καὶ εἰ μὴ τις αὐτὰ τὰ συμβόλα ἐκλέξας ¹⁰⁵ διαπιύξει, ¹³ καὶ ἀμώκῃ ἐξηγήσῃ, ¹⁴ γελῶσα ἂν καὶ γεαῶδῃ δόξει τοῖς ἐντυγχάνουσιν τὰ λεγόμενα, λήρα τε μετὰ ἐ ἀδολεγίας. ἐπιδαν μὲν τι καὶ τὸν τὸ συμβόλων τέτων τρέπον διαπιυχθῇ, καὶ ¹⁵ φανερὰ καὶ ¹⁶ εὐαγγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς ἡμῖν, θεοπροπία καὶ χρησμοῖς ποιεῖ Πυθίᾳ ¹⁷ ἀναλύει,

⁹ Οὐ τῇ κοινῇ ἐδημώδῃ — — — λήρα τε μετὰ καὶ ἀδολεγίας] Hæc αὐτολεξεῖ leguntur etiam in *Protreptico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

¹⁰ Τοῖς ἐξ ὁδομῆς ἀκ.] In *Protreptico* plenius, τοῖς ἀπλῶς ἀκέραι, ἐξ ὁδομῆς καὶ ἐντυγχάνουσιν.

¹¹ Ἀπαρκαλέσθαι] Imo, ἐντυγχάνουσιν. Sensus enim ἀπαρκαλέσθαι hæc est: Pythagorici in colloquiis ὅς scriptis suis non utebantur dictione communi ὅς vulgari, ut doctrinam suam auditoribus intellectu faciliorem redderent; sed &c. Hinc apparet, particulam ἀκέραι, si ἀπαρκαλέσθαι scribas, a loco hoc alienam fore.

¹² Ἐπισκοπεῖν] In *Protreptico* recte,

ἐπισκοπεῖν. At Rittershusius emendat; ἐπισκοπεῖν.

¹³ Καὶ ἀμώκῃ ἐξηγήσῃ] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox ἀμώκῃ, quæ ex *Protreptico* loco huic reddenda est. Editio Arcerii pro ἐξηγήσῃ corrupte habet ἐξέσῃ.

¹⁴ Γελῶσα ἂν καὶ γε.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

¹⁵ Φανερὰ] Sic recte MS. pro φανῶ, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Εὐαγγῇ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, εὐαγγῇ: quod non displicet.

¹⁷ Ἀναλύει] Scribe, ἀναλύει: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

καὶ θυμασίων ἐκφαίνει διανοίας
 δαιμονίας τε θηπινοίας ἐμπροσ-
 πὶς νενοηκόσι τῶν φιλολόγων. ἔ-
 χειρην ᾗ ὀλίγων μνημονόσση, ἐνε-
 καὶ ἔσσι φέστρον γήεσθαι τὸ τόπον τῆ
 διδασκαλίας. Οὐδ' ἔπερρερον ἄτε
 εἰσιπύον εἰς ἱερὸν, ἔτε προσκυνητὸν
 τὸ ὡς ἔστιν, ἔδ' εἰ ὡς ἐς τὴν θύραν
 αὐτοῖς πειρῶν γήοιο. Ἀνυπόδητος
 θύε καὶ προσκύνει. Τὰς λωφίρας
 εὐδὲς ἐκκλινῶν διὰ τῶν ἀτραπῶν
 βαδίζει. Περὶ πυθαγορείων ἀνδρῶν
 φωτὸς μὴ λάλη. Τοιούτῳ, ὡς
 ἐν τύποις εἰπὶν, ὁ τρέπον ἦν αὐτῷ
 τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

Κ Ε Φ. κδ.

106 **Ε**πεὶ δὲ ἡ τροφή μεγάλη συμ-
 βάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παι-
 δείαν, ὅταν καλῶς ἐπιταγῶν
 γίνῃ, σκεψώμεθα τίνα ἔσσι τῶν
 ἐνομοθέτησιν. Τῶν μὲν βρωμά-
 των καθόλου τὰ πρῶτα ἀπεδοκί-
 μαζεν, ¹ ὅσα πνέοντα ὡς ἐπερ-
 χῆς αἶψα, ² τὰ δὲ ἐναντία ἐδοκί-
 μαζε τε ἐπερρερον ἐκέλευεν, ὅσα
 τῶν ἔσσι σώματ' ἔχον καθίστησι τε
 καὶ συστάει. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι ἔ-
 τὴν κάγχρον ἐπιτηδεύειν εἰς τροφήν.

hemiani recte monuit. Cæterum cum
 loco hoc conferendus est Noster infra,
 Num. 161.

¹ ὅσα πνέοντα καὶ τὰς.] Pro tali
 cibo habebantur fabæ: unde iis abstinen-
 dum esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

faciunt, admirabilemque præfe-
 runt sensum, & iis qui intellectu
 & eruditione pollent, divini ali-
 quid inspirant. Nec absolum fue-
 rit pauca quædam eorundem com-
 memorare, ut iste docendi modus
 amplius illucescat. Ne obiter at-
 que aliud agendo ad templum di-
 vertas, aut omnino adores; etiam-
 si pone ipsas templi fores transire
 te contingat: sacrificia & adora
 excalceatus: declina à via regia;
 & incede per semitam: de Pytha-
 goreis ne loquaris absque lumine.
 Talis erat ejus, ut rudi-Minerva
 dictum est, modus docendi per
 symbola.

C A P. XXIV.

QUoniam vero & alimenta, si
 rite atque ordine adhibeantur,
 ad optimam institutionem pluri-
 mum conferunt, age considere-
 mus etiam quasnam illis leges dixe-
 rit. Ac in genere quidem omnes
 cibos improbabat qui flatulenti
 essent, quique stomacho tumul-
 tum excitare possent: alios vero
 his dissimiles commendabat; qui
 scilicet habitum corporis conser-
 vant adstringuntque: unde & mi-
 lium nutritioni aptum judicavit.

dam v. Ποδαγένης, & Geopon. libr. II.
 cap. xxxv.

² Τὰ δὲ ἑναντία ἐδοκίμαζε τι.] Sic re-
 cte MS. pro, τὰ δὲ ἑναντία ἐδοκίμαζε τι;
 quod prior Edit. habet.

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra cenfebantur; quia honore reverentiaque majori digna essent, quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandî, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent: denique respuebat cuncta sanctitati adversa, & cum ceteram animæ puritatem, tum oblatas in somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales: singillatim vero iis, qui inter philosophos contemplationi addictiores forent, quique maxime severa lege agitururi essent, omnia superflua vetitæque ciborum genera simul ac semel submovebat; ac ne unquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel Diis hostias immolarent, vel ullo denique modo animalia læderent, quin iis potius debita jura studiosissime servarent, author extitit. Sed & ipse ita vixit, ut à carne animalium abstineret, & ad aras adoraret sanguine nunquam adpersas: providebat insuper, ne & alii animalia, utpote eandem nobilissimam naturam for-

καθ' ὅλα ἢ ἀπεδοκίμαζε ἢ τὰ πῆς
θεαῖς ἀλλοτρίαι, ὡς ἀπεργάζετο ἡμᾶς
τῆς πρὸς αὐτὴν θεᾶς αἰκνωσέως. κατ'
ἄλλον ἢ αὐτὸς ποιεῖν ἔτ' νομιζομένων
εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπίχεται πα-
ρήγγελλεν. ὡς πμῆς ἀξίων ὄντων,
ἀλλ' ἔτι τῆς κοινῆς ἑκείνου πίνης
χρηστέως, ἢ ἴσως ἢ εἰς μαυτικὰ ἐνα-
παλίζειν, ἢ πρὸς καθαρὰ τῆς
ψυχῆς, ἢ ἀγνείαν, ἢ πρὸς σω-
φροσύνην ἢ ἀρετῆς ἔξιν, παρήγγ'
φυλάττειν. * Καὶ τὰ πρὸς εὐα- 107
γείαν ἢ ἐναντίως ἔχοντα, ἢ ὁπι-
θελήτα τῆς ψυχῆς πᾶς τε ἄλλας
καθαρότητας, ἢ τὰ ἐκ τῆς ὑπερ-
φωτισμοῦ, παρηγγί- κοινῶς
μεν ἐν ταῦτα ἐνομοθέτησε πρὸς τρο-
φῆς. ἰδίᾳ ἢ πῆς θεωρητικωτάτοις
τῶν φιλοσοφῶν, καὶ ὅτι μάλιστα
ἐκροτάτοις κατὰ πᾶς πρὸς τὰ πε-
ρὶ τῆς ἑσθίας τῶν ἰδεσμάτων, μή τι
ἐμφυχον μηδὲν μηδέποτε ἰδίᾳ
πίσηχ' ἐμμεν, μήτε οἶνον ὅλως πί-
νεῖν, μήτε ζῶον ζῶα θεοῖς, μήτε κα-
ταβλάπτεν μήθ' ὅπῃ αὐτὰ, διὰ
σώζεν ἢ ἑκείνου πρὸς αὐτὴν δικαιο-
σύνην ὁπιθελήτα. * Καὶ αὐτὸς 108
ἔτι πρὸς ἔξιν, ἀπεχόμενος τῶν δυνά-
τεων τῶν τροφῆς, καὶ αὐτὸν ἀνα-
μαλίας βωμῶν προσκυλῶν. καὶ
ὅπως μὴδ' ἄλλοι ἀναμίσχωνται τὰ
ὁμοφυῆ πρὸς ἡμᾶς ζῶα πρὸς ἑα-

* Ἀντί] Imo, καὶ τῶν, propter praecedens ὅτι.

* Ἀναμίσχωνται βωμῶν] Confer Notam supra, Num. 25. & Num. 35.

μῦϑον, πῶς τε ἀγρὰ ζωᾶ σωφρο-
νίζων μάλλον ἐ παιδῶν διὰ λα-
γῶν ἐ ἔργων, ἀλλ' ἐπὶ διὰ καλῶ-
σως καταβλάπτων. ἥδη ὃ καὶ τῷ
πολιτικῶν πῶς νομοθετεῖς προσέ-
ταξεν ἀπέχεσθαι τῷ ἐμψύχων. αὐτὸ
γὰρ βαλαμίδης ἀκρῶς ἀπαιτοῦσα
γαίν, ἐδὲ ὁ δὴ πᾶς μηδὲν ἀδικεῖν τῷ
συνγερῶν ζῶων. ἐπεὶ πᾶς ἂν ἐπι-
σταὶ δίκαια προέστην ὅτιν' ἄλλας
αὐτοῖς ἀλισκομένους ἐν πλεονεξία
συνγερῶν τῇ τῷ ζῶων μετὰ, ἀπὸ
διὰ τῷ τῷ ζῶης καὶ τῷ εὐεχέων τῷ
αὐτῶν κοινωνίαν, καὶ τῷ ἀπὸ τῶν
συνισταμένων συγκροσέως, ὡς οὐκ
ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς πάντες ἀνέχεται.

109 * Τοῖς μὲν τοῖς ἄλλοις ἐπιτάσσεται π-
τῶν ζῶων ἀπειθεῖν, ὅσους ὁ βίβλῳ μὴ
παῖν ἦν. ἐπεὶ καὶ βαλαμίδης καὶ ἱερὸς
καὶ φιλόσοφος. καὶ τῶν τῶν ζῶων
πᾶς ὡς ἐστὶ τῷ ἀποχῆς ὡς οὐκ ἀνέχεται.
ἐνομοθετεῖ τῷ πῶς αὐτοῖς, καρδίαν
μὴ πρῶν, ἐγκέφαλον μὴ ἐκτείναν
καὶ τῶν εὐρεῖν πάντως ὅτιν' ἡ-
μεροεχέας. ἡμεροεχέας γὰρ εἰσὶ καὶ
ὡς οὐκ ἀνέχεται καὶ εὐρεῖν πᾶς ὡς
φρῶν ἐ τῷ ζῶν. ἀφωσέτω δὲ
αὐτὰ διὰ τῷ τῷ ζῶν λόγῳ φύσιν.
ἔτι καὶ ὡς καλῶς εὐρεῖν ἐκ-
vivendique confisterent. Sunt vero

tita, caderent; ipse ferās corripiens potius, & re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Præterea iis quoque inter Politicos, qui legeslatores erant, præcepit, ut ipsi quoque ab animalibus abstinerent: cum enim exactissimum iustitiæ cultum profiteantur, oportere utique eos in nulum è cognatis animalibus injuriosus esse: quomodo enim suadere aliis possent, ut juste agerent, si ipsi deprehenderentur cognationem participationemque violare, nobis intercedentem cum cæteris animalibus: utpote quæ per viam eorumdemque elementorum communione, & inde ortam concorporationem, veluti per fraternitatem quandam, nobiscum conjuncta sunt. Cæteris tamen, qui vitam non adeo ad unguem expurgatam, sacramque & philosophicam agebant, potestatem dedit certa quædam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce præcepit, cor non rodere: cerebrum non comedere: nam ab istis omnes Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, & veluti scala quædam, ac sedes sapiendi & alia quæ propter divinæ rationis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva abstineri voluit;

* Δίπτα] Sic rescripti pro διπ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλάχης] Editio Arcerii nullo sensu habet μαλάχης: pro quo μαλάχης nos

recte reposuisse, nemo dubitabit, qui legerit Jamblichum Nostrium in *Protreptico*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Diis infernalibus sacer est: item ab erythino; ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

CAP. XXV.

ARbitrabatur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumfidebant cantandi periti, & prout ille

tum, abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντήκεται τῷ ἡλίῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefferum de Philosoph. Ital. pag. 143. & in primis Clariss. Jacobum Perizon. ad Ælian. Var. Hist. lib. iv. cap. xvii. ubi de Symbolo illo Pythagoræo-

λαβεν, ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημαντέρα συμπαθειῶν ἑρμηνεία πρὸς ὀπίσθια. καὶ ὁ μελανύρεος ὁ ἀπέχεσθαι παρήγγαλλε. χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν. καὶ ὁ ἐρυθρὸν μὴ πρὸς λαμβάνειν, διὰ ἔργα πιαυτῆς αἵτια. καὶ κυάμων ἀπέχεσθαι. διὰ πολλὰς ἰσχυρὰς, καὶ φυσικὰς, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αἰνεύσας αἰτίας. καὶ ἄλλα πιαυτῆς διαθεσμοθέτησι τῶν ὁμοίων, διὰ τὴν προφῆαν ὁρῶμεν. εἰς ἀρετὴν ἐδραμεν οὗτον ἀνδρώπας.

Κ Ε Φ. ΚΕ.

Υπελάμβανε ὅτι καὶ τὰ Μυσικὰ ἵκοντο καὶ μετὰ τὰς συμπαθείας πρὸς ὕψος, ἃν πρὸς αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τρόπους. εἰδήσας γὰρ ὁ παρέργως τῇ πιαυτῇ χρῆσθαι καθάρσιν. τὰς γὰρ δὴ τὴν προσήγορσιν τὴν Μουσικὴν ἰατρείαν. ἥπτετο ὅτι πρὸς τὴν ἐαρινὴν ὥραν τὴν πιαυτῆς μελωδίαν. ἐκάθιζε γὰρ ἐν μέσῳ πρὸς λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκάθίζοντο οἱ μελωδεῖν δυνατοί. καὶ ὅτως ἐκείνη κρῖνον.

rum, Μολόχιο μεζούτευσεν, καὶ ἰδίῃ δὲ, pluribus agit.

⁷ Μελανύρεος γὰρ.] Vide Nostrum in Protherpico, Symb. v. & Menag. ad Laërt. VIII. 19.

⁸ Ἐρυθρὸν.] Alii ἐρυθρὸν vocant: ut & ipse Jamblichus in Protherpico, Symb. xxxiii.

- παυῆδον παιωνίας πιναι, δι' ὧν εὐ-
φραίνεσθαι καὶ ἡμετέρας καὶ εὐρυθυμοὶ
γίνεσθαι εἶδονεν. χρῆσθαι δὲ αὐτὰς
καὶ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
- III ἐν ἰατρείᾳ πάντες. * Καὶ εἶναι πινά-
μειλα πρὸς τὰς ψυχῆς πεπιη-
μύρα πᾶσι, πρὸς τὰς αἰσθημάτων, καὶ
διηγημάτων, αἵ δὲ βοήθηται πάντα ἐπι-
νεύοντες. καὶ πάλιν αὐτὰ ἐπὶ πρὸς τὰς
ἐνδομύους, καὶ πρὸς τὸν θυμὸν, καὶ
πρὸς πᾶσι τοῖς ὅλοις καὶ τῇ ψυ-
χῇ. εἶναι γὰρ καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας
ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξ ἀρητιμίας.
Χρῆσθαι δὲ καὶ ὁρχήσεσιν. ὁρχήσας δὲ
χρῆσθαι λύρα. τὰς γὰρ αὐτὰς ὑπε-
λάμβανεν ὑβριτικὸν τε καὶ πανηγυ-
ρικόν, καὶ ἐδάμωδες ἐλάττειν τὸν
θυμὸν ἔχον. ³ χρῆσθαι δὲ καὶ ὁμήρῳ
καὶ Ἡσίοδῳ λέγειν ἐξ ἐπαινετικῆς
- III πρὸς ἐπαινετικῆς ψυχῆς. * Λέ-
γεσθαι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ⁴ Πυθα-
γόρας μὲν ἀναιδέα καὶ πᾶσι μέλα

lyram pulsabat, ita circumfidentes concinebant pæanas quosdam, quibus animi oblectari, fierique concinni & bene compositi videbantur. Alio vero tempore Musicam etiam medicinæ loco adhibebant: erant enim cantus quidam ad sanandos animi affectus facti, & contra tristitiam pectorisque morsus, velut præsentissima remedia, excogitati; rursusque alii contra iram, & animositatem, & contra alias hujusmodi animæ perturbationes: superpetebat etiam aliud quodpiam adversus cupiditates, modulationis inventum. Interdum & saltationes instituebant: pro instrumento vero lyra utebantur; tibias aliquid molle, & pompæ accommodatum, liberisque hominibus indignum resonare putantes. In usu quoque illis erant Homeri & Hesiodi selecti versus, quibus animos emendabant. Fertur autem etiam inter acta Pythagoræ, quod aliquando spondai-

¹ Παιωνίας πιναι] Confer Porphyry. Num. 32. & 33.

² Μείλα πρὸς τὰς ψυχῆς πᾶσι] Vide Plutarchum de Virtute Morali, pag. mihi 441.

³ Χρῆσθαι γὰρ καὶ ὁμήρῳ — ἐπαινετικῆς ψυχῆς] Hæc repetuntur infra, Num. 164.

⁴ Πυθαγόρας μὲν ἀναιδέα καὶ πᾶσι μέλα] Historiam hanc ex Jamblico Nostro repetit Sopater in Hermogenem, pag. 383. Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας γὰρ, ὡς ἰαμβλικὸς φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου ἀίρεσεως, μέγα συνεκτικὸν ἀποστομῶν καὶ ἰατρικῶν τῶν ἐν αὐτῇ καμψύχων μὲν λαμβάνει καὶ αὐλαγείδων τῶν πρὸς αὐτῆς ἐμπροσθέν

αὐτῶν ἀλφὰς ζυγοποιίας, ἐπίσχεσι δὲ με-
νῶσι, παρεκκλυσσάμενοι τῇ αὐλαγείδῃ με-
ταβάλλουσιν ἵνα τὸ καὶ τῆς καμψύχων
πρὸς μέλα, τὸ καὶ λαμβάνει ἀναιδέων, (ma-
lim, ἀναιδέων, ut hic apud Jamblichum.) Eandem historiam tangit etiam Quintilianus Instit. Orator. lib. 1. cap. 10. p. m. 52. Nam et Pythagoram accepimus, concitatos ad vim pudicæ domui afferendam ju-
venes, jussa mutare in spondæum modos tibi-
cina, composuisse. Alii historiam hanc ad Damonem Musicum referunt, ut Gale-
nus, lib. ix. περὶ τῆς καὶ ἰατρικῆς καὶ
Πλάτωνος διγυμνασίου, cap. 5. & Marti-
anus Capella de Nuptiis Philol. lib. ix.

co tibi cinis cantu rabiem extinxerit Tauromenitæ adolescentis e-
brii, qui noctu commissi abundus
ad amicam irruere, vestibuloque
ædium, propter corrivalem, qui
intus erat, jam parabat ignem sub-
jicere: Phrygio quippe cantu ad
hoc accendebatur, & quasi flabel-
lo quodam magis magisque inar-
descebat. Sed Pythagoras, intem-
pesta nocte tum forte Astronomiæ
vacans, inhibito cantu illo, tibi-
cinem monuit, ut spondaicum infla-
ret: quo adolescens, sine mora sibi
redditus, modeste domum rediit:
cum paulo ante ne tantillum qui-
dem toleraret; imo prorsus nullam
castigationem admitteret, & Py-
thagoram insuper sibi occurren-
tem, in malam rem stolide aman-
daret. Empedocles vero, cum ju-
venis quidam jam stricto gladio, in
hospitem suum Anchitum, qui ju-
dex publice lectus patrem ejus ad
mortem condemnaverat, irrueret,
& ira doloreque perturbatus, con-
demnatorem patris sui, tanquam
homicidam, obtruncare vellet;
mutatis modulis, confestim exor-
sus est illud Poëtæ:

*Nepenthes, sine felle, malis medi-
cinaque cunctis.*

¹ Περὶ δ' ἀντιφύε] Id est, a domo
vivatis vocantur.

² Ἀναχόμενοι] Revocavi ex MS. pro
δ' ἀντιφύε, quod prior Edit. nullo sen-
su habet.

Διὰ τὴν αὐλητὴν καὶ ποσειδίαν τοῦ
Ταυρομένητου μετράκις μέθυσον
τὴν λύσαν, νύκτωρ ὀππικωμάζον-
τα τῇ ἱρωμένῃ ὥστε τὴν αὐτε-
ραστον, καὶ τὴν πυλῶνα ἐμπιπρῶσαι
παύσαντα. ἐξήπλητο γὰρ ἡ ἀντιφύ-
πυρῆτο ὑπὸ δ' ἐφρυγίᾳ αὐλήμα-
τα. ὁ δὲ κατέπευσε τὰ χεῖρα ὁ
Πυθαγόρας. ἐτόγγαυε δὲ αὐτὸς
ἀστρονομίᾳ. αἰετὶ, καὶ τὸ εἰς
τὸ ἀστρονομικὸν μεταβολῶν ὑπὸ ἴσ-
το τῇ αὐλητῇ. δι' ἧς ἀμειβητὶ κα-
τακαλὼν κερμαίως οἰκαδὲ ἀπηλλᾶγη
τὸ μετράκιον, πρὸ βραχέως μεθ'
ἐφ' ὅσῳ ἐν ἀναχόμενοι, μεθ'
αὐτῶν ὑπομαρτῶν μετράκις ὀπι-
βολῶν περ' αὐτῶν. πρὸς δὲ καὶ
ἐμπληκτικῶς ὁποιοῦσθαι καὶ τῇ
Πυθαγόρῃ σιωπῶν. * Ἐμπιδο- 113
κλῆς δὲ, ἀσπασμένῃ τὸ ξίφος ἤδη
καταίῃ πινὲς ὄντι τὸ αὐτὸ ξιφοδόχον
Ἀγχίτον, ἐπὶ δολοφῶν δημοσίᾳ τὴν
τῶ νεανίᾳ πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ
αἰζῶντα, ὡς εἶχε συγχύστως καὶ
θυμῶν, ξιφῆρας παῖσιν τὴν πα-
τρὸς καταδικαστῶν, ὡς αὐτοὶ φασίαι.
Ἀγχίτον, μετάρμοσάμενον εὐθὺς,
ἀνεκρύβητο τὸ,

⁸ Νηπιθίς τ', ἀχολόν τε, κα-
κῶν ὀπίληθον ἀπάντων,

⁷ Ἐμπληκτικῶς ὁποιοῦσθαι] Sic recte
MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπληκτικῶς
ἐποιοῦσθαι.

⁸ Νηπιθίς τ', ἀχολ.] Est versus po-
tissimus Homeri, Odyss. A.

κατὰ τὴν ποιητικὴν καὶ τὴν περὶ αὐτῶν
 ξενόδοχον Ἀγγλὴν θανάτου ἐρρύ-
 σαι, καὶ τὴν ναυίου ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσορῶπι δι' ἑτῶν τῶν Ἐμπεδο-
 κλέους γινώσκων ὁ δοκιμώτατος
 ἐκείνῃ γινώσκῃ. ἐπὶ πῶς οὐκ ἔστι
 πρὸ Πυθαγορέων διδασκαλῶν ὅτι
 λεγομένων ἐξάρτησις ἡ συναρμολογία
 καὶ ἐπιφανὴς ἐπιπλοὶς μέλεις ποῖν ὅτι
 τηδεῖς, εἰς τὴν ἐναυτία πῶς πε-
 ραζόντων χρησίμους πῶς τῶν ψυχῶν
 διαφέρεται. 10 ὅτι πῶς εὐνάς τε-
 πιδμοῖ, τῶν μετ' ἡμέραν 11 πε-
 ραζόντων καὶ περὶ χημάτων ἐξενά-
 θιστον πῶς ἀπορίας εἰδῶς ποῖ καὶ
 μελῶν ιδιόμασι, καὶ ἰσχυρῶς περ-
 σπαστὸν αὐτοῖς ἐκ τῆς ἐλπί-
 νείας πῶς εὐνοίας ὅτι ὕπνος,
 ἐκαστὸν ποῖ, πῶς 12 κοιτῶν-
 χελίας πῶς, καὶ καὶ δι' αὐτῶν

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne cædem ad-
 mitteret, præservavit: qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant EXARTY-
 SIN i. e. adaptationem, & SY-
 NARMOGAN i. e. concinnita-
 tem, & EPAPHAN i. e. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illo,
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant:
 furgentes autem alterius moduli

ἢ τῶν λεγομένων ἐξάρτησις καὶ συναρμολογία.
 Eadem traduntur supra, Num. 64. & 65.

10 Ἐπὶ τῶν εὐνάς περὶ. Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
 Pythagoricis moris fuit, cum somnum peterent,
 ad hanc prius lenire mentes, ut, si quid fuis-
 set turbiditatis cogitationum, compareretur. Et
 Boëthius lib. i. de Musica, cap. i. Pytha-
 goæ, cum dormire in somno voluerent, canticis,
 quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis et
 quietus somnus obrepere.

11 Τεπιδμοῖ. Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudaro, turbiditatis cogita-
 tionum. Pro ἀναρμολογία autem Noëstus
 supra, Num. 65. habet, ἀναρμολογία: ubi
 vide quæ notavimus.

12 Κοιτῶν χελίας. Ex MS. reposui, pro

κοιτῶν χελίας, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem κοιτῶν χελίας, torpor,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in priorē Edit. sic legitur, ἐκαστὸν ποῖ
 καὶ τῶν κοιτῶν χελίας πῶς, καὶ καὶ δι' αὐτῶν
 λεγομένων ἐξάρτησις καὶ συναρμολογία: quæ vi-
 tiola hujus loci lectio decepit eruditissi-
 mum Schofferum de Philoſ. Ital. cap. xiv.
 pag. 159. Verè enim cum Arcerio,
 Mane surgentes ex somno communem quietatem
 effertente, &c. Videndum autem annon
 pro κοιτῶν χελίας, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fuit, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ τῶν κοιτῶν: ut le-
 gitur supra, Num. 65.

cantibus, à lecti torpore, soporisque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus & morbos perfanaverint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, ΕΡΟΔΕΣ i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

QUoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentiori cogitationeolvebat, annon auditui firmum &

¹³ Εἴ τι ἐστὶ ἀνδρὶ λέξεως μελισμάτων ὅπως τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνδρὶ λέξεως μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λέξεως, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνδρὶ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπως τ.; in quo mendam aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπαθεῖν, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπαθεῖς origi-

νήτων ἀπηλλάσσονται ἀσμάτων. ἔστι ¹³ δὲ ἐστὶ ἀνδρὶ λέξεως μελισμάτων ὅπως τ. ἐστὶ πᾶσι ἐν νοσήματι πᾶσι ¹⁴ ἀφυσίαζον, ὡς Φα-σιν, ἐπαδόντες ὡς ἀληθῶς. καὶ εἰς ἐντόθεν ποτὶν τ' ὄνομα τῶν εἰς μέσσην παρεληλυθῆναι τὸ τ' Ἐπα-θεῖς. ἔτω μὲν ἔν πολυωφελεσιώτῳ κατεστήσεται Πυθαγόρας τ' ἀλλὰ τῆς μουσικῆς τ' ἀνθρωπίνων ἡθῶν τε ἐβίων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. κς.

ΕΠεί ἡ ἐν πύθῃ γεγονάμεν ἀφη- ¹¹⁵ γέμμοι τ' Πυθαγόρα παιδὸς πικρὸ σφίαν, & χῆρον ἐπὶ τῷ τέττε τῷ καί μόνον ἐφ' ἧς εἰπὴν, ὅπως ἐξ ὧν τ' ἀρμονικῶν ὁπιστήμῳ, καὶ οὐτ' ἀρμονικὰς λόγους. δεξώμεθα δὲ μικρὸν ἀνωθεν. ¹ Ἐν Φροντῇ ποτὶ ἐδ' ἀλογισμῶ σιωπεταμένῳ ὑπαρχων, εἰ ἀρχὴ διῶται τῇ ἀρχῇ βοήθειαν πᾶσι ὁργανικῶ ὁπι-

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non coherrent.

¹⁴ Α' φυσίαζον] Est compositum ex ἀπὸ, & ὀνιάζω, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφυσιασμός.

¹ Ἐν Φροντῇ ποτὶ ἐδ' ἀλογισμῶ σιωτ.] Totus hic locus, usque ad finem capitis, ἀπολιξέσθαι etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde eum Jamblichus descripsit.

νοήσας

νοῆσαι παρίαιον καὶ ἀποκαλόγισον, οἷαν ἢ μὲν ὄψις Διὸς ἔ' Διὰ δὲ τῷ κανόνῳ, ἢ νῆ Δία Διὸς διόπτερας ἐχέ' ἢ δὲ ἀφ' ἑ' ζυγοῦ, ἢ Διὸς τῆς τ' μέτρων ὀπτινοίας· ὡς δὲ τι² χαλκοτυπίον ἐπειπατῶν, ἐκ τινος δαίμονος συντυχίας ἐπήκασε ραισῆρων σιδήρον ἐπ' ἄκμονι ραιόντων, καὶ οὕτω ἤχας ὡς ἀμύξας πρὸς ἀλλήλους δοποδιδόντων, πλὴν μιᾶς συζυγίας. ἐπιγίνωσκε δὲ ἐν αὐτοῖς τὴν τε Διὸς πεσῶν, τὴν τε Διὸς πέντε, καὶ τὴν Διὸς τεσσάρων συνωδίαν. ³ τὴν ἢ μεταξὺ τῆς τῆς τε Διὸς τεσσάρων, καὶ τ' διὰ πέντε, αἰσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν καθ' ἑαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἀλλως τῆς ἐν αὐτοῖς μεζονότητος. 116 * Ἀσμφῶν δὲ, ὡς καὶ τὸν ἀνυομῶν αὐτῶν τ' περὶ οἷσιν, εἰσδραμῶν εἰς τὸ χαλκῶν, καὶ πικίλαις πείρασιν ὡς τῶν ἐν τοῖς ραισῆρσιν ὄγκων εὐρῶν τ' Διὰ φεραν ἔ' ἤχας, ἀλλ' ἐ' ὡς τὴν τ' ραιόντων βίαν,

falli nescium adjumentum, instrumento quoque afferre posset; sicut visum circinus juvat, & regula, vel certe perspicillum; tactum trutina & mensurarum inventio: atque prope fabri ferrarii officinam ambulans, casu quodam divino audit malleos super incude ferrum emollientes, sonosque congruos inter se reddentes, una tantum consonantia excepta. Agnoscebat enim in illis concentum dia pason, itemque illum dia pente, & dia tessaron: illum vero qui inter dia tessaron & dia pente medius est, vidit inter se quidem symphoniz expertem esse, supplere autem quod in illis exuberat. Latus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet, in officinam se conjicit, & variis experimentis cognoscit, soni diversitatem nasci ex malleorum magnitudine, non vero e cudentium viri-

² Παρεῖν τι χαλκοτυπίον ἐπειπ.] Eandem de Pythagora historiam refert Jamblichus noster in *Nicomacchi Arithmet. Introduct.* pag. 171. 172. itemque Gaudentius in *Εισαγωγῇ Ἀ' ἑρμ.* pag. 13. & seq. Edit. Meibom. Macrobi. lib. 11. cap. 1. in *Sonn. Scip. & Boethius lib. 1. de Musica*, cap. 10. & 11. cujus verba hæc sunt: Cum interea divino quodam motu (Pythagoras) præteritis fabrorum officinas, pulsos malleos exaudivit ex diversis sonis unam quodammodo convenientiam personare. Ita igitur ad id, quod diu inquirebas, attentius, accessit ad opus: diuque confi-

derans arbitratu est diversitatem sonorum convenientium vires efficere. Atque ut id apertius colliqueret, mutari inter se malleos imperavit: & quæ sequuntur. Nam totum locum adducere supervacaneum putamus.

³ Τὴν ἢ μεταξὺ τῆς τε Διὸς πεσῶν.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, τῆς τε Διὸς πεσῶν, καὶ τ' Διὸς πέντε, αἰσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν. Cæterum, pro μεζονότητος apud Nicomachum rectius legitur μοζον. Subintellegitur enim ex præcedentibus συνωδίας.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspensa fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materiæ, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, dia pason resonareprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἔτε ὡς αὖ πάλιν ῥήματα τῶ σφουρῶν, ἔτε ὡς αὖ τῶ ἐλαυνοµένῳ σιδή-
 ρῳ μετέστην· σηκῶματα ἀκρῶς
 ἐκλαδῶν, καὶ ῥοπαὶς ἰσοτάτης τῶν
 ῥαισῆρων, πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλλοτ-
 ρησάµενον τινὸς ἐνὸς πιασάλας ⁴ Δι-
 γωνίᾳ ἐμπιπλήσας πῶς τοίχοις,
 ἵνα μὴ καὶ τὰς Διφθοράς τις
 ὑποφάνῃ, ἢ ὅπως ὑπονοήται
 πιασάλων ἰδιαζόντων ὡς ἁλλο-
 γῇ, ἢ ἀπαρτήσας πῶσαρς χορδὰς
 ὁµοῦλας ⁵, καὶ ἰσοκάλως, ἢ ἰσοπα-
 χεῖς τε ⁶ ἰσοστροφες, ἐκάστω ἐφ'
 ἐκάστης ἐξήρτησιν, ὁλκῶν προσδή-
 σαι ἐκ τῆ κατώτης μέρους· πὰ δὲ
 μέση τῶ χορδῶν μηχανησάµενον
 ἐκ παντὸς ἰσότητι. * Εἶτα κρῶν 117.
 ἀνὰ δύο ἅµα χορδὰς ἐναλλάξ,
 συμφωνίας εὐρεσκε πᾶς προλεχθεί-
 σαι, ἄλλω ἐν ἄλλῃ ⁷ συντοχίᾳ.
 πῶ μὲν γὰρ ὑπὸ ἑξ ἑκάστης ἐξαρ-
 τήματι ⁸ ταινοµένῳ πρὸς τὸ ὑπὸ
 τῆ μικροτάτης, Διὰ πιασῶν φθογ-
 γοµένῳ κατελάμβανεν. ἦν ᾗ ἡ μὲν
 δώδεκα πινῶν ὁλκῶν, ἡ ᾗ ἐξ· ἐν
 διπλασίῳ ᾗ λόγῳ ἀπέφαινε πῶ
 διὰ πιασῶν· ὅπερ ἐκ αὐτὰ πὰ βάρη

⁴ Διγώνια] Sic & paulo inferius, Num. 118. In priore vero Edit. male legabatur Διγώνιας.

⁵ Ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπαρῆ: at MS. ἀπαρτήσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπαρτήσας, i. e. appendens.

⁶ Ὁμοῦλας] Prior Edit. ὁµόλως: at codex MS. ὁµοῦλας; pro quo per dizre-

fin ὁµοῦλας (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

⁷ Ἰσοπαχεῖς] Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλάγεις: at in Edit. Arcerii, ἰσοπαλεῖς: utrumque vitiose.

⁸ Συντοχίᾳ] Συντοχίᾳ legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legserit. Et sic recte Nicomachus.

ὑπὸ φαινει. τὴν δὲ αὐτὴν μέγιστον πρὸς
τὴν ὡσθ' αὐτὴν ἡ μικροτάτην, ὅσον
ὁκτώ ὀκτῶν, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαν ἔνθεν ταύτῃ ἀπὸ φαινειν ¹⁰ ἐν
ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ὅπῃ ἑαὶ ὀκταὶ
ὑπερχον πρὸς αἰσθῆλως. πρὸς δὲ
τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρει, τῶν
δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐνεία σταθμῶν
ὑπερχουσι, τὴν διὰ πωσάρων,
ἀναλόγως τοῖς βελύσι· καὶ ¹¹ ταύ-
τῃ δὲ ὁπίτερον ἀντικρυς καπι-
λαμῶνται, ἡμιολίῳ τὴν αὐτὴν
φύσιν ὑπερχουσι τῆς μικροτάτης.
¹¹⁸ * Τὰ γὰρ ἐνεία πρὸς τὰ ἑξ ¹² ὅπως
ἔχῃ, ὅπῃ τρεῖς, ἡ ὡσθ' ἡ μι-
κροτάτη, ἡ ὁκτώ, πρὸς μὲν τὴν τὰ ἑξ
ἔχουσι ἐν ὁπίτερον λόγῳ ἢ πρὸς
δὲ τὴν τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ. τὸ
ἄρα μετὰ τὴν Διὰ πέντε, καὶ
τῆς Διὰ πωσάρων, ὅ ὑπερέχῃ
ἡ Διὰ πέντε τῆς Διὰ πωσάρων,

⁹ Μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit.
μικροτάτην: quod sensus repudiat. Mi-
κροτάτην enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
pensum erat: uti contra μέγιστον eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
& Boethiū locis ante laudatis, qui ad
totum hunc locum clarius intelligendum
multum conferunt.

¹⁰ Ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea pro-
portione, quam habent e. g. duodecim
ad octo.

¹¹ Ταύτην δὲ ὁπίτερον] Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ὅ ὁπίτερον
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ὁπί-
τερον τῷ δώδεκα: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ὅ ὁ λόγῳ ἐπιτέριον, sive

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemiolii inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quisque major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportionem pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbat
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionem hemiolii natura sua consti-
tebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimæ
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemiolii
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

proportionem sesquitercia: quoniam duode-
cim continent novem, & præterea tertiam
ejus numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγῳ ἐπιτέριον, sive
proportionem sesquiterciam ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγῳ ἡ-
μιόλιον, sive sesquialteram. Hoc Lecto-
rem monere volui, quia Illustrum Obrech-
tum a vero loci hujus sensu aberrasse vi-
debam.

¹² Οὕτως ἔχῃ, ὅπῃ τρεῖς ἡ ὡσθ' αὐτὴν
μικροτάτη.] Locum hunc sic lego & distin-
guo, ὅπως ἔχῃ. καὶ δὲ τρεῖς ἡ ὡσθ' αὐτὴν
μικροτάτη, ἡ ὁκτώ, πρὸς μὲν τὴν τὰ ἑξ, &c. Nam
novem ad sex ita se habent. Pari ratione mi-
nimæ proximæ, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportionem: & utrinque probabatur, quod concentus dia pason esset contextus quidam, junctis sive dia pente & dia tessaron, quemadmodum jungitur ratio dupli, hemiolii, & epitriti; ut duodecim, octo, sex: sive vice versa dia tessaron & dia pente, ut ratio dupli, epitriti, & hemiolii; exempli gratia, duodecim, novem, sex. Hac ratione atque via, cum & manum & auditum ad pondera adpensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabilivisset, facili artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordæ religatæ erant, transfudit ad caput instrumenti, quod *chordoiouon* voca-

¹³ Εἰς βαῦτον ἐν ἐπιτόδιον λόγον] Antea pessime legebatur, ἐκτεταῦτον ἐν ἐπιτόδιον λόγον.

¹⁴ Διὰ πικρῶν, πλὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est; in quo emendando me frustra, fateor, tori. Quare tentet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus pro ἀλφ πικρῶν legisse videtur ἀλφ πλάσσαν; ut versio ejus fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, ἀλφ πλάσσαν. Sed neutra conjectura mihi satisfacit. In MS. pro πλὴν γλῶσσαν scriptum erat πλάσσαν; corrupte utique & nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur & distinguitur, ἐν τὰξιδι πικρῶν. πλάσσαν ἐν πλὴν γλῶσσαν, &c.

¹⁵ Εἰς ἀρετήματα] Male ante, ἐξαρετήματα. Dicuntur autem hic ἐξαρετήματα,

εἰς βαῦτον ¹³ ἐν ἐπιτόδιον λόγον ὑπάρχον, ἐν ᾧ περὶ τὰ ἐννέα πρὸς τὰ ὀκτώ· ἐκατέρως τε ἡ ἀλφ πικρῶν συνήμα ἡλέγχεται, ἥτοι ἡ ἀλφ πικρῶν, καὶ ἀλφ πέντε ἐν συναφῇ· ὡς ὁ διπλασιῶν λόγον ἡμιολίᾳ τε καὶ ἐπιτρίτῃ, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἕξ· ἡ ἀναστρίφως, τῆς ἀλφ πικρῶν ἐστὶ ἀλφ πέντε, ὡς τὸ διπλασιῶν ἐπιτρίτῃ τε καὶ ἡμιολίᾳ, οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἕξ, ἐν τὰξιδι πικρῶν ¹⁴ ἀλφ πικρῶν, πλὴν γλῶσσαν καὶ πλὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκρότητα πρὸς τὰ ἐξαρετήματα ¹⁵, καὶ βεβαιώσας πρὸς αὐτὰ τὰ τῶν χείρων λόγον, μετέθηκεν εὐμηχανῶς τὴν μὲν τὴν χορδῶν κενῶν ¹⁶ δόξασιν, πλὴν τὴν διαγωνίᾳ πικρῶν, εἰς τὴν ¹⁷ τῶν ὀργάνων βατήρα, ὃν χορδοποιον ὠνόμα-

pondera chordis appensa; ut Obrechtus recte vertit.

¹⁶ Ἀπόδοσις] Sic etiam Nicomachus. At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, recte legerunt ἀπιδόσις: quamvis Meibomius emendationem hanc rejiciat; in quo me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult ἀπιδόσις. At ἀπιδόσις ἐν τῇ πικρῶν, est, religatio (chordarum) ex clavo: sensu manifesto & necessario. Deinde scribitur, πλὴν τῇ διαγωνίᾳ πικρῶν. Sed sensus exigit, ut legatur, πλὴν ἐν τῇ διαγωνίᾳ πικρῶν.

¹⁷ Τῇ ὀργάνῳ βατήρᾳ, ὃν χορδοποιον ὠνόμαζαν] Jamblichus hic βατήρα sive χορδοποιον vocat partem illam inferiorem lyrae, cui chordæ annexæ erant. Ei in parte superiore respondebant κρότες, sive verticilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζε· τὴν δὲ ¹⁸ πρὸς ἡ ἰπίταισιν ἀναλόγως πῶς βάρεισιν εἰς τὴν τῶν κολλάδων ¹⁹ ἀνωθεν σύμμετρον πε-
 119 ρισροφύ. * Εἰς πᾶσιν τε πύτῃ
 χράδμῳ, καὶ οἷον ἀνεξάπατήτω
 γνώμονι, εἰς πικίλα ὄργανα τὴν
 πείραν λοιπὴν ἐξέτεινε· λεκίδων τε
 κρεῖσιν, καὶ αὐλῆς, καὶ σύριγγας,
 καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ
 ὅσα παλαιοί. καὶ σύμφωνον εὐρι-
 σκεν ἐν ἀπασιν, καὶ ἀπαρχακίον τὸ
 δι' ἀριθμῶ κατέλληεν. ²⁰ ὀνομά-
 σαι δὲ ὑπὸ τῶν μὲν τὸ τῷ ἐξ ἀριθμῶ
 κρινόμενα φθόγγον· μέσῳ δὲ,
 τὸν ἔξωθεν, ἰπίτερον αὐτῶν τυγα-
 νοῦντα· ὡς μέσῳ δὲ, τὸν ἔξωθεν,
 τὸν τῷ μέσῳ ὀξύτερον, καὶ δὴ καὶ
 ἐπὶ γδοὺν· νήτῳ δὲ, τὸν ἔξωθεν
 κα. καὶ τὰς μεταξύτητας καὶ τὰ
 διατονικὸν γένος συναπατηρώσεις
 φθόγγοις ἀναλόγοις, ἔτι τῶ

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
 jus, quem Obrechtus paulo obscurius
 vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
 ciendo instrumeto Musico, usum clavi,
 sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
 dæ religatæ erant, transfussisse ad limen,
 siue chordotonon lyrae, cui chordas an-
 nectebat; usum vero ponderum, quæ
 chordis appensa erant, easdemque ten-
 debant, ad κλάδων, sive verticillos;
 quippe quorum conversione Pythagoras
 ita intendebat chordas, ut tensio illa pon-
 deribus proportionem responderet.

¹⁸ Ποσειδ.] Arcerius τᾶν legendum
 putat: sed conjecturam ejus probare non
 possum. Nam τᾶν & ἐπίταισιν idem prorsus
 est. Ego nulla mutatione, abjecto
 tantum τᾶν, lego, ποσειδὲ ἐπίταισιν: sen-

bat: chordas vero clavorum supe-
 riorum, commensurata ad ponde-
 rum proportionem eorundem con-
 versione, intendebat. Atque hoc
 fundamento, & quasi infallibili
 norma usus, ad varia deinceps or-
 gana experimentum protulit; nempe
 ad pulsationem patellarum, ad
 tibias, ad fistulas, ad monochor-
 da, ad trigona, & similia: atque in
 his omnibus deprehendit conso-
 nam & immutabilem illam per nu-
 meros comprehensionem. Nomi-
 nabat autem hypaten sonum nume-
 ri senarii participem; mesen, octo-
 narii, qui illius existit epitritus; pa-
 ramesen vero, novenarii quidem
 participem, tono autem uno acu-
 tiorum, quam est mese, atque illius
 epogdoon; neten denique, de duo-
 denario participantem. Cumque
 juxta genus diatonicum, interjecta
 spatia proportionatis sonis exple-

su omnino claro. Apud Nicomachum
 certe particula δὲ deest: sed apud quem
 pro ἐπίταισιν minus recte legitur, ἀνάται-
 σιν.

¹⁹ Κολλάδων] Id est, verticillorum,
 quibus intenduntur chordæ: unde κολλά-
 δων, intensio chordarum, quæ sit ver-
 ticillis. Vox ista restituenda est Jambli-
 cho nostro in Nicomachi *Introduct. Arith-*
met. pag. 171. ubi hodie male legitur,
 κολλάδων: quod eruditus interpretes Sam.
 Tennulius, *amputationem* vertit; sensu
 prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
 qui locum ipsum inspicere voluerit.

²⁰ Ὀνομάσαι δὲ ὑπὸ τῶν μὲν τῷ ἐξ
 ἀριθμῶ.] Confer cum hoc loco Nicepho-
 rum in *Synesium de Infon.* pag. m. 97.
 & Plutarchum de *Musica*, pag. m. 1139.

viffet, octochordum conſonis numeris ordinavit : nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos diſterminat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progreſſum, naturali quadam neceſſitate à graviſſimo ad acutiſſimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut aliquando cum *de Muſica* tractaturi ſumus, demonſtrare licebit. Cæterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & proceſſus habere: ſemitonium, deinde tonus, & deinde tonus; & hoc eſt dia teſſaron, compoſitio duorum tonorum & ſemitonii. Poſtea adſumto alio tono i. e. inſittio illo, fit dia pente, nempe ſyſtema trium tonorum & ſemitonii: deinceps poſt illud, ſemitonium, & tonus, & tonus, dia teſſaron aliud, hoc eſt epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo. omnes toni inde à graviſſimo quarti à ſe invicem, dia

ἐκ τῆς χορδῆς ²¹ ἀριθμοῖς συμφώνως ἐπέταξε, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἑπιδίτῳ, καὶ τῇ τεττῶν ἀποφασίᾳ ἐπογδοῷ. * Τὴν δὲ προέβασιν ¹²⁰ ἀνάγκη πρὶν φυσικῇ ἀπὸ τῆς βαρυτάτης ὅππῃ τὸ ὀξύτατον, καὶ τὰ τετὰ τὸ διαπνικὸν γίνεσθαι ἕως εὐμελίας τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γίνεσθαι αὐτῶν ποτὶ ἐκ τῆς αὐτῆς διετάσσων, ὡς ἐνέσται ποτὶ δεῖξαι, ὅπου ²² περὶ μουσικῆς λέγωμεν, ἀλλὰ πῶς διαπνικὸν γίνεσθαι τὰ τετὰ τῶν βαθμῶν καὶ τὰς προόδους πιαύτας πᾶς φυσικῆς ἔχει φαίνει, ἡμιπνικὸν ²³, εἶτα πῆλον καὶ τὰ ἐπὶ διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο πῆλων, καὶ τὴν λεγομένην ἡμιτονίαν. εἶτα προσληφθέντων ἄλλων πῆλων, τετάρτη τὴν μεσεμβληθέντων, ἡ διὰ πέντε γίνεσθαι, σύστημα τετῶν πῆλων ἐκ ἡμιτονίας ὑπάρχουσα. εἰδὲν ἐξῆς τέτῳ ἡμιπνικόν, ²⁴ καὶ πῆλον ἄλλο διὰ τεσσάρων, τετὰ ἔστιν, ἄλλο ἢ ἑπιδίττον. ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπιχαίρῳ πάντας ἐκ τῆς βαρυτάτης τῶν ἀπ' ἀλλήλων τετάρτης

²¹ Οὗ τῆς χορδῆς] Lyra Pythagoricæ octochordæ ichema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synæſium de *Isomni*. pag. 98.

²² Ὅπου περὶ μουσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Jamblichus de *Muſica* hodie non amplius exſtat. Meminit autem ejus idem Jamblichus in *Nicomachi Introduct.* *Arithm.* pag. 171. ubi ait, Ἀπὸ πρῶτου ἐκείνης, ὡς ἐνημερώμενοι δὲ ἐν αὐτῇ τῇ μουσικῇ

σκη εἰσαγωγῇ αὐτῶν περὶ λογιῶν. Item, pag. ſeq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' αἷς τὰς συνίστανται, καὶ οἰκείας τῶν ἐν αὐτῇ τῇ μουσικῇ εἰσαγωγῇ συμφωνιῶν.

²³ Ἡμιπνικόν, εἶτα πῆλον] Supple ex Nicomacho, ἡμιπνικόν, εἶτα πῆλον, εἶτα πῆλον. Poſteriora enim bis repetenda ſunt.

²⁴ Καὶ πῆλον ἄλλο διὰ τεσσάρων] Nicomachus plenius de melius, καὶ πῆλον, καὶ πῆλον ἄλλο διὰ τεσσάρων, τετάρτη, ἐπιδίττον.

τὴν διὰ πασάρων ἀλλήλοις δι' ὅλα
 συμφωνεῖν, τὰ ἡμιτονία κ' μετα-
 βασιν, τὴν τε πρῶτον καὶ τὴν μέσων
 καὶ τὴν τρίτην χώραν μεταλαμβάν-
 121 οντων κ' τὴν τετραχόρδον. * Ἐν
 δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ οὐκ ἐξαχόρδῳ,
 ἥτις κ' συναφῶς συστήματα τετρα-
 χόρδου τετραχόρδου τε καὶ πενταχόρ-
 δου, ἡ κ' διὰ τῶν δυῶν τετρα-
 χόρδων τῶν χωρηζομένων ἀπ' ἀλ-
 λήλων, ὥστε τὸ βαρυτάτης ἢ προ-
 χώρησις ὑπάρξει. ὥστε οὖν ἀπ'
 ἀλλήλων πύμπλες πάντες φθόγ-
 γους, τὴν διὰ πάντι συμφωνεῖν ἀλ-
 λήλοις, τὰ ἡμιτονία προσάδδω εἰς
 ἡμισυας χώρας μεταβαίνοντων,
 πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, τε-
 τάρτον. ἔτι μὲν ἐν τῇ μεσοκλήν ἐν-
 ρεῖν λέγει. καὶ συστήματα αὐτὴν
 παρέδωκε τοῖς ὑπακούουσιν ὅτι πάντες τὰ κάλλιπτε.

Κ Ε Φ. κζ'.

122 Ε' Παινεῖται δὲ πολλὰ ἐκ τῶν κατὰ
 τὰς πολιτείας πραχθέντων ὑπὸ
 τῶν ἐκείνων πλησιασάντων. Φασὶ
 γάρ, ἐμπροσθεν μὲν ποτὶ τῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις ὁρμῆς, πολυπλεῖς
 ποιῶναι τὰς ἐκφορὰς ἐκ ταφῆς,
 εἰπεῖν πινὰ πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐ-
 τῶν, ὅτι Πυθαγόρας διεξιόντων
 ἀκασίειν ὑπὲρ τῶν θείων, ὡς οἱ μὲν
 οὐλύμποι τὰς τῶν θέντων διὰ τῶν

tessaron secum ubique consonant;
 semitonio per transitionem quan-
 dam in primam, secundam &
 tertiam tetrachordi regionem sese
 extendente. In Pythagorica vero
 octachordo, quæ, si eam conjun-
 gas, systema quoddam est tetra-
 chordi & pentachordi, si vero
 disjungas, duarum tetrachordo-
 rum à se invicem separatarum; à
 gravissimo fiet processus, ut quin-
 ti à se invicem distantes omnes
 soni dia pente inter se conso-
 nent; semitonio in quatuor regio-
 nes successive progrediente; in
 primam scilicet, secundam, ter-
 tiam, quartam. Hunc itaque in
 modum Musicam invenisse fertur:
 quam postquam stabilivisset, disci-
 pulis ad pulcherrima quæque ad-
 ministram tradidit.

C A P. XXVII.

Porro multa à discipulis ejus
 in rerum civilium actu gesta
 laudibus efferuntur. Cum enim
 aliquando Crotoniatas cepisset im-
 petus, sumptuosas elationes fune-
 rum, sepulturaeque faciendi; qui-
 dam ex illorum numero ad popu-
 lum dixit: se audivisse ex Pythago-
 ra, cum de Diis differeret, quod
 cœlestes quidem sacrificantium af-

* Ταῖς τῶν θέντων διὰ τῶν
 Apposire ad hunc locum Porphyrius de

Abstin. lib. II. §. 15. Μὴ μὲν τὸ δαμνῆσαι
 τοὺς τῶν θέντων ἱεῖρας, ἀλλὰ τὸ τῶν θέντων

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi sorte minores, commensationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur Crotoniatæ, se salutem suam tueri, si in adversis medium tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes præmaturo fato morituros. Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate præditus fuit. Ad hæc alter litigato-

ἔπεικῃ καὶ ὑπερβολῇ γράσθ.

ῥῶν πληθ. βλίπ. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiarum passim apud Scriptores occurrunt.

Ἄ τῶ τῶ 9.] Sic recte MS. At prior Edit. male, ἄ τῶ τῶ θυμ.

Ἐναγισμοῖς] Ἐναγισμοῖς legendum esse monuit etiam Arcerius.

Ἐπαρῶν] Antea male, προσεζῶν.

σεν. ἂ τῶ τῶ θυμῶν πλήθ προσέχασιν. οἱ δὲ χθόνιοι τένατον, ὡς ἀν' ἐλατύνων κληρονομήσας, τοῖς κάμοις ἔθρηνοις, ἐπὶ ταῖς σωεχέσι χοαῖς, καὶ τοῖς ὀπιφορήμασι, καὶ τοῖς μὲν μεγάλης δαπάνης, ἑναγισμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν διὰ τὸ προαίρεσιν τ' ὑπο- 123

δοχῆς Πλάτωνα καλεῖσθαι τ' ἄλλω. καὶ οὗτ' μὲν ἀφελῶς αὐτὸν πτωχότητας εἶν κατὰ τ' ἄνω κόσμον χερόνιον. Διὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένων πρὸς τὴν πύλην Διαικιδίων, αἰετὶν κατὰ γαῖαν, ἕνεκα τῆ τυγχάνειν πτωχότητος ὅτι τὴν μνήμης γινόμενων. ἐκ δὲ τὸ συμβεβηκός τῆς ἐπιτολῆς ἐμπειῶν τοῖς ἀνέμοις, ὅτι μετατρέποντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν διαικιδῶσιν ὑπερβάλλοντες ἢ τοῖς ἀναλώμασιν, ἀπαντὲς πρὸ μοίρας καταψύχουσιν. * Ἐπεὶ ἢ διατητῶν γυρό- 124
μυρον πινὸς ἀμαρτῶν πρᾶγματος, χωρὶς μεδ' ἐκατέρω τ' ἀντιδίκων ὁδῶν ἑπαρῶν, ἑκαταμνηματίσας, Φῆσιν τ' ἐν τέτρω κείμυρον τῶν ἢ ἀντιδίκων ἔμὲν πολλὰ κάρα-

Πράγειν autem hic significat, procedere, vel progredi.

ἑκαταμνηματίσας] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcerius; qui legendum censet, καὶ μνήματίσας, i. e. ipso vertente, cum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putamus, καὶ μνήματίσας: unica tantum addita literula.

ἡ κατὰ ξαρκὸς τῷ πληροῦσθαι·
 πῶς δὲ εἰπὼν, μή πῦν αὐτῷ
 πλεῖν ἐστὶ καταδόξασαι, καὶ παρὰ
 ἡθοῦς τινα ῥοπλὴν εἰς τὸ πῦν πῦν
 ἐγκωμιάσαντα τὸ καλοκαρδία.
 ἄλλον δὲ διαταῖς εἰληφέντα μεγα-
 λύνει, ἐκάπερον πείσαντα τὸ ἥπιον
 ψάντων, πῦν μὲν ἀποτίσας πῶσα
 πάλαιτα, πῦν δὲ λαβεῖν δύο, κα-
 πῶν ὅσον τρία, καὶ διέξαι δεδωκέναι
 πάλαιτον ἐκάπερον. θμύνων δὲ πῶν
 ἥπιον κακουργίαν πρὸς γυναικῶν
 ἀγορεύων ἱμάτιον, καὶ διακρίνων
 μὴ δίδοναι πατέρα, μέχρις ἂν ἀμ-
 φότροι παῖδες· μετὰ δὲ πῶν πα-
 ραλογοῦσιν ἱμάτιον, καὶ πῶν γυναι-
 κῶν λαβόντων πατέρα, καὶ φη-
 σιν, συγκειμήκεναι τὸ ἥπιον,
 εἴτα συκοφαντήντα ἐπὶ καὶ μὴ
 προσελθόντα, καὶ πῦν ἐξ ἀρχῆς
 ἀμολογία πῦν ἀρχαῖον ἐμφανί-
 ζοντα, ἐκδεξάμενον τὸ Πυθαγο-
 ρείων πῦν, φησὶ, πῦν συγκείμενα
 πῦν ἀνθρώπων ποιήσαν, ἀν ἀμφο-
 125 τοι παῖδες. * ἄλλων δὲ πῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκούντων, εἰς σιωπῶν μὲν δὲ
 ὑποψίαν διὰ πῦν τὸ καλοκρίνον-
 των τὸ ἥπιον ἐμπειρησάντων, ὅς ἐ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ γυναικὸς
 ὑπὸ πατέρα διαφθαρεμένης· δόξαι
 τῆς εἰσελθόντα τὸ Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκήρεον, ἐπὶ δὲ ἡσυχίαν ἡσυχίαν
 μάχαιραν ὀνομίζων ἀδικεῖν, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo acciperet:
 dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter-
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad iudicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detulit:
 quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfacturam
 pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulato-
 re ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumperetur: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ærarii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succent-sebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino euidam in templo Æsculapii zona aureis plena decideret, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti præcepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quam & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis grues theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Viden' testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πυλνίτη προσέειπεν, ὡς ἔχοντες ἡμῶν ἐστι, καὶ ὑπονοήσαντες παύσαντες τὸ ὀφθαλμῶν αὐτὸν ὄψαν τὸν Διφειδελήμον, αὐτῇ σι, ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων ἐξυπέρτα, πλεον Διφειδελῆς. καὶ πᾶσι εἰπόντες παύσαντες τὸν ἀνδραπονεύσαντες τὸν Διφειδελήμον, ἐμὴ προστάτης αἰς τὸ Φίλον, ὅς ἔδωκεν ἡν προσκαλεσάμενος, ἔξαμαρτην. * Ἐπε- 126 ρον δὲ, ξύμῃ πρὸς ἐκτελεσθέντες ἐν Ἀσκληπείῳ ζώνῃν χρυσίον ἔχοντες, καὶ τὸ μὲν παρὰ τὸ πᾶν ὄψαντες γὰρ καλυπτόμενοι ἀναστρέψαντες, τὸ δὲ ξύμῃ χρυσίον ἔχοντες, καλεσάμενος τὸ μὲν χρυσίον ἐξελείψαντες, ὁ μὲν παύσασθαι ὄψαντες τὸ γὰρ, τὸ δὲ ζώνῃν ἐστὶν αἰσῇ γὰρ πᾶσι τὸν ὄψαντες τὸ γὰρ. καὶ τὸ μὲν μεταφερόμενος δὲ ὑπὸ τὸν ἀνδραπονεύσαντες ὡς πᾶσι ἐπὶ τὸν ἐκτελεσθέντες ἡμῶν λέγεται, ὅτι γὰρ ἔσται, καὶ χρυσίον ὑπὲρ τὸ γὰρ μεταφερόμενος, αἰσῇ πᾶσι τὸ κατεπεσάντων πρὸς τὸ πλεον κατήμενος, ὅσας οὖν μέγιστος ἐπὶ πᾶσι τὸ Πυθαγορείων ἡγεγεν αὐτὸς ὄψαντες τὸ χρυσίον ἀρχαῖος,

* Ἐφη] Φίλον legendum est. Referunt enim ad accusativos præcedentes, εἰσλθόντες & υπονοήσαντες. Deinde pro ἐπὶ δειξας, quod paulo ante præcedit, prior Edit. male habet, ἐπὶ δειξας: quod mendum etiam ante Nos observaverat Desid. Herald. Animadvert. in Jamblich. cap. VIII.

* Καὶ τὸ μεταφερόμενος δὲ ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges. καὶ τὸ τὸ μεταφερόμενος ὑπὸ, &c.

* Καὶ χρυσίον ὑπὲρ τὸ γὰρ μεταφ.] Similis prorsus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I. Adag. 37.

* Ἡμεῖς αὐτὸς ἐπὶ τὸ χρυσίον χρυσίον ὑπὸ λ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosi, sic lego, ἡμεῖς αὐτὸς ἐπὶ

ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν παῖδας ἐξέδρον κατακτείναντες
 τινάς, τοὺς ὑπὲρ τῶν αἰσίων παρὰ νόμων
 παρὰ νόμων μαρτυρομένους. καὶ αὐτοὺς
 ἀλλήλους δὲ πυνθεῖν, ὡς εἶπαι, ἀν-
 νεχθέντες, νεωστὶ παρὰ Πυθαγόρην
 ὡς ἀνελθόντες, ¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος
 προσελθὼν ἐπαλύσει, φάσκων, ὅτι
 θεῶν ἐφ' ἑπερον παῖδάς τ' ἀναφο-
 ρῶν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ὁππότερ' αὐτῶν
 ὁρῶνται, πῶς μὲν ἄλλα αὐτῶν φησὶν ὅτι
 αὐτῶν δι' ἀφαιρέσεως ἀρῶσιν,
 πῶς μὲν αὐτῶν ὅτι τῶν προσελθόντων
 ὦν, μὴ πρὸς τὴν αὐτῶν προσελ-
 127 θῶν. * Καὶ πᾶσι τοῖς οὐκ αἰσίων
 παῖσιν, ¹¹ καὶ τοῖς ἐπὶ φησὶν ὅτι Δι-
 μῶν, πᾶσι τῶν Πλάτωνος, καὶ Ἀρ-
 χύτης, καὶ ¹² τοῖς ἐπὶ Κλωνίου καὶ
 Πρωῶν. χωρὶς τῶν αὐτῶν, Εὐ-
 κλίου δὲ Μεσσηνίου πλάττοντες ὡς
 αὐτοὺς, καὶ λεγόντες ὡς τῶν Τυρ-
 ρηνῶν, καὶ καταχθόντων ὡς Τυρ-
 ρηνῶν. Ναυσίδης ὁ Τυρρηνός, Πυ-
 θαγόρειος ὦν, ὁππότερ' αὐτῶν, ὅτι
 τῶν Πυθαγῶν μαθητῶν ὦν, ἀφ-
 ἐλόμην ὅτι λησὶς, μετ' ἀσφα-
 λείας πάλιν ὡς τῶν Μεσσηνίων αὐτῶν
 128 κατέστη. * Καὶ τῶν αὐτῶν πᾶσι

viri vocabantur, abstraxit: ubi
 quaestione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abiectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, testes appella-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli dissi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrum litem re-
 ferri, sed ipsos inter se ire obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoc
 dictum quoad cetera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in aduendo illo
 fuisset. Liceret & alia huius ge-
 neris adicere, tum quæ de Platonis
 & Damone; tum quæ de Platonis
 & Archyta, itemque de
 Clinia & Proro referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Euboli Messenii; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrenis, Naustichus Tyrrenus,
 & Pythagoreus agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, cum-
 que prædombus ereptum, secure
 Messianam deducendum curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὸν ἄλλοις ὅτι αὐτοὺς. ὅτι ἐλέγχοντες αὐτοὺς,
 παῖδας ἐξέδρον, &c. Quid enim τὸ ὑπο-
 λαβὼν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλέγχοντες ex MS. revo-
 cavi, pro ἐλέγχοντες, quod prior Edit. habet.

¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος.] Hæc tres voces in
 prior Edit. desunt, quas ex MS. reuocavi.

¹¹ Καὶ τὰ ἐπὶ φησὶν ὅτι Δι-
 μῶν.] Historia hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiii.

¹² Τὰ ἐπὶ Κλωνίου καὶ Πρωῶν.] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valesio editis:
 itemque Nostrium infra, Num. 238.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthagenensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinentiam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Respublicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ re-
rumpublicarum fuisse videntur.

ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, ὅσους παρ' αὐτοῖς στρατοδωμῶν, εἰς νῆ-
σον ἔρημον ἀποστέλλειν μακρόντων,
ιδῶν ἐν ταῖς Μιλτιάδης ὁ Καρ-
χηδόνι. Ποσειδῶν 13 Ἀργεῖον,
ἀμφοτέροι τ' Πυθαγορείων ὄντες,
προσελθὼν αὐτῷ, τίμω μὲν παρῶν
τὴν ἐσομένην σὺν ἐδήλωσεν, ἥξει
δὲ αὐτὸν εἰς τ' ἰδίαν ἀποτρέχειν τ'
παχίστην, καὶ ἀποπαύσεως νῦν
παύσειεν αὐτὸν, ἐφ' ἵδιον προσδεῖς,
καὶ τ' ἄνδρα δίδωσεν ἐκ τ' κινδύ-
νων. ὅπως δ' ἅπας εἰς τις λέγει τὰς
γεννημῶν ὁμιλίας τοῖς Πυθαγο-
ρείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι
ἐν τῷ μήκει τ' ὄγκῳ, καὶ τ' καιρῷ
τῷ συγγραμμάτων. * Μάλιστα δὲ 129
μᾶλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἐνιοὶ τ'
Πυθαγορείων πολιτικῶν ἔδρακται.
καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις
Ἰταλικὰς διώκοντες τινες, ἀποφα-
νόμηναι μὲν ἐ συμβαλλόντες τὰ
ἀρεταί, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπο-
κόμηναι δὲ δημοσίων προσόδων.
πολλῶν δὲ γεννημῶν κατ' αὐτῶν
ἀφαισθῶν, ἕως ἐπεκράτη μέ-
χερ πρὸς ἡ τ' Πυθαγορείων καλο-
καγαθία, καὶ ἡ τ' πλεων αὐτῶν
βέλησις, ὡς ὑπὸ ἐκείνων οἰκο-
νομεῖσθαι βέλεσθαι τὰ πρὸς τ'
πολιτείας. ἐν ταῖς δὲ τῷ χρόνῳ
δοκῶσιν αἱ κάλλιστα τ' πολιτειῶν
ἐν Ἰταλίᾳ γινέσθαι ἐν Σικελίᾳ.

¹³ Ἀργεῖον] Ex MS. pro Αἰγίον, quod prior Edit. habet.

130 * Χαρόνδας ¹⁴ π γάρ, ὁ κατα-
ναῖος, εἰς εἶναι δοκῶν τ' ἀρίστων νο-
μοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκος
π, καὶ ¹⁵ Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ, ὀνο-
μασθεὶ γενημένοι ὅτι νομοθεσία,
Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ π τὰς Ῥηγινι-
κὰς πολιτείας συστήσαντες, τέλο π
γυμνασιαρχικῶ κληθεῖσιν, καὶ τ'
ὅτι ¹⁶ Θεοκλῆς ὀνομαζομένην,
Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύπιο
τε, καὶ Θεοκλῆς, καὶ ¹⁷ Ἐλικίαν,
καὶ Ἀριστοκράτης, διήνεγκαν ὅτι-
τηδόμενάς τε ἔῃσιν, οἷς ἔαι
ἐν ἐκείνοις ταῖς πόλεσι κατ'
ἐκείνας ὅτ' ἡρόντας ἐχρήσαντο.
ὅλας δ' εὐρετὴν αὐτὴν γινώσκειν φασὶ
καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰ-
πόντες μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι τ' ὄντων
πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχον ¹⁸ καὶ
τὴν πυρὸς, καὶ πῦρ ὕδατος ἔχειν πῶ-
μάτων καὶ ταῦτα πᾶσι πᾶσι ἐστὶ
καλὸν αἰσχεῖσθαι, καὶ δίκαιον ἀδίκῃ, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

Nam Charondas Catanæus, unus
ex optimis legislatoribus, & Za-
leucus atque Timares Locrenses,
itidem ob leges latas celeberrimi,
Pythagorei fuerunt: ut & qui
Rheginorum Republicas ordina-
runt, tum quæ Gymnasiarchica
vocabatur, tum quæ ab Euthy-
cle nomen tulit: itemque Phy-
tius, Theocles, Elicaon, & Ari-
stocrates, institutis moribusque
inter Pythagoreos præcelluerunt:
quibus & ipsis eo tempore civi-
tates ejus regionis utebantur. In
genere ajunt, omnium politicarum
disciplinarum Ipsum authorem
fuisse; cum diceret, nihil in pri-
mis rerum elementis purum; sed
terram ignis, ignem aëris, aërem
aquæ, aquam spirituum participem
esse: eodem modo turpe honesto,
injustum justo, & alia secundum
cujusque rationem hisce admisceri:

¹⁴ Χαρόνδας — Ζάλευκος π] Vide
omnino eruditissimum Richard. Bentle-
jum in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343.
& seqq. ubi pluribus argumentis evincit,
Charondam & Zaleucum non fuisse Py-
thagoreos, nec leges suas a Pythagora
accipere potuisse, cum Pythagora ipso
antiquiores fuerint.

¹⁵ Τιμάρης] Hic infra, Num. 172.
vocatür Τιμάρης.

¹⁶ Ἐπὶ Θεοκλῆς] Obrechtus legit,
Εὐθυκλῆς, ut ex versione ejus patet. Sed
ejus securus fuerit auctoritatem, nobis
non constat. Arcerius scribendum puta-
bat, vel Εὐθυκλῆς, una voce; vel ἐπὶ
Διοκλῆς, vel Εὐπιδιόκλῆς. Sed hoc est

ariolari, non vero certi quid asserre.
Nos, quoniam veterum auctoritate desti-
tuti sumus, ipsum quidem nomen pro-
prium mutare non audemus, sed tantum
scribendum existimamus, καὶ Θεοκλῆς.

¹⁷ Ἐλικίαν] Infra, Num. 172. idem
vocatür Ἐλικίαν: quod magis placet.

¹⁸ Καὶ γὰρ πυρὸς, καὶ πῦρ ὕδ.] Obrech-
tus locum hunc plenius sic legit, καὶ γὰρ
πυρὸς, καὶ πῦρ αἰὲρ, καὶ αἰὲρ ὕδατος, καὶ
ὕδατος πᾶσι πᾶσι ἐστὶ, ut super-
vacanea prorsus & inutilia delenda sunt:
eorum vero loco scribendum, αὐτῶν
δὲ, vel simile quid.

juxta illud vero suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda dia ponte naturam habeat, tertia inter ambas anamefes locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincidunt, & quam spatia circumscribant, optimam Reip. formam representari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea illum excelsisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cujusque beatam efficit: &, ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper illum dicunt Crotoniatas

ὅτι ἡ πρώτη τῶν ὑποθέσεων λαβὼν τὸν λόγον τὸ εἰς ἑκάστην μέρους ἁμύ. δύο ἡ εἶναι κινήσεις ἐξ ὧν σώματ' ἐστὶ ψυχῆς. ταὺ μὲν ἀλογον, τὸ δὲ προαιρετικόν. πολιτειῶν δὲ γραμμὰς τινὰς ποιήσας τρεῖς συνεσθαιμένοι, τῆς ἀκροῦς ἀλλήλων συμψαύουσας, καὶ μίαν ὁρθὴν γωνίαν ποιήσας. ταὺ μὲν ὁπότεριτε φύσιν ἔχουσιν. ταὺ δὲ πῖντι ποιήσας δυνάμειν. ταὺ δὲ τῶν ἀποφωτῶν ἀνάγκησιν. * Ἀρχαῖον μὲν δὲ ἡμῶν τὰς π τὴν γραμμῶν πρὸς ἀλλήλας συμψαύουσας, καὶ τὰς τὴν γραμμῶν, τῶν ὑπὸ τῶν. βελτίστην ὑποπαραστάσιν πολιτείας εἰσφέρει. σφικτερόμενον δὲ τὸ εὖξαι¹⁹ Πλάτωνα, λέγουσι Φασερῶς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, πὺν ὁπότεριτεν ἐκείνου πυθμένα, πὺν τῇ παραπλάδι συζυγνύμενος, καὶ τὰς δύο περιεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσει ἡ Φασὶν αὐτὸν ἐπὶ μετριοπαθείας, καὶ τὰς μεσότητος, καὶ τὸ παύ πὺν περισφύλλω τὴν ἀγαθῶν ἑκάστην εὐδαίμονα ποιῆν τὸν βίον. καὶ συλλήδω, προσδρῆν τὴν αἶρσιν τὴν ἡμετέρων ἀγαθῶν ἐπὶ προσκόντων ἔργων. * Ἀπλάσαι δὲ¹³² λέγεται οὗτ' Κροτωνιάτας καὶ τῶν

¹⁹ Πλάτωνα λέγουσι οὗ τῇ Πολ.] Arcetius hic notaverat, Platonis sententiam a Justiniano hoc loco citatam occurrere in *Ephemeris*, sub finem. Sed fallitur. Existit enim lib. viii. de *Republ.* illud procul ab initio: ubi Philosophus ait, ὁπότεριτεν πυθμένω συμπαδί συζυγίς, δύο

ἀρμονίας παράχεται. Aristides Quintil. lib. iii. de *Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τάτω δὲ ἐπὶ Πλάτων φασὶν ὁπότεριτεν πυθμένω παραπλάδι συζυγνύμενος. Cæterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. v. de *Republ.* cap. xxi.

πυθαγίδων, καὶ καθόλου τὸ πρὸς
 πᾶσι ἀνεγγύους γυναικάς ἐμιλίας.
 πρὸς ²⁰ Δειωνῶ γὰρ τὴν Βροντίνην γυ-
 ναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσται
 σφὴν π. καὶ περὶ τὴν τὴν ψυχὴν (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ῥῆμα,
 τὸ ²¹ τὴν γυναικα δὲν ἵκειν αὐτῇ-
 μερόν, ἀνισταμένην δὲ τὸν ἑαυτῇ
 ἀνδρός· ὁ πνὺς ²² εἰς Θεανῶ ἀνα-
 φέρει) πρὸς δὲ ταύτῃ παρελ-
 θήσας πρὸς τὴν Κροτωνιατῶν γυναι-
 κάς ὡς ἀκαλῶσαι περὶ τὴν συμπίπτειν
 τὴν Πυθαγόραν ἀναλεχθῆναι περὶ τὴν
 πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης πρὸς ἀν-
 δράσι αὐτῶν· ὁ δὲ ἐ συμπίπτειν.
 καὶ τὴν γυναικὸς ἐπαγγελιαμύνης,
 καὶ τὴν Πυθαγόραν ἀναλεχθῆναι,
 καὶ τὴν Κροτωνιατῶν ²³ περὶ ἐνταῦθα,
 ἀναλεχθῆναι πᾶσι ταῖς τὴν τὴν Πυ-
 133 θῶν αὐτῶν ἀναλεχθῆναι. * Ἐπὶ Φα-
 σὶ Πυθαγόραν, ²⁴ ἀφικόμενον εἰς
 τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ
 τῆς Συβαρῶν πρὸς ἐλπίων, ²⁵

à pellicum, aliarumque mulie-
 rum non legitime desponsatarum
 consuetudine abduxisse. Venisse
 enim Crotoniatarum uxores ad
 Deinono Brontini Pythagorei
 conjugem, sapientia & animi do-
 tibus præcellentem; (cujus est
 etiam egregium illud & illustre
 dictum, quod quidam Theanoni
 acceptum ferunt; mulieri eo ipso
 die fas esse sacra facere, quo à
 marito suo surrexerit;) eamque
 rogasse, persuaderet Pythagoræ,
 ut ad maritos suos de continen-
 tia uxoribus debita, verba face-
 ret: idque etiam effectui datum
 esse: muliere enim id quod roga-
 ta erat promittente, Pythagora
 vero verba faciente, & Croto-
 niatis assentientibus, ea quæ inva-
 luerat libido prorsus è medio sub-
 lata est. Memorant insuper, quod,
 cum legati Sybaride Crotonem,
 ad deposcendos exules, venissent,

ἐπὶ τὴν ἐξαιτήσιν τῶν φυγάδων,

²⁰ Πρὸς Δειωνῶ] Arcerius scribendum
 monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probō. Sic
 enim Brontini uxor appellatur infra, cap.
 ult. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ,
 & Laërtio, lib. viii. num. 42. Erat
 vero & altera Theano, Pythagoræ uxor,
 cujus etiam hoc ipso loco, post aliquos
 versus, fit mentio.

²¹ Τῶν γυναικῶν δὲν ἵκειν αὐτῇ.] Pau-
 lo aliter apophthegma hoc refert Laër-
 tius lib. viii. num. 43. alique Scriptores
 a Menagio ibi citati. Illis vero (quod
 obiter monco) addendus est Theo in
 Progygnasmatibus, pag. 69. Confer etiam
 Nostro supra, Num. 55. ubi dictum
 hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utiq̃ue cum Arcerio
 addendum censeo, τῶν τὴν Πυθαγόραν, i. e.
 Pythagoræ uxorem: ut sic distinguatur a
 Theanone Brontini uxore; cujus paulo
 ante facta est mentio.

²³ Περὶ ἐνταῦθα] Ex MS. pro προερίτων,
 quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Αφικόμενον εἰς τὴν π.] Historiæ
 hujus uberior cognitio haurienda est ex
 Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra,
 Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ τῶν ἐξαιτήσιν] Sic etiam legi-
 tur infra, Num. 177. At magis Græcum
 est, ἐπὶ τῇ ἐξαιτήσιν. Cæterum Arcerius
 ἀπὸ τῶν plane pro ἐξαιτήσιν legendum cen-
 sebat ἐξαιτήσιν: merito eam ob causam no-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicū propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λείας αὐτῶν, ἣν σωεβάλλει τοῖς ἀνθρώποις.

CAP. XXVIII.

Quod restat, non amplius, ut hæcenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quamam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldō *Animadvers.* in Jamblichum, pag. 176.

²⁶ Τοῖς ἀνθρώποις] Sensus exigit, ut scribatur, τοῖς ἀνθρωποκτόνοις, vel ἀνδρονότοις.

θεασάμενον πᾶν τὸ πρὸς βίῳ, αὐτὸν
πῶς αἰσθάνεται τὸν αὐτὸν φίλων,
μηδὲν ἀποκρῖνασθαι αὐτῷ. ἐπὶ τοῖς
μύθοις δὲ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βελομένη
τῆς ὁμιλίας αὐτῷ μετέχων, εἰπὼν,
ὡς ἔστι μετ' αὐτοῖς ²⁶ τοῖς ἀνθρώποις.
ὅθεν δὴ ἔστι τὸ πᾶν Ἀπόλλωνα νο-
μισθῆναι αὐτῷ. ταῦτα δὲ πάντα,
καὶ ὅσα μικρὸν ἐμπεσθῆεν ²⁷ εἰρήκα-
μεν περὶ τῆς τῶν τυράννων καταλύ-
σεως, καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐλευθερώ-
σεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, καὶ
ἄλλων πλείονων, δείγματα ποιη-
σώμεθα τὰ εἰς τὰ πολιτικά ὠφε-

Κ Ε Φ. κη'.

Τὸ δὲ μὴ τὰς μὲν καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ¹³⁴
καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἁπλο-
μετροί, πᾶν τὸ ἀρετῶν ἔργα αὐτῶν τῷ
λόγῳ κερσμήσωμεν. δεξιόμεθα δὲ
πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὡς περὶ νομίζου-
σιν, τὴν περὶ ἐσιότητά αὐτῶν πειραθώμεν
ὁπιδεῖξαι, καὶ πᾶν αὐτῆς θαυ-
μαστὰ ἔργα ὁπιδεῖξωμεν ἑαυτοῖς,
καὶ τὰ λόγῳ κερσμήσωμεν. ἐν μὲν
ἐν δὲ γὰρ αὐτῆς ἐκείνο ἐστίν, ὅτι
πρῶτον ἐμνημονόσωμεν, ὅτι δὲ
ἐγίνωσκε τὸ αὐτῶν ψυχὴν, τίς ἦν,
καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσπηλύθη.

²⁷ Εἰρήκαμεν περὶ τῶν τυράννων καταλ.]
Supra, Num. 33.

Αὐτῶν] Ex MS. pro ἀπὸ τῶν ἐμνη-
στοι; quod prior Edit. habet.

τάς τι ² προτίρας αὐτῆς βίης, καὶ
 τῶν προδηλα πεμήμερα περιῆχε.
 μετὰ τῷ πίνῳ ἐκείνῳ. ³ Νέστον
 ποτὶ τὸ ποταμὸν σὺ πολλοῖς. ἤ ἐπαί-
 ρων Διφθαίρων προσέειπε τῇ Φωνῇ·
 καὶ ὁ ποταμὸς γαγῶν τι ἔπρηνον
 ἀπιφθέγγατο, πάντων ἀκρόντων,
 Χαῖρε Πυθαγόρα. ἐπὶ μῦθῳ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τῇ Μεταποντίᾳ τῆς
 ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενίᾳ τῇ Σι-
 καλίᾳ συγγαμέναι, καὶ διαλέχθαι
 κοινῇ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπαίροις αὐ-
 τῶν, ⁴ διαβεβαιῶνται ὅτι οὐκ ἀπὸ
 πῆς, σαδίων ἐν μεταχειρίᾳ παμπόλ-
 λων καὶ κατὰ γλῶσσαν καὶ ἡμέρας αὐτοῦ-
 135 μων πᾶν πολλὰς. * Τὸ μὲν γὰρ,
 ὅτι τὸ μηρὸν χέσσει ἐπιδείξειν Ἀβάρ-
 ιδῷ ὁ Περβορίων, εἰκάζουσι αὐτὸν
 Ἀπόλλων εἶναι τὸν ἐν Ὑπερβορείοις,
 ὃς περ ἦν ἱερεὺς τοῦ Ἀβάρου, βεβαιῶν-
 ται, ὡς τῷ πάλῳ. ὑπολαμβάνου-
 νοι, καὶ ὁ Διφθυόδοτος, πᾶν τι

& priora vitæ acta genera nove-
 rit, atque horum manifesta &
 clara documenta dederit. Post
 hæc & istud, quod Nessum flu-
 vium aliquando multis discipulis
 comitatus, transiens, voce com-
 pellaverit, & flumen articula-
 te clareque, omnibus audienti-
 bus, responderit: *Salve Pythago-
 ra*. Deinde uno eodemque die
 Metaponti in Italia, & Tauro-
 menii in Sicilia versatum, cum-
 que utriusque loci discipulis locu-
 tum esse, pene omnes affirmant;
 plurimis licet terra marique stadiis,
 & quæ nec multis diebus quis con-
 fecerit, interjectis. Jactatum est
 autem abunde etiam vulgi sermo-
 nibus, quod Abaridi Hyperboreo,
 ipsum Apollini apud populares
 suos culto, cujus sacerdos erat,
 assimilanti, femur aureum ostende-
 rit; ut confirmaret, quod secun-
 dum rei veritatem sic de eo judi-
 casset, minimeque in eo deceptus

² Τὰς τι προτίρας αὐτῆς βίης] Hanc
 Pythagoræ imposturam merito ridet &
 exagitat Lactant. *Divin. Instit.* lib. 111.
 p. m. 151.

³ Νέστον ποτὶ τὸν ποταμὸν σὺ πολλοῖς
 — πῆς ἐκείνῳ ἐπαίροις ἐμίληται τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
 rius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
 mine *Nesso*, nominet *Causasum*. Laërtius
 Lib. viii. Num. 11. eandem de Pythago-
 ra historiam narrans, *Nessum* itidem flu-
 vium illum vocat. At *Ælianus Var. Hist.*
 lib. 11. cap. xxvi. *Κάτω* appellat; idem-
 que lib. iv. cap. xvi. *Κέτω*. In diversum
 ab his abiit Apollonius cap. 71. *Hίστορ, Com-*

ment. qui sic ait: Ὑπὸ τῷ Σάμῳ πο-
 τῶν, Διφθαίρων σὺ πολλοῖς, ἔπειτα φησὶ
 μὲν ἄλλοι ὡς ἄνθρωποι, Πυθαγόρα γὰρ.
 Sic ergo Scriptores hi, quod ad rem
 ipsam attinet, consentiunt; at in nomi-
 ne fluvii discrepant. Nos ut in re dubia
 & incerta nihil definimus: sed tantum
 Lectorem remittimus ad Menagium in
 dictum locum Laërtii; & Jacob. Perizon-
 nium ad *Ælian. Var. Hist.* lib. 11. cap. 26.

⁴ Διαβεβαιῶνται καὶ οἱ ἄλλοι] Sic ex
 Porphyrio locum hunc emendavimus.
 Ante enim male, *Διφθυόδοτος καὶ οἱ*
ἄλλοι.

fuiſſet. Sunt & millia alia his divini-
 ora magiſque miranda, quæ
 uniformi conſonaque narratione
 de Viro traduntur: qualia ſunt;
 terræmotus infallibiliter prædicti,
 peſtes celeriter depulſæ, vento-
 rum violentorum grandiniſque
 effuſiones abſque mora ſedatæ,
 fluctus maris & fluminum placati,
 ut diſcipuli facilius tranſire
 poſſent. Quorum compotes etiam
 facti Empedocles Agrigentinus,
 Epimenides Cretenſis, & Abaris
 Hyperboreus, multis in locis talia
 facinora designarunt. Satis autem
 nota ſunt ipſorum opera: inprimis
 vero, quod Empedocles cognomi-
 natus fuerit *Alexanemas*, Vento-
 rum depulſor; Epimenides *Cathar-
 ies*, Expiator; Abaris vero *Ai-
 throbates*, Aërambulus: qui poſte-
 rior hoc nomen tulit, cum telo ſibi
 ab Apolline Hyperboreo donato
 veſtus, flumina, maria, & inſvia
 quæque, per aërem quodammodo
 incedens, ſuperaret. Quod aliqui
 & Pythagoram uſurpaſſe opinan-
 tur, cum uno die Metaponti &
 Tauromenii cum utriuſque lo-
 ci diſcipulis verſatus eſt. Fertur
 & futurum terræmotum apud pu-

δρύνῃ. καὶ μυρία ἔπρα τῶν
 θείων ἐν θυμαστίων περὶ τ' ἀν-
 δρὸς ὁμαλῶς ἐν συμφώνῳ ἱστῶν.
 περὶ ῥήσις τι σισμῶν ἀπερῶσται,
 καὶ λοιμῶν δασυτοπῶν αὐτὸν πᾶσι, καὶ
 ἀνέμων βιαίων, χαλαζῶν τε χυ-
 στος πῶς αὐτὰ κατὰ νήσις, καὶ
 κυμάτων ποταμίων τε ἐν θαλάσσι
 αἰὶνῶ δασυμοὶ τ', πρὸς οὐρανὸν τῶν
 ἐταίρων ἀφῆλθον· ὡς μεταλαβόν-
 τας Ἐμπεδοκλείᾳ τε τ' Ἀποργα-
 νῶν, καὶ Ἐπιμνίδῳ τ' Ἐρήνῃ, καὶ
 Ἀβάρῳ τ' Ἰπερβόρειον, πολλὰ καὶ
 αὐτὰς πιαῦται πρὸς ὅτι τετελεσμέ-
 ναι. * Ἀλλὰ δὲ αὐτῶν πρὸς ποιήμα- 136.
 τα ὑπὲρ χαί. ἄλλως τε καὶ Ἀλεξάνε-
 μος μὲν ἐν τῷ ἐπώνυμον Ἐμπεδο-
 κλείᾳ. Καθάρσις δ', τὸ Ἐπιμε-
 νίδῳ. Αἰθροβάτης δ', τὸ Ἀβάρ-
 ῳ. ὅτι ἀρχὴ τῆς αἰῶνος ἐν Ἰπερ-
 βόροις Ἀπὸλλωνος δωρηθῆναι αὐτῷ
 ἐποχόμενος, ποταμούς τε ἐν θαλά-
 σσιν ἐπὶ ἄβυσσιν διδύβαιναι, αἰρο-
 βάτων πρόπον πρὸς ὅτι ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ
 αὐτῷ ἐν Πυθαγόρῳ πρὸς πρὸς ἐπὶ
 πρὸς, ἦν καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ
 Ταυρομενίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταί-
 ροις ἀμίλητος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέ-
 γεται δὲ ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

* Ἀλεξάνεμος] Sic etiam Porphy-
 rius. Quam vocem ceteroqui suspectam
 habebat Arcerius, ejusque loco scriben-
 dum suspicabatur, αἰθροβάτης: sed male.
 Est enim vox insolens quidem, atamen
 vitii experta, significatque, tranquillatio-

nis, si sic dicere liceat; vel fortationis:
 ab ἰσθμῷ.

* Καθάρσις] Scribe καθαρίσις, ut ha-
 bet Porphyrius loco huiusmodi.

* Ὅτι καὶ ἐν Ἰπερβόροις Ἀπ.] Com-
 for Nostrium super, Numa. 91.

Φρίατ^Θ, ἔ' ἐγώ σοι πρὸς ἡγό-
 ροσι καὶ πρὸς νῆας ὑπερδουλεύσας,
 137 ὅτι καταποντιομένης. * Καὶ ταῦτα
 μὲν ἔσω τακμήματα τ' εὐσεβείας αὐ-
 ποδ. βύλομαι ἢ ἀνῶθεν πρὸς ἀρχὰς
 ὑποδεῖξαι τῆς τ' θεῶν θρησκείας,
 αἷς προσήκουσι Πυθαγόρεος τι, καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶν ἄνδρες. ἡ ἀπαντα ὅσα πρὸς
 τῇ πράξει, ἢ μὴ πράξει δι-
 ερίξουσιν, ἐσθλασται τ' πρὸς τὴν θεῶν
 ὁμολογίαν¹⁰. καὶ ἀρχὴ αὐτῇ ἐστίν.
 [¹¹ καὶ βίος ἀπὸς παντὶ καὶ πρὸς
 τὸ ἀπολαύειν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος
 ἔστι, ταῦτα ἐστίν] τῆς Φιλοσοφίας.
 ὅτι ¹² γὰρ οἱ πρὸς οἱ ἄνθρωποι,
 ἄλλοθεν ποτὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ πρὸς
 τὴν θεῶν. καὶ ὅμοιοι, ὡς περὶ αὐ-
 τοῦ περὶ βασιλευσμένης χώρας τῶν
 πολιτῶν πρὸς ὑπερχον θρασυψύχου,
 ἀμελήσας αὐτῶν τῇ πάντων ἀρχον-
 τ^Θ. πρὸς τὸν γὰρ οἶονται πρὸς τὰς
 ἀνθρώπων. ἐπὶ γὰρ ἐστὶν τε θεὸς, καὶ
 ἔσθ^Θ πάντων κύριος¹³, δὲ δὲ
 ὁμολογῶνται πρὸς τὸν κύριον τ' ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν. πάντες τε, ὅς μὲν ἀν-
 φιλάωσι, καὶ οἱς ἀν' χαίρωσι, τὰ-

teum, quem degustaverat, præ-
 dixisse; & navem submersum iri,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Lubet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principis
 ostendere, quæ à Pythagora, &
 ejus sectatoribus proposita sunt:
 quod scilicet omnia, quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt, ten-
 dant ad consensionem cum Deo:
 estque principium, ad quod omnis
 eorum vita ordinatur: *Deum se-
 qui*: atque hujus philosophiæ ista
 ratio est; quod ridicule agant
 homines, qui quod bonum est,
 aliunde quam à Diis petunt:
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subjecta, quen-
 dam è civium numero præfatum
 colat, neglecto eo qui omnibus
 dominatur: tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit,
 & omnibus imperet, in confesso
 est, quod bonum à Domino peten-
 dum sit: omnes enim iis bona tri-
 buunt, quos amant, quosque sibi

¹⁰ Ἄπαντα ὅσα πρὸς τῇ πρ. — πρὸς
 δὲ ὅς ἐσθλασται ἔχουσιν, ἡ ἀναστροφὴ. Totus
 hic locus legitur etiam supra, Num. 86.

¹¹ Ἡ μὴ πράξις] Hæc in priore Edit.
 desunt; quæ ex MS. revocavi.

¹² Ὁ μολογίας] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ὁμολογίας: quod non aspernandum.

¹³ Καὶ βίος ἀπὸς παντ.] Verba hæc

uncis inclusa desunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi videt
 quæ notavimus.

¹⁴ Ὅτι γὰρ οἱ πρὸς οἱ ἀνθρωποι, ἄλλοθεν ποτὲν
 ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ πρὸς τὴν θεῶν.

¹⁵ Δὲ δὲ ὁμολογῶνται πρὸς τὸν κύριον τ' ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν. Sic locum
 hunc ex ipso Jamblichæ, Num. 87. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur,
 διὸ δὲ ὁμολογῶν πρὸς τὸν κύριον τ' ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν.

acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Unde planum est, agenda esse ea quæ Deo grata sunt: hæc autem scire difficile est, nisi quis vel eum qui Deum audit, vel Deum ipsum audierit, vel divino artificio cognitionem hanc sibi comparaverit. Hinc & divinationi operam dant: illa enim est unica propitiæ Deorum voluntatis interpretatio: & qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, Deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille utrumque stultitiæ damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia hæc in honore nec pro vana ostentatione habent; sed Deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Unde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem adhibendam talibus, qualia de Aristæo Proconesio, & de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; & quotquot alia sunt generis ejusdem. Omnibus enim hujusmodi adhibent assensum: multa quoque & ipsi comminiscuntur;

¹⁴ Τῆς τοῦ ἱερῆς ἱερῆς ἐρμηνείας.] Vel ἱερῆς ἱερῆς, scribe, vel τὸ τοῦ ἱερῆς prorsus dele. Deinde pro ἐρμηνείας, quod ab hoc loco prorsus alienum est, Arcerius & Obrechtus legunt ἐννεύειας: quod probo.

¹⁵ Καὶ ὁμοῦς τῶν αὐτῶν πρ.] Locus hic obscurus est, & procul dubio vitiosus; quem sic legendum puto, καὶ ὅλος δὲ αὐτὴ ἡ πραγματεία ἀξία τοῦ διέξαι εἶναι, καὶ αὐτὸν ἱερῆς εἶναι. εἰ δὲ πρὶν ἐννεύειας πρῶτον, (sc. διέξαι) καὶ ἀμφότερα. Sensus

τοῦ διέξαι τ' ἀγαθῶν πρὸς δὲ ἑστάντως ἔχουσι, τάναντία. δηλονότι πάντα περὶ αὐτῶν, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων. * Ταῦτα ἡ ὑμῶν ῥάδιον ¹³⁸ εἶδεναι, ἀντὶς μὴ πρὸς ἡμῶν ἀκηκοότες, ἡ ἡμῶν ἀκούσῃ, ἡ ἀπὸ πύχνης θείας προέρχῃ. διὸ ἐπεὶ τὸ μαντικὸν ἀποδίδουσι. μένη γὰρ αὐτὴ ἐρμηνεία ¹⁴ τῆς τοῦ ἱερῆς ἐρμηνείας ἐστίν. ¹⁵ καὶ ὁμοῦς δὲ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ¹⁶ ἀξίαν τῶ διέξαι εἶναι, τῶ οἰομένῳ θεὸς εἶναι. πρὸς δὲ ἐννεύειας ἡμῶν τέτων, καὶ ἀμφότερα. ἐπὶ ἡ καὶ τῶ δοξαζμάτων τὰ πολλὰ ἐκ τελετῶν ἐισιναγεγνημένα, ἀπὸ τῶ οἰομένῳ εἶναι αὐτὰς πάντα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν. ἀλλ' ἀπὸ πρὸς θεῶν ἔχειν τὸ ἀρχαῖον. καὶ τῶ πρὸς πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμοῦς ἔχουσι περὶ πικρῶς, οἷον ¹⁷ περὶ Ἀριστοτέλους ἡ Προκλήους, καὶ Ἀριστοτέλους ἡ Περικλέους τὰ μυθολογούμενα, καὶ ὅσα ἄλλα ποιεῖται λέγειν. πᾶσι γὰρ περὶ πικρῶς πρὸς πρὸς, πολλὰ δὲ ἐκ αὐτῶν περὶ πρὸς.

expressit Obrechtus in versione.

¹⁴ Ἀξίαν τῶ.] Sic MS. pro ἀξίαν τῶ, quod prior Edit. habet. Deinde, ἐννεύειας itidem auctoritatē codicis MS. reposuimus, pro τῶ ἡ ἱερῆς.

¹⁷ Περὶ Ἀριστοτέλους ἡ Προκλήους.] De eo nimirum fabulabantur, animam ejus, quoties veller, corpore exire, & in idem redire solitam esse. Vide Herodotum lib. iv. Apollonium *Histot. Mir.* cap. 2. & alios.

*Omnia sunt speranda, nec inspe-
rabile quicquam est;*

*Cuncta Deus peragit facile, & ni-
hil impedit ipsum.*

Fidem autem suis opinionibus in-
de fieri censent, quod qui primus
earum author extitit, non vulga-
ris homo fuerit; sed Deus: erat-
que hoc unum ex illorum dictis;
Quisnam fuerit Pythagoras? A junt
enim Ipsum fuisse Apollinem Hy-
perboreum: hujus vero rei indi-
cia haberi, quod in ludis surgens,
femur aureum ostenderit; quod-
que Abarim Hyperboreum hospi-
tio exceperit, & telum quo rege-
batur, ab eodem tulerit. Fertur
autem Abaris ab Hyperboreis
venisse, ut aurum in templum
corrogaret: diversabatur autem
in templis; neque unquam ede-
re, aut bibere visus est. Ferunt
etiam, apud Lacedæmonios A-
verruncatoria sacra celebrasse, &
propterea Spartæ nunquam dein-
ceps pestem obortam esse. Hunc
igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπίδαμ¹⁹ ἡρῆ πέντ', ἐπὶ ἐκ
ἑς ἔδωκε λείπον.

Ῥάδια πάντας ἦν πλείω, καὶ
ἀνέγυτον ἔδεν.

* Τὴν δὲ πέντε τὴν παρ' αὐτοῖς ὑπο- 140
λήψων ἡγῶνται εἶναι πρῶτον, ὅτι
ἦν πρῶτος εἰπὼν αὐτὸ, ἔχ' ὁ το-
χὼν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν τῇ τ
ἀκκυσμάτων ἐστὶ, ὅς ἐστι Πυθαγόρας;
Φασὶ γὰρ²⁰ εἶναι Ἀπόλλων ὁ ὑπερ-
βόρειον. τῆς δὲ πενήτης ἐχέει.
ὅτι²¹ ἐκ τῶ ἀνέγει ἐξ αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ τ
μηρὸν παρὶφθνη χρυσόν, καὶ ὅτι
Ἀΐαρος τὸ ὑπερβόρειον εἶς, καὶ
τὸν εἶπεν αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ, ὃ ὅκυ-
βεντος. * Λέγεται δὲ ὁ Ἀΐαρος 141
ἐλθεῖν ἐξ ὑπερβορείων, ὡς αἰγίον
χρυσόν εἰς τὸ νεὼν, καὶ περὶ αὐτοῦ
λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐκ τοῦ εἰσῆλθαι,
καὶ ἔπειτα πίνων ἔπειτα εἰσῆλθαι ὡφθῆναι
ἐπὶ τὸν. ὡς λέγεται δὲ ἐκ τοῦ Λακεδαι-
μονίους ἵσταται τὰ πολυτάλα, καὶ ἀπὸ
τῆς ἑδῆς πῶς ποτε ἔστρεον ἐκ Λα-
κεδαιμόνων λοιμὸν ἡνέει. τῆς ποτε
τὸν Ἀΐαρος περὶ αὐτοῦ, ἐν εἰς,

¹⁹ Ἐλπίδαμ ἡρῆ π.] Vide Clariss. Joh.
Alb. Fabricium Bibliot. Græc. lib. I. cap.
xiv. § VII.

²⁰ Εἶναι Ἀπόλλων ὑπερβόρειον] Confer
Nostrum supra, Num. 91. & 135. &
Menag. ad Lært. lib. viii. Num. II.

²¹ Εἰ τῶ ἀνέγει] Scribendum est, ὃ
ἐκ ἀνέγει. Sic enim diserte Ælianus Var.
Hist. lib. II. cap. xxvi. καὶ ἐκ τῶ ἀνέγει
ἐξ αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ τὸν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρὶ-
φθνη τὸν χρυσόν. Per vocem ἀνέγει
hic designantur ludæ Olympici; ut patet

ex eodem Æliano, lib. IV. 17. Καὶ ἐκ
Ὀλυμπίας δὲ παρὶφθνη χρυσόν τὸν περὶ μα-
ρῶν. Adstipulatur Amm. Marcellinus
xxi. 16. Fertur fuisse autem apud Olym-
piam sæpe monstrabat. Loquitur de Pytha-
gora. Aliorum auctorum loca consulti
hic prætermitto.

²² Ἀνέγει χρυσόν] Confer Nostrum
supra, Num. 91.

²³ Λέγεται δὲ καὶ ἐκ Λακεδ.] Supra,
Num. 92.

χοῦσιν οἷσιν, ἔ' ἀνδρὶ ἕχ' οἷς τ' ἦν
 τὰς ἰδὲς ἐξέδρασκεν, ὁμολογῶντα
 142 ἐπίησι. * Καὶ ἐν Μεταποντίᾳ,
 ἐξαρμόνι πινῶν θυιάσιν αὐτοῖς τὰ
 ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ πλοῖον· νεκρὸς
 πίνων ἀνὴρ μὲν, ἔφη. καὶ ἐφάνη το-
 κρὸν ἄνθρωπον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρῃ
 τὸν ὄφιν τὸ δολοκλίνειν αὐτὸν. 24 τὸν δα-
 σσὸν ἔλαβε, καὶ ἀπὸ πτερυγίου. ὁμοίως
 δὲ ἐν Τυρρηνίᾳ τὸ μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπὸ πτερυγίου δάκνυν. ἐν Κρότωνι δὲ
 τὸν 25 αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψατον
 ὑπομαίνωντα, ὡς φασι. βυλο-
 μόμῃ δὲ πρὸς αἰκάν, ὅτε ἔφη πω-
 λείξεν, πρὶν ἢ σημεῖον τι φανῇ.
 καὶ μὴ πῶτα ἐγνώσκει ἐν Καυκασίᾳ
 ἢ Λακκῇ ἀρκίον. καὶ πρὸς τὸ μέλ-
 λαντα ἐξαγαγέμεν αὐτὸν τὸ 26 τέτυ-
 143 γνάτων, προσέειπεν αὐτοῖς. * 27 καὶ
 Μυλλίαν τὸ Κροτωνιάτιον ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίου. καὶ
 ἔχρησεν ὁ Μυλλίας εἰς τὸ ἥπειρον,
 ποιήσων, ὅσα ὅτι τῷ πατρὶ ὀκέλω-
 σι. λέγεται δὲ καὶ ὅτι τὸ αἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ πρῶτος ἐκείνου, ὃ ἀνερύξας, αὐτὸν

quo vias invenire non poterat, privatum, testem de se dedit Pythagoras; & Metaponti quibusdam sibi ipsis apprecantibus, quicquid in navi portum jam intrante foret; Mortuus ergo, inquit, vobis erit: & apparuit, mortuum illa vedum esse. Sed & Sybari serpentem lethiferum & hirsutum comprehendit, alioque ablegavit: similiter alium in Tyrrhenia parvum serpentem, morfu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpavit, quæ se contrectandam, ut ajunt, illi præbuerat. Cum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negavit se ante dicturum, quæ prodigium aliquod apparuisset; & fuit posthac in Caulonia urbs alba: cujus cum mortem quidam illi annunciaturus esset, ipse eam prædixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, quod fuerit Midas Gordii filius; & Myllias in continentem Asiæ trajecit, facturum ibi, quæ ad sepulchrum facienda Pythagoras ei præceperat. Ajunt etiam, cum qui domum Illius emit, & defossa in ea

24 Τὸν δασύν.] Oportet hac voce de-
 notari hominem aliquem, vel animal,
 a serpente occisum: alioqui sensus erit
 mutus. Vir doctus ad marginem cod.
 Spanhem. rescripserat δασύν: sed absque
 auctoritate. Erat aliquando cum scri-
 bendum putarem, τὸ δασύνοντα, i. e. le-
 porem: sed nunc ἐπὶ τῷ, & de re incer-
 ta nihil certi affirmo.

27 Τὸν αἰτὸν τὸ λευκὸν κατέψατον.] *Ælianus*

Var. Hist. IV. 17. totidem verbis, καὶ τὸ
 αἰτὸν τὸ λευκὸν κατέψατον ὑπομαίνωντα
 αὐτόν. Vide etiam supra, Num. 62. ubi
 simile quid Olympiæ a Pythagora factum
 esse refertur.

26 Τέτυγναι.] Τῶντος scribendum est, si
 ad præcedens ἀρκίον refertur.

27 καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem re-
 fert *Ælianus*, loco laudato: ubi vide
Schefferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus poenas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbaram auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant, fideli conciliandæ: cumque ista in confesso sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam tertia res, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²² Σαφὲς εἶναι --- πρὸς ἐκείνους] Antea male, σαφῶς, & πρὸς ἐκείνους.

²³ Ὡς δὲ δέκεται] In MS. est, ὡς δὲ δέκεται: ut referatur ad θεός. Sed ego malo δέκεται: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, ἔθεν ἐτόλμησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη ὁ ἀπίστους. τὸ γὰρ γνῆσιον δόποιστὸν ἔαράλματος τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβῶν. ταῦτα περὶ ἐν λέγουσι περὶ πάντων, καὶ ἄλλα πιαῦτα. ὡς ὅτι τέτων ὁμολογησάντων, καὶ ἀδιωκτῶν ἐν τῷ πρὸς ἀνθρώπων ἐνα ταῦτα συμβεβῶαι, ἡδὴ οἰόνται²² σαφὲς εἶναι, ὅτι ὡς πρὸς κρείττον²³ δόποδέχεται χρῆν τὰ πρὸς ἐκείνους λεχθέντα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δόπορὲ μόνον τὰτο σημαίνει. * Ἐστὶ γὰρ παρ' αὐ- 144 τοῖς λεγόμενοι, ὅτι

Ἀνθρώπου δ' ἴππου ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. ποιῶ-
τ²⁴ μὲν οὐδ' ἀλλ' ὅτι εὐσέβειαν ἦν,
καὶ ἵππ²⁵ τῆς ἀληθείας ἐνομίζετο εἶναι.
πρὸς δὲ τοῦτο ὅρκους εὐλαβῶς ἔτω
δέκεται πάντες οἱ Πυθαγόρειοι,
μνησθέντες τῆς Πυθαγόρας ἐπιση-
μης, τῆς,

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεός,
νόμος²⁶ ὡς δέκεται,
Τίμα, καὶ σέβας ὅρκων, ἔπειθ'
ἥρωας ἀγαυούς.

ὥστε ἐκ τῶν νόμων τις αὐτῶν ἀναγκα-
ζόμενος ὁμῶσαι, καὶ τοὺς εὐορκεῖν

situm est. In vulgatis Edit. carminum Pythagoræ, quæ Antea vocantur, iidem quidem legitur δέκεται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δέκεται.

μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τῆς ἀφου-
λάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν,
ἀντὶ δ' ὁμόσαι, τρία μᾶλλον πά-
λυντα καταθέσθαι, 3^ο ὅσα περ ἐπι-
τήμητι τὸ πῖστρον τῷ διδασκομένῳ.
145 * Ὅτι δ' ἔδεν ὦντο ἐκ ταυτοματίας
συμβαίνειν ἐς δὲ τὴν τύχης, ἀλλὰ καὶ
θεῖαν προσέοιαν, μάλιστα πῶς ἀγα-
θοῖς ἐς εὐσεβείας τῶν ἀνθρώπων, βε-
βαιῶν τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδου ἐν τῷ
πρὸ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορή-
ματι, πρὸς Θυμαρίδου δ' Ἐταραντί-
νου, Πυθαγορικῶν. δὲ πωλεόντι γὰρ
αὐτῷ ἐχωρίζομεν ἀπὸ πᾶσι πρὸς
ταῖς, παρέστησαν οἱ ἐταίροι, ἀπα-
ζόμενοι τε καὶ προσεμπικνῶς δὲ πο-
τασόμενοι. καὶ πῶς ἡδη Ὀπίθιαν τῆς
πλοῖας εἶπεν, ὅσα βέλτε, 3¹ πρὸς τῶν
θεῶν χροῖσι σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ
ὅς εὐφημαῖν ἔφη· ἀλλὰ βελοόμεν
μᾶλλον, ὅσα μοι 3² πρὸς τῶν
θεῶν. 3³ Ὀπίσημονικὸν γὰρ τῆς

1^ο Ὅσα περ ἐπιτήμητι τὸ τ.] Id est;
quanti hoc (i. e. recusatio jurisjurandi)
æstimatur ei, qui iudicio contendebat. Si-
ve, quanta multa statuta erat in litigan-
tem, qui iusjurandum, quod ex lege
præstare tenebatur, recusasset. Pro δι-
δασκομένῳ enim legendum esse διαζομί-
νω manifestum est. * Est autem phrasis ap-
ud Græcos frequentissima, πρὸς vel πρὸς
μᾶλλον πρὸς πρὸς. (subintelligendo δίκην)
litē alicui tanti æstimare; sive, tanta
aliquem multa damnare: ut vel ex Lexi-
cis vulgaribus constat. Cæterum, con-
ferendus est Noster infra, Num. 150.
ubi historia hæc de Syllō quodam narra-
tur.

1¹ Πρὸς τῶν Θεῶν] Antea male, πρὸς

juraturus esset, nihilominus tamen,
ut dogmati satisfaceret, tria potius
talenta solvere, quam jurare susti-
nuerit: tanti enim lis illa reo con-
victo æstimata erat. Quod vero ni-
hil putaverint casu vel fortuito con-
tingere; sed cuncta Dei providen-
tia, probis inprimis & piis homini-
bus accidere, id confirmant quæ ab
Androcyde in libro *de Symbolis Py-
thagoricis* referuntur, de Thymari-
da Tarentino, Pythagorico. Huic
nimirum ob incidens negotium
discessuro, & jam oram solventi,
aderant amici, ac more deducen-
tium salutationibus & valedictioni-
bus defungebantur; cumque in eo
esset, ut jam navem conscenderet,
quidam ad eum, eveniant tibi Thy-
marida à Diis, inquit, quæcunque
volueris: at ille, D I meliora!
respondit; quin potius malim ea,
quæ mihi à Diis adventura sunt.
Scitius enim hoc rectorisque judi-

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis si-
mili modo in hoc libello peccatum erat,
πρὸς pro πρὸς posito, & vice versa. Dein-
de, pro, καὶ ὅς εὐφημαῖν ἔφη, rectius le-
ges, καὶ ὅς, εὐφημαῖ, ἔφη: ut monuit
etiam Casaubonus ad Athenæum cap. vii.
lib. i.

1¹ Πρὸς τῶν Θεῶν] Hic rursus antea
male, πρὸς τῶν Θεῶν.

1¹ Ὀπίσημονικὸν γὰρ τῆς ἡγ.] Locum
hunc Arcerius asterisco notaverat, tan-
quam mancum & mutilum. Sed si ver-
ba hæc recte intellexisset, & in præce-
dentibus pro πρὸς legendum esse πρὸς
animadvertisset; aliter certe opinaturus
fuiſſet. Nihil enim omnino loco huic
deest.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenseret Divinae providentiae. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hauserint; dicendum est, quod Theologiae Pythagoricae numeris comprehensae evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum asserit; sive, ut quidam è schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni, Telaugis forori, relictum fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitale Damus filiae, atque Telaugi Pythagorae filio, & postquam ad aetatem adultam pervenisset, Bitale

ἤγατο μάλλον, καὶ εὐγνωμον, πὶ μὴ ἀντιπίνειν καὶ προσαγαυακίῃ τῇ θείᾳ προνοίᾳ. πῆρην δὲ οὐὲ τῶ παύτῳ εὐσέβειαν παρέλαβον ἔπει οἱ ἄνδρες, ἔπει βέλοισι μαθῆν, ῥητόν, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς ἀδελφίμα ἐναργῆς ³⁴ ἐκιντὸ πῶς ἐν Ὁρφέῃ.
 * Οὐκ ἐπὶ δὲ οὐὲ ἀμφίβολον γίγνε- 146
 νε, τὸ πᾶς ἀφορμὰς ὡς ἀδελφίμα λαβόντι Πυθαγόραν, συνῆλθαι τὴν ³⁵ πρὸς θεῶν λόγον, ἐν ᾧ ἱερὸν διὰ τῆς ³⁶ ἐπίστασιν, ὡς ἀν' ἐκ τῆς μουσικῆς ³⁷ ἀπὸ τῆς διοσμύων ὡς ἀδελφίμα τὸ πᾶς. εἴπ' ὅντως τῆ ἀνδρῶν, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν· εἴπ' Τηλαύγης, ὡς ἐνιοι ἔ' διδασκαλείᾳ ἐκλογίμοι καὶ ἀξιόπιστοι διὰ βεβαιότην, ἐκ τῆς ὑπομνημάτων τῆς Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ διπλασιφθέντων ἔσ' αὐτῶν ἔ' Πυθαγόρα, (ἀδελφὴ τῇ Τηλαύγης) ἀπὸ μὲν θάνατον ἰσορῶσι δοθῆναι Βιτάλῃ τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ θυομύρῳ, ἡδὲ μὲν Πυθαγόρα, ἀνδρῶν δὲ τῆς Βιτά-

³⁴ 'Εκιντὸ πῶς ἐν Ὁρφέῃ] Ex MS. pro ἐκιντὸ πρὸς Ὁρφέῃ: quod prior Editio habet.

³⁵ 'Τὴν πρὸς θεῶν λόγον, ἐν καὶ ἱερὸν διὰ τῆς.] Vide Menag. ad Laert. in Pythag. §. 7. & praecipue Clariss. Joh. Albert. Fabricium *Biblioth. Graec.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ 'Ἐπίστασιν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπιστάσιν. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ 'Ἀπὸ τῆς διοσμύων] Prior Editio male ἀπὸ τῆς διοσμύων: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπὸ τῆς διοσμύων rescripserat. Sed Desider. Heraldus *Animadv.* in Jambli. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπὸ τῆς διοσμύων: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est.

³⁸ 'Ἐν ἡλικίᾳ θυομύρῳ.] Vide Menag. ad Laert. lib. viii. Num. 42.

λης. καμδῇ γάρ νέει· ὑπὸ τῷ Πυθαγόρᾳ θάνατον ἀπολελειμμένον, ἦν 39 ὡς Θεανοὶ τῇ μητρὶ. δηλῶται δὲ διὰ τῶν ἱερῶν λόγων τῶν, ἃ περὶ θεῶν λόγος, (Ἰππυράφου γὰρ ἀμφοτέρω) καὶ τίς ἦν, ὁ ὡς δεδωκὼς Πυθαγόρᾳ τὸ περὶ θεῶν λόγον. 40 λέγει γάρ· Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρᾳ τῷ Μνημάρχῳ, τὴν ἐξέμαθον, ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελῆτι μεταδόντων, ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης καὶ τὸ Πάγγραιον ἔργον· ὑπὸ τῇ μητρὶ πινυθεὶς, ἔφαπὼν ἀρεθμῶν ἔστιαν αἰδίου εἶναι μὲν δρχῶν, προμαθεύεσθαι τῷ παντὶς ὡρανῶ ἑκάς, καὶ πᾶς μεταξὺ φύσει· ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 Διαιμονῆς ῥίζαν.

11 Παρὰ Θεανοὶ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, περὶ θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius περὶ θεῶν τῇ Δημόστῳ infelicitur legendum putabat.

40 Λέγει γάρ· Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic representavi, ut in MS. legebatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ ὁ δὲ. περὶ θεῶν, &c. Deinde pro ἐργασθεὶς pessime legitur ἐργασθεὶς: pro quo Arcerius infelici conjectura ἐργασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in prior Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ἐπὶ τῇ περὶ θεῶν Πυθαγόρᾳ τῷ Μνημάρχῳ (Dorice pro Μνημάρχῳ) ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελῆτι μεταδόντων [ὅφ' αὐτὸ καὶ ἐπιδείχεται, vel si-

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quidnam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnesarchi didicit, cum sacris arcanis initiaretur in Libethris Thraciæ monte, Aglaophamo initia tradente; quodque Orpheus, Calliopes filius, in monte Pangæo sapientiam à matre edoctus, dixit, numeri essentiam æternam, principium esse providentissimum Universi, cæli, terræ, & intermediæ naturæ; præterea radicem divinatorum & Deorum, & Daemonum perpetuitatis.*

mile quid] ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης; &c. Pro πλινύτῳ, ut est in prior Edit. tione, vel πλινύτῳ, ut habet codex MS. in textu reposui πλινύτῳ, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timæum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: Ἀ γὰρ Ὁρφῶς δι' ἀπορίηται λόγους μυστικῶς παραδίδωκεν, πύστι Πυθαγόρῳ ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελῆτι μεταδόντων· ἦν περὶ θεῶν σφίσις ὡς καὶ Καλλιόπης τῇ μητρὶ ἐπινύσθη. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. i. cap. xix. §. 2.

41 Διαιμονῆς] Antea male, διαιμονῆς: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod *quæstione* a Pythagoreis diceretur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eisdem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut facto quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratiori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinæum Soli sacrum censeret; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientiâ numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

της εὐσεβείας καὶ ἡ εὐεὶ τῶν θεῶν

re immortalis: ut docemur infra, Num 150. itemque quod Philolaus *numerum* definiret, τὸ τὴν κοσμικῶν αἰωνίας διαμοῆς αὐτογενὴ συνοχήν, i. e. æterna rerum mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Jamblichio in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

⁴¹ Τῷ ἀριθμῷ ἄριστον.] Antea male, τῷ ἀριθμῷ, & τῷ τῷ Ὀρφικῶν περιλάσι. Prius quidem, τῷ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio e-

* Εἰς δὲ τῶν Φανερόν γόνον, 147.
ὅτι ⁴² τῷ ἀριθμῷ ἄριστον καὶ τῷ θεῶν τῷ Ὀρφικῶν παρέλαβον. ἐπιείκοι δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν ἔστωμασι πρὸς γόνον καὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, κατὰ οὐτὸν ἀριθμῶν ὅτι μάλιστα συγγενεστέτην. γνώη δ' ἂν περὶ τῶν ἐν πύθην (δεῖ γὰρ καὶ ⁴³ ἔργον πὶ τῷ ἀρχαῖον εἰς πίστιν τὰς δὲ τῷ λεγομένῳ) ἐπειδὴ Ἀβάρης πρὸς τὴν σωτήριαν αὐτῷ ἱερουργήματα διεπέλε ὦν, καὶ τὸ πρὸς ἀρῶν παντὶ βαρβάρων γόνῳ πρὸς γόνον διὰ θυμάτων ἐπέλετο, μάλιστα τὸ ἐνιθεῖον. τὰ γὰρ τῶν πύθων ἀπλάγχνα ἀκρόβητος πρὸς διὰ σκεψὶν ἡγεῖται. βαλόμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρῆν μὲν αὐτῷ τὸ εἰς τὴν ἀληθῆς πρὸς δὴ, τῷ εἰς τὴν ἀληθῆς πρὸς δὴ, τῷ εἰς τὴν ἀληθῆς πρὸς δὴ, καὶ χωρὶς αἵματός καὶ σφαγῆς ἄλλως πὶ καὶ ὅτι ἱερὸν ἡγεῖται εἶναι τὸ ἀλεκτρούνα ἡλίῳ. τὸ λεγόμενον πᾶν ἀληθῆς ἀπέπελεσεν αὐτῷ διὰ ἀριθμητικῆς ὁπισθήμης ⁴⁴ σωπταγμῶν. * Ὑπὲρ γὰρ δὲ αὐτῷ τῷ 148
πίστι. ⁴⁵ παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ πρὸς

mendavimus.

⁴¹ Εργον π] Ex MS pro ἡγεῖται, quod prior Edit. habet.

⁴² Συνπταγμῶν] Potius σωπταγμῶν; ut referatur ad πᾶν ἄλλοις: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

⁴³ Παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ πρὸς τῶν μετὶν θυμῷ.] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν θυμασὸν ἀπιστεῖν, μη-
 δὲ περὶ θείων δογμάτων, ὡς πάντα
 τὰ θεῶν δινωμένων· καὶ τὰ θεῖα ὅ
 δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πισδεῖν,
 ἃ Πυθαγόρας παρέδωκεν. ⁴⁶ ἔτω
 γοῦν ἑπίστανται καὶ παρελήφουσιν,
 περὶ ὧν δογματίζουσιν, ὅτι οὐκ
 ἐψάδοδόξαται. ⁴⁷ ὥστε Εὐρυτῷ
 μὲν ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάῳ ἀκ-
 σῆς, ποιμὴν τινὸς ἀπαγγεῖλαν-
 τῷ αὐτῷ, ὅτι μεσημβρίας ἀκ-
 σιε Φιλολάῳ Φωνῆς ἐκ τῆς πίφας,
 καὶ παῦται περὶ πολλῶν ἐτῶν τιθνηκό-
 τῷ, ὥσπερ αἰδοντῷ, καὶ τίνα,
 περὶ θεῶν, ⁴⁸ εἰπεῖν ἀρμονίαν.
 Πυθαγόρας ⁴⁹ δὲ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπὸ τινος, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
 ἑαυτὴν πατέρα παλαιά τιθνηκότα,
 κατ' ὕπνου αὐτῷ προσδιαλεγόμε-
 νον· εἶδεν, εἶφη. εἶδε γὰρ ὅτι μοι ἄρ-
 149 τι 5^ο λαλεῖς, σημαίνει τι. * Εἰδῆ-
 τι 5^ο δὲ ἐρχῆτο λευκὴ καὶ καθαρά.
 ὥσπερ οὖτως δὲ καὶ σφώμασι λευκοῖς καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
 operi aut divino dogmati fidem
 denegaret; cum Diis omnia possi-
 bilia sint: Divina autem dogmata,
 quibus credendum esset, diceban-
 tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
 Sic igitur credebant accipiebant-
 que quæ edocebantur placita, ut
 quæ neutiquam essent falsa opinio-
 ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
 toniata, Philolai auditor, pastore
 quodam nuntiante, quod circa me-
 ridiem, Philolai quasi canentis, è
 sepulchro vocem audiverit, idque
 Philolao jam ante complures annos
 defuncto; Deorum quandam har-
 moniam esse, dixit. Pythagoras
 vero ipse, interrogatus à quo-
 dam, quid portenderet, quod vi-
 sus sibi sit cum parente suo de-
 mortuo colloqui; respondit, nihil:
 neque enim te jam mecum collo-
 qui, aliquid portendit. Veste au-
 tem utebatur alba & pura: simili-
 busque stragulis itidem albis pu-

⁴⁶ Οὕτω γὰρ ἐπίστανται καὶ παρελ.] Sic recte MS. pro, ἔτω καὶ πιστεύουσι παρελήφουσιν, quod prior Edit. habet.

⁴⁷ Ὡς τε Εὐρυτῷ μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæterum, pro Εὐρυτῷ in priore Edit. male legitur Εἰρητῷ: at in MS. Εὐρητῷ: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num. 139.

⁴⁸ Εἰπεῖν] Scribe εἰπῶν. Refertur enim ad præcedens Εὐρυτῷ. Cæterum totius loci hujus sensus hic est; Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse; fidem ei minime derogasse, sed potius interrogando respondisse, *Quam, per Deos, harmoniam?* Hoc ideo moneo, quia Obgechus in versione sua scopum hic non ferit. Confer Nostrium supra, Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus clare expressus est.

⁴⁹ Πυθαγόρας δὲ αὐτὸς ἐρωτ.] Et hæc de Pythagora narrantur etiam supra, Num. 139.

⁵⁰ Ἀρπ λαλεῖς.] Sic recte MS. pro ἀπλαλεῖς, quod prior Edit. habet.

⁵¹ Εἰδῆν δὲ ἐρχῆτο λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100.

risque; & atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; nec ullum tempus absque illorum mentione cultuque trans mittebat: ita ut etiam inter cœnandum Diis libaret, & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina, & vaticinia, & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure, milio, placentis, favisque & quibusvis suffimentis: animalia autem ipse non immolabat; nec ullus philosophorum Theoreticorum: ceteris vero Acusmaticis, vel Politicis præceptum erat, non nisi raro immolare animalia; gallum puta gallinaceum, vel agnum, vel alia recens nata: boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum, quod præceperat, ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus, unus Pythagoreorum, qui Crotone erant, ne juraret, judicatum solvit; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula: cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent, quem admodum & Deorum nominibus

καθαρῆς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πιαῦτα λινᾷ¹². κοιδίους γὰρ σὺν ἐχρήτ. καὶ τοῖς ἀκροαταῖς ᾧ τῷ τὸ εἶς¹³ παρέδωκεν. ἐχρήτο δὲ εἰς εὐφημίαν πρὸς τοῦ κρείττονος, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐπιείτο καὶ πρὸς τοῦ θεῶν. ὥστε εἰς τὸ δεῖπνον ἀπονδᾶς ἐπιείτο τοῖς θεοῖς, καὶ παρήγαλιν ἐφ' ἡμέρας ἐκάστη ὑμνήσιν τοῦ κρείττονος. προσεῖχε δὲ εἰς Φήμαις εἰς μαυπῖαις, καὶ κληδοσιν, καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς αὐταμάτοις. * Εἰπὺν δὲ¹⁵ θεοῖς λίβανον, κέγχρους, πόπανα, κηρία, καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα. ζῶα δὲ αὐτὸς σὺν εἴπυεν, εἰ δὲ τὸ θεωρητικῶν φιλοσόφων εἰδὲς. τοῖς δὲ ἄλλοις τοῖς ἀκροαταῖς, ἢ τοῖς πολιτικοῖς προσέτικται πασιῶς ἐμψυχα θύειν, ἢ ἀλεκρυόνα, ἢ ἄρνα,¹⁴ ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν. βῆς δὲ μὴ θύειν. κακῆν δὲ τῆς εἰς θεὸν πρὸς αὐτὸν τιμῆς, τὸ παρηγέλασθαι, μηδέποτε ὀμνύσαι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ Σύλλας¹⁶, εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων, ὥστε εἰς τὸ μὴ ὀμνύσαι χεῖρματα εἰπέπαι, καὶ τοῖς εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρει τὴν γὰρ μὲν εἰς τὰς Πυθαγορεῖς καὶ τοιοῦςδε πρὸς ὅρκον, αἰδῶ μὲν πεισμένους ὀνομάζαν Πυθαγόραν, (ὥστε καὶ τὸ θεῶν ὀνόμασι

¹² Λινᾷ — ἀκροαταῖς] Mas duas voces ex MS. revocavi: quarum loco in priore Edit. corrupte legitur, καὶ, & ἀκροαταῖς.

¹³ Ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vide Menag. ad Laert. Lib. VIII. Num. 20.

¹⁴ Ὑπὲρ τῆς μὴ ὀμνύσαι χεῖρ.] Confer Nostrium supra, Num. 144.

χρησάται πολλῶν Φειδῶ ἐπιᾶντο)
Διὰ τὴν εὐρέσεως τὴν περακίῳ
δηλάντων τὸ ἀνδρα.

Ναὶ ἴς μὰ τὴν ἀμετέρως σοφίας
εὐρίσκε περακίῳ,
Παραὶν αἰενάει φύσεως ρίζωμά
τ' ἔχουσιν.

151 * Ὅλως δὲ Φασὶ Πυθαγόραν ζή-
λων τὴν γνέωται τῆς Ὀρφείως ἐρμη-
νείας π καὶ Διὰ θέσεως καὶ τιμῶν
ἐστὶν θεῶς Ὀρφεῖ ὡς ἀπολησώης.
ἰσχυρίζεσθαι αὐτὸς ἐν τοῖς ἀγάλ-
μασι ἐπὶ χαλκῷ, ὅς ἦ ἀμετέρως
συνεζωγνύμενος μορφῶν, ἀλλὰ τοῖς
ἰδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντες ἐπεί-
χοντας, καὶ πάντων προνοεῖντας, καὶ
τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν
ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν τὴν αὐ-
τῶν ἐστὶν καθαρμῶν, καὶ τὰς λεγο-
μῶν πλετῶν, τὴν ἀκρίβειαν ἐπὶ
εἰδησιν αὐτῶν ἔχοντες. ἐτι τὴν Φασὶ
καὶ σὺνθετον αὐτὴν ποιῆσαι τὴν θείαν
φιλοσοφίαν ἐν θεοπρασίαν. ἃ μὲν
μαθόντες ὡς τὴν Ὀρφικῶν, ἃ δὲ
ὡς τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
nem numeri quaternarii, quem
tetractyn appellant, nomen ejus
circumscribebant:

*Juro Illum Sophia à quo nostræ
inventæ tetractys,
In qua naturæ fons est radixque
perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
ram stylo animoque Orphei æmu-
latorem fuisse; eodemque plane,
quo Orpheus, modo Deos coluisse;
dum eos proposuit in simula-
cris & ære, non nostris figuris alli-
gatos; sed per Divinas imagines;
tanquam qui omnia complectun-
tur, omnibus provident, & for-
mam habent, tam quoad naturam,
quam quoad figuram, toti Uni-
verso similem. Præscripsisse autem
Ipsam lustrationes, & initiatio-
nes, uti vocantur, accuratissimam
Deorum notitiam complexas. In-
super dicunt, eum compositam
quandam rerum Divinarum phi-
losophiam, Deorumque cultum
instituisse: cum quædam didi-
cisset ab Orphicis, quædam à
Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

“Ναὶ μὲν τὸ ἀμει.” Vide infra, Num.
162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
Cæterum, de juramento hoc Pythago-
reorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitiis. pag. 228. & seqq. sed qui,
ut verum fatear, nodum in scirpo, quod
ajunt, querit. Nam Pythagorei tam
per περακίῳ jurare solebant, quam per
ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
men quodammodo poterant per *quater-
nionem* jurare; quoniam per Pythagoram
præcipue jurabant ob inventionem my-
stici illius quaternionis. Confer Holste-
nium ad Porphyrium, Num. 20.

“ἰσχυρίζεσθαι.” Scribe, *ἰσχυρίζεσθαι*, i. e.
collocantem, vel *statuentem*. Refertur enim
ad præcedens Πυθαγόραν.

Chaldaeis & Magis, nonnulla ex initis quæ fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed abiistantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia *ναὶ πὺν ἀριθμὸν Ἀφροδίτη ἢ θυσιάζειν ἑκλή, ὃ ἄξιόν τὸ πρῶτον τῶ-*

ὡς αὖ ἡ Χαλκιδίων, καὶ Μάγων, αὖ δὲ ὡς αὖ τῆς πελετῆς, τῆς ἐν ἑλῶσινι γινομένης, ἐν ἡμέρῳ π, καὶ Σαμοθράκη, καὶ Δήλῳ, καὶ αἰεὶ τὴν ὡς αὖ τοῖς κοινοῖς, καὶ πρὸς ὅσους Κελτὰς δὲ, καὶ τὴν ἑσπερίαν.

* *Εἰν δὲ τοῖς Λατίνους ἀναγνώσκοντα ἢ Πυθαγόρῃ τὴν ἑρὸν λέγειν, ὅτι εἰς πάντας, ὅδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μετρίων ἐτοιμὰς πρὸς τὴν ἡγεμονίαν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροῦν ὀπιτηδόντων. λέγειν ἢ αὐτὸν ὡς ἀπένδειν ὅσους ἀνθρώπους, καὶ μαντεύοντα τὴν Ἀπόλλωνα ὅτι τρέποντο, ἄξιόν τὸ πρῶτον τῶν τετραδά πρῶτον φῦ-*

¹⁷ Χαλκιδίων] Χαλδαίων scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & ὁ πᾶν Casaubonus ad Athen. lib. i. cap. vii.

¹⁸ Ἀ' ἢ ὡς αὖ τῆς πελετῆς] Antea peflime, αὖ ἢ πρὸς τὴν πελετῆς.

¹⁹ ἡμέρῳ] Sic recte MS. At prior Edit. ἡμέρῳ: pro quo ἡμέρῳ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν ἡμέρῳ quoque (apud Jamblichum nempe) est ineptum, & loco ejus vocabuli positum, quod continet nomen regionis alicujus, ob initiationes celebris & clara, quod in præsens memoria non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδυσσεῖ, pro ἐν ἡμέρῳ π legendum putet; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odysseas, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos.

²⁰ Καὶ αἰεὶ π ὡς αὖ τοῖς κοινοῖς] In his sane videtur ὅτι. Quare lego, εἰ π ὡς αὖ τοῖς κοινοῖς.

²¹ Ὑπὸ τῶν μετρίων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἰσχυρότων.

²² Περισπίνδιν τὰς ἀνθρώπους] An Jamblichus forte scripsit, πρὸς τὴν ἀπένδειν τὰς ἀνθρώπους, καὶ ἢ μεταπείθει, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam discessisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, πρὸς ἀπένδειν. Nam infra Noster, Num. 155. trinambationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

²³ Καὶ τὴν τετράδα πρῶτον φῦσαι τ.] In priore Edit. male, καὶ τὴν τετράδα πρῶτον φῦσαι, &c. Τὸ φῦσαι est ex MS.

²⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τῶν τετραδῶν.] Hinc etiam numerus Senarius a Pythagoreis dicebatur Γάμμος. Vide Samuellem Tennulum

πῶν τ' ἀεθλῶν πᾶσης μὲν ἀεθλῶν
 φύσει κρινώμεθα, καὶ πάντα δὲ
 τρώον μερζώμενοι ὅμοιοι λαμβά-
 νειν τὴν τι τ' ἀφαιρῶμεν, καὶ τὴν τ'
 καταλειπόμενων διώομεν. Ἡ ἔρα-
 κλῆ δ' ὅτι δὲν θυσιάζειν ὀγδόῃ τ' μη-
 νὸς ἱεραρχῶν, σκοποῦντας τ' ἐπι-
 153 μύλων αὐτῶν ἡρίσιν. * 65 λέγει δὲ ἔ
 εἰς ἱερὸν εἰσεύαι δὲν καθαρόν ἱμά-
 πον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκακίμη-
 πὴ περὶ τὸν μὲν ὕπνον τ' ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαν ἔσθ' ὑπὸν, τὴν δ'
 καθαρότητα τ' περὶ οὗτο' λογισμὸς
 ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν
 ἀποδιδύς. Ὡς ἀγγάλλει δ' ἐν ἱερῷ,
 ἂν π' ἀκύνον αἶμα ἡρί, ἢ χερσὶ
 ἢ θαλάττῃ περὶ ῥαίνεσθαι, τῷ πρῶ-
 τῳ ἡγομῶν καὶ καλλίστῳ τ' ὄντων
 παρθένῳ 66 τὴν πᾶν τῶν
 αἰμάτων. λέγει δ' καὶ μὴ τίλειν ἐν
 ἱερῷ. ἔστι γὰρ εἶναι ὅσον ἐν ἱερῷ κα-
 παδεῖσθαι τὸ θεῖον τ' ψυχῆς εἰς τὸ
 154 σῶμα. * Παρθένῳ δ' ἐν ἱερῷ
 μήτη κέρει, 67 μήτη ὀνυχίζεσθαι.
 τὴν 68 ἡμετέραν αὐξήσιν τ' ἀγαθῶν
 εἶναι ἡγάμεν 69 δὲν τὴν τῶν θεῶν
 enim convenire ait, ut relicto D

primus hic numerus de omnium
cæterorum numerorum natura par-
ticipat; & quovis modo divisus,
eandem in subtractis & residuis
vim habet: Herculi denique sa-
crificandum esse die octavo men-
sis ineuntis; respiciendo ad nati-
vitatem ejus septimestrem. Addit
porro, templum non esse intran-
dum, nisi cum veste pura, in
qua nemo dormiverit: somnum
enim ignaviæ, perinde ut nigrum
& fuscum; puritatem vero æqua-
bilitatis in ratiocinando, & justi-
tiæ signum esse. Præcepit autem,
si involuntario sanguis in templo
fundatur; vel auro, vel mari lu-
strationem fieri debere: primum
quippe illud, & rerum pulcherri-
mum, & mensuram pretii esse,
quo cuncta æstimari solent: hoc
vero primum esse naturæ humidæ
fortum, primæque & communio-
ris materiæ nutrimentum, opina-
tus. In templo dixit pariendum
non esse: fas enim non esse, ut in
loco sacro divina anima corpori
alligetur: die festo nec capillos,
nec ungues præcidendos; non
orum obsequio, nostra commoda

nulium ad Nicomachum Geraf. pag- 131.

I 32.

Ἄνδρ' ὃς καὶ οἱ ἱεροὶ εἰσ.] Vide Schef-
ferum de Philosoph. Ital. pag. 151.

“Τὴν πάλιν τ' ἀπαύταιν] Obrechtus recte vidit, verba illa, quae paulo post leguntur, (παύττω πρῶτῳ γινώ τ' ὑζῶς φύσας, καὶ τρεφῶν τ' πρῶτης καὶ καποτέρης ὕλης ὑπολαμβάνων) tanquam fugitiva in

hunc locum retrahenda esse, & collo-
canda post τ ἀπείρων.

⁶⁷ Μῆτι θυσιζέει] Huc spectat Symbolum illud Pythagoreorum, Παρεσις θυσιος μὲ θυσιζέει: de quo Jamblichus in *Protreptico*.

" *Ἡ δὲ ἀπορία αὐτοῦ ἐστὶν ὡς αὐτῶν ἡ
ἀγ.*] Hæc mihi obscura videntur : in
quibus proinde alii acumen suum exer-

procuremus : nec pediculum in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est, Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro , cupresso , quercu , ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos : coctum non esse assandum ; innuens, mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabar igne comburi , Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset, cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium, subinnuens. Inprimis vero præcipiebat, pie sancteque jurare : quoniam longum est, quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse. Multo justius esse gravem injuriam pati, quam hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ, quæ inter ea, quæ sunt,

ἀφ' οὗ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ὅσους πᾶσι 71 λέγει, ἢ κτείναντες αὐθιγῶν, ἐν αἷματι καὶ κτείναντες τὸ κρῖνον, 72 ἐκλογισθόμενοι πᾶσι πρὸς τὴν ψυχὴν

ceant. Obrechtus legit, ἀφ' οὗ μᾶλλον αὐθιγῶν ἀδικεῖσθαι : sed sensus, quem ex hoc loco elicit, non video quomodo cum præcedentibus cohzreat.

71 Τῶν τῶν πρῶτων γινώσκων ἡ ἀρετή — οὐκ ἀδικεῖσθαι] Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius, post τὴν πρῶτην ἡ ἀρετή.

δοκλεῖσθαι ἀρετῶν. λέγει δὲ καὶ Φθόρα ἐν ἱερῷ καὶ κτείναντες αὐθιγῶν τὴν ἀρετῶν καὶ φθορίας νομίζων δειν μεταλαμβάνων τὸ δαιμόνιον. κτείναντες δὲ λέγει καὶ διάφνη καὶ πυρρῶς καὶ ἀρετῶν καὶ μολῶν τὸν θεόν. καὶ πᾶσι καὶ μηδὲν τέτοις ἀποκαταστήσει τὸ σώματι, καὶ μὴδὲν ἄλλου. 69 πᾶσι τῶν πρῶτων καὶ τῶν ὑστερῶν φύσεως, καὶ προφῆν τῆς πρῶτης ἐκποσίτης ὕλης ἀπολαμβάνων. ἐφθόν ἢ ἀφθονία καὶ μὴ ὁπῆν. τῶν πρῶτων λέγων μὴ προσδοκῆσαι τῆς ἐργῆς. κατακαίειν ἢ εἶναι τὰ σώματα τῶν ἀποκαταστήτων, μάταις ἀποκαταστήτων, καὶ μὴδὲν τῶν θεῶν τὸ θνητὸν μεταλαμβάνων ἐκείνων. * Τὰς ἢ πρῶτας 155 ἀποκαταστήτας ἐκ ἀποκατῶν ἐκείνων προσπίπτει ὅσους ἐκείνους, πᾶσι ἀποκατῶν καὶ τῶν πρῶτων αἰνιγμάτων. φύσιν καὶ τὴν ἀρετῶν καὶ τὴν ἀρετῶν τῶν πρῶτων. εὐρεῖ καὶ δὲ πάντων μάλιστα ἀφθονία, 70 ὅτι μακρὸν τέπσω. θεοῖς δὲ ἔδωκε μακρὸν ἄνθρωπον. πρῶ-

70 Ἐπὶ μακρὸν τέπσω] Scribendum non dubito, ἐπὶ μακρὸν τέπσω.

71 Λέγει] Sic MS. At prior Editio male, μέγα.

72 Ἐκλογισθόμενοι] Scribo, ἐκλογισθόμενοι, ut referatur ad κτείναντες. Deinde ea, quæ sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur, τὴν ψυχὴν, καὶ

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientiae autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: &, quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimæque

¹ Ἐχοντα τὴν ἀληθείαν] Scribe, ἔχοντα τὴν ἀλ. Et deinde, *τρογύλα* ὅτι τὴν ἄλλα πάντα, i. e. *supra alia omnia*.

² Πίνω] Sic recte MS. At prior Edit. πίνω: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in *Damascio*, p. m. 1068, ubi de Salustio philosopho ait, ὡς τὸν νῦν μιμνήσκου σφιδας, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀρχαίαν πίνωι τὸ λογιζομένης ἀμειβόμενοι. Scribe, πίνωι: ut recte legitur apud Suidam v. Πίνω, & v. Σαλυστιο, ubi locus ille refertur. Πίνωι autem, præter significationem vulgarem, notat etiam oleum palæstricum, sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti & fordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem, & vires, succumque & colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora, πίνωι dicitur de oratione probe subacta, sive succo & sanguine nervisque plena, & nitorem non fucatum, sed naturalem & virilem præ se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Confutatione Animadversorum Antonii Cercoetii ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Photio adductus sic vertendus est: *Non recentiores imitans Sophistas* (ob stilum nempe eorum enervem & elumbem) *sed masculas prisce orationis venetes emulari studens*. Deinde, quæ hic apud Jamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis & difficultatis, nec ab interpretibus

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον
ἔστιν περὶ τὸν πᾶσι γινώσκοντα ὑπὸ
τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ
πάντων ἔχοντα τὴν ἀληθείαν, καὶ
τρογύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
ἀρχαιοτρόπος δὲ ἐπαλαιῶν πίνω

intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, *ἅπαντες ἀρχαιοτρόπος* ὡς *πρῶτος*: quæ Arcerius vertit, *veluti mentis*, quæ manibus apprehendi nequeat, *asplantis*. Quasi vero quædam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis πίνω in versione sua expressit, nec in verbis hisce postremis ullum suspicatus est mendum. Nos pro ὡς legendum existimamus χνῶ; quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in erudita epistola ad Cajum Pompejum, pag. 127. Edit. Wechel. cum πίνω conjunxit. Ait enim, ὡς πίνω αὐτῇ καὶ χνῶς ὡς τῆς ἀρχαιότητος ἡρίμης καὶ λιλαδιότητος ἐπιτελέχης. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi, nimirum *ἔστι δὲ ἀρχαῖος*, *ἀνθρώπου*, pag. 186. χνῶς ἀρχαιοπότης dixit, idque cum *χρῆς* ὡς *ἀνθρώπου* conjungit. Χνῶς autem, ut notum est, proprie significat *lanuginem*, quæ tenera est, & veluti flos menti, ejusque ornamentum. Quare & in adductis locis Dionysii Halicarnassensis, & hic apud Jamblichum χνῶς significare potest *gratiam venustatem*; quoniam lanugo in puberibus grata & venusta esse solet. Porro, pro *ἅπαντες* scribendum est *ἅπαντες* (refertur enim ad *ὑπομνήματα*): &, ut paucis rem expediam, totus hic locus sic mihi constitutus videtur, *ἀρχαιοτρόπος ἔστι ἐπαλαιῶν πίνω ἀσφιδέτης* (μετὰ, vel simile quid) *καὶ ἅπαντες ἀρχαιοπότης χνῶς ἅπαντες*, [καὶ] μετὰ *ἐπιτελέχης*, *δε*. Sic *ἅπαντες*

Διαφερόντως, ὡς περ πινὸς ἀχει-
ραπῆται νῦν³ προσπνέοντες⁴ μετ'
ἑπιστήμης δαιμονίας ἄκρως συλλο-
γισμῶν· ταῖς δ' ἐννοίαις πλήρη
τε καὶ πυκνότητι, ποικίλα τε ἄλλως
καὶ πλῆθος ταῖς εἰδεσι καὶ ἔξελαις.
Ποῖον δ' ἡ ἐξαιρέτως ἅμα ἐν ἀνελ-
λιπτῇ τῇ φράσει, καὶ τραυμάτων
ἐναργῶν ἐναντιφιλέκτων, ὥς ὅτι
μάλιστα, μετὰ, μετὰ ἀποδείξεως
ἐπιστημονικῆς, καὶ πλήρης, τὸ λο-
γισμὸν, συλλογισμῶν, εἰς τις, αἷς
προσῆκε, ὁδοῖς κεκρημνύμενος⁵ ἐπ'
αὐτῇ τοῖς μὴ παρέργως, μηδὲ περη-
κυσμῶν ἀφοσιώμενος⁶. ταύτῃ
πίνω ἀνωθεν τὸ περὶ τῶν νοητῶν, καὶ
τὸ περὶ θεῶν ἐπιστήμην ὡς ἀδιδω-
158 δωσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
ἀναδιδάσκει, τὴν τε ἡθικὴν φιλο-
σοφίαν ἐκ τῶν λογικῶν ἐπιπλεῶντα.
μαθήματα τε παντοῖα ὡς ἀδιδω-
σι, καὶ ἐπιστήμης τὰς ἀρίστους. ὅλως
τε ἂν εἴη ἐν τῇ γνώσει ἐληλυθὸς πε-
ρὶ ἐκείνων ὡς ἀνθρώποις, ὃ μὴ
ἐν ταῖς συγγράμμασι τέστις διη-
κείβω). εἰ πίνω ὁμολογῶμαι⁷ τὰ
μὲν Πυθαγόρᾳ εἶναι τὴν συγγραμμά-

mihi clara videntur; excepta sola voce
ἀχρησπῆτι, (sic enim scribendum putō
pro ἀχρησπῆτι) in qua mihi non satis-
facio. Non video enim, quomodo ἀχρη-
σπῆτι possit esse aptum epithetum τῇ
γνῆσι: nisi forte quis dicere velit, καὶ
ἀχρησπῆτι vocari posse lanuginem pri-
mam, quæ nondum manum, i. e. no-
vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
neo, ut animum advertat Lector, &

antiquitatis afflatum, velut illiba-
tam quandam mentem spirantes,
& cum summa divinaque scientia
collecti: sensibus insuper redun-
dantes, & de cætero, sive for-
mam, sive materiam spectes, va-
rii & diversimodi: sed & eximie
perfecti, ac neque dictione desti-
tuti, & rebus perspicuis atque in-
dubitatis maxime referti: idque
non sine demonstrationibus scien-
tificis, atque, ut vulgo ajunt,
syllogismo repletis; si quis, qua
deceat via, accesserit, nec per-
fundiorie, aut aurium tenuis eos
attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
mente cernuntur, atque de Diis,
repetitam altius scientiam tradit:
deinde universam rerum natura-
lium doctrinam exhibet: quin &
morum Philosophiam & Logicam
absolvit; variasque disciplinas, &
optimas quasque scientias exequi-
tur: ut adeo universim loquendo,
nihil hominum notitiæ subijciatur,
quod non in illis scriptis accurate
sit pertractatum. Cum igitur in
confesso sit, quædam inter ea scri-
pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

thagoræ, si possit, loco huic medicinam
querat.

³ Προσπνέοντες⁴ μετ' ἑπῆς.] Scribe &
supple, ἀποπνέοντες, καὶ μετ' ἐπιστήμης,
&c.

⁴ Τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoræ
quædam ingenii monumenta olim reli-
querit pluribus disputat. Clariss. Joann.
Alb. Fabricius in *Biblioth. Græc.* lib. II.
cap. XII. §. IV.

thagorā esse; quādam autem ex ejus ore excepta fuisse, quibus & hinc nullius nomen praescibitur, quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur; manifestum est, quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometriæ vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt: Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica; quoniam ab antiquo, & inde ab ipsorum Deorum ætate, necesse est; propter Nili alluviones, ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in celestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt; fuitque hujus etiam scientiæ peritus Pythagoras. Caterum figurarum perceptiones αὐτῆς ἐμπείρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε.

* Αἰγυπιοὶ ὅ γε γεωμετρίας αὐτῇ ἐπὶ πλεῖστον ἐπείρατο.] Τὸ ἐπὶ πλεῖστον est ex MS. pro ἐπὶ πλεῖστον, quod prior Edit. habet. Caterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non coheret, Pythagoram Geometriæ studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: ut recte etiam observavit Schefferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀκριβοῦς sua constet, post αὐτῆς πλεῖστον addendum utique est, ὅτι Αἰγυπτίους. Vel dicendum est, Jamblichum hinc scripsisse, ἱερογλυφικῶς παρ' Αἰγυπτίους, παρ' Αἰγυπτίους ἡ δὲ. Nam fieri facile potuit, ut illud παρ' Αἰγυπτίους, cum his a Jamblichō possum esse, sentiet a librariis omitteretur, quæ ratione scientiæ in veteribus libris perceptum esse quis ignorat?

* Εὐ πολλοῖσι] Subintellige, ἡγεῖται.

των ἱερογλυφικῶν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀκροάσας αὐτὰ συγγεγραφεῖσθαι (καὶ διὰ τὴν εὐδὲ αὐτῶν ἐπιφάνειαν αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνους ὄντας) φανερόν ἐκ πάντων τῶντων, ὅτι πάσης σοφίας ἐμπειροῦς ἦν ἀποχρώντως. Ἰ λέγουσι ὅτι γεωμετρίας αὐτὸν ὅτι πλεῖστον ὅτι μελεθῆναι. παρ' Αἰγυπτίους γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας εἰσὶν ἐπὶ πλεῖστον ἐπὶ ἑκαστῶν διὰ τὰς Νεῖας ἡ προσέσεις καὶ ἀφαίσεις ἀνάγκη ἀνέχουσι πᾶσι ὅτι μετρεῖν, ἦν ἐνέμοντο, γὰρ Αἰγυπτίους οἱ λόγοι. διὸ ὅτι γεωμετρία ὀνόμαται. ἀλλ' ἐδ' ἡ τ' ἐργασία θεωρεῖται παρὰ τὴν αὐτῆς καὶ τῆς (ἡ), ἥ ἐκ πάντων δὲ καὶ περὶ τὰς γεωμετρίας

Deinde illud est, quod sequitur, mutatum velle in ἡδὲ. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanheimiani rescripserat, ἀπὸ θεῶν. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀπὸ θεῶν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a Deorum ætate: id est, a temporibus longe antiquissimis.

* Νεῖας] MS. habet Νεῖας, voce leviter corrupta. At prior Editio Νεῖας, quod Ascerius insigni errore de Nino intelligendum censebat. Caterum, quod hic Jamblichus de Geometriæ apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant Scriptores: quorum loca, ut satis obvia, hic adducere superfedo. Confer tantum Suidam v. Ἐπιμήνη.

θεωρήματα ⁸ ἐκείθεν ἐξηρηθῶσαι
δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμὸς καὶ
ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ περὶ τὸ φοινίκην
Φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἐργαία
θεωρήματα κατὰ κινεῖν πινες Αἰ-
γυπτίοις ἔ Χαλδαίοις ἀναφέρουσι.
159 * Ταῦτα δὴ πάντα Φασὶ τὸ Πυθα-
γόραν ὡς θαλασσόντα καὶ σωματικῶ-
σιν, πᾶς ὁπισθίας προσάγειν π,
καὶ ὁμῶς σαφῶς καὶ ἐμμελῶς πῶς αὐτῶ
ἀκροαμένοις δείξει. ⁹ φιλοσοφίαν
μὲν ἔν περὶ αὐτῶς ὠνόμασε,
καὶ ὁρεῖται αὐτῶν εἶπεν εἶναι, καὶ οἴ-
νει Φιλίαν σοφίας. σοφίαν ἣ ὁπι-
στήμην πῶς ἐν πῶς ἔστιν ἀληθείας.
Ὅντα ¹⁰ δὲ ἡδὲ ἔστιν ἔστιν πᾶς αὐτῶ
καὶ αἰδία καὶ ¹¹ μονοδρακτικά, ὅπερ
ἐστὶ πᾶς ἀσώματα. ὁμολογῶντες ἣ λοι-
πὸν ὄντα, καὶ ἣ μετακλινῶν αὐτῶν
ἔτι καλῶν, σωματικὰ ¹² αἰδία
καὶ ὑλικά, γιννῆται πᾶς ἐφθαρτά, καὶ
ὅντως ¹³ ἔδεται ὄντα. πῶς δὲ σο-
φίαν ὁπισθίμην εἶναι τὸ κυρίως ἐν-

five theorematata; indidem profecta
esse videntur: nam computationem
quod attinet, & numeros, in Phœ-
nicia repertos ferunt: coelestium
autem doctrinam communiter Æ-
gyptiis atque Chaldæis adscribunt.
Hæc vero omnia cum accepisset
Pythagoras, ajunt & ipsum scien-
tiarum tum protulisse terminos,
tum perspicuas accuratasque de-
monstrationes auditoribus suis tra-
didisse. Ac philosophiam quidem
Ille primus excogitavit, affectio-
nemque quandam, & quasi amici-
tiam sapientiæ esse dixit: Sapien-
tiam vero, scientiam veritatis, quæ
est in entibus: entia autem, quæ
sunt expertia materiæ, æterna, &
per se efficientia; qualia sunt incor-
poralia. Nam quæ per participa-
tionem illorum entia vocantur, ut
corporea, materialia, generationi
& corruptioni obnoxia; illa tan-
tum æquivoce talia; adeoque vere
neutiquam entia sunt. Sapientia
autem versatur circa ea, quæ pro-

⁸ Θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρηθῶσαι.]
Insignem hujus loci lacunam ex MS. sup-
plevi. In priorē enim Edit. defunt ver-
ba hæc, ἐκείθεν ἐξηρηθῶσαι δοκεῖ πᾶς
λογισμὸς ἔ ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ φοι-
νίκην Φασὶν εὐρεθῆναι. πᾶς ἔργαία
θεωρήματα.

⁹ Φιλοσοφίαν μὲν ἐν περὶ αὐτῶς ὠνό-
μασε, καὶ ὁρεῖται αὐτῶν εἶπεν εἶναι.] Hæc, &
omnia quæ sequuntur usque ad finem Nu-
meri 160. ἀντιπλήρει etiam leguntur apud
Jamblichum in Nicomachi *Introd. A-*
riethmet. pag. 5. & 6. Confer etiam No-
strum supra, Num. 59.

¹⁰ Ὅντα δὲ ἡδὲ καὶ ἔστιν ἔστιν πᾶς.] Confer

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii.
& Sam. Tennulium ad Jamblich. in Ni-
comach. *Ariethmet.* pag. 78. 79. Cæte-
rum pro ἡδὲ ex MS. reposuimus ἡδὲ.

¹¹ Μονοδρακτικά.] Scribe, *μὴν δρα-
κτικά*, ut habet Jamblichus in Nicomachi
Ariethmet. pag. 5.

¹² Εἰδή.] Sic rescripti pro ἡδὲ, quod
prior Edit. habet; idque auctoritate Jam-
blichi in Nicomachi *Ariethmet.* pag. 5.
ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ Ὅντως.] Sic recte MS. Itemque
Jamblichus in Nicomachi *Ariethmet.* loco
laudato. At prior Edit. vitiose οὐτως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiamsi non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, qui de universalibus, inquit Archytas, recte judicant; etiam particularia qualia sint, præclare perspicient. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia,

των, ἀλλ' ἐχ' τ' ὁμωνύμως· ἐπειδήπερ ἐδὲ ὁπσιθεῖ ὑπάρχει τὰ σωματικά, ἐδὲ ὁπιδέχεται γνώσιν βεβαίαν, ἀπειρά πόντα, καὶ ὁπσιμήμη ἀπερίληπτα, καὶ οἰονεῖ μὴ ἔντα κατὰ ¹⁴ Διαισθητῶν τὰ καθόλου, καὶ ἐδὲ ὅρω ὑποπεσεῖν εὐπεριγεγέφως διωάμεθα. * Τῶν ἧ φύσις μὴ ὁπσι- 160
σητῶν ἐδὲ ὁπσιμήμω οἷον πὲρ ὁπσινοή-
σιν· ὅσα ἄρα ἐρεξιν τ' μὴ ὕφεσώ-
σης περὶ στήμης εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ
μᾶλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ἔντα, καὶ
αἰεὶ κτ' τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως Διαι-
σθητῶν, καὶ τῇ ὄντως περὶ στήμης
αἰεὶ συνυπάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τε-
των, κατὰλήψι συμβέβηκε ¹⁵ καὶ
τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων παρεμαρ-
τῶν, ἐδὲ ὁπσιθεῖ θεῖσιν ποτ' οἶα
δὴ τῇ καθόλου ὁπσιμήμη ἢ τ' κατὰ
μέρῳ. πικρὰ περὶ τῶν καθόλου,
Φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς Διαισθη-
της, ἐμελλον εἶπε τ' κατὰ μέρῳ,
οἶα ἔστι, καλῶς ὁψείσθαι. διόπερ
ἐ μόνον, ἐδὲ μονογενή, ἐδὲ ¹⁶ ἀπλῶ
ὑπάρχει τὰ ὄντα, πικίλα ἧ ἡδὴ εἰ
πολυειδῇ θεωρεῖται, τὰ πονητά,
καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ἔντα ἢ κλήσις·
καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπ' αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διαισθητῶν] Rectius, κατ' ἀν-
τιαισθητῶν, ut habet Jamblichus in Ni-
comachi Arithmet. loco laudato.

¹⁵ Καὶ τῶν τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic re-
scripsimus ex Jamblichio in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν
ὁμωνύμων ὄντων, &c. ὁμωνύμως vero erat
etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλῶ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

οὐκ ἐπὶ πᾶσι, ἀλλὰ καὶ με-
 χλὺ κοινῶν. ¹⁷ τὰ ἔντως ἡμέτε-
 ρα. **161** * Περὶ δὲ τῶν ἀπάντων Πιθη-
 γόρας παρέδωκε τὰς οἰκονομίας, καὶ
 ἔθεν παρέλιπεν ἀδελφὸν Διόν. καὶ
 τὰς κωὰς δὲ Πιθηγίας, ὥστε τὴν
 Δοδεκακλήν, καὶ τὴν Ὀρεστικήν, καὶ τὴν
 Διαιρητικήν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, ὡς εἰναι δὴ τὴν Πυθαγορείων
 ὑπομεμαρτυρημένων εἰδέναι. εἰσὶν ὅτι καὶ
 Διὰ καμίδην βραχυγῆτων Φωνῶν
 μυρία ἑκατομμύρια ἐμφασιν συμ-
 βολικῶς τρέπον τοῖς γινώσκουσιν δὴ
 φοβεῖσθαι, ὥστε Διὰ ¹⁸ χειρο-
 γράφων πᾶν λόγον, ἢ μικρῶν τοῖς
 ὀγκοῖς ἀπερμάτων ὁ Πύθιός, καὶ
 αὐτὴ ἡ φύσις πλήρη ἀνήνυσται ἑξ
 ἀποπνοῆς ἐνοίων ἑξ ἀποπνοῆς
162 τῶν ὑποφαίνουσιν. * Τοῦτον δὲ
 εἶπεν, τὸ, Ἀρχὴ δὲ τοῦ ἡμῶν παντός,
 δὴ πᾶσι Πυθαγόρας αὐτὸς. καὶ
 μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμετέριον,
 ἀλλὰ ἑξ ἐν ἑσπερίοις ἀποπνοῖς ὁ
 ἡμέτερος Πυθαγόρας τὰ τὴν ἀλη-
 θεῖαν ἐκέρχεται ζώοντα τοῖς δυ-
 ναμείοις ἐκαστοῦ, βραχυ-
 λογία πρὸς ἀποπνοῖς ¹⁹ ἀπὸ
 ἐκαστοῦ καὶ πανταχόθεν, ἡμε-

communicationem quandam de
 ente participare contingit. De
 his omnibus Ille scientias tradidit
 maxime appositas; nihilque prorsus
 in iisdem inexcusum reliquit.
 Sed & scientias illas communes,
 de demonstratione, de definitione,
 de divisione, homines edocuit; uti
 ex commentariis Pythagoricis vi-
 dere licet. Solebat etiam brevissi-
 mis dictis plurimos atque multifa-
 rios sensus, symbolico more, apud
 familiares effundere: prorsus uti
 Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
 tura, per oraculorum effata, at-
 que parva, si molem spectes, fe-
 mina, immensam copiam diffici-
 lium intellectus notionum atque
 effectuum producant. Tale est il-
 lud: *Principium, dimidium totius*:
 quod apophthegma ipsum Pytha-
 goram authorem habet. Neque
 tantum in presenti hoc hemisti-
 chio, sed & in aliis similibus,
 divinissimus Pythagoras ignicu-
 los veritatis abscondit; illis, qui
 lumen inde accendere possent, in
 brevisloquio quodam, incompre-
 hensibilem latissimeque patentem
 contemplationis extensionem re-

¹⁷ Τὰ ἔντως ἡμέτερα. Sic recte Jam-
 blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
 vero Edit. ἔντως ἡμέτερα.

¹⁸ Χειρογράφων τῶν λόγων. Scribe,
 πᾶσι τοῖς λόγοις. Loquitur enim
 hic de oraculis sive effatis Apollinis Py-
 thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πᾶσι
 ἀποπνοῖς vocantur. Deinde, Πύθιός.

revocavi ex MS. pro corrupto πύθιός.
 quod est in prioribus Edit. & Arceriani in-
 genii erroris elusit. Sic supra Num. 105.
 Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
 dicit χειρογράφοις Πύθιου.

¹⁹ ἀποπνοῖς. Obrechtus, ut ex
 versione ejus colligitur, legit ἀποπνοῖς
 πύθιου: quod probe.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sæpius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est*: vel in nomine *Cosmos*, i. e. mundus: vel profecto in nomine *Philosophia*: vel etiam in *Euesto* aut & *Aeiesto*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgatum illud in *Tetractys*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro à quo ostensa tetractys;

²⁰ Ἀριθμῶ ὃ πᾶσι.] Dicti hujus Pythagorici meminerunt etiam Theo Smyrnæus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. 12.

²¹ Ἐπιφύλις, ἰσότης.] Scribe, ἡ φιλότης, ἰσότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ἰσότης: ἰσότης, φιλότης.

²² Κόσμος.] Rectius κόσμος. Materialiter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

²³ Ἡ νῆ Δία.] Sic MS. At in prior Edit. corruptissime, ἡ νηιδία: quod Arceus in ἡ νῆ Δία mutandum censebat.

²⁴ Ἐν τῇ σῶν κτίσει.] Monstræ vera

ρίας ἕκασιν· οἷόνπερ καὶ ἐν τῷ,

Ἀριθμῶ ²⁰ δὲ πᾶντ' ἐπίοικεν.

ὃ δὲ πυκνότητα πρὸς ἅπαντας ἐπιφθέγγει. ἢ πάλιν, ²¹ Ἐπιφύλις, ἰσότης, φιλότης. ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ²² ὀνόμασι, ²³ ἢ νῆ Δία ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἢ ἐν ²⁴ τῷ σῶν κτίσεων, ἢ τῷ ²⁵ Διαδοσώμενον ἐν τῷ περακίῳ. πῶτα πάντα καὶ ἐπερ πλείω πιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὁφέλειαν ἐπανόρθωσιν τῶν σωτηριωδῶν ἐπινοεῖται, καὶ ἔτω σεβαστὰ ἢ ἐξεδιείλετο ὑπὸ τῶν σωσιέντων, ὥστε εἰς ὅρκου χάριτά περὶ τὰς τοῖς ὁμαχοῖς.

οὐ ²⁶ μὰ τὴν ἀμετρίην χυεῖ περαδόντα περακίῳ,

borum, vel potius mendorum: quæ feliciter, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῇ νηιδίᾳ καὶ ἀεισῶ. Quid autem voces illæ significant, Grammaticis docebunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laertius, & alii testentur, Democritum primum vocis νηιδίᾳ fuisse inventorem; quippe qua νηιδίαν, sive animi tranquillitatem designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

²⁵ Διαδοσώμενον.] Ex MS. pro inepto Διαδοσώμενον, quod prior Edit. habet.

²⁶ Ὁ μὲν τ' ἀμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παράν ἀέννα'ς Φύσεως, ῥίζωμά
τ' ἔχουσι.

*In qua fons natura habitat radix-
que perennis.*

Τῷ π μὲν οὖν ἔτω θωρακὸν ἦν τὸ
163 εἶδος αὐτῶν τ' σοφίας. * Τῶν δ' ἴ-
σθησιν μὲν ἔχ' ἤμισα φασὶν αὐτὸς
τὸς Πυθαγορείους πρῶτον μουσικῶν π,
καὶ ἰατρικῶν, καὶ μαθητικῶν. ²⁷ σιω-
πηλὸς ὅτι ἦναι, καὶ ἀκυστικός, καὶ
ἐπαινεῖσθαι περ' αὐτοῖς τ' διωρόμενον
ἀκῶσι. ²⁸ τῆς δ' ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν ἀποδέχεται τὸ Διαιτητικὸν εἶ-
δος. καὶ ἦναι ἀκέραια ἔσθης ἐν τῷ-
τῳ, καὶ περιεῖσθαι πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτύνειν σημεῖα συμμετρίας,
πίων π, καὶ σίπων, καὶ ἀναπαύσεως.
ἔπειτα περὶ αὐτῆς τ' κατασκοπεῖ
τῶν ²⁹ προσφορομένων χερδὸν πρῶ-
τος ἐπιχειρήσας καὶ παραμαρτύν-
ει εἰς διορίζειν. αἰσθάνει δ' ³⁰ χρῆ-
καὶ καταπλασμάτων ὅππ' ἂν πλεον-
εῖν Πυθαγορείους τῶν ἐμπροσθεν.
τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἔπ' ἦν
δοκιμάζον. αὐτῶν δὲ τέτων τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι.
τὰ δ' ἔπειτα τὰς τομὰς π καὶ καύσεις
164 ἤμισα πάντων ἀποδέχεται. * Χρῆ-
σθαι δὲ καὶ τ' ἐπ' αὐτῆς πρὸς ἔνια τῶν
ἀρρώσθημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τ' μουσικῶν μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientiæ erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; eum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinæ eam
maxime speciem amplectebantur,
quæ dietam moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ustiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad fani-

²⁷ Σιωπηλός] Ex MS. pro corrupto
σιωπικός.

²⁸ Τὸς ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἔνια
τῶν ἀρρώσθημάτων] Hæc omnia αὐτολε-
ξι etiam leguntur infra, Num. 243.

²⁹ Προσφορομένων] Scribe, προσφισμέ-
νων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtius.

³⁰ Χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, χρῆσθαι
quod non alpernandum.

tatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed & Homeri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quæcunque didicerant audiverantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid; hæc vero, qua cognitum asservare oportet. Ergo memoriam maxime colere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant: atque in discendo non prius omittebant quæ docebantur, quam firmiter primæ disciplinæ rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quæ dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant: vir Pythagoreus nunquam è lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret quæ pridie acta erant: quæ ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiverit, vel domesticis suis, è lecto surgens, præceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat & agendorum.

αὐτὰς πρὸς ὁρῶν, ὡς τις ἐν τῇ γρη-
ται καὶ οὗτο' προσήκοντες τῷ πρῶτῳ.
ἐχρῶντο 31 δὲ ἑ' ὁμήρου ἑ' Ἡσιόδου
λέξεσι διαλεγόμενοι πρὸς ἐπαύρι-
θυσιν ψυχῶν. ἦσαν δ' αὖτε κατὰ
χρῆν ἐ' διδασκῶν ὅτι τῇ μνήμῃ πάν-
τα τὰ διδασκόμενά τι ἑ' φραζόμε-
να· καὶ μέγρι τῷ τε συσκότῳ ἐκείνῳ
πᾶς τι μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις,
μέγρις ὅτι διώσται τῷ δεχόμενῳ
τὸ μαθητὴν καὶ διδασκαλῶντος· ὅτι
ἐκείνο 32 ἐστὶν ὁ δὲ γινώσκων, καὶ ἐν
τῷ γνώμῳ φυλάσσειν. ἐπὶ μὲν
γὰρ σφόδρ' ἔ' μνήμῳ, καὶ πολλὰ
αὐτῆς ἐπιπύοντο γυμνασίου τι καὶ
ἐπιμέλειαν. ἐν τῷ μαθητῇ δ'
πρῶτον ἀφίεντες τὸ διδασκόμενον,
ὥς θελήσῃεν βαλεῖν τὰ ὅτι τ'
πρώτης μαθήσεως, καὶ τ' κατ' ἡμέ-
ραν λεγόμενων ἀνάμνησιν τίνδε πᾶν
πρῶτον. * Πυθαγόρου δ' αὖτε οὗ 165
πρῶτον ἐστὶ καὶ τῆς ἀνίστασθαι, καὶ τὰ
χθὲς γινόμενα πρῶτον ἀναμνη-
σθεῖν. ἐπιπύοντο δ' ἔ' ἀνάμνησιν τίνδε
πᾶν πρῶτον. ἐπεὶ γὰρ ἀναλαμβάνου-
σαν τῇ διδασκαλίᾳ, τὰ πρῶτον εἶπεν,
ἢ ἤκουσεν. ἢ προσέειπε τῆς ἑσθῆς,
ἀναστὰς, ἢ τὴν δούλῳ, ἢ τὴν τρίτῳ.
καὶ 33 ὅτι τ' ἐσθῆς μὲν ὁ αὐτὸς λό-

31 'Εχρῶντο δ' καὶ Ὀμ.] Supra, Cap. xxv. Num. iiii. ubi rectius legitur, ἐν λεγόμενοις.

32 'Εκείνο ἐστὶν, ὁ δὲ γιν.] Est locus corruptus & obscurus, quem cum Obrech-

to sic legerim, ὁ δὲ γινώσκων, τῷ δὲ, ὡς τὴν γνώμῳ, &c.

33 Περὶ τ' ἐσθῆτος] Ex MS. pro ὅτι τ' ἐσθῆτος.

γῶ. καὶ πάλιν αὐτὸ ἐξιδόν, τῇ
 πρώτῃ ἐρέτοχεν, ἢ τῇ δούτῳ·
 καὶ λόγοι τίνες ἐλήχθησαν πρώτοι,
 ἢ δούτῳ, ἢ τρίτοι. καὶ ὅττι τῶν
 ἄλλων ᾧ ὁ αὐτὸς λόγῳ. πάντῃ γὰρ
 ἐπηρεῖτο ἀναλαμβάνειν τῇ δι-
 νοῖα πᾶσι συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 οὕτω τῇ πάντῃ προθυμύμῳ ἀνα-
 μνησκέσθαι, ὥστε σωίσῃ ἡμέρᾳ
 ἕκαστον αὐτῶν. οἱ δὲ πλείω σχολῶν
 ἄνοιον ἐν τῇ διαγίρεσθαι, πᾶσι κατὰ
 τρίτῳ ἡμέραν συμβάντα τὸ αὐτὸν
 τρόπον ἐπηρεῖτο ἀναλαμβάνειν.

166 * Καὶ ὅτι πλείον ἐπηρεῶντο 34 τῇ
 μνήμῃ γυμνάζειν. ἔδεν γὰρ μᾶλλον
 πρὸς ὀπισθήμην καὶ ἐμπειρίαν καὶ
 φρόνησιν ἔδιδασκται μνημονεύειν.
 ὅσοι δὲ τέτων τὸ ὀπισθόματάων
 σωίσῃ τὸ ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσό-
 φων ἀνδρῶν ἐμπληθύνει, καὶ
 πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὕστε-
 ρον διὰ Πυθαγόραν μεγάλῳ ἑλ-
 λάδα πληθύνει, καὶ πλείους παρ'
 αὐτοῖς ἀνδρας φιλοσόφους ἐπιη-
 τὰς ἐνομοθέτας ἡμέρᾳ. τίς τε γὰρ
 πέχνας τίς ῥητορικός, καὶ οὗτ'
 λόγος οὗτ' ὀπιδεικνύς, καὶ οὗτ' νό-
 μος οὗτ' γεγραμμένος παρ' ἐκεί-
 νων οἷς τὸ ἑλλάδα σωίσῃ κομοθε-
 ναι· καὶ ὅττι τὸ φυσικῶν ὅσοι πινά-
 κους ἐπιπύλῃ, πρῶτον ἑμπεδο-
 κλῆα ἐπαρμενίδην τὸ ἑλεάτῳ
 προφερόμενοι τυγχάνουσιν· οἱ τε γνωμολογῆσαι π. τ. π. τ. βίον βελά-

ratio : iterumque recordabatur,
 cui primum, domo egressus, cui
 deinde obvius fuerit : & qui pri-
 mo, qui secundo, qui tertio loco
 sermo habitus esset ; & sic dein-
 ceptis. Omnia enim memoria re-
 peterē allaborabat, quæ toto die
 gesta erant ; idque eo ordine, quo
 singula illorum evenerant. Si ve-
 ro expergefatto plus otii super-
 esset, tum etiam eorum, quæ nu-
 dius tertius acta erant, eodem
 modo reminisci conabatur. Me-
 moriam igitur potissimum exercē-
 re allaborabant : utpote, cum ni-
 hil sit quod ad scientiam, ad ex-
 perientiam, ad prudentiam deni-
 que comparandam magis, quam
 vis reminiscendi valeat. Per hæc
 itaque studia, tota Italia Philoso-
 phis repleta ; quæque antea igno-
 bilis erat, postea propter Pytha-
 goram Magna Græcia cognomi-
 nata est : plurimique ibi Philoso-
 phi, Poætæ, & Legiflatores pro-
 venerunt : quorum artes rhetori-
 cæ, generisq; demonstrativi ora-
 tiones, & leges ab iis scriptæ, in
 Græciam translatae sunt. Sed &
 qui Physices aliquam mentionem
 fecerunt, primo loco Empedo-
 clem, & Parmenidem Eleatem
 citare solent ; & qui sententias
 vitæ communi utiles tradere vo-

lunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quæ omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque hæc hæcenus de Ejus sapientia, & quomodo omnes homines, pro capto quemque suo, in illam penitus deduxerit; quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

DE Justitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime perspicimus, si illam à primis principiis, causisque ex quibus nascitur, accersiverimus; atque simul unde injustitia primum oriatur, consideraverimus: ita enim deprehendemus, quomodo hanc quidem declinaverit; illam vero præclare instillaverit. Est itaque principium justitiæ, communio & æqualitas; ac ut omnes, instar unius corporis & animæ, iisdem afficiantur, & unum idemque, meum & tuum appellent: uti & Plato testatur; qui id à Py-

μάροι, τὰς Ἐπιχάρμῃς Διανοίας προσφέρων)· καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι κατέχουσιν. ὡς μὲν ἂν τὸ σφίσις αὐτὰ, καὶ πῶς ἅπαντας ἀνθρώπους ὅτι πλείον ἐς αὐτὴν προσεβίβασεν, ἐφ' ὅσον ἕκαστος οἷός τι μετέχειν αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτῇ πλείως, Διὰ τῶν ἡμῶν εἰρηδῶ.

K E Φ. λ'.

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτῇ 167
τὴν ἐπιτηδύουσι καὶ παρέδωκε
τοῖς ἀνθρώποις, ἀρχὰς ἂν κατα-
μάθοιμεν, εἰ δὲ τὸ πρῶτον δεξιῆς
κατανοήσῃμεν αὐτῇ, καὶ ἀφ' ὧν
πρώτων αἰτίων φύει, τὴν τι τῆς
ἀδικίας πρώτῳ αἰτίᾳ κατ' ἰδίαν
καὶ μὴ τῷ, ἂν εὐροίμεν τι, ὡς τὸ
μὲν ἐφυλάττω, τὴν δὲ, ὅπως κα-
λῶς ἐγγίγνηται, παρεσιδῶμεν. δεξιῇ
πίνω ἐς δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν
καὶ ἴσον, καὶ τὸ ἐγγύαται ἐνὸς σώ-
ματος ἑ μίας ψυχῆς ὁμοπαθεῖν
πάντας, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν
φθέγγεται ἑ τὸ ἀλλότριον. ὥστε
ὅτι καὶ Πλάτων μαθαίνει ὡς τῶν

* Καὶ τὸ ἐγγύαται ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. v. de Repub. pag. m. 461. Καὶ ὅπως δὲ (sc. πολιτεία) ἐγγύαται ἐνὸς ἀνθρώπου ἕνα, οἷον, ὅταν πᾶς ἡμῶν δακτυλὸς τῇ πλῆρῃ, πᾶσα ἡ καρδιά ἡ καὶ τὸ σῶμα ὡς τῇ ψυχῇ τιπται μίᾳ εἰς μίαν σάταξιν τῇ ἁρχῇ ἐν αὐτῇ ἡδὲ τι καὶ πᾶσα ἡμεῖς ἐνηλγῇ.

² Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

³ Τὸ ἐμὸν φθέγγεται καὶ τὸ ἀλλότριον.] Et hic Jamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἕκαστος φθέγγεται ἐν τῇ πλῆρῃ τὰ τοιαῦτα ἡμεῖς, τὸ, πᾶσι ἐμὸν, καὶ τὸ ἀλλότριον.

⁴ Πλάτων] Lib. v. de Repub. pag. m. 461. ut jam antea dictum.

168 Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ. * Τῷ π
 πίνω ἀρῶ ἀνδρῶν κατισχύα-
 σεν, ἐν τοῖς ἡθεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ρίσας, τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσας, μέλει
 τῶν ἐσχάτων κλημάτων, καὶ σέσωκας
 αἰτίων ὄντων, καὶ παραχῆς κοινὰ
 γὰρ πᾶσι πάντα ἐ ταῦτα ἦν. ἴδιον δὲ
 ἔδειξεν ἔδεν ἐκέκλητο. καὶ εἰ μὲν ἡρέ-
 σκετο τῇ κοινωσίᾳ, ἐξεῖτο τοῖς κοι-
 νοῖς, καὶ τὸ δικαιοσύνην· εἰ δὲ μή,
 δόλοισιν αὖτ' ἐ αὐτῷ ἔσται, καὶ
 πλείονα, ἢς εἰσηγήσεται εἰς τὸ κοινόν,
 ἀπηλλάγεται. ἔτις ἐξ ἀρχῆς τῆς
 πρώτης τὴν δικαιοσύνην ἀρῶ κα-
 πτήσεται. μετὰ ταῦτα πίνω ἢ μὲν
 οἰκείωσις ἢ πρὸς ὅντ' ἀνθρώπους
 εἰσὶν δικαιοσύνην· ἢ δὲ ἀλλοτρίω-
 σις ἐ καταφρόνησις τῇ κοινῇ ἡμέρᾳ,
 ἀδικίαν ἐμπιπεί. πάντῃ πίνω πέρ-
 ρωθεν τὴν οἰκείωσιν ἐνθῆναι βεβλόμε-
 νον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ ζῶα αὐτὰς αὐξήσει, πα-
 ραγγέλλων· οἰκῆα νομίζειν αὐτὰς
 ταῦτα ἐ φίλα· ὡς μηδὲ ἀδικεῖν
 μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονδεῖν, μήτε

169 ἰδίαν. * Οὐ πίνω ἐ τοῖς ζώοις,
 διότι δὸτ' αὐτῶν στερηθῶν ἡμῖν
 ὑφέσκει, καὶ τῆς κοινοτέρας ζωῆς
 ἡμῖν συμμετέχει, οἰκείωσας ὅντ'
 ἀνθρώπους· πρὸς μᾶλλον τοῖς τῆς
 ὁμοειδέος ψυχῆς κοινωτικῶσι καὶ

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur optime in effectum deducens, procuravit, è vivendi consuetudine privatum omne removens, & communionem eousque augens, ut se ad infimas etiam facultates, tanquam ad diffidorum & perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia & indistincta erant; nec quisquam privatum quidpiam possidebat: cui jam placebat hæc communio; is communibus etiam justissime utebatur: cui vero displicebat; ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, & pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum justitiam à primo sui principio optime ordinavit. Deinceps justitia etiam nascitur è necessitudine societatis, quæ inter homines intercedit: ex insociabilitate autem & communis generis neglectu injustitia provenit. Hanc igitur necessitudinem longius accersitam, hominibus inculcaturus, animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliavit, atque pro sociis amicisque haberi jussit; ita ut ex iisdem nullum vel injuria afficeretur, vel occideretur aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem consent elementis, communisque vitæ aura

fruantur, homines sociavit; quanto magis inter illos societatem necessitudinemque stabilivit, qui de ejusdem speciei anima, deque ra-

tionali facultate participant? patet autem & hinc, quod iustitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniae quoque indigentia multos injustum aliquid perpetrare saepius adigat; huic etiam malo, mediantē rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibi met comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, iusta rei domesticæ dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcæi, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia sive dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniatæ nupta est, ita educasse, ut virgo choris præesset; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiasse, angli-

τὴ λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεργήσαντα. ὅτι τῷ πούτῃ δὴλον, ὅτι καὶ τὸ δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυρωτάτης ὡς ἀρχομένη. ἐπεὶ ὅτι πολλὰς ἐνίοτε ἐπ' ἀνάνις χρημάτων σωαναγκάζει ὡς πρὸς τὸ δίκαιον ποιῶν, καὶ τότε καλῶς προνοήσας διὰ τῆς οἰκονομίας. πρὸ ἐλαδύρεα δαπανήματα, καὶ τὰ δίκαια ἰκανῶς ἑαυτῷ ὡς ἀποκιδάλλων. καὶ γὰρ ἄλλως δέχῃ ἐστὶν ἢ πρὸς τὸ εἶχον δίκαια διδόντες, τὸ ὅλης ἐν τῇ πόλει εὐταξίας. ἀπὸ γὰρ τῶν οἰκῶν αἱ πόλεις σωίζονται. * Φασὶ πίνυν αὐτὸν τὴν 170 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὴν Ἀλκαίου βίον, τῷ μὲν τὸ οἰς Λακεδαιμόνα πρὸς εἶαν τὴν βίαν καταλύσαντα, ἐδὲν ἥτιον θυμωσάμενος καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τὴν φιλοσοφίαν γήμαντα δὲ τὴν θυμηδαίαν αὐτῷ θυγατέρα, μετὰ τούτῃ ὅτι Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ ἀπομήκασαν, ἀγαθὴν ἔταξεν, ὥστε προξένον μὲν εἶναι ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναικαὶ δὲ θυγατρὶ, πρῶτον προσέειπεν τοῖς βωμαῖς. ὅτι δὲ Μεταποντινὴς διὰ μνήμης ἔχοντας ἐπὶ τὴν Πυθαγόραν κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας, πρὸς μὲν οἰκίαν αὐτῶν Δημάτῃ ἐρὸν

⁶ Κυρωτάτης] Antea male, κρεῖσ-
τητῃ.

⁷ Μένωνι] Sic recte MS. pro μίνων,
quod Arcecius putabat esse a μίνω, πα-
νε.

⁸ Τὸς δὲ Μεταποντίους δ.] Porphyrius
Num. 4. hoc de Crotoniatis refert.

⁹ Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας] Rectius for-
te legeretur, μὲν τὸς αὐτῶν χρόνους, i. e. post
ejus tempora.

πελίται¹⁰. τὸν δὲ συνῶπὸν, Μυ-
 171 σῆον. * Ἐπὶ ᾧ ἔϋβρας, καὶ τρυφή
 πολλάκις, καὶ νόμων ὑπερφία-
 ἐπαίρεσιν εἰς ἀδικίαν, ἀλλὰ ταῦτα
 ὁσημέραι παρήγγαλλε νόμῳ¹¹ βοη-
 θεῖν, καὶ ἀνομία πολεμεῖν. ἀλλὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ τὴν τοιαύτην ἀφάρεσιν
 ἐποιεῖτο, ὅτι τὸ πρῶτον τῶν κακῶν
 ὡς ἄρρεϊν εἴωθεν εἰς τὰς οἰκίας,
 καὶ τὰς πόλεις, ἢ καλαμνύει τρυφή-
 δῶκερον, ὕβρας· τρίτον, ὀλεθροῦ
 ὅθεν ἐκ παντὸς εἴργειν τε καὶ ἀπω-
 θεῖσθαι τὴν τρυφὴν, καὶ συνεθίζεσθαι
 διὰ τὸν χρόνον σὺν φρονίῳ τε καὶ ἀνδραγα-
 θίῳ. δυσφημίας δὲ πάσης κατα-
 ρύειν, τῆς τε χετλιαστικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φρονητικῆς, καὶ γλωσσοποιᾶς. * Πρὸς
 τῆς αἰτίας ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης καλ-
 λιστον καταστήσαντο, τὸ νομοθετικόν.
 ὃ προσάτις μὲν, ἀδελφοποιεῖν αἰπα-
 γορδὴ δὲ, ἀλλὰ μὴ χρηρὰ πρὸς τὴν
 κρείττονι ᾧ ἐστὶ καὶ ἔστι δικαστικόν. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε, καὶ
 νοσήσαντας θεραπεύει· τὸ δὲ τῇ δι-
 κῇ ὅδε¹² νοσεῖν, ἀλλὰ πρῶτον
 διαμελεῖται τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαι-
 νά τε ᾧ ἄνωγε ἔχοντες, νομοθέτην
 πάντων ἀρετῶν γενοῦσιν οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse.
 Quoniam vero etiam lascivia, &
 luxuria, atque legum contemptus
 frequenter ad injustitiam impel-
 lunt; ideo quotidie præcipiebat,
 legi opem ferendam, & quod le-
 gi adversatur impugnandum esse:
 ac propterea talem quoque parti-
 tionem instituebat; quod primum
 malorum domibus atque civitati-
 bus incumbere soleat luxuria; se-
 cundum, lascivia; tertium, inte-
 ritus: adeoque arcendum procul
 omnibus modis repellendumque
 luxum, & contra vitæ sobriæ ac
 virili, à prima natiuitatē insuescen-
 dum esse: abstinere autem insu-
 per nos debere à maledicentia,
 indignationem, aut contentionem
 excitare apta; itemque à convi-
 tiis, verbisque odiosis, ac scurri-
 libus. Ad hæc aliam quoque pul-
 cherrimam constituit justitiæ spe-
 ciem; nempe legislatoriam; quæ
 facienda quidem præcipit, fu-
 gienda vero vetat; & judiciali
 longe præstantior est: hæc enim
 similis est medicinæ, quæ ægrotos
 curat; illa vero ne initio quidem
 ægrotare finit, sed sanitatem ani-
 mæ è longinquo præservat. Quod
 cum ita se haberet, legislatores
 omnium optimi è Pythagoræ
 schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίσται] An forte Jamblichus scrip-
 sit, καλίσται? Porphyrius habet, ποιήσαι.

¹¹ Νόμῳ βοηθῆν] Vide supra, Num.
 100.

¹² Νοσῆν] Sic recte MS. pro νοσῆν,
 quod in priore Edit. egitur, & Arcerio
 fraudi fuit.

dem Charondas Catanæus, dein-
de Zaleucus, & Timaratus, qui
Locrensibus leges tulerunt: præ-
ter hos Theætetus, & Helicaon,
& Aristocrates, & Phytius; à
quibus Rhegini leges acceperunt:
atque hi omnes à civibus suis di-
vinos honores adepti sunt. Nam
Pythagoras quidem, non Hera-
cliti more, qui se Ephesiis leges
scripturum dixit, quibus cives
cum omni juventute sua ad la-
queum amandarentur; sed cum
multa benevolentia civilisque mo-
ris scientia leges sancire aggressus
est. Verum quid hosce miremur,
qui & educati sunt & vixerunt li-
beraliter? cum Zamolxis & Thrax
fuerit, & servus Pythagoræ. Hic
autem postquam sermones Pytha-
goræ percepisset, manumissus,
atque ad Getas reversus, & leges
ipsis tulit, sicut ab initio diximus,
& ad fortitudinem populares suos
incitavit; dum iis animæ immor-
talitatem persuasit. Unde etiam-
num Galatæ omnes, & Thraces,
& alii multi barbarorum, liberos
suos instituunt, ut credant, ani-
mam interitus expertem esse,

Χαρώνδας ¹³ ἑ Καταναῖ. ἔπει-
τα Ζάλευκ. & ¹⁴ Τιμάρατ.,
οἱ Λοκροῖς γράψαντες αὐτῶν νόμους.
πρὸς τέτις Θεαίτητ., & ¹⁵ Ἐλι-
κάων, & Ἀριστοκράτης, & Φύτι.,
οἱ Ῥηγίωνων γυμνοῦμοι νομοθέται. καὶ
πάντες ἔπειτα τῶν αὐτῶν πολί-
ταις ἰσθύνων πινῶν ἔτυχον. * Οὐ ¹⁷³
γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτ. γρά-
ψαν Ἐφεσίοις ἔφη αὐτῶν νόμους,
ἀπαγγέλλαντες αὐτοῖς πολίτας ἡθῶδον
κελεύσεις, ἀλλὰ μὲν πολλῆς ἐννοίας
καὶ πολιτικῆς ὁπισθήμης νομοθετεῖν
ἐπεχείρησε. καὶ τί δὲ τέττας θαι-
μάζεν, αὐτῶν ἀγωγῆς ἑ τροφοῆς
ἐλπίστους μέτεχοντας; Ζαμολῆς
γάρ Θεαίτῶν, & Πυθαγόρα δὲ λ.
γυμνοῦμ., καὶ τῶν λόγων ἑ Πυθα-
γόρα Διακείους, ἀφεθεῖς ἐλπίστ-
., & ὡς γυμνοῦμ. πρὸς αὐτῶν
Γέτας, τῶν τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε,
καθάπερ ἑ ἐν δεξιῇ δεδηλωκάμεν,
καὶ πρὸς τῶν ἀνδρείων αὐτῶν πολίτας
παρεκάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀθάνατον
εἶναι πείσεις. ἐπὶ ἐννυ οἱ Γαλάται
πάντες, & οἱ ¹⁶ Τράλλεις, & οἱ πολ-
λοὶ τῶν Βαρυβάρων αὐτῶν ἡδὲ
πίθυσιν, ὡς ἔσθ' ἐπὶ Φβαρλῶν τῶν

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num.
104. & 130.

¹⁴ Τιμάρατ.] Hic supra, Num. 130.
vocat. Τιμάρις.

¹⁵ Ἐλικίων] Supra, loco laudato,
minus recte, Ἐλικίων.

¹⁶ Τράλλεις] In MS. & prior Edit.
est Τράλλεις; pro quo Τράλλεις rescripti,

autoritate Hesychii v. Τράλλεις. Erant
autem Tralles populus Illyriæ, teste Ste-
phano v. Τράλλια: a quo iidem Τράλλοι
& Τράλλεις vocantur. Hesychius tamen
loco laudato eos Thraciæ assignare vide-
tur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab ur-
be Lydiæ Trallis.

ψυχῶν, ἀλλὰ διαμείβειν τῷ ἀπο-
θανόντων, καὶ ὅτι τὸ θάνατον ἐφο-
βήσθαι, ἀλλὰ πρὸς οὗτον κινδυνὸς
εὐρώσας ἐκίβη. καὶ πᾶσι παιδύ-
σας οὗτον Γέτας, καὶ γράψας αὐτοῖς
οὗτον νόμους, μέγας δὲ τῷ θεῶν ἐστὶ
174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ πίνυν ἀνυσμῶ-
τατον πρὸς τὸ τῆς δικαιοσύνης κα-
τάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι πλὴν τῷ
θεῶν δρχῶν, ἀνωθεν τε ἀπ' ἐκεί-
νης πολιτείας ἐ νόμους, δικαιοσύνην
τε καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. ἔχαιρεν
δὲ ἐπὶ κατὰ ἑκάστην, ὅπως διώ-
ρασε, ¹⁷ προσδεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι
πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐπὶ πιν, καὶ πρὸς τὸ
ἀνθρώπινον γῆρας ἔτως ἐχθρὸς, ὡς
ἐπιβλέπειν, καὶ μὴ ἐλιγνῶρῃν αὐτῶν,
χρήσιμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ
Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνων μαθόντες.
δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπισημασίας πιαυ-
της, ἥ καὶ μὴδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσ-
μεν. πιαυπλὴν γὰρ εἶναι τὸ ὑπὸ τῷ
θεῷ ¹⁸ γινωσκῶν, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον
τοιαῦτον, ἀξίον εἶναι τὸ ἔξοχα συμπα-
τος δρχῆς. ὑβερστικὸν γὰρ δὴ φύσις
τὸ ζῶον ἐφασκεν εἶναι, ὁρῶντες λέ-
γοντες, καὶ πικίλον, καὶ τε πᾶς
ἐρμᾶς, καὶ πᾶς ἐπιθυμίας, καὶ κατὰ
τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι δὲ
τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ¹⁹ ἐπανα-
τάσεως, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις

mortuisque superstitem manere ;
adeoque mortem iis non perti-
nescendam , sed firmato animo
periculis occurrendum. Cum ita-
que Getas hæcce docuisset , leges-
que illis præscripsisset , maximus
Deorum apud illos habitus est.
Porro efficacissimum ad stabilien-
dam iustitiam , Deorum imperium
censebat esse Pythagoras ; idque
adhibebat , velut principium ad
Remp. legesque & iustitiam , juxta
normam juris constituendam. Ne-
que alienum fuerit adicere singil-
latim quasnam cogitationes de
Numine concipiendas esse , defi-
niverit : nempe , quod existat ,
quodque ita se gerat erga huma-
num genus , ut illud inspiciat , mi-
nimeque negligat : quod ab Ipso
edocti Pythagorei plurimum uti-
litis in se habere existimabant.
Hujusmodi enim regimine nobis
opus esse , cui nullatenus refragari
valeamus : tale autem esse regimen
Dei : qui cum tantus sit , dignum
quoque esse , qui universis imperet.
Recte enim ab iis dictum est , ani-
mal istud natura proclive esse ad
proterviam ; itemque inclinatio-
ne , cupiditatibus , aliisque affecti-
bus varium : ideoque tali emin-
entia atque superinspektionē opus
habuisse , à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προσδεῖναι. τὸ διανοεῖν π.] Locum
hunc pessima interpunctio ante obscurum
reddebat ; qui nunc planus est.

¹⁸ Γινώσκων, ἵππερ ἐστὶ τ.] Scribo &

distinguo , γινώσκων· οἱ γὰρ ἐπὶ τοῦ θεῖου,
δὲ.

¹⁹ Ἐπανατάσεως] Ἐπανατάσεως hic si-
gnificat coercionem , quæ fit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Dæmones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fide, sed ex animo obsequi. Universe vero statuebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, salvum esse non possit. Eidem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ πᾶσι. * ὧν το δὴ δεῖν ἕκαστον 175
αὐτῶν σωειδότε πλὴν τὸ φύσεως ποι-
κίλιαν, μηδέποτε λήθῃν ἔχειν τὸ
πρὸς τὸ θεῖον οὐσίᾳ τῆς τε ἐθερα-
πίας· ἀλλ' αἰεὶ πείθεσθαι πρὸς τὸ θε-
νοίας, ὡς ὁ πρὸς ἐλπίοντες τε ἐ²⁰ πα-
ραφυλάττοντας πλὴν ἀνδρῶν πίνων
ἀγωγὴν. μετὰ ἣ τὸ θεῖον τε ἐπὶ τὸ
δαίμονιον, πλείους ποιῆσαι λόγον
γονέων τε ἐνόμω, καὶ τέτων ὑπὲρ-
κρον αὐτὴν κατασκευάζειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως. κα-
θόλου δὲ ὧν το δεῖν ὑπολαμβάνειν,
μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν
ἀναρχίας. καὶ γὰρ πεφυκεναι τὴν
ἀνδρῶν πίνων ἀσώζησθαι, μηδε-
νὶς ὁππιαστὲν τῷ. * Τὸ μένειν 176
ἐν τοῖς πατρίοις ἔθεσί τε καὶ νο-
μίμοις, ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
ἐκείνοι, καὶ ἡ μικρὰ χεῖρ αἰτίων.
τὸ γὰρ ῥαδίως δοποκῆδαι τὸ πρὸς τῶν
ὑπαρχόντων νόμων, καὶ οἰκείας
εἶναι ²¹ καινοτομίας, ἐδαμῶς εἶ-
ναι σύμφορον ἐ σωτήριον. πολλὰ
μὲν ἐν καὶ ἄλλα τὸ πρὸς οὗτ' ἔθες
οὐσίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξατο,
σύμφωνον αὐτῶν τὸ βίον τοῖς λόγοις
ὁππιδεικνύων. καὶ χαῖρον ἣ ἐνὸς μνη-
μονόσται, διωαμδύς καὶ τὰ ἄλλα
αιφῶς ἐμφαίνειν. * Ἐρῶ δὲ τὰ 177

intentionem. Vel, metum potentie superioris.

²⁰ Παραφυλάττοντας] Ex MS. pro
παμ φυλάττοντας.

²¹ Καινοτομίας] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ νομοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
va Critice.

πρὸς ²² τὴν πρεσβείαν τὴν ἐκ Συβα-
 ριδος εἰς Κρότωνα ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ
 ὅτι τὴν ἐξ αἰτίας τῆς Φυράδων ὑπὸ
 Πυθαγόρου ῥηθέντα καὶ παραχθέντα.
 ἐκείνους γὰρ, ἀνηρημένων πινῶν,
 τῶν μετ' αὐτὰς σπυδιατριψάντων,
 ὑπὸ τῶν ἡκόντων πρεσβυτέρων, ὧν ὁ
 μὲν τῶν αὐτοχέρων· ὁ δὲ, ἕως πε-
 πλῶθηκετο ὑπὸ ἀρρώστιας τῆς
 γαστρὸς μετερχόμενος. ἐπὶ μὲν τῇ ἐν
 τῇ πόλει διαπράξαντων, ὅπως χρη-
 σταιν τοῖς πράγμασι, εἰπὼν πρὸς
 αὐτοὺς ²³ ἐπαίρας, ὡς οὐκ αὖ βέλοιο-
 το μέγαλα πρὸς αὐτὸν διαφωτισαί
 αὐτοὺς Κροτωνιάτας, καὶ δοκιμάζον-
 τας αὐτὰς, μηδ' ἱερῆα τοῖς βωμοῖς
 προσάγειν ἐκείνης, καὶ αὐτοὺς ²⁴ ἐκέ-
 τας δὲ τῶν βωμῶν ἀποσπᾶν.
 προσελθόντων δ' αὐτῶ τῇ Συβαρε-
 τῶν, καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐ-
 τόχειρι, λόγον ἀποδιδόντι τὸν ὅτι πι-
 μωμένων, ὃς θεμισθεῖν ἔφησεν.
 ὅθεν ἡπιῶντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φά-
 σκεν εἶναι, ὡς τὸ καὶ πρότερον
 ὅτι πινόμενος ζητήσεως ἐρωτηθέντα,
 διὰ τί ταῦτα ἐστὶν ἀντιρωτῆσαι τὸν
 πωθανόμην, εἰ καὶ τὸ Ἀπόλλω
 λέγοντα αὐτοὺς χρησμάς ἐξιώσειεν
 αὐτὸν αἰτίαν ἀποδιδόναι; * Πρὸς δὲ
 τὸν ἔπειτα, ὡς ὤετο, καταγελῶντα

²² Πρὸς τὴν πρεσβείαν τὴν ἐκ Συβα-
 ριδος εἰς Κρότ.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Εἰπαίρας] Ex MS. pro ἐπαίρας.

²⁴ Ἰκέτας] Antea male ἐκίτας; quæ

duæ voces quam sæpissime locum inter
 se commutare solent. Per *ἐκίτας* autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

rum ab inferis docebat ; dixit , se literas illi ad patrem suum daturum esse , quoniam in infernum descendere paret ; præcepitque , ut inde remeaturus , à patre suo responforias sumeret : huic respondit Pythagoras , sibi propositum non esse , ad impiorum sedes proficisci ; ubi probe sciat , homicidas puniri . Cum autem Legati convitia in illum jacerent , ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet ; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant , postquam in cætera Legatorum invecus fuisset , adjecit : quod Pythagoram quoque convitiis laceßere aggressi sint , cui ne brutorum quidem animalium ullum maledicere ausurum foret , si ut primitus accidisse fabulis traditur , omnia animata denuo humana voce loquerentur . Reperit præterea & aliam methodum , qua , proposito animarum judicio , ho-

τὸ Διαιρητῶν , ἐν αἷς ἀπεφάνετο
Πυθαγόρας , ²⁵ ἐπ' ἀνόδοις εἶναι ταῖς
ψυχαῖς , καὶ φάσκοντα πρὸς τὴν πα-
τέρα δώσειν ὀπισθοκινῶν , ἐπειδὴ καὶ
εἰς αὐτὰς μέλλοι καταβαίνειν , καὶ κε-
λεύοντάς λαβεῖν ἐτίραν , ὅταν ἐπα-
νίῃ τῶν πατέρων . ὅς κ' , ἔφη ,
μέλλειν εἰς τὴν τῶν ἀσθεῶν τὴν πα-
ραβάλλειν , ὅπως σαφῶς οἶδε οὐδὲν
σφαλαῖς καλαζομένης . λοιδορηθέν-
των δὲ αὐτῶν τῶν περὶ τῶν κα-
κῶν προσάγοντος ὅτι τὴν γαλατήαν ,
καὶ ²⁶ περὶ ἰσχυράν , πολλῶν ἀνο-
λεθάντων , εἶπε τις τὴν συμβεβλημένην
τῶν πῖς κροτωνιάταις , ἐπειδὴ τὰ
ἄλλα τὴν ἡκόντων κατέδραμον , ὅτι
καὶ Πυθαγόρας προσκίπτην ἐπεινούση-
σαν , ²⁷ ὡς ἐπὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ,
ὡς περὶ οἱ μῦθοι τῶν ἀποδιδάσκων ,
ἐπὶ πάντων ἐμψύχων τὴν μὲν αὐτῶν
φωνὴν τοῖς ἀνθρώποις ἀφίεντων ,
μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν ἀντολ-
μήσει βλασφημεῖν . * Καὶ ἄλλω 179
δὲ μέθοδον ἀνεύρετο ἀνατέλλειν τὰς

²⁵ Ε' π' ἀνόδοις] Obrechtus, reditum ani-
marum ab inferis. Potius, regressum ad su-
peros. Inde enim animas nostras in cor-
pora descendisse, & eo tandem, variis
purgationibus a terreno affectu liberatas,
redire, Pythagorei, eosque imitati Pla-
tonici statuebant. De hoc quidem re-
gressu animarum, sive περὶ ἀνόδου τῶν ψυ-
χῶν, librum scripserat Porphyrius, lau-
datum Augustino de Civitate Dei lib. x.
cap. 29. Uti contra περὶ καθόδου ψυχῆς,
sive de descensu anima in corpus tractatum
composuit Plotinus, qui hodie adhuc ex-
stat. Vide Lucam Holstenium de Vita &

Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. & seq.

²⁶ Περὶ ἰσχυράν] Cum Arcerio lego
περὶ ἰσχυράν : sed simpliciter expono,
cum se aspergeret, vel lustraret aqua ma-
rina.

²⁷ ὡς ἐπὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς.] Est locus
obscurus, & procul dubio corruptus,
quem sic legendum cenfeo, περὶ δὲ, καὶ
πάλιν, ὡς περὶ ἐν ἀρχῇ συμβεβληῖσι οἱ μῦ-
θοι ἀποδιδάσκοντες, &c. Hanc lectionem
Obrechtus quoque ob oculos habuit.
Βλασφημεῖν περὶ τινος, recte dicitur : non
autem περὶ τινος.

ἀνθρώπους δὸν τὴν ἀδικίαν, διὰ τὴν
κρίσεως τὴν ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀλη-
θῶς πάντων λεγομένων, εἰδὼς δὲ ἔ-
χρησιμον ἔσθαι εἰς τὴν φόβον τὴν ἀδι-
κίας. ²⁸ πολλῶν δὲ μάλλον ἀδικεῖν
δεῖν παρήγγελλεν, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-
πον. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν,
ἐκλογισθῆναι ²⁹ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
ἐπίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτῃ τῶν ὄντων
φύσιν. βεβλόμενος δὲ τὴν ἐν τοῖς
ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπείροις
πεπερασμένῃ καὶ ἴσῃ καὶ σύμμε-
τρον δικαιοσύνην ὡς ἀδείξαι, καὶ
ὅπως δεῖ αὐτὴν ἀσκεῖν, ὑφηγήσα-
σθαι, τὴν δικαιοσύνην ἔφη προσει-
κέναι τῷ σχήματι ἐνείκῳ, ἔπερ μόνον
τῶν ἐν γεωμετρίας διαγραμμάτων
ἀπείρους μὲν ἔχοντες τὴν σχημάτων
συστάσεις, ἀνομοίως δὲ ἀλλήλοις
διακειμένων, ἴσως ἔχοντες τὴν διωά-
μειως δὸν δείξαι. * Ἐπὶ ἣ καὶ ἐν τῇ
πρὸς ἔπρον χρῆσι εἰς τὴν δικαιοσύ-
νην, καὶ πάντες τοιαῦτα πᾶσι τῶν
λέγουται ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὡς ἀ-
δίδοσθαι. εἶναι γὰρ καὶ τὴν ὁμιλίαν,
τὴν μὲν εὐκαιρον, τὴν δὲ ἀκαιρον·
διαρεῖσθαι ἣν ηλικίας πᾶσι διαφορᾷ,
καὶ ἀξιώματι, καὶ εἰκασίᾳ τῶν συγ-
γνηκῆς, καὶ εὐεργεσίας, καὶ εἰς πᾶν ἄλλο
τοιαῦτον ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαφο-
ραῖς ὅν ὑπάρχει. ἐστὶ γὰρ ὁμιλία
εἰς τὸ, ὃ φαίνεται νεώτερον μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
rus equidem & vere istud doceri,
& ad injustitiam metu reprimen-
dam, plurimum conducere. Mul-
to itaque satius esse dicebat, in-
juria affici, quam hominem occi-
dere: apud inferos enim repositum
esse judicium, ubi anima, ejusque
essentia, & princeps entium natu-
ra examinetur. Cum autem sibi
proposuisset, rebus inæqualibus
mensuraque carentibus, & infinitis,
determinatam, æqualem & com-
mensuratam justitiam inducere,
simulque exemplo quoque osten-
dere, quemadmodum illa in usum
deducenda esset; similem dixit esse
justitiam illi figuræ, quæ sola in
diagrammatibus Geometricis infi-
nitas figurarum compositiones ha-
bet, inæqualiter quidem inter se
dispositas, sed æquales potentia
demonstrationes producentes. Et,
quoniam in consuetudine quoque
cum aliis justitia quædam consistit,
talem ejus modum à Pythagoreis
traditum esse ferunt: quandam ni-
mirum vivendi cum aliis rationem
opportunam esse, aliam importu-
nam: & differre has inter se, di-
versitate ætatis, dignitatis, necessi-
tudinis, meritorumque, & si quid
aliud discriminis inter homines oc-
currit. Esse enim convictus quod-
dam genus, quo, si juvenis erga

²⁸ Πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικ.] Hæc legun-
tur etiam supra, Num. 155.

²⁹ Ἐκλογισθῆναι] Lego, ἐκλογισθῆ-
ναι, ut referatur ad κρίσιν.

ætati sibi similem utatur, minime id importunum videatur; tale autem sit, si id juvenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc ætatem juvenibus omni iræ, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse: sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem pervenit, neque decorum neque tempestivum fore, familiarius, liberiusve, aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiformem opportuni temporis usum: siquidem & qui irascuntur, atque animo commoventur, partim tempestive, partim intempestive id facere: itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem favere, alios ab ea destitui: eandemque cæterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, & certa quadam

νεώτερον ὅκ ἀκαιρὸν εἶναι· πρὸς ᾧ τὸν πρεσβύτερον ἀκαιρον. ἔτε γὰρ ἰσότης, ἔτε ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν, ἔτε θρασυτήτ', ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ἀκαιρίαν εὐλαβητέον εἶναι 30 τῷ νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. ὡς ἀπλήστον δὲ πινὰ εἶναι καὶ τὸν περὶ τῶ ἀξιώματ' λόγον. * Πρὸς γὰρ ἄνδρα ὅτι καλοκαγα- 181 θίας ἤκοντα ἀληθινὸν ἀξίωμα, ἔτ' εὐαχμον, ἔτ' εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν, ἔτε παρρησίαν πάλιν, ἔτε καὶ λοιπὰ τῶ δότιως εἰρημύμων. ὡς ἀπλήστια ᾗ τέτοις καὶ 31 περὶ τῶ πρὸς ὅτ' ὀνειδῆς ὁμιλίας διελέγχετο. ὡσαύτως δὲ ἔπερὶ τῶ πρὸς τὰς εὐεργέτας. εἶναι ᾗ ποιικίλῳ πινὰ ἔπερὶ λυσιδῆ τῶ τῆς καίρ' ἡρέσας. καὶ γὰρ τῶ ὀργιστομένων τε ἔπερὶ θυμολύμων τὰς μὲν εὐκαιρῶς τῆς ποιῆν, ὅτ' δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πάλιν τῶ ὀρεγομένων τε καὶ ὅτι θυμολύμων καὶ ὀρμώντων ἐφ' ὅτι δῆποτε, πῶς μὲν ἀκαχεῖν καιρὸν, πῶς ᾗ ἀκαιρίαν. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ἔπερὶ τῶ ἄλλων παθῶν τε καὶ πράξεων καὶ 32 ἀκαχεῖσων καὶ ὁμιλιῶν καὶ ἐντάξεων. * Εἶναι ᾗ 182 τὸν καιρὸν μέγχι μὲν πινὲς διδασκλόν, καὶ 33 ἀπαράλογον, καὶ πυχνολο-

30 Τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τὸν νεωτέρον.

31 Περί τῶ πρὸς τὰς ὀνειδῆς ὁμιλίας.] Locum ante mutilum ex MS. supplevi. In prior enim Edit. desunt verba hæc, πρὸς

τὰς ὀνειδῆς ὁμιλίας διελέγχετο. ὡσαύτως δὲ ἔπερὶ τῶς.

32 Διαθήσασθαι] Ex MS. pro corrupto ἀκαχεῖσων.

33 Ἀπαράλογον] Ἀπὸ κρητὸς repetendum

γίαν ὀπιδεχομένον· καθόλα δὲ καὶ
 ἀπλῶς εἶναι αὐτῷ τῶν ὑπάρ-
 χων. ἀκόλυστα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν
 πιαῦτα, οἷα συμπαρέπιδωι τῇ τε
 καὶ φύσιν, τὴν τε ὀνομαζομένην
 ὥραν, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ ἀρμόσιον,
 καὶ εἰς πᾶσι τοῖς τυχάνει τέτοις ὀμο-
 γνῆς ὄν. δέχων δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν
 παντὶ ἐν πᾶσι τιμιωτάτων εἶναι,
 ὀμοίως ἐν ὀπισθήμῃ τε, καὶ ἐμπειρίᾳ,
 καὶ ἐν γνέσει· καὶ πάλιν δύο, ἐν
 οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατιᾷ,
 καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι.
 δουδεώρητον δὲ εἶναι καὶ 34 δυσί-
 νοπτον τῇ δέχῃ φύσιν ἐν πᾶσι
 τοῖς ὀρημαίοις. ἐν γὰρ τῇ ὀπισθή-
 μαις καὶ τῇ τυχάνει εἶναι ἀφαιρέσεως,
 τὸ καταμαθεῖν τε καὶ κρῖναι κα-
 λῶς βλεψάντας εἰς τὰ μέρη τῆς
 πραγματείας, πῶς τῶν δέχῃ.
 183 * Μεγάλῳ δὲ εἶναι ἀφαιρέσειν,
 καὶ σχεδὸν πᾶσι ὅλας τε ἐκ παντὸς τῇ
 κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης
 ὀρθῶς τῆς δέχῃς. εἶδεν γὰρ, ὡς
 ἀπλῶς εἶπεν, ἐπὶ τῇ μὲν πᾶσι ὕμνους
 γίνεσθαι, ἀγνοήσεως τῆς ἀληθείης

dum est, μέλει πῶς. Παράλογον autem
 significat id, quod contingit præter ex-
 pectationem, vel præter rationem; sive,
 quod adeo incertum est, ut nulli consi-
 lio humano subiaceat. Hinc ἀπαράλογον
 contra dicitur de re, quæ non est adeo
 incerta, quin aliquatenus a nobis prævi-
 deri, & consilio ad certum finem dirigi
 possit

14 Δυσινόητος] Vocem esse mendosam,

ratione, ac via, & arte compre-
 hendi posse; universe autem &
 simpliciter præceptorum artisque
 formulam respuere. Adhærere au-
 tem illi natura veluti pedissequas
 quasdam, id quod elegans & con-
 cinnum dicitur, itemque decorum,
 congruum, & si quid aliud hisce
 geminum est. Pronunciabat au-
 tem insuper, quantivis pretii esse
 principium; unum quidem in uni-
 versitate mundi; itemque in scien-
 tia, in experientia & in generatio-
 ne: duo vero, in domo, in urbe,
 in exercitu, & in omnibus ejus-
 modi compositis corporibus: na-
 turam autem principii in præfatis
 omnibus cognitu perspektuque per-
 quam difficilem esse: nam in scien-
 tiis non vulgaris ingenii haberi,
 ex tractatione partium, intellectu
 judicioque recte assequi, quale
 earum principium sit: plurimum
 autem referre, & propemodum de
 universa rerum omnium cognitione
 actum esse, si principium non
 recte comprehendatur: ignorato
 enim vero principio, nihil, ut sim-
 pliciter dicam, sani deinceps con-

quivis facile videt. Arcerius conjiciebat,
 δυσκίνητον, vel δυσκίνητον: quod repu-
 diandum. Desider. Heraldus *Animad-
 vers.* in Jambl. cap. ix. in fin. *δυσκίνητον*,
 vel *δυσκίνητον*: quorum posterius ad ve-
 stigia corruptæ lectionis propius accedit.
 Nos proxime accesserimus, si legamus,
δυσκίνητον: prout jamblichum initio
 scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo ferem etiam cum principatu habere : neque enim domum , neque civitatem recte institui posse , nisi & verus princeps præsint, & imperium in volentes exercent. Etenim utrique consentientibus imperium administrari debere, principe scilicet, & subditis : perinde uti disciplinæ quoque, si rite quis eas instituere velit, utrique etiam, docente nimirum & discente, volentibus id debet fieri : nam si alteruter reluctetur, nunquam, quod sub manibus est, opus, ad propositum finem perveniet. Sic igitur probabat, æque præclarum esse, si imperantibus obsequium, præceptoribus vero faciles aures præstentur : hujusque moniti ipso opere tale specimen dedit : ad Pherecydem nimirum Syrium, præceptorem suum, ex Italia in Delum profectus est, ut ei, pediculari, ut vulgo nominari solet, morbo laboranti opem ferret; inque hac cura ad mortem ejus usque

δερχῆς. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ὅτι
πρὸς τὴν ἐπεὶ δερχῆς. ἔπειτα οἰ-
κίαν εὐ. πρὸς αὐτὴν οἰκισθῆναι, μὴ
ὑπαρξάντας ἀληθινὰς ἀρχοντας,
τῆς δερχῆς πρὸς ἐκκρίσεως. ἀμφοτέ-
ρων γὰρ δὲ βελομήδων τὸ ἐπιστε-
ταίαν γίνεσθαι, ὁμοίως τὰ τε ἀρχον-
τῶν, καὶ τὴν δερχομένων. ὡς περὶ
τῆς μαθητικῆς πρὸς ἐρῶς γινόμενης
ἐκκρίσεως πρὸς δὲ εἶναι ἡσασθαι γίνεσθαι,
ἀμφοτέρων βελομήδων, τὰ τε δι-
δάσκοντες, καὶ μαθησκόντες.
ἀντιπείνοντες γὰρ ὅσοις δὴ ποτε
τὴν εἰρημότητα, ὅσα ἀνὰ ἐπιστεταίαν
κατὰ τὸ πρὸς τὸ προκειμένον ἔργον.
ἔτω μὲν ἂν τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαῖς
καλὸν εἶναι ἐδοκίμασε, καὶ τὸ τοῖς
διδασκάλοις ὑπακούειν. τεκμή-
ριον δὲ τῶν ἔργων μέγιστον περιείχετο
τοιοῦτον. * Πρὸς πρὸς 37 φερικύδιον τὸν 184
Σύριον, διδάσκαλον αὐτὸς ἡμέ-
ρον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς Δῆλον
ἐκομίσθη, καὶ σκημίσθη τε αὐτὸν,
ὡς περὶ τῆς 38 ἡμέρας τῶν ἡμερῶν
τῆς 39 φθιναρῆος πρὸς, καὶ κη-
δόντων αὐτὸν, πρὸς μένει τε ἄλλοις

¹¹ Εἰκρίσεως] Εἰκρίσεως lego : eaque lectio ex sequentibus satis confirmatur.

¹² Δὲν ἡσασθαι γίνεσθαι] Vel scribendum est δὲν γίνεσθαι, deleta voce ἡσασθαι, ut supervacanea; vel, δὲν ἡσασθαι γίνεσθαι.

¹³ Πρὸς φερικύδιον τὸν Σύριον.] Vide Porphyrium, Num. 55. & Nost. infra, Num. 251. ubi eadem historia iisdem verbis narratur.

¹⁴ Περικύδιον] Sic recte MS. itemque Porphyrius, & Noster infra, dictis locis.

Prior autem Edit. corrupte, περικύδιον : de quo mendo Lectorem jamdudum etiam monuit Salmastius ad Solinum, pag. 583.

¹⁵ Φθιναρῆος.] Idem ex MS. pro φθιναρῆος. Cæterum Pherecydem morbo pediculari obisse, plures testantur Scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Laërt. in Pherecyde, Num. 118.

¹⁶ Παρίκειναι πρὸς] Sic MS. At prior Edit. male περιμένειν.

τῆς πλὴν αὐτῆς, καὶ τὴν οἴαν
ἀπεπλήρωσε περὶ τὴν αὐτῆς καθη-
γμένην. ἔτω περὶ πολλὰ τὴν περὶ
τὴν διδασκαλὸν ἐπιείθετο παρδύ.
185 * Πρὸς γὰρ μὲν τὰς σωτηρίας, καὶ
τὴν αἰσθάνειν ἐν αὐταῖς, ἔως εὖ
περισκιάζει ὅτι ὁμιλητὰς Πυ-
θαγόρας, ὥς φασι πολλοὶ Λύσιον
προσκινησάτω ἐν Ἡρώ ιερῷ, καὶ
ἐξίσταται σωτηρίας ἐν Εὐρύφω Συ-
ρακυσίῳ ᾧ ἐπαίρων τινί, περὶ τὴν
προπύλαια ᾧ ἱερῷ ἐστίν. προσέ-
ξασθαι δὲ ἔνθεν Εὐρύφω προσμέ-
ναι αὐτὸν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὸς
προσκινησάτω ἐξέλθοι, ἰδραδύτω
ὅτι τινί λιθίνῳ θύκῳ, ἰδρυμένῳ
αὐτόθι. ὡς δὲ προσκινησάτω ὁ Εὐρύ-
φω, καὶ ἐν τινί ἀναστροφήν καὶ
βαθυπύρα κατ' ἑαυτὸν ἐνοίᾳ ἡρό-
μῳ, δὲ ἐπὶ πολλῶν ἐκλα-
γόμενῳ ἀπηλάγη, τὸ πρὶς ἡμέ-
ρας λοιπὸν, καὶ ᾧ ὅτι πρὸς νύκτα,
καὶ τὸ πλέον μέρῳ ἐπὶ ἄλλης ἡμέ-
ρας ¹ ἔλπει ἀστέμας, προσέμενεν
ὁ Λύσις. καὶ πάλιν αὐτὸν ² ὅτι πλείονα
αὐτὸς ἦν, εἰ μὴ περὶ ἐν τῷ ὁμακίῳ
τῆς ἐξῆς ἡμέρας ἡρόμῳ ὁ Εὐρύ-
φω, καὶ ἀκρίτως ὅτι ζητημέ-
να πρὸς τὸ ἐπαίρων τῷ Λύσιδι,
ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ
προσμέμεναι καὶ τὸ σωθήκειν ἀπὸ

perduravit, defunctoque docto-
ri suo iusta persolvit: tanti fecit
studium præceptoribus debitum.
Ad pacto vero conventa religiose
servanda ita discipulos suos for-
mavit Pythagoras; ut referatur,
Lyfidem aliquando in templo Ju-
nonis adoratione functum, inter
exeundum incidisse in Eurypha-
mum Syracusanum, qui unus è
grege condiscipulorum erat, qui-
que templum ingressurus, circa
propylæa versabatur: hic itaque
cum Lyfidi præcepisset, ut enim
præstolaretur, donec ipse quo-
que, adorato Numine, exiret;
Lyfidem in sedili quodam ex la-
pide ibi constructo eum opperitu-
rum confedisse: sed Euryphamum
adoratione peracta, in profundas
quasdam meditationes prolapsum,
ejusque quod cum Lyfide consti-
tuerat, oblitum, per aliam portam
templo excessisse. Lyfidem autem
quod lucis reliquum erat, noctem-
que insequentem, cum bona diei
subsecuta parte immotum perse-
dasse: nec finis fuisset, nisi Eury-
phamus postridie auditorium in-
gressus, desiderari à condiscipu-
lis Lyfidem audivisset: sic enim
erroris sui admonitus eum ex
pacto adhuc expectantem ab-

¹ Εἴλον ἀστέμας, προσέμενεν ὁ Λύσις]
Nullus hic sensus. Quare, vel scripse-
rim, ἀστέμας προσέμενεν ὁ Λύσις, deleta
voce ἔλπει: vel, εἴχον ἀστέμας, προσμέ-

μεν ὁ Λύσις.

² Ἐπὶ πλείονα] Scribe, ἐπὶ πλείον.
Litera enim α ex sequenti voce τῷ πλείον
adhæsit.

duxit ; oblivionisque suæ causa commemorata, adjecit, eam sibi à Deorum aliquo injectam, ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur. Sancivit insuper abstinentiam ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret : qui enim animantium cædem, ut nefariam, & naturæ adversam, abominari adsueverit ; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere ; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat ; utpote qui illis etiam alatur. Præterea symbolum illud, stateram non esse transfiliendam, ad justitiam quoque adhortatio est ; omniaque juste agere præcipit : uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras, ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur ut de temperantia agamus : ubi dicendum erit, quemadmodum & Ipse illam excoluerit, & familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

⁴¹ Εἰρηνοποιὸν τὴν] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιόντων, quod in priore Edit. legitur.

⁴² Εἰς τίς περὶ συμβόλων] Intelligit

καὶ, πλὴν αἰτίας εἰπὼν τὴν λήξης, καὶ προσεπιθίς, ὅτι πᾶσι τῶν δέ μοι θεῶν τις ἐνῆκε, δοκίμιον ἐσομένην τῆς σῆς περὶ σωτηρίας εὐσεβείας. * Καὶ τὸ ἐμψύχων ἢ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοθέτησε, ἀλλὰ πῶς ἀλλὰ πολλὰ, καὶ ὡς ⁴³ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτήδευμα. ἐπιζόμενοι γὰρ μυσάμεθα φέρον ζώων, ὡς ἀνομον ἐστὶ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώπερον τὸ ἀνθρώπων ἡγάμενοι κτείνειν, ὅτε ἐπὶ ἐπολέμην. Φόνων ἢ χορηγέτης καὶ νομοθέτης ὁ πόλεμος. ταῖς γὰρ καὶ σωματοποιεῖται. καὶ, τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶ ἐνδεχόμενον, πάντα τὰ δίκαια ἐνδεχόμενον ἀσκήσιν. ὡς ⁴⁴ ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δεχθήσιν. πέφηνεν ἄρα ἀπὸ πάντων τῶν μετὰ τὴν ἀσκήσιν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν ἐνδεχόμενοι εἰς ἀνθρώπους πεποιημένοι Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις ἐν τοῖς λόγοις.

Κ Ε Φ. λα΄.

Επεὶ δὲ τῶν περὶ τῶν λόγων ὁ 187 περὶ σωφροσύνης, ὡς πᾶσι αὐτῶν ἐπιτήδευσε, καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. ¹ εἰρηται μὲν ἐν ἡδὴ τὰ κτενὰ ἐνδεχόμενα περὶ αὐτῆς, ἐν

Protrepticum, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit.

¹ Εἰρηται μὲν ἐν ἡδὴ.] Supra, Cap. vii.

οἷς περὶ ἑ σιδηρῶ πὰ ἀσύμμετρα
πάντα ἀποκρίπιν διώρμασι. τὰ δὲ
αὐτὰ εἶδης εἶναι ὁποχὴ ἐμψύχων
ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀκαλάσων, καὶ τὸ ὄρεσι πεί-
δω μὲν ἐν τῷ ἐσιώσει πὰ ἡδέα καὶ
πολυτελῇ ἐδέσματι, ἀποπέμπει δὲ
αὐτὰ πῖς οἰκέταις, ἕνεκα τῆς
λάσας μόνον πῖς ὀπισθιμίας ὄρε-
σι πείδω. καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλδύ-
ραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
πῖς ἐπείρας. καὶ αἱ ἐπείρας ἢ αἱ
τῷ λογισμοῦ, καὶ αἱ ἐλκρινίαι τῷ
ἐμπιζόντων, τὰ αὐτὰ εἶναι εἶδης.

188 * Ἐπὶ ἡ ἐχεμυθία τε καὶ παντελὴς
σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
συνασκέσαι, ἢ πὶ σῶπιν 4 καὶ
ἀδιάντως 5. πρὸς τὰ δυσληπτότα-
τα τῷ θεωρημάτων ἀνάληψις τε καὶ
ἐξέτασις. Διὰ ἡ πῖς καὶ αἰνία καὶ
ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοπῖα, δόξης
τε καὶ πλάττω καὶ τῶν ὁμοίων
ἀνεπιτήδωτ 6 καὶ κατῆξανέτασις.

commemorata sunt, quibus omnia
immoderata igne ferroque præ-
scindenda esse, definitum fuit.
Ejusdem generis est abstinencia ab
animalibus; itemque à cibis gulæ
irritamenta habentibus, rationis-
que impredientibus promptitudi-
nem & integritatem: sed & eodem
pertinet, quod epulæ suaves &
opiparæ in conviviis apponebantur
quidem, sed ad servos mox able-
gabantur; ad appetitum quippe
coercendum duntaxat appositæ: &
quod nullam ingenuam mulierem,
sed solas meretrices aurum gesta-
re voluit. Deinde taciturnitas, &
omnibus numeris absolutum silen-
tium; quo linguæ continentia exer-
cebatur: porro intenta & continua
ruminatio, & pervestigatio difficil-
limarum speculationum; & propter
istâ cibi somnique parsimonia; tum
gloriæ, divitiarum, similibumque
inaffectatus contemptus; seniorum
sincera & infucata reverentia; erga
pares æqualitas humanitasque non

* Ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra,
Num. 68.

1 Αἱ ἐπείρας ἢ αἱ τῷ λογισμῷ, καὶ αἱ ἐ-
λκρε.] Hæc in alienum locum rejecta
sunt, & adeo turbata. ut nec caput nec
pes veræ sententiæ in illis appareat. Con-
jungenda enim sunt cum præcedentibus
illis, βρωμάτων πινῶν ἀκαλάσων, eademque
sic scribenda, πῖς ἀρχοντίαις καὶ πῖς τῷ
λογισμῷ ἐλκρινίαις ἐμπιζόντων. Vide
Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
occurrit.

4 Καὶ ἀδιάντως.] Schefferus de Phi-
los. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minimo

quidem spiritu proderent doctrinas: sed
male. Rectius Obrechtus. Locus autem
hic non solum legitur supra, Num. 68.
sed etiam infra, Num. 225.

5 Κατῆξανέτασις.] Vocem hanc Lexica
vulgata ignorant; nec eam temere alibi
reperias. Existat tamen etiam apud Lon-
ginum Cap. vii. Num. 6. ubi Faber exi-
stimabat, vocem illam nusquam alibi re-
periri. Significat autem κατῆξανέτασις pro-
prie, *animum contra aliquid insurgendi*;
vel una voce, *contemptum*: ut Obrechtus
recte reddidit. Nam supra Num. 69.
vox hæc cum κατῆξανέτασις jungitur.

ficta; juniorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit præterea virorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriæ prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempestatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obsita, quam PHALAS i. e. cacumina sive apices nominabant, qua illis necessa-

καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς
 ἑὸν προσήκοντας· πρὸς ᾗ τὰς ὁμή-
 λικας ἀπώλας ὁμοιότης ἐ Φι-
 λοφροσύνη· ὁ σωεπίστασις δὲ καὶ
 παρρημίας πρὸς ἑὸν νεώτερος
 φθόνος χωρὶς καὶ πάντα ἴσως ποιεῖ-
 ται εἰς τὸ αὐτὸ ἀρετῶν παχθυσις].
 * Καὶ ἐξ ὧν δι' ἱπποβοτῶν καὶ 189
 Νεάνθης περὶ Μυλλίας καὶ Τιμύχας
 τῶν Πυθαγορείων ἱστοῦσι, μαθητῶν
 ἔνεστι τὸ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν σωφρο-
 σιμίῳ, καὶ ὅπως αὐτῶν Πυθαγόρας
 παρέδωκε τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τυ-
 ραννον Φασίν, ὡς πάντα ποιεῖν
 ἕθενος αὐτῶν ἐπιτύχαιε τὴ Φι-
 λίας, Φυλακῆμενων ἐ πεισιτα-
 μένων τὸ μοναρχικὸν αὐτῶν ἐ πλά-
 νομον, λόχον πινὰ τριάκοντα ἀν-
 δρῶν, ἡγεμόνας Εὐρυμόχους Συρα-
 κῆσις, Δίωνος ἀδελφεῶν, ἡπα-
 πέμψαι πῶς ἀνδράσι, λοχῆσοντας
 τὴ μεταβάσιν αὐτῶν τὸν δὲ Τάραν-
 τος εἰς Μεταπόντιον εἰσθῆαι καὶ
 καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμόζοντο γὰρ πρὸς
 τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς, καὶ τόπως
 εἰς πᾶσι πιάδε ἐπέλεγοντο Πιπτηδαίους.
 * Ἐν δὲ θάλασσιν, χωρὶς τὸ Τά- 190
 ραντος Φαραγγαδὸς, καὶ ὁ
 σωεβαίνειν αὐτοῖς ἀναγκαίως τῶν

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

[Σωεπίστασις] Supra, Num. 69. minus recte legitur, σύνπικτις.

[Ὠρῶν] Ex MS. pro ἰσῶν: quod Ar-
 cerius montium verterat; haud parum sa-
 ne a loci hujus sensu aberrans.

[Ἐν δὲ θάλασσιν] Sic MS. At prior
 Edit. corrupte & nullo sensu, ἐν δὲ θά-
 λαις.

ὁδοιπορίαν γίνεσθαι, ἐλόχα κα-
 κρύψας τὸ πλῆθος ὁ Εὐρυμέδης.
 ἐπειδὴ ἦ εἰδὲν προειδόμενοι ἀφικον-
 τὸ οἱ ἄνδρες παρὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸ
 πόνον, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλα-
 λάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρατιῶται. οἱ
 δὲ κίτταρχθόντες μετ' εὐλαβείας
 ἅμα τὴ θύρᾳ τὸ αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ
 τὸ πλῆθος, (ἦσαν γάρ αὐτοῖς σύμ-
 παντες δέκα παρὰ τὸ ἀριθμὸν) καὶ ὅτι
 ἀνοστοῖ παρὸς πικρίλως ἀπολισμέ-
 νους διαγωνισόμενοι ἐμελλον ἀλίσκε-
 σθαι, δρόμον καὶ φυγὴν ἀσπάζον-
 τας ἐπεγίνωσκον, εἰδὲ τὸ πρὸ ἀλλό-
 τριον ἀρετῆς πηδύμιον. πῶς γὰρ
 ἀνθρώποις ἤδη φάσκειναι τὸ ὑπο-
 μενέειν ὁπισθὲν, ὡς ἂν ὁρῶς
 ὑπαγορεύου λόγος. καὶ ἐπετύχα-
 191 ρον ἦ ἤδη ταῦτα. * Βαρύδι οἱ γὰρ
 τοῖς ὅπλοις ἀπελείποντο ὅ οἱ παρὰ
 Εὐρυμέδῃ ἔδωγαν, ὅ οἱ μήτερ
 100 φάσαντες ἐντυχὸν πεδίον πνὶ κυά-
 μοις ὑπαρμόνῃ τὴν ῥόπιν ἰκανῶς
 καὶ μὴ βελομένοι δογματίζε-
 σθαι, τὸ κελθεῖν, κυάμων μὴ
 θιγγάνειν, ἐστῆσαν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
 λίθοις καὶ ξύλοις καὶ τοῖς προσυχῶσιν
 ἑκάς ὅ μέρει ποσὶν ἡμῶν τὸ
 σὺν διάκοντες, μέλει πινὰς αὐτῶν
 μὲν ἀνιρηκέναι, πολλὰς ἦ πτερυ-
 ματικέναι· πάντας μὲν ὑπὸ τῷ δό-

rio transeundum erat, copias suas
 Eurymenes in insidiis collocave-
 rat: cumque Pythagorei nihil ta-
 le metuentes, circa meridiem eo
 pervenissent, milites clamore edi-
 to, latronum more in eos irrue-
 runt. Illi vero re improvisa, nu-
 meroque insidiantium, nam ipsi
 non amplius decem erant, in me-
 tum terroremque coniecti, ac se
 facile captum iri rati, quod iner-
 mes adversus perarmatos pugna-
 turi essent, cursu fugaque sibi
 consulere decreverunt: minime id
 à virtute alienum existimantes;
 quippe qui probe noverant, for-
 titudinem fugiendorum & susti-
 nendorum, prout recta ratio
 dicaverit, scientiam esse. Nec
 cesserat infelicitè consilium; si-
 quidem Eurymenis milites armis
 graves, fugientibus segnius insta-
 bant: nisi ad campum fabis con-
 situm, affatimque jam florentem
 pervenissent. Tum enim dogma
 illud, quod fabas attingere veta-
 bat, violare abnuentes, pedem
 fixerunt, & necessitate compulsi,
 lapidibus, fustibus, & aliis quæ-
 cunque præ manibus erant, tam-
 diu se contra hostes defenderunt,
 donec quidam ex ipsis cæsi, plu-
 res vulnerati, denique omnes à

* Οἱ παρὰ Εὐρυμένει] Sic recte MS. pro
 corrupto, οἱ παρὰ θυμῷ, quod prior
 Edit. habet.

100 Εἰ μήτερ φάσαντες] Prior Editio
 habet, εἰ μὴ φάσαντες. At Nos re-
 præsentavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus interfecti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sustinuit , sed omnes secundum sectæ suæ regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant , quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent. Terra itaque cæsis injecta , communique tumulto iis ibidem extructo , domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna , uxor ejus , quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha , jam decem mensibus gravida tardius incederet. Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum lati deduxerunt , nullo studio curaque omissa , quo illos incolumes conservarent. Dionysius autem , cognito quod acciderat , gravem mœrorem præ se tulit : Vos vero , ait ad Mylliam & Timycham , præ omnibus dignos à me honores consequemini , si in regni confortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis , inquit Dionysius , incolumes , dato sufficienti præsidio , dimittam : interroganteque Myllia , quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc , subjecit ,

ρυφύρων ἀναιρεθῆναι , καὶ μηδὲνα τοπαρχίαν ζώσῃ θῆναι , ἀλλὰ πρὸς τῶν θανάτου ἀσφάλειαν κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. * Ἐν 192 συγχύσει ᾧ πολλῇ τὴν π. Εὐρυμνίῳ , καὶ οὗτ' οὐκ αὐτῷ , καὶ ἐν τῇ τυχεσθῇ γυναικί , εἰ μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀγαθοῖεν τῷ πέμψαντι Διονυσίῳ , εἰς αὐτὸ μόνον τὰ π. προτρεψαμένῳ αὐτὰς. γῆς ἐν ἐπαμύμοντι τῆς πρῆστοι , καὶ ἡρώων πολυάνδρον Ὀππιδάουτος αὐτόν , ὑπερέσπον. εἶπα αὐτοῖς ἀπλώθηκε Μυλλίας Κροτωνιάτης , καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία , γυνὴ αὐτῶν , ἀπολελειμένοι ἔπληθους , ὅτι ἔγκυον ἔσσι καὶ Τιμύχα , τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε , καὶ ἀσπλάγῃς ἀπὸ τῶν ἐσθλῶν. τῆς γὰρ ζώσας αὐτοῖς ἀσπλάγῃς πρὸς τὸ τυχεσθὸν ἦσαν , μετὰ πάσης καμνιδῆς καὶ Ὀππιδάουτος ἀσπλάγῃς. * Ὁ δὲ πρὸς τὴν γεγονότων ἀσπλάγῃς 193 μὲν , καὶ σφόδρα ἂν ἀθυμίας ἐφαινετο. Ἀλλ' ὑμεῖς γε , εἶπεν , ὑπερ πάντων τῶν ἀξίας τούτων παρ' ἐμὲ πηγῆς , εἰ μοι συμβασιλεύσας θελήσῃτε τὰ δὲ Μυλλίας καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντα , ἀπεργάζεσθαι , ἀνασπλόντων· ἀλλὰ ἐν γὰρ με , εἶφεν , διδάσκαυτος , μετὰ τῆς Ὀππιδάουτος παραμπῆς ἀσπλάγῃς. πυθόμενα δὲ τῆς Μυλλίας , καὶ π. π. ἐστὶν , ὃ μαθεῖν προθυμεῖται· ἐκείνο ,

" Ἀθυμίας ἐφαινετο] Lego , ἀθυμίας , ὡς ἐφαινετο.

εἶπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι
ἣν οἱ ἐπιτεροῖσιν ἀποθανεῖν μάλλον
εἴλοντο, ἢ κυάμους πατήσῃ; καὶ ὁ
Μυλλίας εὖθις, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
εἶπεν, ὑπόμεναι, ἵνα μὴ κυάμους
πατήσωσιν, ἀποθανεῖν· ἐγὼ δὲ
αἰρῶμαι, ἵνα τάτῃσι τ' αἰτίαν μὴ
ἐξείπω, κυάμους μάλλον πατήσῃ.

- 194 * Καταπλάγνεντο δὲ τ' Διονυσίᾳ,
καὶ μεταστῆσαι κελύουσιντο αὐτὴν
σὺν βίᾳ, βασάνης ᾗ ὀπιφέρειν τῇ
Τιμύχᾳ προστέλλοντο· ἐνόμιζε
γάρ, ὅτι γυναικὰ π' ἔσαν, καὶ
ἐπιγχεῖν, ἐρήμην ᾗ τᾷ ἀνδρὶ,
ραδίως τᾷτο ἐκλαλήσειν, φέβω
τ' βασάνων· ἡ γήναία δὲ ¹² συμ-
βρούξασα ὅτι τῆς γλώσσης αὐτῇ
ὀδόντας, καὶ ἀποκρύψασα αὐτῇ,
προσέπιπτε τῷ Τυράννῳ, ἐμφανέ-
σαι, ὅτι εἰς ὑπὸ τ' βασάνων τὸ
ῥῆμα αὐτῆς νικητὴν σφαιραγκα-
δαίῃ τῶν ἐχεμυθικῶν π' ἀνακαλύψαι, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ἐκ
ποδῶν ὑπ' αὐτῆς ¹³ ἐπεκρέπται.
165 ἔξωπελάκας Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικὴν πυγχανοίεν. * Παιρα-

tyrannus, cur focii tui mori ma-
luerint, quam fabas calcare? at
ego, regessit è vestigio Myllias,
malim fabas calcare, quam cau-
sam hujus rei prodere. Quo re-
sponso perculsus Dionysius, Myl-
liam è conspectu abripi, Timychæ
vero tormenta admoveri jussit;
ratus eam, utpote mulierem, &
gravidam, & à marito destitutam
facilius illud metu tormentorum
indicaturam esse: sed virago illa
dentibus linguam mordicus cor-
reptam, abscidit, & in Tyran-
num exspuit; eoque illi demon-
stravit, quod, licet sexus ejus mu-
liebris tormentis succumbens, ta-
cendum aliquid evulgare adigere-
tur; ministra tamen loquendi à se
è medio sublata præcisaque esset.
Adeo difficulter ad admittendas
extraneas, imo regias etiam ami-
cicias, adduci se passii sunt. Con-

¹² Συμβρούξασα ἐπὶ τ' γλώσσης τὰς ὀδ.]
Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
sius, lib. 2. de Virginit. cap. 4. his verbis:
Pythagorea quedam, una ex virginibus,
celebratur fabulâ, cum a Tyranno cogere-
tur secretum prodere, ne quid in se ad ex-
torquendam confessionem vel tormentis lice-
ret, morsu linguam abscidisse, atque in
Tyranni faciem despuisse: ut, qui interro-
gandi finem non faciebat, non haberet,
quam interrogaret. Hunc locum acceptum
refero Egidio Menagio, qui eum obser-
vaverat in Historia Mulierum Philosopha-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
plura vide. Cæterum pro συμβρούξασα,
quod ex cod. MS. revocavimus, prior
Edit. male habet συμβύξασα: quod Ar-
cerius infeliciter in συμπύξασα mutan-
dum censebat.

¹³ Πελεκιστῆρι] Sic recte MS. At
prior Edit. vitiose, περικέκρυπται.

¹⁴ Δυσκατάγεται] Operam hic ludii
Arcerius, qui vocem hanc, quæ utique
recte se habet, in δυσάρετοι mutandam
censet.

familia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut à profano & spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod Musices beneficio adolescentem amoris æstro percitum emendavit, & ad sanam mentem traduxit: sed & dehortatio à lascivia, in eandem virtutem incidit. Atque hæc suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu permanerent; non vero jam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim

πλήσια ἢ τέτοις ἐπὶ τοῖς σωματικῇς ἢ ψυχικῇς ἀσκήσεσιν. φέρονται εἰς σωφροσύνης ἀσκήσιν. πάντων γὰρ χαλεπώτατον ἐστὶν ἐγκρασιμάτων, τὸ γλώττης κρατύν. τῆς αὐτῆς ἢ ἀρετῆς ἐστὶ, καὶ τὸ πείσαι Κροτωνιάτας ἀπέχεσθαι τῆς αἰσχυρίας. καὶ ἐπὶ ἡ ἀφ' ἧς ἡ μεσική ἐπαυροῦσθαι, ¹⁶ δι' ἧς ἐπὶ οἰρημὸν μεράκιον ὑπὸ τῆς ἐρωτικῆς σωφροσύνης μετέστησε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως ἢ ἀπάγασθαι ὡραίνεσθαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνήκει. * Καὶ 196
πῶτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὡς αἴτιον αὐτὸς ἦν. ¹⁷ προσέχον γὰρ ἔπει τοῖς σώματι, ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀφαικέν, καὶ μὴ ποτὶ ¹⁸ μὲν ῥικνὰ, ποτὶ ἢ πολυσαρκὰ. ἀνωμάλως γὰρ

¹¹ Αἰσχύς] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, & in αἰσχύς mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, τοῖς δὲ μνηστικῇς συνουσίαις μέλλουσιν ἔχειν, τοῖς παλαιαῖς δὲ, ἔδαμως. Verum utique Scholiastes ille dicit. Nam nullæ nuptiæ legitimæ & solennes olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc ἡσυχίαν γάμους apud Ælian. *Var. Hist.* viii. 7. nuptias solemniter celebrare significat: & apud Suidam ἡσυχίαν γάμοι appellantur, nuptiæ illegitimæ, & absque sacris contractæ.

¹⁶ Δι' ἧς ἐπὶ οἰρημὸν μερ.] Historia, ad quam hic respicit Jamblichus, narratur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσέχον γὰρ ἔπει τοῖς σώματι, ὡς ἂν

ἴπ.] Scribendum est, προσέχον γὰρ ἔπει τοῖς σώματι, ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀφαικέν. Confer cum hoc loco Porphyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert.

¹⁸ Μὲν ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μερμὰ: quod Arcerius bona fide sollicita verterat. ῥικνὰ autem hic significat, macilenta: quod vel ex opposito ei πολυσαρκὰ patet. Hinc obiter emendo Hesychium v. ῥικνοί, apud quem pro ῥικνοί σαρξίν, legendum est addita negatione, ἢ ἢ ῥικνοί σαρξίν. Miror autem, ut & hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in *Thesaurus* suo vocem ῥικνός, & inde derivata, prorsus omisisse: cum tamen usus ejus satis frequens sit apud veteres Scriptores.

βίη τῶν ὄντων εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ ὡσαύτως ἔ κατὰ τὸ Διάνοιαν, ἔχοντες μὲν ἰλαροὶ, ὅτι ἦ κατηφείς, ἀλλὰ ἐφ' ἑμαυτὰ πρῶτος χαίροντες. διεκρίνοντο ἢ ὀργῆς, ἀθυρίας, περσυχῆς. καὶ ἦν αὐτοῖς πρῶτον ἀγγέλματα, ¹⁹ ὡς ἔδεν δεῖ τὸ ἀνθρώπων συμπληρωμάτων ἀπροσδόκητον εἶναι πρῶτον τοῖς νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐτοῖς συμβαίη ἢ ἰσχυρὴ, ἢ λύπη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν ἀπηλλάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἡμόμου, ἐπειρᾶτο καταπίπειν ¹⁹⁷ τε ἑαυτὸν τὸ πᾶν. * Λέγουσι δὲ ἔτι καὶ τὸ Πυθαγορείων, ὡς ἔτε οἰκέτω ἐκόλασεν ἑδὲ αὐτῶν, ὑπὸ ὀργῆς ἐχέμεν. ἔτε τῶν ἐλαττωμένων ἐνδεήσεσιν αὐτῶν. ἀλλ' ἀνέμενεν ἕκαστος τὴν διανοίας δοποκαταστάσιν. ἐκάλου δὲ τὸ νουθετεῖν, παιδαρταῖν. ἐποιεῖντο γὰρ τὸ ἀναμονεῖν, σιωπῇ χρώμενοι ἔ ἡσυχία. Σπίνθαρος γοῦν διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτα Ταραντίνου, ὅτι διὰ χρόνον πινὸς εἰς ἄγρον ἀφικόμενος, ²¹ ἐκ τραπῆδος νεωστὶ πρὸς μενοῦς, ἦν ἐτρα-

vitæ inæqualis signum habebant. Eodem modo sibi constabant animo; neque modo hilares, modo tristes erant; sed velut ad perpendiculum, æquabiliter leniterque lætabantur: iras vero, & animi dejectionem, atque perturbationes procul habebant; eratque illis inter præcepta, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quippiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris, affectum illum digerere & sanare conabatur. Ista quoque de Pythagoreis feruntur, quod nemo illorum iratus, vel servum verberibus mulctaverit, vel liberum hominem verbis corripuerit: sed quisque expectarit, donec sibi animus ad tranquillum statum rediisset. Vocabant autem castigare verbis, PÆDARTAN, i. e. disciplina instruere. Caterum cum silentio & tranquillitate, patientiæ litabant: unde & Spintharus subinde de Archyta Tarentino referebat, quod, cum post aliquod temporis intervallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ ὡς ἔδεν δεῖ τὸ ἀνθρώπων συμπλ.] Hæc leguntur etiam infra, Num. 224. usque ad verba illa, ἑαυτὸν τὸ πᾶν.

²⁰ Τὸ νουθετεῖν, παιδαρταῖν] Sic locum hunc scribendum esse recte monuit Schefferus de Philos. Ital. cap. xiv in fine. Ante enim legebatur, τὸ νουθετεῖν, παι-

δαρταῖν. Conferendus est autem cum hoc loco Noster supra, Num. 101. & infra, Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νουθετήσεως a Pythagoreis olim dictas fuisse; παιδαρταῖς.

²¹ Ἐκ τραπῆδος] Ex MS. pro καὶ τραπῆδος.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revifere-
ret, & villicum cum cætera fami-
lia, rem rusticam, non ut par
erat diligenter, sed extreme su-
pina negligentia curasse animad-
verteret, tanta ira indignatione-
que correptus sit, ut in servos
investus, bene cum illis agi dixe-
rit, quod ipsis iratus sit; alias tam
gravium admissorum condigna
supplicia luituros esse. Similia
etiam de Clinia tradi, ait: nam
& illum omnes castigationes puni-
tionesque distulisse, donec men-
tem in tranquillum statum restituta-
tam haberet. Præterea memo-
rant, viros istos à lamentis, plo-
ratu, & id genus omnibus sibi
temperare; & nec lucri spe, nec
cupiditate, nec ira, nec ambitio-
ne, aut alio quopiam simili affectu
ad contendendum inter se abripi:
sed omnes Pythagoreos ita erga
se invicem affectos esse, ut bonus
pater erga liberos suos. Egregium
etiam fuit, quod cuncta Pytha-
goræ adscribebant attribuebant-
que, nec ullam sibi, nisi admo-
dum raro, ab inventis suis gloriam
vindicanbant: pauci enim sunt quo-
rum propria opera celebrantur.
Admireris etiam merito, quod id
ὡν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.

τὸ αὐτὸ ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, ὡς
εἶδε τὸν τε Ὀπίτηροπον, καὶ ὅτ' ἄλ-
λως οἰκέτας, ὅσα ἐν τῷ περὶ τῆς γω-
ρίαν Ὀπιδιεύας πεποιημένας,
ἀλλὰ μεγάλη τινὶ κεχρημένας ὀλι-
γορίας ὑπερβολῇ, ὀργισθεὶς τε
ἠγανάκησεν ἕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος
εἶπεν, ὡς εἰκοι, πρὸς ὅτ' οἰκέτας,
ὅτι εὐτυχῶσιν, ὅτι αὐτοῖς ὠρῶσιν.
εἰ γὰρ μὴ τῆτο συμβεβηκὸς ἦν,
ὅσα ἂν ποτε αὐτὰς ἀφ' ὧς γινέσθαι,
τῆλικαὐτὰ ἡμαρτηκότας. * Ἐφ' ἧ 198
λέγεσθαι ὅτι Κλεονίᾳ τοιαῦτα π-
να. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι
πάντας νεθετήσεις τε ὅτι ἐχλάσεις εἰς
τὴν τῆς Διανοίας ἀποκατάστασιν.
οἰκῶν δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν
τοιούτων εἰργασθαι ὅτ' ἄνδρας, ἕτε-
ρε δὲ κέρδιον, ἕτερον Ὀπιδιεύαν, ἕτε-
ρον ὀργῶν, ἕτερον φιλοπρίαν, ἕτερον ἄλλο
ἕτερον τῶν τοιούτων αἶπον γίνεσθαι
Διὰφορές· ἀλλὰ πάντας τὰς Πυ-
θαγορείους ἕτως ἔχειν πρὸς ἀλλή-
λους, ὡς ἂν πατὴρ πατρὸς πρὸς
τέκνα ²² ὁμοίᾳ. καλὸν δὲ ὅτι τὸ πάν-
τα ²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέειν τε καὶ
ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πει-
ποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν
εὐερεστικῶν, εἰ μὴ πᾶσι τὸ πάντιον.
πάνυ γὰρ δὴ πινες εἰσὶν ὀλίγοι,
* Θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα- 199

²² Σχολ.] Sic MS. pro ὁμοίᾳ.

²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέειν π. κ.] Confer
Nostrum supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philos. Ital. pag. 132. Cæterum pro
ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀποκα-
λεῖν.

mansurum. Necesse autem esse, ut is qui ignarus est, se ad discenda quæ ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est, quique docere potest, advertat: generatim insuper opus esse, ut juvenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclauerunt, senserint opinatique fuerint. Præterea in universa hominum vita ætates quasdam inter se distributas esse, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cujusvis esse, illas secum invicem connectere: subverti enim unam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima ejus pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus sit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, absurdum & ridiculum esse; dum pueros existimant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odiosa & turpia videntur, se continere debere; cum vero ad ado-

ύτω Διακείμενον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπισήμονι μαθη-
ναι, ἀπυγχανὲς ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ
ἐπιστάμενον. τῷ δὲ μαθηάνοντι
προσέχειν τῇ ἑῇ ἐπιστάμενός τε καὶ
διδάξαι διωαμύρα ὑπολήψεις τε καὶ
δόξαι. * Καθόλου ἣ εἰπεῖν, ἀναγ- 201
καῖον εἶναι οὗτ' σωτησιμύρας τῶν
νέων προσέχειν ἤ τῶν πρεσβυτέρων
τε καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπο-
λήψεις τε καὶ δόξαις. ἐν ἣ τῷ ἀν-
θρώπινῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναι
πνὰς ἡλικίας ἐνδεδασιμύρας, (ἔτω
γὰρ ἔλεγεν αὐτὰς Φασίν) ὡς οὐκ
εἶναι ἑῇ τυχόντων πρὸς ἀλλήλας
συνεῖραι. ἐκκρέεσθαι γὰρ αὐτὰς
ὑπὸ ἀλλήλων, εἰάν τις μὴ καλῶς
τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ τὸ ἀνθρώπον ἐκ
ἡμετέρας. δεῖ ἔν τῇ παιδὸς ἀγω-
γῇ καλῇ τε καὶ σώφρονι γινομέ-
νης, καὶ ἀνδρακῇς, πολὺ εἶναι μέ-
ρ' τοῦ παλαιόδομου εἰς τὸ τῆ
νεανίσκου ἡλικίαν. ὡσαύτως ἣ καὶ τῇς
τῆ νεανίσκου ἐπιμελείας τε καὶ ἀγω-
γῇς καλῇ τε καὶ ἀνδρακῇς καὶ σώ-
φρονι γινομένης, πολὺ εἶναι μέ-
ρ' τοῦ παλαιόδομου εἰς τὸ τῆ ἀν-
δρὸς ἡλικίαν. ἐπὶ περ εἰς γε οὗτ'
πολλὰς ἀποπὼν τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ
συμβαῖνον. * Παιδας μὲν γὰρ ὄν- 202
τας οἶεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σω-
φρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν
φορτικῶν τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι
δοκούντων. νεανίσκους δὲ ἡμομιόους

ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς γὰρ καὶ δὴ τοῖς πολλοῖς
 ποιῇν, ὅτι ἂν βέλῃ). συρρεῖν δὲ
 σχεδὸν εἰς πᾶν τὴν ἡλικίαν ἀμφο-
 τερα τὰ γῆν τὴν ἀμαρτημάτων. καὶ
 γὰρ παιδαγωγῶν πολλὰ ἔστιν ἀνδρώδῃ
 οὗτοῦ νεανίσκου ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν
 γὰρ φέρειν ἅπαν τὸ τ' ἀσχηδὸν καὶ
 πᾶσι τοῖς γῆν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν
 δῶκεν ἡ τὸ τ' παιγνίας τε ἔστιν ἀκ-
 λασίας καὶ ὕβριος τ' παιδικῆς εἶδος,
 τῆς τὰ παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον
 εἶναι. ἐκ τούτου ἂν εἰς τὴν ἐχομένην
 ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι πᾶν ποῦ τὴν
 διαθήσιν. τὸ δὲ τὸν ὁπθυμίων τῶν
 ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ ἔστιν αὐτῶν
 φιλοθυμίων γῆν, ὁμοίως ἡ καὶ
 τὰς λοιπὰς ὁρμὰς τε ἔστιν διαθήσεις,
 ὅσαι τυγχάνουσιν εἶναι ἔστιν χαλεπῆ
 τε καὶ θορυβώδους γῆν, ἐκ τούτου
 ἄνδρες ἡλικίας εἰς τὴν νεανίσκων
 ἀφικνεῖσθαι. διόπερ πασῶν δεῖσθαι
 ἡλικίων πᾶν πλείους ὁπθυμ-
 203 λείας. * Καθόλου ἡ εἰπεῖν, εὐδαιμονίαν
 τὴν ἀνθρώπων εὐπρίον εἶναι ποιῇν, ὅτι
 ἂν βέλῃ), ἀλλ' αἰετὶ πᾶσι ὁπθυμ-
 τείαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ δὲ γὰρ
 νόμιμον τε ἔστιν εὐαχήμεον, ἥτις ὑπὸ
 καὶ ἑστὶν ἕκαστος τὸν πολιτῶν. πα-
 χέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἑαλεῖν τε
 καὶ ὀλιγορηθῆν, εἰς κακίαν τε καὶ
 φανυλότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ διαπα-
 ρεῖν πολλὰ καὶ αὐτὰς ἐφαπτομένην.
 ἐνέκα οὗτοῦ παιδὸς σωφροσύνης προσφέρεισθαι τὴν τροφὴν τεταγμένως
 τε καὶ συμμετρως, καὶ τὸ μὲν πᾶσιν καὶ τὸ συμμετρῶς ἀποφαινόμεν

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant: siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lusu-
 um vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centique imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectim-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabi. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputa-
 seque; quare pueros adfuefacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servant; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contraria vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sint: unde & ebrietati & gulæ deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsueferi. Eandem autem & ceterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid coeparemus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio

αὐτοῖς καλὰ· πῶς γὰρ τῶν ἐναντίων, πῶς τε ἀπαξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν. αἰσχερά. ²⁶ ὅ ἐστιν ὁ, τὸ οἰνόφλυξ καὶ ἀπληγῶς ἐν μεγάλῳ ἐνεδίκεϊ μὲν. εἰ γὰρ μηδὲν τῶν ἐπὶ χρῆσιμον εἰς τὸ τῶν ἀνδρῶν ἡλικίαν ἀφικνεύμεθ' ἡμῶν, μάταιον εἶναι τὸ σωεθίζεν παιδας ὄντας τῇ πιαύτῃ παύσει. πὺν αὐτὸν γὰρ λόγον εἶναι καὶ πρὸς τὸ ἄλλων ²⁹ εἰδῶν.

* Οὐκ ἔστιν ὅτι γὰρ τὸ λοιπὸν ζώων 104 τῶν ὁρεῶν συμβαῖνον, ὅσα ὑπὸ ἀνθρώπων παιδῶν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πὺν τε σκύλακα καὶ τὴν πῶτα πῶτε σωεθίζεσθαι τε καὶ μαρτυρεῖν, ἀδεήσ' πράττειν αὐτὰς τελειωθέντες. καθόλου γὰρ οὐ Πυθαγορείως ἔφασκεν ὡς κελεύειν πῶς ἐντυγχάνουσιν τε ἑ ἀφικνεύμενοις εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι πῶς ἡδονῶν, ὡς περὶ τὸ ἄλλο τὸ εὐλαβεῖσθαι δεομένων. ἔστιν γὰρ ἔτι σφάλαν ἡμᾶς, εἴ μὴ βλάπτοντες εἰς αἰμαρτίαν, ὡς τῶν τὸ πᾶσι. καθόλου δὲ, ὡς εἰσικε, διτείνοντες μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς σφαλισμένων. καὶ γὰρ ἀρχήμονα καὶ βλαβερόν, ὡς ὅτι τὸ πολὺ, τῶν εἶναι πὺν σποδόν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν τε καὶ εὐχρημον βλέποντες, πράττειν ὁ ἀνὴρ ἡ περαχίον· δῶτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφελίμον. δεῖσθαι δὲ πῶτε κρείσσει

²⁶ ὅ ἐστιν] Lego, καὶ ἐπὶ ἐπὶ ὁ, πὺν οἰνόφλυξ, &c.

²⁹ Εἰδῶν] Male antea, εἰδῶν.

205 δ' τῆς τυχεύσεως. * Περὶ δὲ τῆς
 ἐνομαζομένης Ὀπιθυμίας πιαῦτα
 λέγειν ἔφασαν οὗτοι ἄνδρες ἐκεί-
 νες· αὐτὸν μὲν τὴν Ὀπιθυμίαν Ὀπι-
 φορέαν πνα εἶναι τὴν ψυχῆς, καὶ ἐρ-
 μιλῶ, καὶ ἐρεξίν, ἥτοι πληρώσεως π-
 νου, ἢ παρεσίας πινῶν, αἰσθήσεως
 ἢ ἀφάσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι δὲ
 καὶ τὴν ἐναυτίων Ὀπιθυμίαν, 3^ο ἢ κε-
 νώσεώς τι καὶ ἀπεσίας, καὶ τὰ μὴ
 αἰσθάνεσθαι ἐρίων. πικίλον δὲ εἶναι
 τὸ πένθος τῆς, καὶ χεῖδόν τ' ἐπὶ
 ἀνθρώπων πολυεδέεσθαι. εἶναι δὲ
 πᾶς πολλὰς τὴν ἀνθρώπων Ὀπιθυ-
 μιῶν Ὀπικλήτους ἐκ κατασκευασμέ-
 νας ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. διὸ
 καὶ πλείους Ὀπιμελείας δεῖσθαι τὸ
 πένθος τῆς, καὶ φυλακῆς τι καὶ
 σωμασκάας καὶ τὴν τυχεύσεως. τὸ μὲν
 γὰρ κενωθῆναι τὸ σῶμα τῆς
 τροφῆς Ὀπιθυμείν, φυσικὸν εἶναι·
 καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθῆναι, κε-
 νώσεως Ὀπιθυμείν τὴν προσοικέσεως.
 φυσικὸν ἐστὶν εἶναι. τὸ δὲ Ὀπιθυ-
 μείν περὶ τροφῆς, ἢ περὶ τροφῆς
 τι καὶ τροφῆς εἰδῆναι τι καὶ
 τρομῆς, ἢ περὶ τροφῆς τι καὶ πολυπ-
 λῆς καὶ πικίλης οἰκήσεως, Ὀπικλή-
 πειν εἶναι. πᾶν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι
 καὶ περὶ σκλάβων τι, καὶ ποτηρίων, καὶ
 ἀφαιρέσεων, καὶ θρησκευμάτων, τῶν εἰς
 206 τροφὴν ἀνηκόντων. * Καθόλου δὲ τὴν

non vulgari opus habere. De cu-
 pidinibus, uti vocantur, ista do-
 cuisse viros illos, referunt: ipsam
 quidem cupiditatem, esse concit-
 ationem quandam animæ, & im-
 petum, appetitionemque, qua
 juxta inclinationem sensuum at-
 que appetitus sensitivi, repleti ali-
 quibus rebus, aut quarundam re-
 rum præsentit frui, desideramus:
 vicissim vero, esse quandam cupi-
 ditatem, quæ ad evacuationem
 tendit, quaque abesse à nobis
 quædam, & non sentiri volumus.
 Multifarium autem esse hunc af-
 fectum, & præ omnibus fere, qui
 se in homine exerunt, affectibus,
 pluriformem: sed & plerasque hu-
 manas cupiditates, extrinsecus ac-
 cersitas esse, & propria hominum
 opera paratas: ideoque illas ma-
 gna cura atque custodia, & mini-
 me perfunctoria exercitatione in-
 digere: nam naturale quidem esse,
 ut corpus exinanitum alimoniis
 refocilletur: idemque postquam
 repletum est, juxta naturæ ductum,
 evacuatione opus habere: aut ex-
 quisitos cibos, aut curiosam deli-
 catamque vestem; ac stragula, aut
 sumptuosam splendidamque habi-
 tationem concupiscere: id vero
 accersitum esse: eodem modo se-
 rem habere cum suppellectili, va-
 sis, ministris, pecore ad vescen-
 dum apto. Universe autem cum

1^ο H^ο κενώσεως] In priorē Edit. & MS.
 corrupte legitur, οἰκονόσεως: cujus loco

ἢ κενώσεως scribendum esse, viderat etiam
 Arcerius.

humanis affectibus ita compararum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absonum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus, infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliæque, & aquatica animalia quæpiam reperire, à quibus degustandis ablineat; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse:

ὡς ἀνθρώπων παθῶν σχεδὸν τὰς
 μάλιστα πλεῖστον εἶναι, οἷον μηδ' αὐτῶν
 ἴσασθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἀπειρον.
 διόπερ' εὐθὺς ἐκ νεότητος ὁπτιμα-
 λητέον εἶναι τῶν ἀναφθορῶν, ὅπως
 ὁπτιμώσωσι μὲν ὧν δέ· φθίζων-
 ται δὲ τὰ ματαίων τε ἔπειτα ὁπτιμῶν,
 ἀπέρχονται τε ἔπειτα κατὰ
 τὴν πλείων ὀρέξειν ὄντες, καὶ κα-
 ταφρονῶντες αὐτῶν τε τὰ ἀξιοκατα-
 φρονήτων, καὶ τὰ ἐσθλὰ καὶ ἐνδοξὰ
 ὁπτιμώσας. μάλιστα δ' εἶναι κα-
 τανοήσας τὰς τε ματαίας καὶ τὰς
 βλαβεράς, καὶ τὰς ἐπείρασους καὶ τὰς
 ὑβριστικὰς τῶν ὁπτιμῶν, ὡς δὲ τὸ
 ἐν ἐξουσίαις ἀναστροφῶν γινώ-
 σκας. ὅθεν γὰρ ὅτις ἀποποιεῖται
 ἐφ' ὃ τὸ ψυχρὸν ἔχει ὁρμῶν τὴν πλεί-
 οντων παίδων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναι-
 κῶν. * Καθόλου δὲ πικρὸν καὶ πικρὸν 207
 εἶναι τὴν τῶν προσφθορῶν πικ-
 ρύτητα. ἀπέρχονται μὲν γὰρ πλεῖ-
 οντες εἶναι καρπῶν, ἀπέρχονται ὅ-
 ρων, ὅς τις καὶ τὸ ἀνθρώπινον
 γένος. ἐπὶ τῇ σαρκοφάγῳ παντο-
 δαπνῇ καὶ ἔργον εἶναι ὅτι εὐ-
 ρεῖν, τὴν δὲ γαστρίαν, τῶν χερ-
 σίων, καὶ τῶν πτερυγίων, καὶ τῶν
 ἐνὸντων ζώων. καὶ δὴ σιδιασίας
 παντοδαπὰς ὡς ταῦτα μεμνηχα-
 νῶν, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις.

" Εὐρεῖν, τὴν δὲ γαστρίαν] Sic locum hunc auctoritate codicis MS. emendavi

δε distincti. Antea enim legebatur, ὡς ταῦτα παντο, ὅς τις γαστρίαν: nullo utique sensu.

ὅθεν εἰκότως ³² μανικόν τε ἔστι πλύ-
μορφον εἶναι καὶ τῆς ψυχῆς κίνη-
208 σιν τὸ ἀνθρώπινον Φύλον. * Ἐκα-
στὸν γὰρ δὴ τῶν προσφερῶν ἰδίᾳ
πνέας ἀφ' ἑστέως αἶψιν γίνεσθαι.
ἀλλὰ οὗτ' ἀνθρώπου τὰ μὲν πε-
ραχρῆμα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἶ-
ψια γινόμενα σωροῦν, οἷον καὶ τὸ
οἶνον, ὅτι πλείων προσνεχθεὶς,
μέχρι μὲν τινὲς ἱλαρωτέρως ποιεῖ.
ἐπειτα μανικωτέρως ἔσχημενέ-
ρος· τὰ δὲ μὴ τοιαύτῳ ἐδεκνύ-
μεθα διώκων, ἀγνοῦν. γίνεσθαι
δὲ πᾶν τὸ προσνεχθὲν αἶψιν τινὲς
ἰδίᾳ ἀφ' ἑστέως. διὸ δὴ ἔστι μεγάλης
σφίρας τὸ κατὰ νοῦν τε ἔστι σπιδεῖν,
ποίοις τε ἔστι πόσις δὲ χρῆσθαι πρὸς
προφύ. εἶναι ἢ πᾶσι τὸ ἔστι σπιδεῖν
μὲν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπολλωνίος τε
καὶ Παιῶν. ὕστερον ἢ τῶν περὶ τὸ
209 Ἀσκληπιόν. * Περὶ δὲ γνησέως
τάδε λέγειν αὐτὰς ἔφασι. καθό-
λα μὲν ὅσοι δὲ φυλάττεσθαι τὸ
καλέμενον προσφέρει. ὅτε γὰρ τὸ
φυτῶν τὰ προσφερῆ, ὅτε τῶν ζώων,
εὐκαρπὰ γίνεσθαι πρὸς χρόνον πρὸ
τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόν-
των τε ἔστι τετελειωμένων τῶν σωμα-
των τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
νῃ. δὲ οὐκ ἔστις τε παιδείας ἔστις
παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνα-
σίοις καὶ καρτερίαις καὶ προσκρίσεις

unde mirum non esse, si morta-
lium natio infanos ac multifarios
animi motus hauriat. A singulis
quippe cibis, singulas etiam, &
cuique cibo proprias affectiones
ingenerari: quod & ipsi homines
in iis alimentis observant, quæ no-
tabiles alterationes afferunt: qua-
le quid contingit in vino immode-
rate hausto; quod hilariores pri-
mum efficit, dein vero ebriis men-
tem adimit, eosque ludibrio ex-
ponit: ea vero ignorant quæ tan-
tam vim non exerunt: cum tamen
omne quod comeditur, singularis
cujusdam affectus causa fiat: ut
adeo insignis sapientiæ res haberi
debeat, expendere atque observa-
re, qualibus alimentis utendum,
quantumque cibi assumendum sit:
eam vero scientiam initio ab Apol-
line & Pæone traditam, ac dein-
ceps ab Æsculapio excultam fuisse.
De generatione denique hæc illos
docuisse fertur: primo cavendum
esse quod præcox dicitur: Neque
enim aut in plantis præcoces fru-
ctus, aut in animalibus immaturos
fœtus bene se habere; sed debere
accedere temporis quoddam inter-
vallum, antequam fructum ferant;
ut ex validis perfectisque corpori-
bus femina & fructus proveniant.
Ideoque pueros & virgines in la-
boribus, exercitiis, & tolerantia
convenienti educari, cibisque ali

³² Μανικόν] Sic scribendum esse sensus & sequentia manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur, μανικόν.

oportere, qui vitæ labori, temperantiæ, patientiæque debita accommodati sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Veneris usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam fiunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiæ conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ τρεφὼν προσφέροντας, τὴν ἀρμότῃσαν φιλοπῶν τι ἐσωφρονι ἐκαρτερκῇ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν καὶ τῷ ἀνδρώπινον βίον πιαυτὰ εἶναι, ἐν οἷς βέλπὸν ἐστὶν ἡ ὀψιμαθία, ὡς εἶναι καὶ τῶν ἀφροδισίων χρῆμα. * Δεῖν γὰρ τῷ παιδὶ αὖτως 210 ἀρᾶς, ὥς μὴ ζητῆν ἐν τοῖς τῷ εἰκοσίν ἐτῶν τῷ πιαύτῳ συναίστοις. ὅταν δὲ εἰς τὰ πρὸς ἀφίκτη, παντοίως εἶναι χρῆσθαι τοῖς ἀφροδισίοις. ἐπειδὴ γὰρ τὰ πρὸς, εἰς τὴν τιμὴν τι καλὸν εἶναι νομίζεται ἢ εὐεξία. ἀκρασία γὰρ ἅμα ἐν εὐεξίᾳ ὅσον πάντῃ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν. ἐπαινεῖσθαι δὲ αὐτοῖς ἔφασκεν ἐπὶ τοῖς πιαυτοῖς τὸ προσπαρσχόντων νομίζων ἐν τῷ ἑλληνικαίς πόλεσι, τὸ μήτε μητρὸς συγγενεῶς, μήτε θυγατρὸς, μήτ' ἀδελφῇ, μήτ' ἐν ἱερῷ, μήτ' ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν γὰρ εἶναι, καὶ σύμφορον, τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς ἐστραγείας πωότης. ἐπελάμβανον δὲ, ὡς εἰσιν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες. παρρησίᾳ μὲν δεῖν πᾶσι τι παρὰ φύσιν γυνήσεως, καὶ τὰς μετὰ ὑβρίως γυνομένων. καταλιμπάνειν δὲ τῶν καὶ φύσιν τι καὶ μετὰ σωφροσύνης γυνομένων πᾶσι 34 ὅτι περνοποιῶν

³³ Τρεφὼν προσφέρειν] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, τρεφὼν προσφέρειν, & τρεφὼν προσφέρειν. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; velut nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere; nullo scilicet

porrigente. Hic ergo τρεφὼν προσφέρειν, vertes, cibum præbentes.

³⁴ Ἐπὶ περνοποιῶν σὺ φρονί τι καὶ νομ.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐπὶ ἀροτῇ παύσει συνεπάζειν: metaphora ducta ab agricultura. Isidorus Pelus. Lib. III. Ep. 243. Παρ' Ἀθήναισι ἡ συνάφεια, ἡ

σωφρονίᾳ καὶ νομίμῳ γινομίμῳ.

211 * Ἐπιλάμβανον ὃ δέῃ πολλὰ πρό-
νοια ποιῆσαι ὅτι πικνοποιήσας
τῶν ἐσμύμων ἐκγόνων. πρῶτῳ μὲν
εἶναι καὶ μεγίστῳ πρόνοια, τὸ
προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν πικνοποιίαν
σωφρόνως τε καὶ ὑγιεινῶς βεβαιώ-
σαι καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει
χερῶν τρυφῆς ἀκαίρως, μήτε
προσφερόμενον πιαῦται, ἀφ' ὧν
χείρας αἱ τῶν σωμάτων ἕξεις γίνον-
ται· μήτε ὅτι μεθύοντα τε, ἀλλ' ἥκιστα
πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαύλης τε
καὶ ἀσυμφώνος καὶ παραχόδας κερ-
σεως μοχθηρὰ γίνεσθαι τὰ ἀνέριμα-

212 τα. * Καθόλου δὲ παντελῶς ὦντο
ῥαθύμῳ πρὸς εἶναι ἑ ἀποροσκέπῃ,
τὴν μάλλοντα ζωοποιεῖν, καὶ ἀγειν
πινὰ εἰς ἡμέσιν τε καὶ ἑσπέρῃ, μήτε
μὲν ἀσθενὲς πάσης προσορᾶν, ὅπως
ἔσται ὡς χαλεπέσταται τῇ γινομίμῳ ἢ
εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις· ἀλλὰ
τὰς μὲν φιλόκυνας μὲν πάσης ἀσ-
θενὲς ὀπιμελεῖσθαι τῇ σκυλακειᾷ,
ὅπως ἐξ ὧν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ ὡς
δεῖ ἀφικεῖσθαι, προσορᾶν γίνεσθαι
τὰ σκυλακία. ὡσαύτως δὲ ἑ ὅτι

213 φιλόροντας. * Δῆλον δὲ ὅτι τὰς

καὶ νόμον, ἐπ' αὐτόν (sic enim ibi legen-
dum est pro ἐπ' αὐτόν) παιδὶν ἐλίσσεται
γίνομαι. Ἀρσεν. παιδὶν hic vocatur pro-
prie, aratio liberorum, i. e. procreatio:
quod præcise dictum est, pro, ἄρσεν.
ἐπὶ παιδὶν πικνῶς; ut loquitur Plutar-
chus in libro de Precept. Conjugal. pag.

144.

tendunt, retinendas esse censue-
runt. Dein nascituræ soboli in an-
tecessum providendum esse ab iis,
qui liberis procreandis operam
dant: primam vero & præcipuam
cautionem circa ipsam generatio-
nem adhibendam illi, qui soboli
generandæ animum admovet; ut
victu sobrio & salubri utatur, neve
alimentis intempestive se ingurgi-
tet, aut ebrietate præcipue, aliave
perturbatione, corporis habitum
deteriorem reddat. Existimabant
enim è pravo dissonoque, & tur-
bido temperamento, vitiosa semi-
na edi. Universe autem vecordem
plane & inconsideratum pronun-
tiabant, si quis vitam nascendique
ortum alteri daturus, non omni
diligentia provideat, ut iste in
lucem vitamque introitus quam
amabilissimus fiat: iniquum enim
esse, eos qui canum studio ferun-
tur, omnem curam impendere,
ut catuli concipiantur ex quibus
oportet, & quo tempore oportet,
atque ex hoc vel alio modo af-
fectis, utque inde mansueti eva-
dant: similiterque agere avium
etiam studiosos. Quin & cæteros

ἢ Μήτε δὲ μεθύοντα τε, ἀλλ' ἥκιστα π.]
Idem plane monet Plutarchus in aureolo
tractatu περὶ παιδὶν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
& Plato Lib. vi. de Legib. pag. 623.

ἢ ὡς δὲ ἀφικεῖσθαι] Sic scriben-
dum putavi, pro, ὡς δὲ ἀφικεῖσθαι, quod
prior Edit. habet.

qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere, ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suæ rationem habere; sed & in procreando obiter perfunctorieque versari, & in educando, instituendoque, supinæ prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam juxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu, & temerarie instituitur. Hac manu ductione, hocque studio Viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque juxta præcepta, quæ jam olim, tanquam Oracula quædam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

QUod autem fortitudinem attinet, multa jam ex ante dictis propius ad eam pertinent: utputa admiranda illa facinora, quæ à Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis qui mortem obire maluerunt, quam Pythagoræ placita de fabis, aliisque quæ huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed & quæ ipse Pythagoras præclare designavit, dum solus

17 ποθήχρησε λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

λοιπὰς τῶν ἐσθλακάτων περὶ τὰ γενναία τῶν ζώων, πᾶσαι ποιεῖσθαι σπουδὴν περὶ τῆς μὴ εἰκῆ γενεᾶς τὰς γενήσεις αὐτῶν. οὗτ' οἱ ἀνδρώπας μηδὲνα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγονῶν, ἀλλ' ἅμα ἡγῶν εἰκῆ τε καὶ ὡς ἐτυχὲς σχεδιάζοντας πάντα τρέπον, καὶ μὴ ταῦτα τρέφειν τε ἔπειθε δύναι μὴ πάσης ὀλιγοψυχίας. πούτῳ γὰρ εἶναι τῶν ἰσχυροτάτων καὶ σφρισετάτων αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνδρώπων κακίας τε καὶ φανυλότητος. βοσκοματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν πινὰ γενεᾶς τῶν τεκνοποιῶν ὡς ἀπὸ πῶς πολλοῖς. πιαυτὰ ὑψηλῶν καὶ ὑψηλῶν δόματα ὡς ἀπὸ πῶς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκέτο περὶ σωφροσύνης, ἀνωγὴν παρρησίαν αὐτοῖς καὶ ὡς ἀγαλλήματα, ὡς περὶ πινὰ 37 πυθχερησε λόγια παρ' αὐτῶν τῶν Πυθαγόρας.

K E Φ. ΛΒ'.

Περὶ δὲ ἀνδρείας, πολλὰ μὲν 214 ἤδη καὶ τῶν εἰρημίων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτῶν ἔχοντες οἶον καὶ περὶ Τιμύχαν θάυμαστα ἔργα, καὶ τὰ τῶν ἐλομίων ἀποθανεῖν, πρὸ τῆς πινὰς ἐκείνων τῶν ἐρμώωντων ὑπὸ Πυθαγόρας περὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν πινάτων ὑψηλῶν δόματων ἐχόμενα. ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτοῖς ἐπέτελεσε ἡγῶν, ἀποδημῶν πιν-

παχὴ μόνῳ, καὶ πρὸς πάντας ἐκιν-
 δυνάας ἀμνηστίας ὅσας ὡρᾶσαλ-
 λόμῳ, ἑλόμενῳ ἢ καὶ τῇ πε-
 τερίδα δόπολιπεῖν, καὶ ὅτι τῇ ἀλλο-
 θαπῇ διατερίβων· τυραννίδας δὲ
 καταλύων, καὶ πολιτείας συγκεχυ-
 μένους διατάττων, ἐλευθερίαν τε
 δόπο δαλείας ἢ πόλεις ὡρᾶσθαι·
 καὶ τῇ ὡρᾶνομίαν² πῶν, ὅσον
 πε καταλύων, καὶ ὅσον ὕβριτας καὶ
 τυραννικὰς καλῶν· καὶ τοῖς μὲν
 δικαίοις καὶ ἡμέροις πρᾶον ἑαυτὸν
 παρίχων καθηγεμόνα, ὅσον δὲ
 ἀγρότας ἀνδρας καὶ ὕβριτας ἀπε-
 λαύνων τῇ³ σωσίᾳ, καὶ μὴ γεμι-
 σθῆναι τέτοις⁴ ἀπαγορεύων· καὶ
 τοῖς μὲν συναγωνιζόμενῳ πρᾶν-
 μως, τοῖς ἢ παντὶ ἀνέφ' ἐνιστάμενος.

215 * Πολλὰ μὲν ἐν τέτων ἔχει τις ἀν-
 λέγειν πεμῆρα, καὶ πολλάκις
 αὐτῷ καταρῶνται· μέγιστα ἢ πάν-
 των ἐστὶ πᾶς πρὸς φάλαρα αὐτῷ μὴ
 παρήσθαι ἀντιπρᾶται ῥηθέντα πᾶς
 πρᾶσθαι. ὅτι γὰρ ὑπὸ φάλαρα
 δῶκε ὡμοτάτα τῇ τυραννὶ καταπί-
 χετο, καὶ συνέμιξεν αὐτῷ σφόδρως ἀνὴρ
 ὑπερβόρειος τὸ γένος, Ἀβάρης
 τὸν ὄνομα, αὐτὸς τέταρτος ἐνεκα ἀφικέ-
 μεν, τὸ συμβαλεῖν αὐτῷ λό-

quaquaversum peregrinatus est,
 laboribusque ac periculis immen-
 sum quantis sese obtulit, & relicta
 patria, vitam apud externos exige-
 re statuit: quin &, dum tyranni-
 des sustulit, turbatis Rebusp. pri-
 stinum ordinem restituit, & civi-
 tates à servitute in libertatem asse-
 ruit: eodem pertinet quod inju-
 stitiam compescuit, contumelias
 dispulit, & protervis tyrannicisque
 ingeniis obstitit; ac iustis quidem
 mansuetisque benignum se ducto-
 rem præbuit; feros vero & pro-
 tervos à convictu suo removit, il-
 lisque negavit se responsa datu-
 rum: alteris denique alacriter o-
 pem tulit; alteris autem, totis vi-
 ribus repugnavit. Pronum itaque
 foret & horum multa certissima
 documenta proferre, & majori
 etiam numero ad virtutis amussim
 ab eo gesta, adjicere: sed inter
 ea maxime eminent, quæ coram
 Phalaride, cum invicta oris liber-
 tate, sive dixit, sive fecit. Cum
 enim à Phalaride crudelissimo ty-
 rannorum captivus detineretur,
 eique congressus esset vir sapiens,
 gente Hyperboreus, nomine Aba-
 ris, qui ob hoc ipsum advenerat,
 ut cum eo sermonem sociaret; plu-

¹ ἑλόμενῳ] Hæc vox non absque
 sensus dispendio in priore Edit. deest,
 quam ex MS. revocavi.

² Πῶν] Ex MS. pro quo antea in-
 cepte legebatur, πάντων.

³ Σωσίᾳ] Idem ex MS. pro ὑσίᾳ,

quod prior Edit. habet.

⁴ Ἀπαγορεύων] Imo potius, ἐξαγο-
 ρεύων, i. e. palam proficiens, vel elo-
 quens. Nam ἀπαγορεύειν, ut notum est,
 significat, interdicare, vetare: quod sen-
 sui loci hujus non convenit.

res quaestiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religiosiore Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, & in ipsum Pythagoram acerbe invecus est: ausus etiam in Deos ipsos, graves seque dignas blasphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex præsentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro præstigiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quæ in oculos incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ πῆ ἡρώτης, καὶ μάλα ἱερὰς, πρὸ ἀρχαμάτων καὶ τῆς ὁσιωπάτης θεραπείας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προνοίας, τῶν πῆ κατ' ἔρανον ὄντων, καὶ τῶν πρὸ τῶν γλῶττις περιφερειῶν, ἄλλα πῆ πολλὰ πιαῦτα ἐπέθετο. * Οἱ δὲ 216
Πυθαγόρας, οἷον ἦν, ἱ ἐνείκως σφοδρὰ, καὶ μετ' ἀληθείας πίσης ἀπεκρίνατο, καὶ περὶ τῶν, ὥς προσαναγγέλλει ὅτι ἀκούσας. τί πῆ ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ἐργῆς πρὸς τὸ ἐπαινεῖν τὸν Πυθαγόραν Ἀβάρην· ἡ γὰρ εἰς δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἐτόλμα ἢ πρὸς ὅτι θεὸς αὐτὸς βλασφημίας δεινὰς προσφέρειν, καὶ πιαύτας, οἷας ἂν ἐκεῖν οἶπεν. ὁ δὲ Ἀβάρης πρὸς ταῦτα ὡμολόγη μὲν χάριν Πυθαγόρα· μετὰ ἢ τὰ πῆ ἐμάνθανε περὶ αὐτῶν πρὸς τὸ ἔρανον ἡρῆται ὅτι οἰκονομεῖται πάντα, ἀπ' ἄλλων πῆ πλειόνων, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· πολλὰ γὰρ ἔδωκε νόμιμα Πυθαγόραν τὸ ταῦτα παιδίσκοντα, ὥς γὰρ καὶ αὐτὸν ἐταύμαζεν ὥς ἂν θεὸν ὑπερφυσίως. πρὸς ταῦτα Φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μαυπίαν, ἀνὴρ δὲ ὅτι πῆ ἐν πῆς ἱεροῖς δρώμενα ἐπιφανῶς. * Οἱ δὲ Ἀβάρης 217
μετῆγε τὸν λόγον διὰ τῶν ὅτι πῆ πῆς φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ διὰ τῶν ὅτι ἀμνηστῶν, ἡ πῆ πῆ-

ἱ ἐνείκως] Ex MS. pro ἐν θεοῖς.

μοις ⁶ ἀπλήτοις, ἢ νέσις ἀνιάτοις, ἢ καρπῶν Φθοραῖς, ἢ λοιμῶν Φοραῖς, ἢ ἄλλοις πσι πικτίσι παγχαλέπις ἔ ἀνηκέστις, ⁷ παρὰ γνομῶν δαιμονίων πινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων, ἐπειρᾷτο συμπίθεον, ὡς ἐστὶ θεία προνοία, πᾶσαν ἐλπίδα ἀνθρώπινω καὶ διώαμιν ὑπερβαίνειν. ὁ δὲ Φάλαργς ἠνθη-
 χυῖντὴ πρὸς ταῦτα, καὶ ἀπεθραύετο. αὐτὸς δὲ ὁ Πυθαγόρας ὑποπιδῶν μὲν, ὅτι Φάλαργς αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως ἢ εἰδώς, ὡς οὐκ εἴη ⁸ Φαλάργδι μόρσιμῳ, ἐξυσιαστικῶς ἐπεχείρη λέγειν. ἀπιδὼν γὰρ πρὸς τὸ Ἀβάρην ἔφη, ὅτι ἔρανόθεν ἢ ἀλάλασις εἰς πὲρ αἰετα, καὶ πὲρ σπίνγας φέρεται πέφυκε. * Καὶ ἐπὶ πρὸς τῆς πρὸς τὸν ἔρανον ἀκαλαθίας πάντων, διεξήλθε γνωρῆματά τε πῶς πᾶσι· πρὸς πὲρ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ καὶ διωάμειως ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε· καὶ προῖων, πρὸς τῆς τῷ λόγῳ καὶ τῷ νόμῳ πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt, nempe ex bellis inextinguibilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Daemonum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfricta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem a Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fatis, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res æreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cæli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

⁶ ἀπλήτοις] Scribo, ἀτλήτοις, i. e. intolerabilibus.

⁷ Παρὰ γνομῶν δαιμ. πινῶν καὶ θείων εὐεργατ.] Locum hunc sic scribendum puto, γνομένην δαιμ. πιν. καὶ θείων εὐεργεμάτων: ut constructio talis sit, καὶ δὲ τῷ εὐεργετῶν δαιμονίων πινῶν ἔ θείων, γνομένην ἐν ἀμνησίαις, ἢ τοις πολλοῖς, &c. Νοστήματα θείων autem hic vocatur admonitio, sive castigatio divina, quæ fit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt νοστήματα πληγαῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi præter alios usus est Aristophanes.

⁸ Φαλάργδι μόρσιμῳ.] Alludit ad versum illum Homericum, *Odyss.* X. Οὐ μὲν μὲν καὶ τίς, ἐπεὶ δὲ τοι μόρσιμός ἐστι. Quo versu usum esse Apollonium Tyannensem, cum a Domitiano vitæ periculum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit: ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prerogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium præstantissimum est, demonstravit, Deos non esse caussam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia profeminari; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis fecius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudivit, quæque & quanta esset Cæli potentia; ex ipsis operibus ostendit; quodque pœnæ legibus sancitæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit: ac de oratione quoque interna & externa scientificè locutus est; ut & de mente, notitiæque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilia forent, hisque congruas

ικανῶς. καὶ ἔπειτα μὲν παρρησίας
πρὸς τυραννίδος, καὶ τὴν κατὰ τὴν
χρὴν πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
κίας τε καὶ τῆς ἀνδρωπίνης πλεο-
νείας ὅλης στρεῶς ἀνεδίδαξεν, ἔπ-
ὸθενός ἐστι πᾶσι ἀξία. μετὰ δὲ
πᾶσι θείαν ἐπαίνεσιν ἐπιήσεται
πρὸς ἁρίστη βίαν, καὶ τὸ πρὸς τὴν κά-
κιστον ἀντιπεραβολῶν αὐτὰ προθύ-
μως ἀντιπαρέσθην. πρὸς ψυχῆς τε,
καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, καὶ τῶν πε-
θῶν, ὅπως ἔχῃ πᾶσι, συμφέρειται
ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον πάν-
των ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν κακῶν
εἶσιν ἀναιτίοι, καὶ ὅτι νίσσι καὶ ὅσοι
πᾶσι σώματα, ἀπελασσίας ἐστὶ
σπέρματα. πρὸς τὴν κακῶς λεγο-
μένην ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε οὗ-
λογοποιῆς τε καὶ ποιητῆς. τὸν τε φά-
λαριν μετὰ λέγχων ἐνυθέτη, καὶ
πλὴν τῶν ἑσθάντων δυνάμειν, ἐπὶ αὐτῇ
ἐστὶ, καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπεδείκνυε.
πρὸς τὴν κατὰ νόμον καλῶσεως, ὡς
ἐκείνως γίνεσθαι, πενήματα πολλὰ
παρέστη. πρὸς τὴν ἀξιοφορέας ἀν-
δρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρ-
δείξε πρὸς φανῶς. πρὸς τὴν ἐν δια-
θέτῃ λόγῳ, καὶ τῇ ἐξω προϋόντι,
ὑποσημονικῶς διεξῆλθε. πρὸς τὴν νῦν
καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κατὰ τὴν γνώσεως
ἀπιδείξε πλείους. ἡθικὰ τε ἄλλα
πολλὰ ἐχόμενα τέτων δόγματα.

* Περὶ τῆς ἐν τῷ βίῳ χρηστῶν ὠφελ- 219
λιμώματα ἐπαίδευσί, ὡς ἀνέσεις

πὲρ συμφώνως τὰ τοῖς σπουδαιωτέροις
 ὁπτατικῶν, ἀπαγορεύσεις τε, ὧν
 ἔχρησται, παρέχεται. καὶ τὸ μέ-
 γιστον, τῶν κατ' εἰμαρμένῳ καὶ
 τοῦ ὁρῶμεν ἢ διὰ κέρσιν ἐπιση-
 σαρ, καὶ τὸ κατὰ πεπρωμένῳ, καὶ
 κατ' εἰμαρμένῳ. περὶ δαιμόνων τε
 πολλὰ καὶ σφῶς διηλέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν ἐν
 ἄλλῳ αὖ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ· ἐπεὶ
 ναὶ καὶ μάλλον τοῖς περὶ ἀνδρείας
 210 ὁπτατικῶσι προσήκει. * Εἰ γάρ
 ἐν αὐτοῖς μέσῃς ἐμβεβηκώς τοῖς
 δαιμόσι, σθερεῖ τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο, καὶ παντάπῃσι τῶν
 τιταγμένων καὶ κατερρεντῶν ἡμύ-
 νετο τὸ τύχῳ, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τὸ
 ἐπάγοντα ὅτι· κινδυνὸς ἐξέσθαι καὶ
 παρρησία¹⁰ χρώμεν· ἐν δὲ ἄλλῳ
 ἔν, πάντως περὶ καταφρονητικῶς
 εἶχε τὸ νομιζομένων εἶναι δαιμόνων, ὡς
 ἔθεντο ἀξίων ἐντων. καὶ εἰ τὸ θανά-
 τος προσδοκώμενος, ὅσοι γὰρ δὴ περὶ
 ἀνθρώπων, ὠλιγὸς τῶν παν-
 τάπῃσι, καὶ ὅσοι ἦν πρὸς τῇ παρέσθῃ
 τίτε προσδοκία, δὴλον δὴ περὶ
 ὡς εἰλικρινῶς ἀδελφὸς ἦν πρὸς θάνα-
 τον. καὶ τῶν ἡ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ
 διεπράξατο, τὴν κατὰ λυσιν τῆς
 τυραννίδος ἀπεργασάμεν, καὶ
 καταχρῶν μὲν τὸ τυραννικόν, μέλλον-
 τα ἀνηκέστες συμφορὰς ἐπάγειν τοῖς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuerit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit,
 cum fortunam patienter sustinue-
 rit, cum magna auctoritate &
 ore libero in eum perorarit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero habenda
 contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: à
 quo illum penitus intactum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitus præ-
 videri potuit, proxime immi-
 nentem plane non curaverit, ne-
 que presentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 huc dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

⁹ Κατερρεντῶν] Scribe, κερρεντῶν, vel κερρεντῶν.

¹⁰ Παρρησία] Male ante, παρησία.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruium esse, cum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manu ductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas afferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hæc tenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῶ Ἀπόλλωνι, οἷς ἦν αὐτοφυῶς σωτηρητὴρ, διὰ τῆς ἐξ ἀρχῆς γνέσεως τῶν μὲν ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν τῆς ἀνδρείας καταρτίζοντα

ἀνθρώποις, ἐλευθερώσας δὲ τῆς ὁμοπατρὸς τυραννίδος Σικελίαν. * Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ παῖτα καταρτίζων, τεκμήριον μὲν καὶ διὰ τῶν χρησμῶν τῶ Ἀπόλλωνι, τότε τὸ κατέλυσιν ἀφιστηνόντων τῶ Φαλάργει γνέσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες ἐμονοητικώτεροι γήρουντο, καὶ σωιστῆρες μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι οἷοι ἐπὶ τὸ ἐγγόνον. Πυθαγόρας παρὸν, ἀπὸ τῆς ὑφηγήσεως ἐπαυδῶν αὐτῶν. τέτταρτον δ' ἐπὶ μείζον τεκμήριον ἦν διὰ τῶν χρόνων. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυθαγόρας τε καὶ Ἀγάρρῳ φάλαργος ἐπὶ τῇ κίνδυνον θανάτῳ, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶ Ὀπίσθων ἀποφάσκει. καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην δὲ τῶ αὐτῶν τέττον ἐστὶν τεκμήριον. * Ὡς περ 222 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρας μαθητὴς, μέλλων ἐπὶ πνῶν ἀναρῆσθαι, ἐπειδὴ τῶ Ἐρμύας ἐπεκαλέσται, καὶ οὗν τιμωρὲς θεὸς ἐποίησε οὗν Ὀπίσθωντας πάντας ἀρδύν ὥστε αὐτοῖς ἀποφάσκειν. ἔτω δὲ καὶ Πυθαγόρας ἐπαμύμων τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τὸ Ἡρακλέους δίκην ἐν ἀνδρείαν, τὸν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελῆντα εἰς οὗν ἀνθρώπου, ἐπ' ἀφελεία τῶν ἀνθρώπων ἐκόλασε, καὶ θανάτῳ παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν χρησμῶν

ἀρχὴς ποσ' ἔτε μνήμης ἡξιώκαμεν.
 223 * Ἄλλο δ' τεκμήριον αὐτῆς ποιησώ-
 μεθα, πλὴν σωτηρίαν τῆς ἐνόμου
 δόξης, δι' ἣν αὐτὸς τε μόνος τὰ δο-
 • κῆνται αὐτῷ ἔπραττε, καὶ πᾶ ὑπὸ
 τῷ ὀρθῷ λόγῳ ὑπαγορεύομεθα,
 μήτε ὑπ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου,
 μήτε ὑπ' ἄλλου πινὸς πάθους, ἢ κιν-
 δυνώσας μεθιστάμεθα ἀπ' αὐτῶν.
 οἱ τε ἑταῖροι αὐτοῦ¹¹ πρὸς τῷ π πα-
 ρελύου τῶν ὀρεοδέντων ὑπ' αὐτοῦ,
 ἡρᾶντο δόξαν εἶναι ἐν παντοδαπαῖς
 τε τύχαις ἐξεταζέμενοι, τὸ αὐτὸ
 ἦτορ ἀδιάφορον διεφύλαττον. ἐν
 μυρίαις τε συμφοραῖς γυρόμενοι,
 εὐδέποτε ὑπ' αὐτῶν μετετρέψαντο.
 ἦν δὲ καὶ ἀδιάλαπτος παρ' αὐτοῖς
 ὡς ἀκλήσις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν αἰεὶ,
 καὶ ἀνομία πλεμεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἔρ-
 γειν καὶ ἀπαγεῖναι τ' τευφλῶ, καὶ
 σπασθῆναι δὸς γυνεὲς σώφροσι
 224 καὶ ἀνδράκῳ βίῳ. *¹² Ἦν δὲ πνα
 μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς τὰ τ' ψυχῆς
 πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀθυμίας
 καὶ δηγμῶν, αἳ δὴ βοηθητικώτατα
 ἐπενενήτο. καὶ πάλιν αὐτὸ ἕτερα
 πρὸς τε πᾶς ὀρεῖας, καὶ πρὸς οὐδ'
 θυμῶν, δι' ὧν ὀπιτείνοντες αὐτὰς,
 καὶ ἀνιέντες ἀρχὴς ἔμετρως, σύμ-
 μετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζον-
 το. ἦν δὲ καὶ τῷ μέγιστον εἰς γυ-
 ναιότητος ἔργον, τὸ πεπεισθῆναι,

¹¹ Πρὸς δ' π παρ' ἐλίου τ' ὀρεῖας.] Con-
 fer Nostrium supra, initio hujus capitis.

memoriae consecratum esto. Per-
 gimus autem jam ad aliud fortit-
 tudinis ejus argumentum; quod
 nimirum factam testamque con-
 servaverit sententiam, quæ juri &
 justitiæ conformis esset; juxta
 quam & ipse solus quæ sibi vide-
 bantur peregit; & ab iis quæ recta
 ratio dictabat, neque voluptate
 neque laboris molestia, neque ul-
 lis denique affectibus dimoveri se
 passus est. Sed & discipuli ejus
 mortem obire maluerunt, quam
 ullum ejus placitum transgredi:
 variisque cum casibus colluctati,
 hos mores incorruptos custodiver-
 runt, nec unquam ab iis fecerunt
 divortium, quamvis infinitis cala-
 mitatibus obruerentur. Erat etiam
 perpetua apud eos cohortatio, le-
 gi opem ferendam, & quicquid
 legi adversatur debellandum esse:
 itemque ad arcendum depellen-
 dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
 rili ab incunabulis assuescendum.
 Habebant etiam cantus quosdam
 ad sanandos animi affectus compo-
 sitos, & contra tristitiam animique
 vulnera, veluti præsentissima reme-
 dia, excogitados; rursusque alios
 contra iram & animositatem, per
 quos affectus istos intendebant,
 remittebantque, donec fortitudi-
 ni congruos redderent. Hoc quo-
 que maximum illis ad strenuitatem
 pondus addebat, quod persuasi

¹² Ἦν δὲ πνα μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
 guntur etiam supra, Num. III.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competebar laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innatæ omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflaminæ igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam meditamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentæ & continua pervestigatio & ruminatio difficillimarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriæ, divitiarum, similiumque in affectatus contemptus: quibus omnibus

πλάττει καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησις. καὶ ταῦτα πάντα

ὡς¹³ ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμ-
πιωμάτων ἀποσπύκετον εἶναι πα-
ρὰ τῆς νοῦν ἔχουσι, ἀλλὰ πάντα
προσδοκᾷ, ὧν μὴ τυγχάνουσιν
αὐτοὶ κύριοι ὄντες. * Οὐ μὲν, πρὸς
ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή,
ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τῶν πινύτων,
ἐκποδῶν ἀπηλλάττοντο· καὶ καθ'
ἑαυτὸν ἕκαστος ἡμέραν ἐπειρά-
τε καταπέτεκεν τι ἐῖς ἰατρῶν τι
παῖδ' ἀνδραγωγῶς. ¹⁴ ἦν δὲ ἡμετέ-
ρων καὶ τὸ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ
ἐπιτηδεύματα ἡσπασιν, καὶ αἱ τῆς
ἐμφύτης πάσης ἀκροατίας τι καὶ
πλεονοξίας βίασιν, ποικιλώτε-
ρά τι κολλάσεις καὶ ἀνακροτή-
ται, καὶ ὅτι πόνον, ἔτι κατεργά-
σθαι φειδόμενοι. οἷς τῶν μὲν
γὰρ διποχὴ ἐμψύχων ἀπέναντον, καὶ
προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀσκή-
την γυμναίως· τῶν δὲ ἑχέμουσιν καὶ
παντελὲς σιωπῇ, ὡς τὸ γλώσσης
κρηστὴν ἀνασπᾶσαι, ὅτι ἐπὶ πολλὰ
τῶν ἀνδρείων αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἡ
τις ἀπό τινος ¹⁵ καὶ ἀδιάπαυστος
πρὸς τὴν δυσληπίωσιν τῶν θεωρη-
μάτων ἐξέτασις τι καὶ ἀνάληψις.
* Διὰ ταῦτα δὲ αἰώνια, καὶ ὀλιγοσι-
τία, καὶ ὀλιγοπυρία, δόξης τι καὶ

226

¹³ ὡς ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτῶν.]
Pulchrum hoc præceptum traditur etiam
supra, Num. 196.

¹⁴ ἦν δὲ ἡμετέρων αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τὰ.

Cum toto hoc loco confer Nostrium su-
pra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

¹⁵ Καὶ ἀδιάπαυστος.] Vide Nos supra
ad Num. 188. ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνετέτεον.
οἰκῶν ¹⁶ δὲ, καὶ δακρύων, καὶ
πάντων τῶν πόντων ἐργασίᾳ. οὗ
ἄνδρας ἐκείνους φασίν. ἀπείχοντο
δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἐκεταῶν καὶ πάσης
τῆς πιαυτῆς ἀνελευθέρου θωπείας,
ὡς ἀνάνδρου καὶ ταπεινῆς ἕως. τῆς δὲ
αὐτῆς ιδέας τῇ ἡθῶν θεσίᾳ, καὶ ὅτι
πᾶν κυριώτατα καὶ συνεκτικώτατα τῷ
ἐν αὐτῇ δογματῶν, ἀσπέρρητα ἐν
ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες αἰεὶ,
μετὰ ἀκέραιον ἐχεμυθίας πρὸς τὰς
ἐξωτερικὰς ἀνέκφορα διατηρή-
τες, καὶ ἀγράφως ἐν μνήμῃ τοῖς
διαδόχοις, ὡς περ μυστήρια θεῶν
227 μεταπαράδιδόντες. * Διόπερ ἔδωκ
ἐξεφοίτησε τῷ τε λόγῳ ἀξίων, μέ-
λαι πολλὰ δὲ διδασκαλικά τε καὶ
μαθηματικά, ἐν τοῖς τοῖχοις μένον
ἐργαζόμενοι. ¹⁷ Ὅτι δὲ τῶν θυραίων,
καὶ, ὡς εἶπεν, βεβήλων, ἐκ καὶ
πολλοὶ τόχοι, διὰ συμβόλων ἀλλή-
λοις οἱ ἄνδρες ἠνέτιοντο, ὧν ἔχοντο
ἐστὶν ἰαυτῶν, ἀπεφύερονται καὶ θυρα-
λάμβαναι. οἷον, πῶς μαχαίρῃ μὴ
σπάλῃ· καὶ πᾶσι τοιαῦτα σύμβο-
λα. ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ φράσει
χρᾶσθεσιν ὑποθήκαις εἰσιν. διὰ-
πυσσόμενα δὲ θυμαστικῶς πᾶσι καὶ
σεμνῶς ἐφάλειαν παρέχεται τοῖς
228 μεταλαβέσσι. * Μέγιστον δὲ πάντων
πρὸς ἀνδρείαν ὡς ἀγγαλιμῶς ἐστὶ,

¹⁶ Οἰκῶν δὲ ἐ δακρ. — τὸς ἀνδρας
ἐκείνους] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse
Jamblichus testatur infra, Num. 233.

illi se ad fortitudinem acuebant,
Asserunt præterea, Viros illos la-
menta, & ploratus, & id genus
omnia procul habuisse: abstine-
bant etiam ab obsecrationibus,
supplicationibus, omnique illibera-
li adulatione, tanquam effœmi-
nata & humili. Ad hanc morum
speciem quoque referendum est,
quod præcipua dogmata, quibus
disciplina eorum continebatur,
inter arcana sua omnes summo
silentio tegebant, ne peregrinis
innotescerent: eaque, sine scriptu-
ra, soli memoriæ commissa, ac
si Deorum mysteria essent, ad
successores transmittabant. Unde
etiam evenit, quod nihil eorum,
commemoratione dignum, in pu-
blicum emanavit; quamvis satis
longo tempore docerentur; nec
deessent qui discerent: sed id
quidem intra privatos tantum
parietes: si vero res ita ferret,
ut extranei, & ut ita loquar,
profani adescent, per symbola
inter se agebant anigmatum mo-
do: exempli gratia, Ignem gla-
dio ne fodito; & similia: quæ
munda phrasi anilibus monitis affi-
nia videntur; explicata vero in
admirabilem sermumque usum ab
intelligentibus adhiberi possunt.
Omnium autem maximum ad
fortitudinem incitamentum est,

¹⁷ Ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrium
supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem asserant mentem; sine qua nemo quisquam fani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam mens, juxta illos, cuncta cernit, cunctaque audit; surda, caca caetera. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgeretur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

¹⁸ Εὐνοῶσαι καὶ ἐλευθερώσαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ Δι' ἧς πινθῆναι] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ νοῦν, quod Arcerius fraudi fuit.

²⁰ Νῆς γὰρ, κατ' αὐτὴς, πινθ' ἑρῆ, καὶ πάντ' ἑρῆ.] Erat dictum Epicharmi, ut restantur Tzetzes *Cbil.* xxi. vers. 440. Plutarchus, Tom II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. 1. & alii. Cæterum, pro ἑρῆ, ut recte est in MS. Arcerius intempestive corripuit, ἑρῆ: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ Διακαθαρίζεται — ἐπιτηδεύειν] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, Διακαθαρίζεται, & ἐπιτηδεύειν.

τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὴν κυριώτατον, εὐνοῶσαι ¹⁸ καὶ ἐλευθερώσαι τὴν τοσούτων εἰργαῶν καὶ σωδῶσιν τὴν κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν ἔξιν, ἢ χωρὶς ὑγίης εἶδεν ἂν τις εἰδὲ ἀληθῆς τοπαράπαν ἐκμάθοι, εἰδὲ ἂν κατίδοι, δι' ¹⁹ ἧς πινθῆναι ἐν ἐνεργῶν αἰσθήσεως. ²⁰ Νῆς γὰρ, κατ' αὐτὴς, πάντ' ἑρῆ, καὶ πάντ' ἀκέραια τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δῶτερον ὅτι τὸ ὑπεραυξάνειν ²¹ Διακαθαρίζεται λοιπὸν αὐτῷ καὶ πικίλως ἐπιτηδεύειν Διακαθαρίζεται τὴν μαθηματικῶν ὀργασμῶν, τὸ τιμικὰ δὲ τὴν ἐνησιφύρων καὶ θείων ἐνηθύναι καὶ μεταδιδέσθαι, ὥς μήτε τῶν σωμάτων ἀφιστρέμμενον ἀποδειλιάειν, μήτε πρὸς τὰ ἀσώματα προσαναγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροῦς αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποσπρέφεται τὰ ὄμματα, ²² μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων, καὶ προσπερυνώντων

²² Μῆτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Εἰς τὴν δὲ καὶ λύπη, ὥστε ἡλόν ἔχουσιν, προσελάντων αὐτῷ ὥστε τὸ σῶμα καὶ προσπερυνά: quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium *de Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesauro*, (Tom. III. Col. 162.) ubi de προσπερυνά agit ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phædone*, cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

Ἰππυρίφειδης. ὅλως ᾗ ἀδάμαστοι ὄναι πρὸς πάντα ἡμεσιπυρῶν καὶ καταγωγὰ πατήματα. ἡ γὰρ ἀφ' ὧν τῶν πάντων γυμνασία ἐ' ἀνοδῶν τ' τελευτάτης ἀνδρείας ἦν Ἰππυρίφειδης. τοσαῦτα ἐ' πρὸς τῆς ἀνδρείας ἡμῶν τεκμήρια κείδω πρὸς Πυθαγόρα τε καὶ τῶν Πυθαγορείων ἀνδρῶν.

& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

Κ Ε Φ. λγ'.

C A P. XXXIII.

229 Φίλιον ᾗ ἀφανεύετα πάντων πρὸς ἅπαντας Πυθαγόρας παρέδωκε. θεῶν μὲν πρὸς ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας ἐ' Ἰππιστημονικῆς θεοραπείας· δογμάτων δὲ πρὸς ἄλλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογιστικῆς τε πρὸς τὰ τῷ ἀλόγῳ εἶδη, ἀφ' ὧν φιλοσοφίας καὶ τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώπων ᾗ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν ἀφ' ὧν νομιμότητος ἵκναι· ἑτεροφύλων δὲ ἀφ' ὧν φυσιολογίας ὁρῆς· ἀνδρῶν ᾗ πρὸς γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀδελφούς, καὶ οἰκείας, ἀφ' ὧν κοινωνίας ἀδιασρόφου. συλλήβδην δὲ, πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζώων πᾶσι, ἀφ' ὧν δικαιοσύνης ἐ' φυσικῆς Ἰππικῆς καὶ κοινωνικῆς· σώματι δὲ καθ' αὐτὸ θνητῷ, καὶ τῶν ἑγκεκρυμ-

A Micitiam vero præclare tradidit Pythagoras; & quidem erga omnes omnium; sive Deorum cum hominibus, per pietatem cultumque cum scientia conjunctum; sive dogmatum inter se, & in universum animæ cum corpore, partisque rationalis cum irrationali, per philosophiam ejusque speculationes; vel hominum secum invicem; civium puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam; mariti vero cum uxore, aut liberis, aut fratribus, aut necessariis, per communionem indistortam: & , ut summatim dicam, cum omnibus omnium; animalium etiam irrationabilium, per justitiam & naturalem necessitudinem societatemque: denique latentium in corpore per se mortali, & con-

* Φίλιον ᾗ ἀφανεύετα πάντ.] Totus hic locus usque ad finem Numeri hujus, legitur etiam supra, Cap. xvi.

* ἑγκεκρυμμένων] Sic rescripti pro ἐκκεκρυμμένων; auctoritate ipsius Jamblichi supra, Cap. xvi.

triarum facultatum pacificationem & conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum & temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad unum caput revocata, omnium confessione invenit & sancivit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, ut etiamnum de iis, quos arctior benevolentia sociavit, dici vulgo soleat, quod è numero Pythagoreorum sint. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, una cum præceptis quæ suis discipulis præscripsit. Jubebant igitur hi Viri certamen & contentionis studium remove ab omni in universum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quæ nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contrariam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit:

μύρων αὐτῶν ἐναντίων δυνάμεων εἰ-
ρηνόσυν πὶ καὶ συμβίβασμον, δι'
ὑγείας καὶ τῆς εἰς πάντων ἀγαθῆς καὶ
σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν
τοῖς θεομικτοῖς στοιχείοις εὐετηρίας.

* Ἐν παντί δὴ τέτοις, ἐνὸς ἑ ἑ αὐτῶν 230

καὶ σύλληψιν ἑ τῆς Φιλίας ὀνόμα-
τ' ὄντ' εὐρετῆς καὶ νομοθέτης
ὁμόλογον μύτως Πυθαγόρου ἐγύνατο·
καὶ ἔτω θαυμαστὴν Φιλίαν παρέ-
δωκε τοῖς χρωμένοις, ὥστε ἐπὶ ἐνὶ
τοῦ πολλὰς λέγειν ὅτι τ' σφοδρό-
προν ἢ εὐνοκτῶν ἑαυτοῖς, ὅτι τῶν
Πυθαγορείων εἰσὶ. δὲ δὴ καὶ περὶ
τέτοις τ' Πυθαγόρου παιδείαν ὡς
θεῶν, καὶ τὰ ὡς ἀγγέλια, οἷς
ἐχρητο πρὸς τοῦ αὐτῶν γνωρίμους.
παρεκελεύοντο ἂν οἱ ἄνδρες ἔποι ἑ
Φιλίας ἢ ἀληθινῆς ἐξαίρετον ἀγῶνά
πὶ ἐ φιλοεικίαν, μάλιστα μὲν ἑ
πάσης, εἰ διωατὸν· εἰ ἢ μὴ, ἐκ γὰρ
τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἑ τῆς
πρὸς τοῦ πρεσβυτέρου. ὡσαύτως
δὲ καὶ ἑ πρὸς τοῦ εὐεργέτου. τὸ
γὰρ ἀγαπᾶν ἑ ἀγαφίλον καὶ
πρὸς τοῦ πεικῆτος ἐμπροσθεν ὀρ-
γῆς, ἢ ἄλλῃ πινὸς πεικῆτος, ἢ
σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης Φιλίας.

* Ἐφασκεν ἢ δὲ ὡς ἐλαχίστας ἀνυ- 231

χὰς πὶ ἐ ἐλκώσεις ἐν τ' Φιλίας
ἐγγίνετο. τὰ δὲ γίνετο, ἐὰν
ὁπισθῶνται εἰκεν ἑ κρατεῖν ὀργῆς·

¹ Εὐνοκτῶν] Ex MS. pro ὀνοκτῶν.

² Ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρετον.

κίαν μεγαλύτεν πὶ ἐ ἀνταπρόθυτον] Hæc
omnia leguntur etiam supra, Cap. xxi.

ἀμφοτέρω μὲν, μᾶλλον μὲν τοῖς
νεώτερος τε καὶ τῷ εἰρημύμων πάξειαν
ἔχων ἡνδίαπι. τὰς ἐπανορθώσεις
τε καὶ νεφετήσεις, ὥς δὴ παιδαρτώ-
σεις ἐκάλουν ἐκείνοι, μετὰ πολλῆς
εὐφημίας τε καὶ εὐλαθείας ὥντι
δεῖν γινώσκειν ὡς τῷ πρεσβυτέρων
τοῖς νεώτερος· καὶ πολὺ ἐμφαίνε-
σθαι ἐν τοῖς νεφετέσσι τὸ κηδεμονικόν
τε καὶ οἰκόν. ἔτι γὰρ εὐχήμενά τε
γινώσκουσι καὶ ὠφέλιμον τὴν νεφέτησιν.

232 * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαίρετον πί-
σιν, μήτε παίζοντες, μήτε πα-
ράζοντας. ἔτι γὰρ ἐπὶ ῥαδίον εἶναι
διυγιάναι τὴν ἀρχαίαν Φιλίαν,
ὅταν ἀπαξ ἐμπόση τὸ ψῶδον εἰς
τὴν τῷ φασκόντων φίλων εἶναι ἤδη.
Φιλίαν μὴ δόσσηναι ἀτυχίας
ἐνεκα, ἢ ἄλλης πνὺς ἀδυναμίας
τῇς τῷ βίον ἐμπηκισῶν· ἀλλὰ μό-
νως εἶναι δοκιμον δόσσηναι φίλῳ
τὴν Φιλίαν, πῶς γινώσκουσι ἀπὸ
κακίας μεγάλῃς τε καὶ ἀνεπανόρ-
θωτον. ἔχθραν ἐχόντα μὲν μηδέ-
ποτε αἰρεῖσθαι πρὸς τὰς μὴ τελείας
κακίας· ἀρετὴν δὲ, μάλιστα εὐγε-
νῶς ἐν τῷ ἀγαπολεμῶν, ἀν μὴ με-
ταπίση τὸ ἦθος τῷ ἀγαπεργμῶν,
καὶ προσγίγηται εὐγνωμοσύνη. πολέ-
μῳ δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις.
νέμιμον δὲ εἶναι καὶ ὅσον τὸ πύλεμον,
καὶ ὡς ἀνδραπῶν ἀνδραπῶν πολέ-
μῳ εἶναι. αἰσθῆναι μηδέποτε γινώσκουσι εἰς

inprimis junior, & qui aliquo ex
ante dictis loco, vel ordine positus
est. Emendationes & castigationes,
quas PÆDARTASES nomina-
bant, multa cum verborum cle-
mentia cautioneque à senioribus
erga juniores fieri debere existima-
bant; plurimumque sollicitudinis
affectusque ex parte corripientium
prominere: ita enim castigationem
decoram utilemque fore. Nun-
quam ab amicitia fidem, neque per
jocum, neque serio removendam
esse: non enim facile amicitiam
salvam manere, cum semel menda-
cium in mores eorum, qui se amicos
jactant, se insinuaverit. Amicitiam
non esse reprobendam propter in-
fortunium, vel aliam quandam in-
firmitatem, quæ rebus humanis in-
tervenit; sed unicam, quæ quidem
probabilis sit, amici & amicitiae
rejiciendæ causam esse eam, quæ
à majori quadam & inemendabili
malitia profiscitur. Inimicitiam
ultro non esse suscipiendam contra
eos qui non sunt plane improbi: si
autem semel suscepta fuerit, obfir-
mandum animum, strenueque de-
certandum, nisi mores mutaverit
adversarius, & ad bonam mentem
redierit. Certandum autem non
verbis, sed factis: hoc autem le-
gitimum, sanctumque & tale bel-
lum esse, quali hominem cum ho-
mine decertare fas sit: nunquam
dissidio, quantum in nobis est,

Ἰ. Αἰσθῆναι] Sic recte MS. pro ἰσθῆναι.

occasionem dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixæ hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sinceræque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituitur; sed cum pudore, cum præsentis animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro de vita Pythagorica, se ex Dionysio Sicilia tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à lachrymis, omnibusque id genus,

διώαμιν ἀφ' ὧρας. ⁶ εὐλαβεῖσθαι πάντων τ' ἀρχῶν, ὡς οἷόν τε μάλι-
στα. * Ἐν τῇ μελλοσῇ ἀληθινή ἐστ- 233
ῶσαι Φιλία, ὡς πλεῖστα δεῖν ἐφα-
σαν εἶναι πᾶ ὠρισμένα καὶ νεο-
μισμένα. καλῶς ᾗ πᾶσι δεῖν εἶναι
κακέρμενα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ
εἰς ἕτος ἕκαστον κατακεχωρισμένα,
ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλι-
γώρως τε καὶ εἰκῇ γίνη, ἀλλὰ μετ'
αἰδῆς τε ⁷ καὶ σωφίας καὶ τάξεως ὀρ-
θῆς. μήτε πᾶσι ὅ ἐξήρηται μηδὲν
εἰκῇ, καὶ Φαύλως καὶ ἡμαρτηδύως,
οἷον Ὀπθυμία, ἢ ὀργή. ὁ αὐτὸς τε
λόγῳ καὶ κατὰ τὴν λειπόμενων παθῶν
τε καὶ ἀφαιρέσεων. ἀλλὰ μὲν τεκμή-
ραιτο ἂν τις καὶ περὶ τῆς μὴ περιέργως
αὐτὸν πᾶς ἀλλοτριότης ἐκκλίνειν φι-
λίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ συμβαδύως
περικαμπτεῖν αὐτὰς ἐς φυλάττειν,
καὶ περὶ τὰδε μέχρι πολλῶν γρηῶν τὸ
Φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ⁸ ἀνένδοτον
ἀφαιρητικῆν, ἐκ τε ὧν Ἀριστοτέ-
λης ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῆς βίης
αὐτὸς ἀπακηκῆναι Φησὶ Διονυσίᾳ
τῇ Συκελίας τυράννι, ὅτε ἐκπε-
σὼν τῆς μοναρχίας γεγραμμέναι ἐν
Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. * Φησὶ γάρ 234
ἕτως ὁ Ἀριστοτέλης. ⁹ Οἰκίων δὲ
καὶ δακρύων, καὶ πάντων τ' τοιούτων

⁶ Εὐλαβεῖσθαι πάντων τῶν ἀρχῶν] Scribendum utique est, ἀπὸ εὐλαβεῖσθαι πάν-
τος τῶν ἀρχῶν.

⁷ Καὶ σωφίας] Legendum puto, καὶ
ἐννοίας.

⁸ Ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτον,
quod prior Edit. habet.

⁹ Οἰκίων δὲ ἐδιδασκεν. — τὸς ἑσθέρους
ἐκείνους] Hæc leguntur etiam supra,
Num. 226.

ἐργαζομαι οὖν ἄνδρας ἐκείνους, ὡς
 ἐνδέχεται μάλιστα. ὁ αὐτὸς ᾧ λό-
 γῳ καὶ περὶ θωπίας καὶ δεήσεως καὶ
 λιτανίας καὶ πάντων τῶν τοιούτων.
 Διονυσίου ἔν ἐκπεσὼν τὴ τυραννί-
 δῳ, ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον,
 πολλὰ καὶ ἡμῖν διηγεῖτο τὰ περὶ τῆς
 καὶ Φινθίας τε ἐδάμωνα οὖν Πυ-
 θαγορείας. ἦν ᾧ πῶτα τὰ περὶ τῆς
 θανάτου γνομένη ἐγγόλω. ὁ ᾧ τρέ-
 πῳ τῆς ἐγγόλω τοιούτου πρὸς ἡν.
 πρὸς εἶφα τὴ περὶ αὐτὴν ἀσφαλισ-
 των, οἱ πολλὰ καὶ ἐπιέντο μέγαν τὴ
 Πυθαγορείων, ἀφαιρόντες ἐδὰμ-
 μονικώμενοι, καὶ ἀλαζονείας δαπανα-
 λῶντες αὐτοὺς, καὶ λέγοντες, ὅτι
 ἐκκαταίη ἀν αὐτῶν ἡ τε σμύνη
 αὐτῇ, καὶ ἡ προσποίησις πρὸς
 καὶ ἡ ἀπάθεια, εἴ τις περὶ ἐστὶν αὐ-
 335 τὰς εἰς ¹¹ Φορὰν ἀξίόχρων. * Ἀν-
 πλερόντων ᾧ πνῶν, καὶ γνομένης
 φιλοφεικίας, στυγερῶς οὖν τὰς
 περὶ Φινθίαν, ἐναντίον τε πρὸς τῶν
 κατηγόρων αὐτῶν εἶπεν, ὅτι φανε-
 ρὲς γέγονε μετὰ πνῶν οὖν ἐπὶ ἐλπίων
 αὐτῶν καὶ τῶτο μαρτυρεῖσθαι τε ὑπὸ
 τῶν παρόντων ἐκείνων, καὶ τὴ ἀνα-
 νάκησιν πρὸς πᾶν γνέσθαι. πρὸς
 δὲ Φινθίαν θωμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς ἀφαιρήσθαι εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat,
 Viri isti: itemque ab adulando,
 precando, supplicando, cunctis-
 que hujusmodi. Dionysius ita-
 que tyrannide exutus, & Corin-
 thum profectus, sæpe nobis de
 Phinthia & Damone Pythagoreis
 referebat, alterum alterius vadem
 in capitali causa hunc in modum
 factum esse. Quidam, inquiebat,
 ex aulicis, injecta sapius Pytha-
 goreorum mentione, cavillis eos
 sannisque traducebant: jactabun-
 dos quippe appellitabant, & gra-
 vitationem illam simulatamque fi-
 dem, & affectuum vacuitatem,
 facile elisum iri affirmabant, si
 quis illos in gravius periculum
 induceret. Aliis autem contra-
 dicentibus, in partes itum est,
 ac fervente contentione, techna
 in Phinthiae caput structa, accu-
 satorque est subornatus, qui co-
 ram ei objiceret, quod deprehen-
 sus esset cum quibusdam in Dio-
 nysii vitam conspirasse; produce-
 banturque testes, atque maxima
 probabilitatis specie querela in-
 duebatur. Raptus est hac oratio-
 ne in stuporem Phinthias: sed
 cum illi Dionysius disertis verbis

¹⁰ Τὰ περὶ τῆς καὶ Φινθίας τε καὶ δα-
 μονίας] Historiam hanc, quam Jambli-
 chus, aliique Scriptores, de Damone &
 Phinthia; Polyzenus Strategem. Lib. v.
 Sect. 22. de Euephanto & Eucrito; Hy-
 ginus vero, *Fabulæ* cclvii. de Mæro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum,
 Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. *Pythiam*
 vocare, qui Jamblichio Nostro; aliique
Phinthias dicitur.

¹¹ Φορὰν] Cum Arcerio lego, συμφε-
 ρόν.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provectior erat, potiozem rei familiaris curam in se susceperat: hujus itaque ordinandæ causâ dimitti rogabat, Damone vade dato. Cum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causâ capitali vas fieri sustineret; idque Phinthias ita fore affirmaret, accersitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc facto, Dionysius ajebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Soli inclinaret, Phinthias moriturus supervenit. Quare obstupefacti omnes, & opinione sua decepti sunt. Ipse vero

ἐξήτασεν ταῦτα ἀκριβῶς, καὶ οὐ
αὐτὸν ἀποθνήσκον, εἰπὼν τῷ Φιν-
τίῳ, ὅτι εἴ τις αἰὲν¹² δέδοκται
ταῦτα θνῆσθαι, ἀξιώσαι γε αὐτῷ δο-
θῆναι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως
οἰκονομήσεται πᾶσι τοῖς κατ' ἐαυτὸν,
καὶ τῷ κτ' τῷ Δάμωνα. συνέζων γὰρ
οἱ ἄνδρες ἔτι ἐς ἐκκοιναίαν ἀπέ-
ταν. προσέειπεν δὲ ὢν ὁ Φιντίας,
ποῦ πολλὰ τῷ περὶ οἰκονομίας ἦν εἰς
αὐτὸν ἀναληφώς. ἠξίωσεν ἔνθ' ἡ
παῦτα ἀφαιρῆναι, ἐγγυητὴν κα-
ταστήσας τῷ Δάμωνα. * Ἐφ' ἣν ὁ 236
Διόνυσος, θαυμάσας τοὺς ἐρωτη-
σας, εἰ ἔστιν ὁ ἀνδραποῦς ἕταρος,
ὅστις ὑπομῖναι θανάτου θνῆσθαι ἐγ-
γυητής. φησὶν δὲ τῷ Φιντίῳ,
μεμπήματα θνῆσθαι τῷ Δάμωνα,
καὶ ἀγκύσαντα πρὸς συμβεβηκότα,
φάσκον ἐγγυησάμεναι, ¹³ καὶ
μῦθον αὐτῷ, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ ὁ
Φιντίας. αὐτὸς μὲν ἔνθ' ἡ τέτις
εὐθὺς ἀπαλαγνῶσαι ἔφη. ἐκείνους ἡ
τὰς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τῷ ἀγ-
παιραν, τὸν Δάμωνα χλευάζειν,
ὡς ἐγκαταλειφθεὶς μῦθον, καὶ
σκάπτοντας ¹⁴ ἑλκῶνας ἀντιδιδόσκει
λέγειν. οὐτῷ δὲ ἔνθ' ἡ δὴ ἔ-
πειθ' ὀφθαλμοῖς, ἤκειν τῷ Φιντίῳ δόπο-
θανέμενον. ἐφ' ᾧ πάντας ἀπαλα-
γῆναι τοὺς ἐδελθόντας. αὐτὸς δὲ

¹² Δάδοται] Ex MS. pro δίδουται.

¹³ Καὶ μιν αὐτῷ] Sic recte MS. At prior Edic. male, καὶ μὴ δὲ αὐτῷ.

¹⁴ Ἑλκῶνας ἀντιδιδόσκει] Alludit ad cer-

vam illam, quam pro Iphigeniâ, Agamemnonis filia, vicaria morte perisse, fabulæ ferunt. Vide Hyginum *Fabulæ* xcviij.

ἐν ἔφῃ, πείθεσθαι πρὸς Φιλίαν
 οὐτ' ἀνδρες, ἀξιώσασθαι τρίτον αὐτὸν
 εἰς τὴν Φιλίαν ὡς ἀδελφόν. οὐτ' ἢ
 μηδενὶ τρίτῳ, καίτοι λιπαρῶν
 αὐτῷ, συγκατατείνειν εἰς τὸ πιεῖν.

237 * Καὶ πᾶσι μὲν ὁ Ἀριστοξένος,
 ὡς παρ' αὐτῷ ἔστι Διονυσίου πυθόμορος
 φησί. λέγεται δὲ, ὡς ἔγνωσεν
 ἀλλήλους οἱ Πυθαγόρειοι ἐπειρῶν τὸ
 φιλικὰ ἔργα ἀπερραγίσθαι. ὑπὲρ
 τῶν εἰς ὄψιν μηδέποτε ἀφισπόμενοι,
 ἥνικα περὶ μὲν τὸ λαβεῖν τὰ
 μετρίως τ' αὐτῶν λόγων. ὡς τ' ἐκ
 τῶν πιῶνδε ἔργων μηδ' ἐκείνοι τ'
 λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡς ἀρετῆς οἱ συμ-
 θαῖοι ἄνδρες, καὶ προσώπειν αὐτοὺς
 εἰκῆντες, φίλοι εἶναι ἀλλήλοις,
 περὶ ἣν γνώμῃ πρὸς προσήγοροι
 γινώσκουσιν. καταχθλέειν γὰρ φασὶ τὴν
 Πυθαγορείων πᾶσι μακρὰν καὶ
 ἐρήμην ὁδὸν βαδίζοντες εἰς τὴν
 πανδοχείαν. ὑπὲρ κόπῃ δὲ, καὶ
 ἄλλης κατωδάτης αἰτίας εἰς νόσον
 μακρὰν πρὸς βαρεῖαν ἐμπίσιν,
 ὡς Ὀπλιπῆν αὐτοὺς πρὸς Πιπιδίαν.

238 * Τὸν μὲν πρὸς πανδοχίαν, εἴπερ οἰκίῃ
 τῇ ἀνδράπευε, εἴπερ καὶ πανδοχῇ.
 πάντα ὡς ἀδελφόν, μήτε ὑπερ-
 γίας τινας φεισάμενοι, μήτε δα-
 πάντης μηδελίας. ἐπειδὴ ἢ κρείττων
 ἦν ἡ νόσος, τὸν μὲν πανδοχίσκειν
 ἐλόμενοι, γράψαι πρὸς σύμβολον ἐν πᾶσι,
 καὶ Πιπιδίαν, ὅπως,

Dionysius, Viros amplexus, ut
 ajebat, & deosculatus, rogavit,
 ut se tertium in amicitiam suam
 reciperent: illi autem nullo mo-
 do adduci potuerunt, ut quam-
 vis multum flagitanti annuerent.
 Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
 nysii. Fertur autem, Pythagore-
 reos, etiam inter se ignotos,
 imo & nunquam visis amicitia
 officia exhibere studuisse; dum-
 modo signa quædam communis
 sectæ agnoscerent. Unde nec fi-
 des dicto illi deroganda est;
 quod viri boni, etiamsi remotissi-
 mis terris habitent, amici inter se
 sint, antequam se vel coram vide-
 rint, vel compellaverint. Ajunt
 itaque, Pythagoreum quendam,
 cum longum per deserta iter pe-
 dibus confecisset, in diversorium
 venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
 que variis incommodis in longum
 gravemque morbum incidisse; ita
 ut etiam necessarii sumptus deni-
 que ei deficerent: cauponem vero,
 hominis sive commiseratione, sive
 æstimo tactum, omnia præbuis-
 se, nullive aut operæ pepercisse,
 aut sumptui. Morbo autem su-
 perante, moribundum, symbo-
 lum aliquod tabellæ inscripsisse,
 & cauponi præcepisse, ut eam,

* Λάβειν — ἀπιστεῖν] Sic recte MS. pro λαβεῖν, & ἀπιστεῖν.

* Εἰρήμην] Ex MS. pro corrupto ἰσμήμην, quod in Edit. Arcerii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem justa perfolvisse, spe omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscentibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabulæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impendebat, solvisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ addictum, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

¹⁷ Ἄν τι πάθῃ] Male antea conjunctim legebatur, ἀντιπαθῃ, quod Arcerius vertebat, vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμόν dicere solebant; ἴαν τι πάθῃμι, vel ἴαν τι πάθῃ: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Lactius in *Strasense*, Segm. 61. Τὰ δὲ Ἀλφ-

ἄν τι ¹⁷ πάθῃ, ¹⁸ ἐκπρημένους τὴν δέλτον ὡς δὲ τὸ ὄδον, ὁπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παρεόντων ἀναγνωρῶν τὸ σύμβολον. τῶν γὰρ ἔφη αὐτῷ δοθῶσιν τὰ ἀναλώματα, ἀπὸ εἰς αὐτὸν ἐποιήσουρ, καὶ χάριν ἐκλήσιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. πῶς ᾗ παυδοχία μὲν τὴν πλῆτὴν θάψαι καὶ ὁπισμεληθῆναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, μὴ μὲν ποιητὴ ἐλπίδας ἔχοντα τὸ καμῖσαι τὰ δαπανήματα, μήτι γε καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς πνέοντων ἀναγνωρῶντων τὴν δέλτον. ὅμως μὲν ποιητὴ περὶ τῶν ἐπιτελεσμένων πρὸς ἐντολῶν, ἐκλήθηναι τὴν ἐκάστοτε εἰς τὸ μέσον τὴν πίναν. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τῶν Πυθαγορείων πρὸς παρεόντα ὁπιστεῖναι καὶ ῥοαθεῖν τὴν θέντα τὸ σύμβολον, ἐξέπεσε καὶ τὸ συμβῆναι, καὶ τῷ παυδοχείᾳ πολλῷ πλέον ἀργύρου ἐκλήθη τῶν δεδασσμένων. * ¹⁹ Κλεινίαν γε μὲν 239 πρὸς Ταραντῖνον Φασί, πυθόμενον, ὡς Πρωῶν οὐ Κυρηνάων, τῶν Πυθαγορείων λόγων ζηλωτῆς ὢν, κινδυνώσας πρὸς πάσης τῆς ἐπίσης, συλλεξάμενον χρήματα, πλῆτὴν

πῆσαι, ἴαν τι πάθῃ. Id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum & Menagium.

¹⁸ Ἐκπρημένους] Prior Edit. ἀνεμένους: pro quo Arcerius infeliciter ἀνείψας legendum censebat.

¹⁹ Κλεινίαν γε μὲν τὴν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

ὅτι Κυρλής, καὶ ἐπαιροθώσασθαι
 πρὸς Πρώτην πράγματι, μὴ μόνον
 τῷ μισῶσι τὸ αὐτῷ ὅτιαν ὀλιγω-
 ρήσας, ἀλλὰ μηδὲ τὸ Διὰ τὴν πλὴν
 κίνδυνον περιεσῶν. τὸν αὐτὸν δὲ
 τρέπον ἐθέσπον τὸ Ποσειδωνιάτῳ
 ἀκοῇ μόνον ἱστῶντα, ὅτι θυμαρί-
 δης εἴη Πάριον τὸ Πυθαγορείων,
 ἥνικα συνέπειν εἰς δόξαν αὐτὸν
 καταστῶντα ὅτι πολλῆς περιουσίας,
 πλοῦσι φασὶν εἰς τὸ Πάριον, δρ-
 γῶν συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλῆσαι αὐτὸν πρὸς ὑπέρβασιν.
 καλὰ μὲν ἔν τε καὶ ταῦτα τὸ Φιλίας
 140 πικμήρα. * Πολὺ ὅτι τέτων θαν-
 μασιώπερα ἦν πρὸς τοὺς τὸ κρινωνίας
 τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ πρὸς τῆς
 τῷ νῦν ὁμοιοῦς, καὶ πρὸς τῆς θείας
 ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορεσθέντα.
 παρήγγαλλον γὰρ θανάτῳ ἀλλήλοις,
 μὴ Διασπῶν τὸ ἐν αὐτοῖς θεόν.
 ἔκταν εἰς θεοκρασίαν πνῆ, καὶ πρὸς
 πρὸς τὸ θεὸν ἐνωσιν, καὶ τὸ τῷ νῦν
 κρινωνίαν, καὶ πρὸς τῆς θείας ψυ-
 χῆς, ἀπέβλεπον αὐτοῖς ἡ πᾶσι τὸ
 Φιλίας ἀπαρτῆσθαι ὅτι ἐργων πρὸς λό-
 γων· τέταρτον ὅτι ὅτι ἂν ἔχοι τις εὐρεῖν
 ἄλλο βέλπον, ἔτι ἐν λόγοις λεγό-
 μενον, ἔτι ἐν ὁπτιηδόμασι περ-
 τόμενον. οἶμαι ὅτι ὅτι ἐπὶ πάντα τὸ Φι-
 λίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περιέχει. διόπερ ἐν ἡμῖς ὥστε ἐν κεφαλαίῳ τέταρτον
 πρὸς πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορείκης Φιλίας πλεονεκλήματα, πρὸς
 μετὰ τὸ πλεῖον περὶ αὐτῆς λέγειν.

& res Prori locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris insu-
 per habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniatem,
 cum fama tantum acceperisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsum
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitiae argumenta sunt: ve-
 rum impensius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolatum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitiae
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc velu-
 ti compendio complexus, plura de
 illa dicere superfedebam.

CAP. XXXIV.

Κ Ε Φ. λδ'.

Cum haftenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi sumus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituiamus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quotquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Jonicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata prosodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modulos potius compositam esse, quia

Ε'πεὶ δὲ καὶ ἡμὴν πωγόμεναις ἔτι 241
 δηλοῦν περὶ Πυθαγόρου καὶ
 τῶν Πυθαγορείων· ἴθι δὴ τὸ μέγε-
 τος ἐπὶ τὰς ἀποράδων ἀφηγήσεις
 ἐκ τῆς λέξεως ποιησώμεθα, ὅτι
 ἔχ' ὑποπίπτεσιν ὑπὸ τ' προειρη-
 μένῳ τάξιν. λέγεται ποίνων, ὡς
 Φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκάστῃς
 παρήγγαλλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
 προσήλθον πρὸς τ' κοινωσίαν ταύ-
 τῃν. τὸ γὰρ ξενίζεν οὐκ ἐδοκίμα-
 ζον. προσήλθον ὃ καὶ ξένοι τῇ Πυ-
 θαγορείῳ αἰρέσει, καὶ Μεσσαρίων Ἐ-
 λδοκανῶν καὶ Πόκετιων καὶ Ῥω-
 μαίων. καὶ Μητρίδωρος π, ὁ οὐρ-
 σς, τὰ πατρὸς Ἑπικάρου, καὶ τ'
 οὐκ εἰς διδασκαλίᾳς πρὸς πλείονα
 πρὸς τ' ἰατρικῇ μετένεγκας, ἐξη-
 γῶμεν. ὅτι τὰ πατρὸς λόγους
 πρὸς τ' ἀδελφὸν Φησί, τὸν Ἑπί-
 χαρμον, καὶ πρὸς τὰς τ' Πυθαγό-
 ρων, τ' ἀγαλῆλαι ἀρίστῃ λαμβά-
 νειν τ' Δωρίδα· καθάπερ καὶ τ' ἀρ-
 μονίαν τ' Μυσικῆς. καὶ τ' μὲν Ἰάδα
 καὶ τ' Αἰολίδα μεταχρημένας τῆς
 ὁπὶ χρώματι προσφάδας. Ἀττί-
 δα ὃ κατωτέρωτον μεταχρημένα
 τῷ χρώματι. * Τὴν δὲ Δωρίον 242
 ἀγαλῆλαι ἐναρμόνιον εἶναι, συνε-

¹ Τῆς ἐπὶ χρώματι. σ.] Intelligit speciem illam Musicæ, quæ Χρωματικὴ dicebatur, & τῇ Ἑταρμῳίῃ δὲ Διωτικῇ

opponebatur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

dunt : quin & constat , Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur , quæ dictam moderatur ; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere , quibus congruum laboris , victusque , & somni modum explorarent : deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet , illi fere primi commentari de ea , atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorci frequentius , quam qui eos antecesserant , adhibebant : sed unguenta medicata minus probabant : hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur : incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertamur , ille haudquaquam admittebat eos , qui disciplinas cauponantur ; quique cuivis obvio animas , ut diverforii fores , apertas ostendunt : qui si hac ratione emptores non invenerint , per urbes diffusi , gymnasia conducunt , & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt , quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

φαίνεσι. καλεῖται ὅ τῃ Δωρικῇ
Διαλέκτῳ καὶ τῷ Ὀρφείῳ, προσβύ-
προν ὄντι τῶν ποιητῶν. * 3 Τῆς δὲ 244
ιατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτὸς
ἀποδέχεσθαι τὸ Διαμητικὸν εἶδος,
καὶ εἶναι ἀκρεβέστερος ἐν τούτῳ, καὶ
πειράσθαι πρῶτον μὲν καταμικρύν-
ειν σημεῖα καὶ συμμετρίαις ποτῶν καὶ
σιγῶν καὶ ἀναπνοῶν. ἔπειτα περὶ
αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῆς προσφορο-
μετρίας χεδὸν πρῶτος Ὀπιχειρήσας
τὴν πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν.
ἄψασθαι δὲ καὶ καταπλάσματος
Ὀπιπλεῖον ὄντι Πυθαγορείας τῶν
ἐμπροσθεν. καὶ ὅτι περὶ τῆς φαρμα-
κείας ἤτιον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ
τάτων πρὸς τὰς ἐλκώσας μάλιστα
χρησθῆναι· καὶ περὶ τὰς πυλῆας καὶ
καύσεις ἤκειτο πάντων ἀποδέχεσθαι.
χρησθῆναι δὲ καὶ τῇ ἐπὶ πᾶσι πρὸς ἑῷα
τῆς ἀρρώστιας. * Παρατήσας 245
δὲ λέγονται ὅτι τὰ μαθήματα
κατηλθόντες, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς
πανδοχείαι ἵερας, ἀνοίγοντας παν-
τὶ τῷ προσιόντι τῷ ἀνθρώπῳ. ἀντὶ
μηδὲ ἕτως ὡνήσας εὐρεθῶσι, αὐ-
τὸς Ὀπιχειρῶν εἰς τὰς πόλεις,
καὶ συλλήβδην ἐργολαβῶντας τὰ
γυμνάσια καὶ ὄντι νέας, καὶ μοδὸν τῶν
ἀπαιτήτων πράττοντας. αὐτὸν δὲ

¹ Τῆς δὲ ἱατρικῆς — ἵνα τῇ ἀρρώστια
μάλιστα] Hæc omnia αὐτολεξὶ leguntur
etiam supra, Num. 163.

¹ Τὸς τοὺς μαθήματα κατ.] Respexit

ad locum illum Platonis in Protagora,
pag. 194 G. Ὅτι δὲ καὶ οἱ τοὺς μαθήματα
καταλθόντες εἰς τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες,
καὶ ἐκπηλῶντες τῇ αἰσὶ ἐπιγυμνῶντι, &c.

πνευματικῆς πολὺ τ' ἀγομῶν,
 ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδευόμενοι
 πεφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν· οἱ
 δὲ, ὡπερ Ὁμηρὸς φησὶ τ' Τάν-
 τελλον, λυπάνται παρόντων αὐτῶν
 ἐν μέσῳ τ' ἀκρομάτων, μηδὲν δο-
 λαύοντες. λέγειν δὲ αὐτῶς οἱ μὲν
 καὶ περὶ τῆς μισθῆς διδάσκουσιν ὅτι
 προσόντας, ὥς καὶ χείρας τ' ἐρ-
 γλῦφον καὶ ὀπισθοφύων πηνιτῶν
 δοσθαίνασι. ὅτι μὲν γὰρ, ἐκ-
 θεμῶς πρὸς Ἑρμῆν, ζητῶν εἰς τιτὸν
 ἀξίωσιν τ' ἀρετῆς ἔξυλον ὀπιτή-
 δειον· ὅτι δὲ προσχέρας ἐκ πάσης
 φύσεως ἐργάζεσθαι τ' ἥς ἀρετῆς.
 246 ὀπιτηδόνων. * Προνοεῖν δὲ δεῖν
 μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γε-
 νίων ἐργασίας. ὅτι μὲν γὰρ γε-
 νίας ἐστὶν ἡγεμονία αὐτῶν εἶναι ἢ
 ζῆν ἡμᾶς· ὅτι δὲ φιλοσόφους καὶ
 παιδευομένους, τῶ ἐν ζῆν, καὶ φρονήσας,
 τιτὸν ὁρθῶς οἰκονομίας εὐροντας. ὅτι
 δὲ λέγειν ὅτι συγγράφειν ὅτι
 ἡγεμονία, ὡς πῶς τοῖς ὀπιτηχῶσι κα-
 τάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ'
 αὐτὰ δὲ τῶ πρὸς διδασκαλίας λέγει-
 ται Πυθαγόρας τὴν αὐτὴν προσφο-
 ρόντας, ὅπως ἀκροάσις αὐτοῦ
 καθαρῶντας, ἐν ἑξαήμερῳ.

eorum quæ traduntur, occultuit ;
 ut sincere quidem docti sensum
 exinde perspicuum ; ceteri vero,
 in mediis acroamatibus versantes,
 instar Tantalii Homerici, nullum
 alium inde fructum quam dolo-
 rem perciperent. A Pythagoreis
 etiam dictum puto, quod illi, qui
 mercede suam in docendo operam
 elocant, deteriores censendi sint
 statuariis, atque sellulariis opifi-
 cibus : qui enim ad elaborandam
 statuam Mercurii operam suam
 locat, eum lignum quærere huic
 formæ recipiendæ aptum : illos
 verò quodvis ingenium, ad excul-
 penda inde virtutis opera, arri-
 pere. Philosophiam porro majori
 studio esse prosequendam, quam
 parentes & agriculturam : paren-
 tes enim & agricolas ad hoc tan-
 tum contribuere, ut vivamus ;
 philosophos autem atque præ-
 ceptores, ut bene vivamus ; utpo-
 te qui rectam sapientiæ dispen-
 sationem excogitaverunt. Nihil au-
 tem ita dici, aut scribi volebant,
 ut sensus ejus omnibus obvis sta-
 tim pateret : hoc ipsum enim an-
 te omnia suos edocuisse Pythago-
 ram ferunt, ut ab omni linguæ
 incontinentia puri, doctrinas quas

* Τὴν μὲν γὰρ, αὐτὴν.] Sic locum
 hunc emendavi & distinxī. Ante enim
 minus recte legebatur, τὴν μὲν γὰρ αὐτὴν, τ.
 quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
 verte, *Illos enim*, (nempe Hermo-
 glyphos) cum quis ipsis Mercurium faciem-

dum locavit, quærere lignum, &c.

* Ἑξαήμερον.] Quid hoc vocis ?
 Cum Arcerio & Obrechtio substituo ἑξα-
 μέρας, donec melius quid in mentem vo-
 nerit.

ρέγνυ ληστὰς αἰσχροῖς. ποσὺν
 αὖ περ καὶ ἀπὸ τῶν ἀπορρίπτων λεγο-
 μένων πυγμαίων αὖν ὀφθαλμοῖς
 Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων.

Κ Ε Φ. ΛΕ.

248 **Η**σαν δὲ τινες, οἱ προσπολέμην
 τοῖς ἀνδράσι τούτοις, καὶ ἐπαύε-
 σθαι αὐτοῖς. ὅτι μὲν αἱ ἀπὸ τῶν
 Πυθαγόρων ἐγένετο ἡ ὀφθαλμική, ἀπὸ
 τῆς συνουσιολογίας. Διαφύραται δὲ
 ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀποδεχόμενοι οἱ μὲν πο-
 τερὰν αὐτῶν τὴν Σύριον, οἱ δὲ ἡς Με-
 τάποντον λέγοντες ἀποδεχόμενοι
 τὴν Πυθαγόρειον. αἱ δὲ αἰτίαι τῶν
 βωλῶν πλείους λέγονται. μία μὲν
 ὅτι τῶν Κυλωνίων λεγομένων ἀν-
 δρῶν, ποιάδε λεγομένη. ἡ Κύλων.
 ἀντὶ Κροτωνιάτης, γυνὴ μὲν ἑῶν
 καὶ πλείων πρωτῶν τῶν πολιτῶν,
 ἄλλως δὲ χαλσιπῆος περὶ καὶ βίαιος καὶ
 ὀργιστοῦ καὶ τυραννικοῦ πνεύματος.
 πῶς προθυμίας ὀφθαλμοῦ
 πρὸς τὴν κοινωσίαν τῶν Πυθαγορείων
 βίαια, καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόρειον ἡδὴ περὶ τούτων ἄντα,
 ἀπὸδοκιμάσθαι διὰ τὴν προσηρμη-
 249 νας αἰτίας. * Γενόμενος δὲ τούτος,
 πόλεμον ἰσχυρὸν ἤρατο, καὶ αὐτὸς,
 καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τῶν Κύλων.

* Κύλων, ἀντὶ Κροτ.] Eandem histo-
 riam, præter Jamblichum nostrum, &
 Porphyrium, narrat etiam Diodorus in
 Excerptis Valensianis. Cæterum, quem

videntur, qui responsa perfuncto-
 rie tractant. Tot & tanta quis è
 sparsim dictis de Pythagora &
 Pythagoreis documenta apponere
 queat.

C A P. XXXV.

NON defuerunt tamen, qui hosce
 Viros oppugnatum irent, qui-
 que contra illos insurgerent. Enim-
 vero apud omnes in confesso est,
 absente Pythagora insidias adver-
 sus eos erupisse: sed quæ tum fuerit
 ejus peregrinatio, de eo non con-
 veniunt: quidam enim ad Phere-
 cydem Syrium, alii Metapontum
 profectum tradunt. Causæ vero
 insidiarum plures enumerantur.
 Unam eorum à factione Cylonia
 repetunt. Erat enim Cylo genere,
 splendore, divitiis, Crotoniata-
 rum facile princeps; cætera vero
 homo durus, violentus, seditio-
 sus, & tyrannico ingenio: isque
 nullum non lapidem moverat, ut
 in Pythagoreorum consortium ad-
 mitteretur; ac postquam Pytha-
 goram ipsum ea de re compel-
 lasset, ob prædictas causas repul-
 sam passus fuerat. Quo facto,
 ipse cum amicis suis adversus Py-
 thagoram ejusque discipulos acce-
 bellum suscepit: fuitque Cylonis,

hic Jamblichus Κύλων vocat, is Diogeni
 Laërtio Κύλων dicitur. Vide Menag. ad
 Laërt. Lib. viii. 49.

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiarum proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subiecto, cum ipsis Viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iultu ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

πρὸς αὐτὸν τὴν Πυθαγόραν, καὶ οὖν ἑπαίρους. καὶ ἔτα σφοδρὰ περὶ ἡρώτη ἔ' ἀκρατῶν ἡ φιλοπρέμια αὐτῶν τ' ὅτι Κυλῶν, καὶ τ' μετ' ἐκείνων πεταγμένων, ὥστε διατίναι μέχρη τ' πλεοναίων Πυθαγορείων. ὁ μὲν ἂν Πυθαγόρας διὰ πᾶσι τ' αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ καὶ λέγεται κατασφύσαι τ' βίον. οἱ δὲ Κυλώνιοι λεγόμενοι διετίλυνον πρὸς οὖν Πυθαγορείους πασιάζοντες, καὶ πάντων ἐνδοκινύμενοι δυσμείναιαν. ἀλλ' ὅμως ἐπικρατὶ μέχρη πινὸς ἡ τ' Πυθαγορείων καλοκαρδία, καὶ ἡ τ' πλείων αὐτῶν βέλῃσις, ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομοῦσθαι βέλεσθαι περὶ τῆς πολιτείας, τέλος δὲ εἰς ποσὴν ἐπιβέβηκε τις ἀνδροσίαν, ὥστε ἐν τῇ Μίλων, οἰκία ἐν Κρότωνι σωθεῖσθαι Πυθαγορείων, καὶ βεβηκότων περὶ πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφ' αὐτῶν περὶ τ' οἰκίας, κατεκαύσαν οὖν ἀνδρας, πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδ. ἔπει γὰρ πλεῖστα οὐκ ὄντες, καὶ εὐρώσονται, διέξεσθαι

οὐκ ἔξω πως. * Γενομένων τ' τέττα, καὶ λόγοι εἰδέναι ποιησαμένων τῶν 250

* Μίλων. Prior Edit. habet Μόλων, at codex MS. Κόλων: pro quo Μίλων, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menag. ad Laert. viii. 39.

ἡ πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδ. Vide Menagium, dicto loco.

ἡ διέξεσθαι. Arcerius imperite, foris concisi & obruncati perierunt. Tu verte, fuga elapsi sunt: vel, ut Obrechius, foras se proripuerunt. Hefychius,

Διεκπίπτουτες, διεκδραμόντες. Sic enim apud eum scribendum est, pro Διεκπίπτουτες, διεκδραμόντες. Apud Suidam quoque in serie sua Διεκπίπτουτες scribendum est, pro Διεκδραμόντες. Uti autem διεκπίπτουτες significat, cursu se ex aliquo loco proripere; ita εἰσάγειν, cursu vel saltu se aliquo inferre. Vide Hefychium, v. Εἰσάγειν.

πολλῶν περὶ τῆς συμβάντος πύθως,
ἐπαύσαντο τὸ Ἰπμιελίαις οἱ Πυθα-
γόρειοι. σωείβη δὲ τὴν δὲ ἀμφοτέ-
ρας τῶν αἰτίας, διὰ τὴν τὴν ὀλιγω-
ρίαν τῶν πόλεων, (τῶν πύθωνος γὰρ
καὶ τηλικύτης γυμνασίου πύθως ἐδε-
μίαν Ἰπσιροφίῳ ἐπιήσαντο) διὰ
τὴν δὲ ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικωτάτων
ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περὶ σωείβων,
ἀμφοτέρων Ταραντίνων ἑνῶν, ὁ
μὲν Ἀρχίππος ἀνεχώρησεν εἰς Τά-
ραντα. ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ἐλι-
γυρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα,
καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοπον-
νησιακῇ. ἐπειτα εἰς Θήβας ὁ με-
τακίσετο, ἀπεδῆς τινὸς γυμνασίου.
ἔπειτα ἐξήλθετο Ἐπαμινώνδας ἀκροα-
τῆς, καὶ πατέρα τὴν Λύσιν ἐκάλεσεν.
ὧδε καὶ τὴν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ
λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῇ
Ἰταλίᾳ, πλεῖον Ἀρχύτας τῶν Τα-
251 ραντίνων. * Ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ
Ρήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλή-
λων. ὁ προΐοντος δὲ τῶν χρόνων,
καὶ τῶν πολιτεύματων ὅτι τὸ χει-
ρὸν προβαλόντων ἦσαν δὲ οἱ ἀπε-
δαίοπασι τε, φάντων, καὶ Ἐξε-
κράτης, καὶ Πολύμνας, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι. Ξενοφίλος δὲ
Χαλκιδεύς, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν ἂν τὰ ἐξ
ἀρχῆς ἦν καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπύσης τῆς αἰρέσεως. ὥς

niveret, Pythagorei omnem Reip.
gerendæ curam abjecerunt: idque
ob duplicem potissimum causam:
tum quod cives tantæ calamitatis
nullam rationem habuissent; tum
quod ii interiissent, qui ad publi-
cas res administrandas maxime
fuerant idonei. Illi autem, qui è
periculo salvi evaserant, ambo
Tarentini erant: & Archippus qui-
dem in patriam rediit; Lysis vero
neglectum sui perosus, in Græ-
ciam solvit, & in Achaja Pelo-
ponnesi commoratus est: unde,
incertum quo adspirante favore,
Thebas commigravit; ibique Epa-
minondam auditorem habuit, a
quo & parens salutatus est; ac tan-
dem ibidem mortem obiit. Reli-
qui Pythagorei, præter Archytam
Tarentinum, Italia excefferunt, &
Rhegium confluentes, ibi una com-
morati sunt. Erant autem præcipui
eorum Phanto, Echeocrates, Po-
lymnastus, Diocles, Phlyasii; &
Xenophilus Chalcidensis è Thra-
cia. Temporis autem progressu,
cum Rerump. administratio in de-
teriorius vergeret; in pristinis nihi-
lominus institutis studiisque persti-

* Πόλιον] Sic recte MS. pro πολίσιον.

Ἡμετέριον.] Menag. ad Laërt. viii.
7. legit, μετέριον: quod probō.

Ἡμετέριον δὲ τῶν χρόνων, καὶ τῶν πολι-
τείας τῶν χειρὸν προβαλόντων.] Hæc verba

seriem orationis omnino interrumpunt,
nec locum hic habere possunt, quæ pro-
inde Obrechtus rectius collocat post illa,
quæ paulo post sequuntur, τῶν ἀπὸ Θρά-
κης Χαλκιδέων.

terunt, donec, deficiente Secta, penitus intercidere. Hoc modus ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem, cetera quidem consentit: sed quod ad peregrinationem Pythagoræ attinet, tradit, insidias hæc structas esse, cum ille Deli moraretur: quo se ad præceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta perfolvit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaque sepulchrali notaverant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; ceteros Italici lapidibus obrutos, insepultos abiecerunt. Eodem tempore, una cum viris doctrinæ peritis, ipsa quoque doctrina intercidit; utpote in pectoribus ipsorum, veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura & inextricabilia apud externos oretenus permanserunt; paucis duntaxat exceptis, quæ, exilis rari-que igniculi instar, quibusdam inhæserunt; qui, quod abessent, ali-

εὐχρῶς ἢ φανείδην. πῶτα μὲν ἔν Α' εὐχρῶς διηγήται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα συνομολογῶι τέπει· ὡς δὲ τὸ διποθημίων τῶ Πυθαγόρῃ φησὶ γερονέναι τὸ ὀπιθεῖλαι σπύλῳ. * 9 ὅς γάρ φερεται 252 κύνει τὸ Σύνειον, διδάσκων αὐτὸν γυμνῶν, εἰς Δῆλον ἐπαλθόν, νεοπαίσων αὐτὸν, πεπενημένον τῷ ἱσχυρισμῷ τὸ φθονεῖν αὐτοῖς πᾶσι, καὶ κηδεύσαν· τότε δὲ ἔν οἱ διποθημῶντες ἔσσι αὐτῶν καὶ σιλιτῶντες ἐπὶ θέναι αὐτοῖς, καὶ πᾶντας πανταχῇ ἐπέστησαν· καὶ τοῖς ἔσσι τὸ ἰππαιωτῶν καταλῦσθαι σπύλῳ, καὶ ἐξ ἄρρηφτων ὑπαφαι· τότε δὲ ἔν σπυσιπυλῶν σπυσιπυλῶν πᾶν ὀπισθῆμα τοῖς ὀπισθῆμασι, ἅτε δὲ ἄρρηφτων ἔσσι αὐτῶν ἐν τοῖς ἐπὶ τοῖς ἀφουλαχθῆναι, μάχῃ τότε πᾶσι δυοσύνῃσι γίνεσθαι καὶ αἰνῶσιπυλῶν 10 ὡς δὲ τοῖς ἐξω ἀφουλαχθῆναι σπυσιπυλῶν 11 πᾶν ὀλιγὼν πᾶν, ὅτι πᾶσι ἐν αἰνῶσιπυλῶν.

* διποθημῶν. Ex MS. pro εὐχρῶς.

9 ὅς γάρ φερεται κύνει τὸ Σύνειον. Hæc leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 451. Confer etiam Nostrum supra, Num. 184.

10 Ἀδῶσιπυλῶν. Sic sensu exigente rescripti pro ἀφουλαχθῆναι, quod prior Edit. habet. Ἀδῶσιπυλῶν autem sunt τα, quæ non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: ἀφουλαχθῆναι. Sic Noster supra Num. 105. in-

quit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, ut μή τις αὐτοῖς ἀφουλαχθῆναι: nisi quis ea explicaverit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐπιδείναι τὸ πᾶν συμεῖλαι τῶν ἀφουλαχθῆναι. Sed quid lucernam in meritis accendo, &c facillia ἀφουλαχθῆναι?

11 Πᾶν ὀλιγὼν πᾶν, ὅτι πᾶσι: ὅτι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι. Hæc omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 57. 58.

μίας τότε τυχόντις διάσωσαι ζώον-
 253 π. * Καὶ ἔπει γὰρ μονωθέντις, καὶ
 ὅτι τῷ συμβῶντι ἔμετρώως ἀνυ-
 μήσωτες, διασώζουσιν μὲν ἀλλήλους
 ἀλλήλων, καὶ καὶ πρὸς κριναντων ἀν-
 θρώπων τὴν λόγῳ κοινωνίαν ἐπι-
 μένον· μονάζοντις δὲ ἐν ταῖς ἐρη-
 μίαις, ὅπου αἱ τέχνη, καὶ κατὰ
 πλεονεξίαν πολλὰ, τῷ αὐτῷ ἐαυ-
 τῷ ἑκάστος συνουσίαν ἀντὶ πάντων
 ἡσυχάζον. διὰ λαβύμβροι δὲ, μὴ
 παντοίας ἐξ ἀνθρώπων ἡ ἀπο-
 ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
 τοῖς αὐτοῖς διὰ τὰς ἀπὸ χθάνων,
 διολέσασθαι ἀρδύν τὸ τηλικούτων
 αὐτῶν δάροι, ὑπερμνήματα πρὸς
 κεφαλαιώδη ἑστέμματα συνταξά-
 μμαι, πρὸς τὴν πρὸς αὐτῶν συγ-
 γράμματα, καὶ ὡς διὰ μνήμων,
 συναλίσσας κατέλιπον ἑκάστος, ἔ-
 σόγχατος πλεονεξίᾳ, ὅπως ἴσως
 πρὸς τοῖς, ἢ ἰσοκρατίᾳ, ἢ γυναιξί.
 μηδὲν δίδοναι τὴν οὐκίαν τῆς οὐκίαν.
 αἱ δὲ μέγιστα περὶ τὰς χροῖας τὰς
 διετήρησαν, ἐν ἀποδοχῇ τὴν αὐτῶν
 πρὸς τὴν ἐν τῷ ὅτι ὅτι ὅτι
 254 πρὸς ὁμήρου. * Ἐπει δὲ ἐν Ἀπολ-
 λωνίῳ περὶ τὴν αὐτῶν ἐστὶν ὅπου
 ἀποφωτῇ, πολλὰ δὲ ἐπὶ προσήγοι τὴν
 μὴ ἐρημίων περὶ τῶν. Φερὲ δὲ
 καὶ τὴν τῶν ὡς ἀποδοχῇ διήγησιν

[Ἀπολλωνίῳ] Vox hæc in priorē Edit.
 deest, quam ex MS. revocavi. Porphy-
 rius tamen rectius habet, ἀπολλωνίῳ.

bique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manserant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, & tristi suorum casu profligati animoque dejecti, in diversas orbis partes dispersi sunt; cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare sustinentes. Solitariam enim vitam, ubicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque vivere contenti, domi suæ se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiæ nomen aboleretur; neve ipsi Deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sine- rent interire; summa quædam doctrinæ capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, & quæ cuique memoria suppeditabat, in unum redacta, reliquerunt; morituri quoque filiis, filiabus, & uxoribus, in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; idque diu etiam deinceps observatum est; posteris idem jussum in successores transmittentibus. Porro cum Apollonius circa hæc ipsa alicubi dissentiat, multaque etiam cæteris indicta adjiciat, illius quoque narrationem de infi-

[Ἀπολλωνίῳ] Porphy-
 rius melius, ἀπολλωνίῳ τοῖς ἀποδοχῇ.

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibusvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verumenimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

ἐπεὶ δὲ ὅτι οὗτοί γε Πυθαγορείους ὅτι-
 βαλῆς. λέγει τίνων, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
 παρηκολούθη μὲν εὐθὺς ἐκ παίδων ἐ-
 φθόνῳ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἀνθρώποι, μέχρι μὲν διελήλυτο
 πᾶσι τοῖς προσέχουσιν, Πυθαγόραν
 ἡδέως ἔχον. ἐπεὶ ᾗ μόνοις ἐνετύγ-
 χανε τοῖς μαθηταῖς, ἡλατῆρ. καὶ
 τὰ μὲν ἔωθεν ἤκοντο συνεχώρειν
 ἡτῆσθα. τοῖς ᾗ ἐγχαλεῖται πλέον.
 Φέρεται δοκεῖν ἤκοντο, καὶ καθ-
 αὐτῶν ὑπελάμβανον γινέσθαι τὴν
 αὐτοδον. ἐπειτα καὶ τὴν νεανίσκων ὄν-
 των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 τοῖς ἀσέβεις προσέχοντων, συνέβαινε
 προαγῶς τὴν ἡλικίαν μὴ μόνον αὐ-
 τὰς ἐν τοῖς ἰδοῖς οἴκοις πρωτεύειν,
 ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκονομεῖν, με-
 γάλῳ μὲν ἐταιρείᾳ ¹⁵ συναρτη-
 χόσιν, (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
 σίας) μικρὸν δὲ μέρος τὸ πλείους
 ἔστι, τοῖς οὖν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν,
 ὅδ' ὅτι τῆσδε ματρὶς ἐκείνοις πολι-
 τασκομοῖς. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέχρι 255
 μὲν ἂν τὴν ὑπαρχουσαν χώραν
 ἐκείνην, καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμη,
 διέμενεν ἡ μὲν τὸν συνοικισμὸν κε-
 χρονησμένη κατέστασε, δυσχερὲς

¹⁴ Εἰσὶν οἱ. An potius οὐκ ἔστι, ut referatur ad Pythagoram.

¹⁵ Συνοικισμός. — μικρὸν δὲ μέρος τὸ πλείους ἔστι, τοῖς οὖν.] Constructio hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituitur, scribendum erit, συνοικισ-
 τες, — μικρὸν δὲ μέρος τὸ πλείους ἔ-
 στι, τὸν — πολιτασμοῖς. Dativi
 enim illi non habent, quo referantur.

μὴν, καὶ ζητῶσι καιρὸν εὐρεῖσθαι μεταβολῆς. ἐπὶ δὲ Σύβαριν ἐχειροῦσιν, καὶ αἰεὶ ἀπῆλθε, καὶ τὴν δορυκλήτην ¹⁶ διακλήσαντο μὴ κατακληρωχθῆναι καὶ τὴν Πυθαγορείαν τῶν πολλῶν, ἐξεργάζητο τὸ σιῶπ' ἄμφοιν μίση, καὶ διέστη πρὸς αὐτὰς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο τῆς διαφθορᾶς οἱ παῖς συγγενεῖς καὶ παῖς οἰκειότησιν ἐγγύταται κατεστηκότες τῶν Πυθαγορείων αἵπρον δὲ ἦν, ὅτι πᾶσι μὲν πολλὰ αὐτὰς ἐλύπη τῶν πρῶτων μύθων, ὥσπερ ἔστυ' τυχόντας, ἐφ' ὅσον ¹⁷ ἰδιασμόν εἶχε πρὸς αὐτὰς. ἐν τῇ πῆς μεγίστοις κατ' αὐτῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀπμίαν. Πᾶσι ¹⁸ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυθαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅπου βέλοιντο δηλώσει, καλεῖν αὐτὸν θεῖον. ἐπὶ δὲ ἐπαλώτῃσιν, ἐκείνους τὸν ἄνδρα καθάπερ ¹⁹ Ὁμηρὸς ἀπαφαίνει τὸν Εὐμαῖον πρὸς Ὀδυσσεὺς μεμνημένον,

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ ἔπαρεόντ' ὀνομάζειν

¹⁶ Διακλήσαντο.] Sensus gratia lego, διελέσαντο: i. e. palam decreverunt, vel constituerunt.

¹⁷ Ἰδιασμός.] Ex MS. pro ἰδίᾳ μὴ: quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τ.] Est oratio ἀπαφάνιστος. Deest enim in sequentibus ἀπμίαν, quæ prioribus his respondeat.

rerum novandarum occasio quæreretur. Sybari deinde capta, & Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos forte divisus: unde in Pythagoreos occultatum hucusque odium erupit, populisque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuerunt, qui Pythagoreos sanguinis & cognationis necessitudine proxime contingebant. Causæ erant, quod multa ex iis, quæ Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam plebem offendebant; utpote quæ comparata cum aliorum moribus, singulare aliquid in se haberent: unde & præcipuas eorum actiones cæteri in suam unice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine præceptorem appellaret; sed quamdiu in vivis fuit, *Divinum*; postquam vero obiisset, *Virum Illud*, nominabant: quem admodum Homærus Eumæum, cum Ulyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit,
nomine sueta*

Fieri autem interdum solet, ut Scriptores, qui longis utuntur periodis (ex quorum numero est Jamblichus noster) priorem nonnunquam obliviscantur, & sic orationem ἀναστρεφόμενοι relinquant.

¹⁹ Ὁμηρὸς.] *Odysseæ*. x. ubi tamen in verbum secundo pro ἰδίᾳ legitur θυμῷ.

*Appellare : etenim me circa &
amore fovebat.*

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum è lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago insculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinerent ab huiusmodi annulo; ne forte ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis è Secta illa jussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecuri sunt, cum bonis faustisque omnibus oram solverent. Talia, ut mo-

*Αἰδέομαι· πρὸ γὰρ μὲν ἐφίλη &
κῆδετο λίλυ.*

* Ομοιοτρόπως ἢ μηδ' ἐκ τ' κλί- 256
νης ἀνίσταμαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον
ἀνίσχειν· μηδὲ δακτυλίον ἔχοντα
θεῶν σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τ' μὲν
ὡρῶσθαι, ὅπως ἀνιόντα προσώ-
ξων· τὸν ἢ μὴ περιτῆσαι, φυ-
λαττομένους, μὴ προσεγγκωσιν
πρὸς ἐκφορὰν, ἢ πῶς τῶν ἡ κα-
θάρων. ὁμοίως ἢ μηδ' 20 ἀπροσέ-
λῳπον, μηδ' ἀνυπόθετον μηδὲν
ποιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρί-
ζουσα, τί παραίτιον· εἰς δὲ τ' νύκτα
ἀναλογίζουσα, τί δικήκασι, ἅμα
τῷ σκοπεῖν καὶ τ' μήτε μὴ γυμνα-
ζομένους. ὡρῶσθαι δὲ, εἰ τις
τ' κοινωνῶντων τ' ἀστρονομίας ἀπα-
τήσῃ καλῶσιν εἰς πῶς τῶν,
ἐν 21 ἐκείνῃ περιμένειν, ἕως ἔλθοι,
δὲ ἡμέρας τ' νύκτας· πάλιν ἐν τῇ
τῶν Πυθαγορείων συνεδριζόντων
μεμνηῶναι τὸ ῥηθὲν, καὶ μηδὲν εἰκῇ
λέγειν. * Ὅλως δὲ ἀρχὴ τῆς 257
λῳτῆς εἶναι τὴν προσεπαιγμένην καὶ
κατὰ τ' ὕψος καὶ πρὸς πῶς γὰρ
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥστε ἐν
ταῖς 22 ἀναγωγαῖς οἰονίζουσα μετὰ
τῆς εὐφημίας, 23 ἥτις ἐπιμένει
διωθαρδύς τῷ ἀνδρῶν. τὰ μὲν

20 *ἀπροσέλῳπον*] Sic rectius MS. quam
prior Edit. quæ habet, ἀπροσέλῳπον.

21 *ἐν ἐκείνῃ περιμένειν.*] Historia, huc
pertinens; narratur supra; Num. 185.

22 *ἀναγωγαῖς*] Sic recte MS. pro ἀνω-

γαῖς. Ἀναγωγή autem hic est, exitus è
portu, cum nempe nave soluta in altum
provehimur.

23 *ἥτις ἐπιμένει διωθαρδύς τῷ ἀνδρῶν.*] Est locus obscurus & corruptus:

πιαῦπα, καὶ ἄλλοι προσέειπον, ὅτι
ποσὲν ἰλύπῃ κοινῶς ἀπαντᾷς, ἐφ'
ἅσιν ²⁴ ἔωσαν ἰδιόζοντας ἐν αὐτοῖς
εἶναι συμπεπαιδευμένους. ὅτι δὲ
τῷ, μόνις πῖς Πυθαγορείαις πλὴν
ἀρχαῖαν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μηδενὶ
τῶν οἰκείων, πλὴν τῶν γονέων, καὶ
τῶν τῆς ἐσίας ἀδελφῶν μὲν παρέχεν
κοιταῖς, πρὸς ἐκείνους δὲ ἀγγελο-
φρονήμας, χαλεπώτερον ἐφόρου
εἶναι συγγράμεις. ἀρχόντων δὲ τῶν
τῆς Διατριβῆς, ἐπιμαρτυρεῖ λόγον
προσέπειλον οἷς τὸ ἔχθραν. καὶ λε-
γόντων ἐξ αὐτῶν τῶν ῥησέων ἰσοῦσιν
καὶ Διόδωρος καὶ Θεόφραστος ὑπὲρ τῆς
παντὸς κοινότητος τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν
ἀδελφῶν, καὶ Ἀδόκῃ παρ' εὐδυνίας
εἶναι ἀρχοντας τοῖς ἐν παντὶ λα-
χοῦσιν ὁμοτιμωρίαν δὲ τῶν Πυθα-
γορείων Ἀλκιμάχου καὶ Διμάχου καὶ
Μέτων ²⁵ καὶ Δημοκλήδους, καὶ
Διφαιδύοντων τὸ πλείονος πολυτέλειαν

Μέτων, & Democertes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

do dictum est, tantum communi-
ter omnibus doloris afferebant,
quantum utilitatis iis, qui seorsim
sub uno doctore profecerant. In-
primis autem ægre habebat cognatos
Pythagoreorum, quod cum
solis Pythagoreis dexteris jube-
bantur Pythagorei jungere; cum
nemine vero consanguineorum,
exceptis parentibus: item quod
communes inter se opes haberent;
exclusis ab hoc consortio cognatis;
perinde ac si peregrini essent.
Hi itaque rebus istis commoti,
seditionis initium fecerunt; reliqui
autem prompte in hostile odium
prolapsi sunt. Cumque ex iisdem
cognatis Hippasus, Diodorus, &
Theages contenderent, omnes pro-
missæ civis magistratuum comi-
tiorumque participes fieri, quique
magistratus gessissent, apud eos,
qui ex omni multitudine forte lecti
essent, rationem reddere debere:
contra autem niterentur à Pytha-
goreis Alcimachus, Dimachus,
Moton, & Democertes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

in quo vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani pro ἀδελφῶν rescribendum
consecrabat; ἀδελφῶν: sed quo sensu? Fel-
icius Obrechtus, qui locum hunc sic le-
git; ἡμεῖς ἐκείνοι οἱ διὰ δόξας τῶν ἀδελφῶν.
Certe ἀδελφῶν ab imperitis librariis mista-
tum quoque fuit in ἀδελφῶν, apud Hesy-
chium v. Ἀνταρὰ δὲ: ut patet vel ex
ipso Hesychio v. Ἐπίδης: qui locus cum
priori conferendus est. Quod autem ad
rem ipsam attinet; solebant navigaturi
præcipue ἐπὶ δόξας, sive votis & verbis
bonæ ominatis felicem a Diis reditum ex-

petere: idque eo diligentius, quo magis
navigatio aliqua erat periculosa, & mare
turbidum. Tale autem habebatur mare
Adriacum, sive Adria, ut vel ex Hor-
atio patet, qui nunc, Fretis acrior Adria;
nunc, Improbis iracundior Adria, & ali-
bi, Dum magnis est turbidus Adria, dixit.

²⁴ Εὐνοῖα] Cum Obrechtio lego, ἀνι-
σμο: ab ὄνησι, juvo, profum.

²⁵ Καὶ ἀφ' αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν
ἀφ' αὐτῶν] Lego, καὶ ἀφ' αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν
καὶ ἀφ' αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocina-
bantur. Itaque convocata multi-
tudinis concione, Cylon, & Ni-
non è rhetoribus; quorum alter
opibus potens, alter popularis ha-
bebatur; divisus inter se orationi-
bus, Pythagoreos accusarunt: ita
ut ad Cylonis prolixam orationem
Ninon perorarit: arcana enim Py-
thagoreorum se excussisse simula-
bat, atque ex iis, quæ in literas re-
dacta servabat, ea potissimum ar-
ripuerat, quæ criminandis Pytha-
goreis maxime idonea videban-
tur: scribæque publico libellum
legendum tradidit. Inscriptio ejus
erat, *Sermo Sacer*: character ope-
ris iste: Amicos Deorum instar
colendos; reliquos ut bruta ha-
bendos esse: eandemque senten-
tiam sub Pythagoræ nomine ver-
sibus inclusisse ejus sectatores, ca-
nentes:

*Discipulos equidem matrabat ho-
nore Deorum;*

*Ast reliquos habuit illo numerove
locove.*

Laudem cum primis mereri Home-
rum, quod pastorem populi nomi-
naverit. Cum enim dominationi

μὴ καταλύειν ἐκράτησαν οἱ τῷ
πλήθι σωτηροῦντες. * Μετὰ δὲ 258
ταῦτα ²⁶ σωζέντων τῶν πολλῶν, δι-
λομήροις πᾶς δημηγορίας, κατηγό-
ρην αὐτῶν ἐκ τῶν ῥητόρων Κύλων &
Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶν εὐπράων,
ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. πλείων δὲ
λόγων μακροτέρων ὡς αὐτὸς Κύ-
λων ῥηθέντων, ἐπὶ γενέσθαι,
προσποιεῖσθαι μὲν ἐξητακέναι τὰ
τῶν Πυθαγορείων δοκούντων. ὡς
πλακῆς ἢ καὶ χειρᾶς ἐξ ὧν μά-
λιστε αὐτὸς ἤμελλε διαβάλλειν, καὶ
δὲς τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκ-
λάσσειν ἀναγνώσκων. * Ἦν δὲ αὐτῶν 259
ἐπιγεγραφή μὲν, λόγῳ ἱερῷ. ὁ δὲ
κύπῳ τοιούτῳ τῶν χειρᾶς αὐτῶν
τὰς φίλας, ὥσπερ οὖν θεοὺς σέ-
βειν. οὖν δὲ ἄλλας ὥσπερ πᾶσι θε-
οῖς χερῶν. πλεονάζοντι τῶν
γνώμῃν ὑπὲρ Πυθαγόρα μεμνη-
μένους ἐν μέτρῳ οὖν μαθητὰς
λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπιείρας ἦγον ἴσιν μακά-
ρεισι θεοῖσι.

Τὰς δὲ ἄλλας ἡγάτ' ἔτ' ἐν λό-
γῳ, ἔτ' ἐν ἀριθμῷ.

* Τὸν Ὁμήρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ὅν 260
οἷς εἴρηκε, τιμῶν λαῶν. ἐμφα-
νίσκειν γὰρ βουλήματα οὖν ἄλλας

²⁶ Σωζέντων τῶν πολλῶν.] In priorē Edit.
locus hic corrupte sic legitur. σωζέντων
τῶν πολλῶν, διελομήροις πᾶς δημηγορίας,
κατηγορεύονται αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

wellum in Exercitat. de Pythagoræ aetate,
pag. 218: qui locum hunc ita, ut eum
hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ἄλλους ἡμέτερα μακρὰ ἡνέκεν
 αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ ὡς ἐπὶ τὸν Πύθον·
 αὐτοὶ αὖτε πενδεκάμηνος οἴοντο ἥσαν τὴν
 ὁρῶσαν ἐπὶ αὐτῶν ποιησάσης. αἱ δὲ
 πενδεκάμηνες, αἱ μὲν, αἱ πενδε-
 καὶ ἐφύζαν· Δημονίδης δὲ μακρὰ τὴν
 ἐφημέριον, αἱ Πλατίες ἀποχρήσαντο.
 αἱ δὲ πενδεκάμηνες οὗτοι κάρνα
 ἐξήσαντο ψηφίσμασιν, ἐν αἷς αὖτε
 πασιμένοι τὴν Δημονίδην αὐτοὺς
 κάρνα τῶν κάρνων ἐπὶ τὴν τυραννίδα,
 τρία τελέσαντο ἐκέρχοντο δέσπον,
 ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀνέλκον καὶ θυμολογίας
 μάχης. 3^ο μακρὸν αὖτε αὐτῶν τὴν
 κίνδυνον ἐπὶ Θεάγυα, αἰσῶν τὸ
 τρία σέλασται ὡς ἐπὶ τὸν Πύθον ἡμέ-
 262 ἐροῦν. * Πολλὰ δὲ καὶ καὶ τὴν
 πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄντας, αἱ κάρ-
 νες πενδεκάμηνες τὴν Φυλάκην, καὶ
 τὴν πόλιν τὴν ὁρῶσαν ἐπὶ τὴν
 ἡμέραν, τὰς κάρνας, ἀποχρήσαντο
 καὶ, Καυλωνιάδας, ὡς ἐπὶ τὴν
 3^ο πενδεκάμηνες τὴν τὴν καὶ τὴν
 ἐπὶ τὴν πόλιν, ὡς ἐπὶ τὴν καὶ
 τὴν πόλιν, ἀποχρήσαντο ἀναγ-
 γελίαν, φάσαν τὴν αὐτὴν
 πενδεκάμηνες τὴν καὶ τὴν καὶ
 αὐτὴν αὐτὴν, τὴν τὴν καὶ τὴν
 ὁρῶσαν ἐπὶ τὴν καὶ τὴν καὶ
 αὐτὴν τὴν καὶ τὴν καὶ τὴν καὶ

diebus elapsis, Pythagoreos in do-
 mo quadam, prope Apollinis Py-
 thii adem, Musarum festum cele-
 brantes, facto ingenti hominum
 concursu, adoriri voluerint. Illi
 vero, re prius animadversa, ad
 publicum hospitium confugerunt;
 Democedes autem cum ephebis
 Plateas se recepit. Sed qui leges
 abrogaverant, decreta fecerunt,
 quibus Democedem arguerunt,
 quod juvenum manum ad occu-
 pandam tyrannidem coegisset; &
 tria talenta interfectori ejus, per
 praconem praemium pronunciave-
 runt: cumque commisso proelio
 Theages illum in ipso pugna discrimi-
 nare vicisset; promissam à civita-
 te pecuniam cum illo partiti sunt.
 Drip multis malis urbi regionique
 incumbens, exules in judicium
 vocati sunt, & tribus civitatibus,
 Farentinis nimirum, Metapontinis
 & Cauloniatis arbitrium permis-
 sum est: à quibus missi ad causam
 cognoscendam, pecunia se contem-
 pi passi sunt; ut in publicis Croto-
 niatarum actis annotatum est: ita-
 que sententia sua reos exilio mul-
 taverunt: hactenus occasione usi,
 qui causa superiores evaserant, eos
 omnes urbe expulerunt, quibus prius
 sens rerum status displicebat: quin
 & totas illorum familias ejecerunt;

1^ο Καρνῶν αὐτῶν τὴν πόλιν. Locus
 nihil videtur turbatus, quem sic lego,
 καρνῶν αὐτῶν τὴν πόλιν (τὴν πόλιν) τὴν πόλιν
 αὐτῶν Θεάγυα. Hæc lectio est, quam Q.

brechtus in versione sua expressit.

2^ο Πενδεκάμηνες. Ex MS. pro. coetere
 πένητες: quod Asceum in. πενήτων, tan-
 tandum esse debet.

dicentes, non oportere liberos à parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dinarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia civis subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & iuramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant, ægrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

ἀσπερὶν³²; ἐδὲ τὰς παῖδας ἀπὸ τῶν γονέων ἀφασσάν. καὶ πάλιν ἡρεῖα ἀπέκυσαν. καὶ τὸ γὰρ ἀνέδραστον ἐποίησαν. * Ἐπιγυρομένων δὲ πολλῶν ἱερέων, καὶ τοῦ περὶ τὸ Διόναρχον ἐν ἑτέρῳ κινδυνῷ πελάγησαντων, διαφαινόντων³³ καὶ τὸ Αἰώνιος, ὅτι περὶ ἡγεμονικώτατος³⁴ τῶν σοφιστῶν τῶν, εἰς τις ἐκ μετανοίας ἐπέπαι, καὶ τὰς ὁρμαστικὰς αὐτῶν ἡβηλίστησαν κατὰ γέν. μεταπαισχυμέναι δὲ πεισθέντες ἐξ Ἀχαιῶν δι' ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπαλιωκότας διελύθησαν, καὶ τὰς ὁρμας εἰς Διόφωτον ἀνέστηκαν. * Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορείων καὶ περὶ ἐξήκοντα πέντε ἀριθμὸν, οἱ κατὰ φύσιν, ἀνδρῶν περὶ εὐτίραν, ἐν οἷς ἦν καὶ ἱατροκλὺς πρὸς κατὰ φύσιν, καὶ Διόφωτος τὰς ἀρρώστιας ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατὰ φύσιν τῆς ἐρημικῆς μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τὰς ἑωθεντάς Διόφωτον τῶν πολλῶν εὐδοκίμεντας³⁵ καὶ τὸ καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένης πρὸς τὰς ὁρμαστικὰς, οὐ πάντες εἰσὶν ὅτι Νίνων. Γενέσθαι φασὶ πάντων τὸ πάλιν καὶ τὰ πρὸς ἐμβαλόντων τῶν θυρίων κατὰ χώραν, ἐκδοθήσονται καὶ μετ'

³² Ἀσπερὶν] In prior Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocavi.

³³ Αἰώνιος] An forte Θιόνιος; cujus paulo ante facta fuit mentio.

³⁴ Εὐδοκίμεντας] Propter ἀγαθὰν orationis scribe εὐδοκίμην. Pendet enim a præcedenti συνέβη. Deinde ea, quæ

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγομένην ἦν πρὸς τὰς ὁρμαστικὰς, οὐ πάντες εἰσὶν ὅτι Νίνων. Φασὶ δὲ καὶ τὰ πρὸς ἐμβαλόντων τῶν θυρίων καὶ τῶν χώρων, ἐκδοθήσονται, dec. Θυρίων certe pro θυρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κινδυνεύοντας ἀποθνή-
ναι. τὴν δὲ πόλιν ἔτις εἰς τὸναντίον
μεταπίσει, ὥςτε χωρὶς τῶν ἐπαινῶν,
ὧν ἐπιῆντο πρὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπο-
λαβεῖν μᾶλλον ταῖς μέσσις κεχα-
ρισμένῳ ἢ ἑσθλῶν τῶν ἰορτῶν, καὶ
τῶν Μουσίων τῶν δημοσίων ἐπιῆντο
θύσιαν, καθ' αὐτὰς ἐκείνας πρό-
προν ἰδρυσάμενοι πᾶς θεὰς ἐπίμων.
πρὶ μὲν ἂν τῶν κατὰ Πυθαγορείων
ἡμετέρας ἡθροῖστος παύται εἰ-
ρήδω.

Κ Ε Φ. λς.

265 Δ Ἰάδοχ^Θ ἢ πρὸς πάντων ὁμο-
λογεῖται Πυθαγόρα γεγονέναι,
Ἀρκεσί^Θ Δαμοφώντ^Θ, Κροτω-
νιάτης, κατ' αὐτὰν τῶν Πυθαγορέων
πῆς χρόνις ἡμετέρας, ἐπὶ αἰσ
ἔγγιστε πρὸς Πλάτων^Θ. καὶ ἔ-
μὸν τῶν χολῆς, ἀλλὰ ἔ-
της παιδο-
τροφίας, καὶ τῶν Θεανῶν γάμος κα-
τηξία^Θ, διὰ τὴν ἐξαιρέτως πρὶ-
κακροτηκέναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν
μὲν γὰρ Πυθαγόρα ἀφηγήσασθαι
λέγει, ἐνὸς δέοντ^Θ, ἐπὶ ποτα-
μασίν^Θ, πρὸ πάντων βιώσασθαι ἐπὶ
ἑγγύς τῶν ἑκατόν. ὡς δὲ δὲ
Ἀρκεσί^Θ τῶν χολῆς, πρὸς ἑκατόν
ὄντι. μεθ' οὗ ἡγήσασθαι Μνήσαρ-

ἢ ἑσθλῶν τῶν ἰορτῶν, καὶ τῶν Μουσίων
τῶν δημ.] Et hæc mutila sunt & obscu-
ra, quæ sic in integrum restituo, ἑσθλῶν
τῶν ἰορτῶν, ἢ καὶ τῶν Μουσίων τῶν δημοσίων

egressi, in prælio omnes una oc-
cubuerunt. Civitas autem adeo
animum mutavit, ut præter laudes,
quibus Viros illos prosequeretur,
decreverit, publicum sacrificium
peragendum esse in æde Musarum,
quam olim ex ipsorummet Pytha-
goræorum præscripto, in honorem
Dearum Crotoniæ extruxerant:
sic enim festum Musis gratius fore
existimabatur. Atque hæc de insi-
diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

S Uccessor Pythagoræ communi-
ter ab omnibus agnoscitur Ari-
stæus, Damophontis filius, Cro-
toniates; qui Pythagoræ cœvus,
septem ætatibus Platonem ante-
cessit. Neque scholæ tantum suc-
cessione, verum etiam liberorum
educatione, Theanusque nuptiis
dignatus est; quia dogmatum
cognitione inter paucos eminebat.
Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
num prope centesimum usque in
viviis; annis autem undequadra-
ginta scholæ præfuit; & Aristæum
senio jam provectum, successorem
reliquit. Illum excepit Mnesar-

πρὸς αὐτὰς ἐκείνας πρό-
προν, &c. Sic omnia erunt clara.

Διὰ τὴν ἐξαιρέτως πρὶ-
κακροτηκέναι.] Scribe,
διὰ τὴν ἐξαιρέτως πρὶ-
κακροτηκέναι.

chus Pythagoræ F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum urbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque à peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reversus: sed hic propter patriæ calamitatem, vitæ pertæsus, ante diem præmorsore obiit. Reliquis autem moris erat, ut admodum senes, è corpore, tanquam è carcere discederent. Post aliquod tempus Arellas Lucanus, per quosdam hospites incolumis servatus, scholæ regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Apendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heracleæ autem superstites tum adhuc erant, Clinias & Philolaus; Metaponti Theorides & Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epicharmus: Non enim è genuina Virorum familia erat. Hic Syracas profectus; propter tyrannidem Hieronis, à publica philosophiæ professione abstinuit; metro autem sententias Virorum il-

Φανερός Φιλοσοφῶν διαχέει.

[Τῇ Πυθαγόρῃ] Ansea male, τῇ Πυθαγόρῃ.

[Γὰρ Τύδας] Una voce scribendum puto, Γερτίδας, vel Γερτίδας, vel simile quid. Confer Cl. Richard. Bentlej. in *Dissertat. de Phalar. Epist.* pag. 89. Glärris. Fabricius in *Biblioth. Græc.* Lib. 1. pag. 593. legit, Τύδας.

χοι² τὴν Πυθαγόρῃ. τῶν δὲ Βηλαγόρῃ, ὡς ἀδυνατῶν. ἐφ' ᾧ διαρρηδύωαι αὐτῇ τῇ Κροτωνιατῶν πῶλιν. μετ' ὧν γὰρ Τύδας τῇ Κροτωνιατῶν διδάσκαλον γένεσθαι, ὡς ἐνελθόντα ἐκ τῆς διαδοχῆς, ἣν ἐποιήσας πρὸς τὴν πόλιν. Διὰ μὲν τοῦ συμφορῶν, τῇ πατρὸς ἐκείνου δῆμονα γένεσθαι τῶν τοῦ ὡς ἐκ τῆς λύπης πρὸς τὴν βίον. * Τοῖς δὲ 266 ἄλλοις ἐφ' ὅτι εἶναι γενομένους σφόδρα γρηγορότεροις, ὡς ἐν δεσμῶν τῇ σώματι ἀπαλλάττεσθαι. χρόνον μὲντοιγε ὕστερον Ἀράσας ἐκ τῆς Λουκανῶν σωθέντα διὰ πινὸν ξένων, ἀφαιρήσασθαι τῆς σχολῆς: πρὸς δὲ ἀφαιρῶντα διδάσκοντα τῇ ἀπένδον, ὡς ὡς ἀδυνατῶν, διὰ τῇ αὐτῇ ἐκ τῆς συστήματι ἀνδρῶν. πρὸς μὲν Ηιερὰλεις, Κλενίας, καὶ Φιλόλαου ἐκ Μεταποντίας δὲ, Θευρῆδαι, καὶ Βύρωνος ἐκ Τάραντος δὲ Ἀρχύτατος τῶν δὲ ἐξωθέν ἀπρὸς τῶν γένεσθαι. ὅτι ἐπίχαρμον ἀλλ' οὐκ ἐκ συστήματι τῇ ἀνδρῶν. ἀφαιρῶντος ἢ εἰς Συρακούσας διὰ τῶν Γέροντος τερατιδα, τῇ μὲν

* Εἰς δὲ μὲν] Ex vox. insolens. Quare non dubitem rescribere, ἐκ ἀδυνατῶν: quæ etiam est conjectura viri docti ad marginem codicis Spanhemiani.

¹ Διὰ μὲν τοῦ πινὸς Α' α'] Vide Rich. Bentlej. in *Dissert. de Phalar. Epist.* pag. 85.

² Εἰς δὲ μὲν] Ex MS. pro ἐκείνου.

τῶν ἑδρών, μετὰ παιδείας κρύφα
ἐκφέροντα τὰ Πυθαγόρεα δόγματα.

267 * τῶν ἡ συμπαύτων Πυθαγορείων.
οὗ μὲν ἀγνώστis π. ἑ ἀνωνύμους
πῶς πολλὰς εἰκὸς γεγονέναι. τῶν ἡ
γινώσκουσιν ἐστὶ πῶς τὰ ὀνόματα.
ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΑΙ, ἰπώοςρα-
τῶ, Δύμας, Αἶγων, Αἰμών,
Σίλις, Κλεοθένης, Ἀγέλας,
Ἐπίσιλος, Φυκιάδας, Ἐφάν-
της, Τίμας, Βούθιος, Ἐρα-
τῶ, Ἰτμίς, Ρόδιππος,
Βρύας, Εὐάνδρος, * Μιλτιάδης,
Ἀντιμέδων, Ἀγέας, Λεόφρων,
Ἀγχιλῶ, Ὀνατῶ, Ἰπποκρί-
της, Κλεόφρων, Ἀλκράϊων, Δα-
μῶκλῆς, Μίλων, Μείων. ΜΕ-
ΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βροντίς,
† Παρμίσκος, † Ἀρεσάδης,
Λέων, Δαμάρμιος, Αἰνέας,
Χιλάς, Μελισσίας, Ἀλκίτας, Λα-
φάων, Εὐάνδρος, Ἀγιστάμω,
Ξυνοκάδης, † Εὐρύππρος, Ἀρ-
σάδης, Ἀγιστάρχης, Ἀλκίτας,
Ξυνοφάντης, Θεοδόδης, Ἀρυτῶ,
Ἐπίφρων, Εἰρήσιος, Μεγιστεύς,
Λεωκυδῆς, Θερασμένης, Εὐφρη-
μῶ, Περικλῆς, Ἀντιμῶνης,
Λακέρμιος, Δαμοπόνης, Πύρρων, Ρήξιβις, Ἀλάντιος, Ἀκύλος.

lorum complexus est; atque adeo
ludendo, dogmata Pythagoræ oc-
cultata, edidit. Caterum ex uni-
versa Pythagoreorum Secta veri-
simile est ignotos, & sine nomine
complures fuisse: qui vero cele-
bres extiterunt, eorum sequentia
recensentur nomina: C R O T O -
N I A T Æ, Hippostratus, Dymas;
Ægon, Æmon, Silius, Cleosthe-
nes, Agelas, Epilylus, Phyciadas,
Ecphantus, Timæus, Buthius, Era-
tus, Himæus, Rhodippus, Bryas,
Evandrus, Mylias, Antimedon,
Ageas, Leophron, Agylus, Ona-
tus, Hippothenes, Cleophron;
Alamæon, Damocles, Milon, Me-
non. Μ Ε Τ Α Π Ο Ν Τ Ι Ν Ι, Bron-
tinus, Parmiscus, Orestadas,
Leon, Damarmenus, Aeneas,
Chilas, Melisias, Aristeas, La-
phion, Evandrus, Agesidamus,
Xenocades, Euryphemus, Ari-
stomènes, Agesarchus, Alceas,
Xenophantes, Thræseus, Axytus,
Epiphron, Eiriscus, Megistias,
Leocydes, Thrasympedes, Eu-
phemus, Procles, Antimenes,
Lacritus, Damotages, Pyrrho,
Rhexibius, Alopecus, Astylus,

* Ἰτμίς] Ex MS. pro Ἰταμίς.

† Παρμίσκος] Potius, Μωμίας. Vide su-
pra, Num. 192.

* Παρμίσκος] Hunc Athenæus & Læc-
tius Παρμίσκος vocant. Vide Menag. ad
Læct. IX. 20.

† Ἀρεσάδης] Potius, Ὀρεσάδης, ut
habet Lærtius VIII. 20.

† Εὐρύππρος] De hoc vide supra,
Num. 185. ubi Εὐρύππρος vocatur: Do-
rice nimirum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestæus, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paſſion, Acusiladas, Icmus, Pisicrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles, Pisyrthydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Diccas, Carophantidas. SYBARI-
TÆ, Metopus, Hippasus, Proxenus, Evanor, Deanax, Menestor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemæus, Evæus, Tyrsenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARII, Æetius, Phanecles, Dexitheus, Alcimachus, Dinarchus, Meton, Timæus, Timesianax, Amœrus, Eumaridas. LOCRI, Gytthus, Xenon, Philodamus, Evetes, Adicus, Schenonidas,

Τίμαιος, Τιμησιάνης, Ἀμοίρος, Γύπτιος¹³, Ξένων, Φιλόδαμος,

Δακύνδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκῖν¹⁴, Ἀκράγαντι-
νος, Ἐμπεδοκλῆς, Ἐλεα-
τῆς, Παρμενίδης. ΤΑΡΑΝ-
ΤΙΝΟΙ, Φιλόλαος, Εὐρυτ¹⁵,
Ἀρχύτας, Θεόδωρος, Ἀρίστει-
πος, Λύκων, Ἐστᾶιος, Πολεμαρ-
χος, Ἀστῆας, Κλενίας, Κλείων,
Εὐρυμέδων, Ἀρκέας, Κλεναγό-
ρας, Ἀρχιππος, Ζώπυρος, Εὐ-
θύμωρος, Δικαίμαχος, Φιλανί-
δης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσί-
βις, Δεινοκράτης, Ἐχέκράτης,
Πακλίων, Ἀκισιλάδας, Ἰκκ¹⁶,
Πεισικράτης, Κλεάρατος, Λεον-
τάδης, Φρυγίχ¹⁷, Σμιχάσις, Ἀρι-
στοκλίδης, Κλενίας, Ἀβροτέλης,
Πισυρρύδ¹⁸, Βρύας, Εὐανδρος,
Ἀρχιμάχος, Μιμνόμαχος,
Ἀχμονίδης, Σίκας, Καροφαντί-
δας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέπ-
πος, Ἰππασος, Πρόξενος, Εὐά-
νωρ, Δεάναξ, Μενέτωρ, Διοκλῆς,
Ἐμπίδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος,
Εὐαίος, Τυρσένιος. ΚΑΡΧΗ-
ΔΟΝΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀθήνη,
Ὀδός, Δεινοκράτος. ΠΑΡΙΟΙ,
Αἰήτιος, Φαινεκλῆς, Δεξιόχ¹⁹,
Ἀλκιμάχος, Δείναρχος, Μέτων,
¹² Εὐμαρδίας. ΔΟΚΡΟΙ,
Εὐέτης, Ἀδικ²⁰, Σθενωνίδης,

¹³ Εὐμαρίδης] Reineſius Var. Lect. pag. 344. legendum cenſet, Θυμάριδης. Certe, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

nime obſcurus; quem mirarer a Jamblicho prætermiſſum eſſe.

¹⁴ Γόπτιος] Obrechtus, Γύπτιος.

Σωσίφρατ¹⁴, Εὐθύνης, Ζάλευ-
 κ¹⁵, Τιμάρης. ΠΩΣΕΙΔΩ-
 ΝΙΑΤΑΙ, Ἀθάμας, Σίμη¹⁶,
 Πρόξεν¹⁷, Κράνο¹⁸, Μύης,
 Βαθύλα¹⁹, Φαίδων. ΛΕΥΚΑ-
 ΝΟΙ, Ὀκυλ²⁰, Ὀκυ-
 λ²¹, ἀδελφοὶ, Ὀρέσωνδρ²²,
 Κέραμβ²³, Δαρδανός, Μαλίας.
 Αἴγειοι, Ἰππομέδων, Τι-
 μοθένης, Εὐέλθων, Θερασύδα-
 μ²⁴, Κρίτων, Πολύκλωρ. ΛΑ-
 ΚΩΝΕΣ, Αὐτοχάρειος, Κλεά-
 νωρ, Εὐρυκράτης. ΤΠΕΡΒΟ-
 ΡΕΙΟΣ, Ἀβάρης. ΡΗΓΙ-
 ΝΟΙ, Ἀρκεσίδης, Δημοθένης,
 Ἀρσινκράτης, Φύπη²⁵, Ἐλικάων.
 Μνησίβηλ²⁶, Ἰππαρχίδης, Ἀγο-
 σίων, Εὐθυκλῆς, Ὀψιμ²⁷. ΚΑ-
 ΛΑΪΣ, ΣΕΛΙΝΟΥΝΤΙΟΣ.
 ΣΥΡΑΚΟΤΉΣΙΟΙ, Λεπίνης,
 Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ,
 Μέλιος²⁸, Λάκων, Ἀρχιπ²⁹,
 Γλώρπ³⁰, Ἐλωρ³¹, Ἰπών.
 ΚΑΥΔΩΝΙΑΤΑΙ, Καλλιόβο-
 τ³², Δίκων, Νάσας, Δρύμων,
 Ξέντας. ΦΛΙΑΪΣΙΟΙ, Διοκλῆς,
 Ἐχεκράτης, Πολύμνας³³, Φάν-
 των. ΣΙΚΥΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δήμων,
 Σωφράπ³⁴, Σωθένης.
 ΚΥΡΗΝΑΪΟΙ, Πρωρ³⁵, Μελάνιπ³⁶,
 Ἀρσάνγγλ³⁷, Θεόδωρ³⁸.

¹⁴ Τιμάρης] Hic supra, Num. 172.
 vocatur Τιμάρετ³⁹.

¹⁵ Οκυλ⁴⁰] Potius Οκίμ⁴¹, per du-
 plex λ. Hic est nimirum Ocellus ille,
 cujus libellus περὶ τῶν παντὶς φύσεω, ho-
 die adhuc exstat. Vide Cl. Joann. Alb.
 Fabricium, in *Biblioth. Gr.* Lib. II. pag.

Sofistratus, Euthynus, Zaleucus,
 Timares. POSIDONII, Atha-
 mas, Simus, Proxenus, Cranous,
 Myes, Bathylaus, Phædon. LUCANI,
 Ocellus & Ocylus fratres,
 Orefandrus, Cerambus, Darda-
 neus, Malion. ÆGEI, Hippo-
 medon, Timosthenes, Euclithon,
 Thrasydamus, Crito, Polyctor.
 LACONES, Autocharidas, Clea-
 nor, Eurycrates. HYPERBO-
 REUS, Abaris. RHEGINEN-
 SES, Aristides, Demosthenes,
 Aristocrates, Phytius, Helicaon,
 Mnesibulus, Hipparchides, Atho-
 sion, Euthycles, Opsimus. Calais,
 SELINUNTIUS. SYRACU-
 SANI, Leptines, Phintias, Da-
 mon. SAMII, Melissus, Lacon,
 Archippus, Glorippus, Heloris,
 Hippon. CAULONIENSES,
 Callibrotus, Dicon, Nastas, Dry-
 mon, Xentas. PHLIASII, Dio-
 cles, Echecrates, Polymnastus,
 Phanton. SICYONII, Poliades,
 Demon, Softratus, Softhenes.
 CYRENÆI, Prorus, Melanip-
 pus, Aristangelus, Theodorus.

496, 497.

¹⁶ Οκυλος] Alii, Οκυλος, vel Ἐκ-
 κίμος. Vide modo laudatum Joann. Alb.
 Fabrit. pag. 489.

¹⁷ Ἰππομέδων] Hujus etiam mentio fit
 supra, Num. 87.

ΚΥΖΙΚΕΝΙ, Pythodorus, Hippothènes, Butherus, Xenophilus. ΚΑΤΑΝΑΙ, Charondas, Lysia-des. CORINTHIUS, Chrysip-pus. TYRRHENUS, Nausitheus. ATHENIENSIS, Neocritus. PONTICUS, Lyramnus. Omnes CCXII. Clarissimæ autem mulieres Pythagoreæ, fuerunt Timycha, Myllæ Crotoniatæ uxor. Phikis, Theophrii Crotoniatæ filia. Byndaice, soror Ocelli & Ocyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedæmonii. Cratesiclea Lacedæmonia, uxor Cleanoris Lacedæmonii. Theano, uxor Brontini Metapontini. Mya, uxor Milonis Crotoniatæ. Lathenia Ar-

Μεταποντίας Βροντίας. Μύα, γυνή Μίλων & Κροτωνιάτæ. Λαδένεια

¹⁸ Οἱ πάντες σή] Post hæc verba versio MS. Latina, quam possidet Eruditissimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores.* Cæterum, de his, aliisque Pythagoricis, vide omnino modo laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. Cap. XIII.

¹⁹ Εὐμυλλία] Scribe, Μυλλία, a recto Μυλλίας. Sic enim maritus Timychæ non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61. sed etiam ab ipso Jamblichō supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliisque feminis Pythagoricis, plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, & Joh. Albert. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. c. XII. ubi Catalogum mulierum Pythagoricarum exhibet.

²⁰ Φίλπæ] Antea male, Φίλπæ, per s. Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ, Πυθόδωρ & Ἰπποθένης, Βούθηρος, Ξενοφίλος. ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαράνδας, Λυσιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρύσιππος. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυσίθεος. ΑΘΗΝΑΓΟΣ, Νεόκριτος. ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Λύραμνος. ¹⁸ οἱ πάντες σή. Πυθαγορίδες ἢ γυναικες αἱ Ἰππιδανέσαι, Τιμύχα, γυνή ¹⁹ Εὐμυλλία τῇ Κροτωνιάτæ. ²⁰ Φίλπæ, θυγάτηρ Θεόφρου τῇ Κροτωνιάτæ. ²¹ Βυνδαίκα, ἀδελφὴ Ὀκκέλω καὶ Ἐκκέλω τῶν Λακεδαιμόνων. Χιλωνίς, θυγάτηρ Χείλων τῇ Λακεδαιμονίæ. ²² Κρατησίκλαια, Λάκαινα, γυνή Κλεάνορος τῇ Λακεδαιμονίæ. Θεανὼ, γυνή τῇ

placet, Φιλπæ.

²¹ Βυνδαίκα, ἀδελφὴ Ὀκκ.] Hæc longe aliter se habent in versione MS. viri sæpius laudati Joh. Alberti Fabricii; in qua sic legitur, *Byndacis, soror Ocelli & Ocelli Lucanorum.* Hoc si sequamur, locus hic Jamblichii sic legendus & distinguendus erit, *Βυνδαίκα, ἀδελφὴ Ὀκκέλω καὶ Ὀκκέλω, τῶν Λακεδαιμόνων.* Cum hac lectione consentit etiam versio Obrechri, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*. Menagius legit *Ὀκκέλω & Ἐκκέλω* (ut nimirum dicitur *Σαπφώ*) easque filias facit Ocelli & Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet.

²² Κρατησίκλαια, Λάκαινα, γυνή Κλεάνορος & Λακεδαιμονίæ] Hæc in priorē Edit. desunt, quæ ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri Clariss. Joh. Alberti Fabricii *Cratissolia* habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, ut puto.

Ἀρκάδισα. ²³ Ἀβροτίλεια, Ἀβροτίλεια θυγάτηρ τῆς Ταρσάνης. Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ²⁴ Τυρσηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδης, Ταρσάνης. ²⁵ Νιστάδου, Λάκωνα. Βρυώ, Ἀργία. Βαβέλυμα, Ἀργία. Κλειάχμα, ἀδελφή Αὐτοχάρειδα τῆς Λάκωνος. αἱ πάντες ιζ'.

cas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliafia. Tyrfenis, Sybaritis. Pisirrhonde Tarentina. Nistadusa Lacedæmonia. Bryo, Argiva. Babelyma, Argiva. Cleachma, foror Autocharidæ Lacedæmonii. Omnes XVII.

²³ Ἀβροτίλεια] Et hæc vox in priore Edit. desideratur, quam itidem ex MS. revocavi.

²⁴ Τυρσηνίς] Antea male, Τυρσηνίς. Recte versio MS. modo laudati Joh. Al-

berti Fabricii, *Tyrfenis*.

²⁵ Νιστάδου, Λάκωνος. Βρυώ] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim male legebatur, Νιστάδου Σαλακίας. Βρυώ Ἀργύ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

A Ndrocydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
Anonymus quidam Poëta Samius. 5.

Apollonius. 254.

Archytas. 160.

Aristoteles ἐν πρὶς περὶ Πυθαγορικῆς Φιλοσοφίας. 31.

Aristoxenus. 251.

- - - - Εἰν τῇ περὶ Πυθαγορικῆς βίβλ. 233.

Empedoclis versus de Pythagora. 67.

Heraclitus. 173.

Hippobotus. 189.

Hippodamantis, poëtæ Salaminii, versus duo. 82.

Homerus. 245. 255. 260.

- - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.

Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum
de *Symbolis*, Sect. 186.

Linus. 139.

Lyfidis Epistola ad Hipparchum. 75.

Metrodorus Thyrsi. 241.

Neanthes. 189.

Nicomachus. 251.

Plato. 70. 167.

- - Εἰν τῇ Πολιτείᾳ. 131.

Pythagoræ Δόγμα Ἰερόν. 146.

I N D E X

RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas , sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad in-
tima statim philosophiæ arca-
na admittus est. 90. Fuit Sa-
cerdos Apollinis Hyperborei.
91. Pythagoram ipsum esse Apollinem
credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem
dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras
aureum femur ostendit. 135. Pytha-
goram Apollinem esse conjecit. *ibid.*
Dicitur fuit *Ἀρσένιος*, quod sagitta
vestus, flumina, maria, & invia quæ-
que superaret. 136. Eum convivio ex-
cepit Pythagoras. 140. Quare ab Hy-
perboreis in Græciam venerit. 141.
Lacedæmonem a pestilentia liberavit.
ibid. Abaris extispicii studiosus erat.
147. Per numerorum scientiam quas-
vis veritates Abaridem docuit Pytha-
goras. *ibid.* Abaris cum Pythagora
de variis rebus coram Phalaride ser-
monem habuit. 216

Abstinentiam ab animalibus præcepit Py-
thagoras. 68. Abstinentiam ab anima-
libus, iis præcipue præcepit Pythagoras,
qui ad majorem præ reliquis perfectio-
nem in philosophia aspirarent. 107.
Quare Pythagoras suis præceperit, ut
animalibus abstinerent. 186

Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli
quidam Pythagoræ. 30. 81. Vide in-
tra *Discipuli*.

Acusmaticorum philosophia qualis fue-
rit. 82

Admonitiones quomodo faciendæ sint,
secundum Pythagoreos. 101

Adolentem quendam qua arte Pytha-
goras a palæstra ad philosophiæ studium

traduxerit. 10. Adolescentis comessa-
bundi rabiem cantu spondaico com-
pescuit Pythagoras. 112

Ægyptii symbolica philosophia præcipue
usi fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacer-
dotibus nonnulla instituta accepit Py-
thagoras. 151. Ægyptii Geometriæ
præcipue studebant. 158

Æqualitati in vita & moribus maxime
studebant Pythagorei. 196

Affectus animam corpori veluti clavis qui-
busdam affigunt. 228

Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica
tradidit. 146

Agrigentum a servitute liberavit Pytha-
goras. 33

Alcæus, cujus hæres Pythagoras fuit. 170

Alcmachus Pythagoreus. 157

Alcmæon. 104

Amici ita tractandi, ne unquam fiant ini-
mici. 40. Suspicionem tacitam inter
duos amicos abortam quomodo discuf-
ferit Pythagoreus quidam. 125. Ami-
corum duorum reconciliatio. 126.

Amicorum omnia communia. 32. 92

Amicitiam omnium erga omnes inculca-
vit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam
quomodo conservandam esse præcepe-
runt Pythagorei. 101. Amicitia ob
quas causas dissolvenda sit. 102. 232.

Amicitia est æqualitas. 162. Qualia
præcepta de Amicitia tradiderit Pytha-
goras. 230. Amicitias externas sum-
mo studio declinarunt Pythagorei. 233.

Amicitia memorabilis Phintiz & Da-
monis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.

Amicitiz suæ quem scopum proposue-
runt Pythagorei. 240

Anaximander Phycus. 11

INDEX RERUM

Ancus Jove natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113
Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70
Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est. 85. Animam suam noverat Pythagoras, quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt. 173
Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108. Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia & homines conjunctionem quandam esse voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
Animi mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras. 71
Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obsident. 77
Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256
Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37
Antrum Pythagoræ, prope Samum. 27
Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35
Apollo puerili specie representabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex Tripode oracula reddebat; & quare. 152. Apollinem se esse qua ratione indicaverit Pythagoras. 177. Apollinis Oracula. 222
Aquilam supervolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulserit. 142
Aquimali non esse intingendum Pythagoras præcepit. 83
Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adoravit Pythagoras. 108

Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124
Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat. 246
Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemei. 52
Archippus Pythagoreus. 249
Archytas. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus servos verberare noluit. 197
Arefas Pythagoreus. 266
Aristæus. 104. Pythagoræ successor fuit. 265
Aristæus Proconesius. 138
Aristocrates Pythagoreus. 130. 172
Astronomiæ inventionem alii Ægyptiis, alii Chaldæis tribuunt. 158
Athletæ ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præceperit. 25. Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios lædere student. 49
Attica dialectus inter Græcas est recentissima: & quando extiterit. 243
Avaritia quorum vitiorum mater sit. 78
Avium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 147
Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedebant Pythagorei. 187

B.

B Alneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit. 83
Barba aurea simulacri. 143
Bellum cædium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232
Bias Prienensis. 11
Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144
Bitale Pythagorica. 146
Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 72. 81. 168
Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui *Politici & Oeconomici* vocabantur. 72. 74
Bos Tarenti, Pythagoræ præcepto obsecutus, fabis abstinuit. 61. Boves immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150
 Bryf.

P R Æ C I P U A R U M

Bryffon. 104.
Bulagoras Pythagoreus. 165

C.

CAdavera mortuorum igne comburi
Pythagoras vetuit. 154
Cædes. Qui cædem involuntariam per-
petraverat, aqua marina lustrari debe-
bat. 153
Calumnia quovis gladio acutior. 125
Carmelus mons Phœniciz. 14. In eo
Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Præ
aliis montibus sacer habebatur. 15
Carnibus animalium, quæ sacrificare fas
erat, vesciebantur Pythagorei. 98
Castigationes quomodo instituendæ sint.
231
Catana urbem a servitute liberavit Py-
thagoras. 33. Catanensibus leges de-
dit Charondas. *ibid.*
Cataplasmatibus usi fuerunt Pythagorei. 244
Καταπλάσματα quid appellaverint Pythago-
rei. 95
Cauponatores disciplinarum damnabant
Pythagorei. 245
Cedro Dii honorandi. 154
Cenotaphium, tanquam mortuis, Pytha-
gorici exstruebant iis, quos e cœtu
suo eiecissent. 73. 74. 245
Cerebri esum omnino suis interdixit Py-
thagoras, & quare. 109
Charondas Catanæus, Legislator. 33. 104.
130. 172
Chordæ lyrae, *λύρα, μίση, & ῥήμη*. 119
Χορδοίται lyrae. 118
Cibis, qui rationis promptitudinem im-
pedirent, abstinebant Pythagorei. 68.
Qualibus cibis præcipue usi fuerint Py-
thagorei. 97. 98. Quales cibos caven-
dos esse Pythagorei præceperint. 106.
Cibos lautos ad coercendum tantum
appetitum, non ut eos ederent, in con-
viviis apponere solebant Pythagorei.
187. Ciborum varietas multiplex est.
206. Quivis cibis peculiaris alicujus
affectus in nobis causa existit. 208
Clinias iratus omnes castigationes differ-
re solebat, donec ira mente decessisset.
198. Pro iracundia afflictis succurrit. 239

Clinias & Prorus, par amicorum. 127
Comatus Samius. Vide infra *Proverbium*.
Cœnas ita instituiebant Pythagorei, ut
illis ante Solis occasum finis imponere-
tur. 98
Κοινωνία dicebantur Pythagorei, a bono-
rum communione. 29
Communio bonorum iustitiæ principium.
167. Communio bonorum inter Py-
thagoreos viguit. Vide supra *Bona*.
Communione divinatorum bonorum præci-
pue studuerunt Pythagorei. 249
Concubitus cum matre, filia, & sorore,
illicitus habendus est. 210. Quis con-
cubitus legitimus habendus sit. *ibid.*
Consilium est res sacra. 85
Continentiæ studium Pythagoras discipu-
lis magnopere inculcavit. 188, & *seqq.*
Conversatio. De conversatione quæ præ-
cepta suis dederit Pythagoras. 181
Convitiis abstinendum, nec convitianti-
bus respondendum. 51
Convivium. Vide infra *Sysphitia*.
Cor edere suos vetuit Pythagoras. 109
Corpus quomodo curare soliti fuerint Py-
thagorei. 196
Credere. Pythagorei facile credebant ea,
quæ ad Deum vel religionem refereban-
tur. 138. 148. Non cuivis opinioni
temere credendum est. 200
Creophilus, Pythagoræ præceptor. 9
Creophilus, cognomen Hermodamantis.
11
Creophilus, Homeri hospes & amicus.
11
Croton urbs septem una Olympiade sta-
dionicas tulit. 44. Ab Hercule condi-
ta est. 50
Crœtone cum applausu Pythagoras do-
cuit. 29. Crotonem a servitute libe-
ravit Pythagoras. 33
Crotonem Hercules noctu imprudens oc-
cidit. 50
Crotoniatis Pythagoras a pellicum con-
suetudine abduxit. 132
Cupiditates multos in perniciem destruxe-
runt. 78. Cupiditates pleræque non
sunt naturales, sed adscititiæ. 205
Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressi-
nas arces sepulcrales fieri vetuit Pytha-
go-

INDEX

goras; quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor existit seditionis in Pythagoreos coort. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37

Damo, filia Pythagoræ. 146

Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234

Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Idem vesperi etiam deambulare solebant. 97

Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras præcepit. 155

Dei incolæ admirati fuerunt Pythagoram. 35

Democles Pythagoreus. 257. 261

Deum sequi, actionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174

Dextas Pythagorei solis Pythagoreisungere jubebantur. 257

Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. *ibid.*

Dixta. Vide *Medicina*. Dixtæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus admodum fuit Pæon. 208

Dii. Quidam Deorum patris simul & matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus & inferiis sumptuosius gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218

Diocles Pythagoreus. 251

Diodorus Aspendius. 265

Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199

RERUM

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide infra.)

Dionysius Tyrannus, Siciliæ regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234

Disciplinæ non sunt mercede docendæ. 245

Discipuli Pythagoræ. Ex iis quidam vocabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *Nomothetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esterici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150

Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94

Discordiam omnem ex urbibus Italiæ & Siciliæ sustulit Pythagoras. 34

Divinationi studebant Pythagorei. 138.

Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Divinationem per exta, sive viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147

Dogmata sua Pythagorei silentio regebant, ne peregrinis innotescerent. 226

Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169

Dorica dialectus reliquarum optima & antiquissima. 241. 242. 243

Doris Oceani filia. 242

Dorus Deucalionis & Pyrrhæ filius. 242.

Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*

Avopulus variz species. 171

E.

Echecrates, Pythagoreus. 252

Elementum nullum est purum. 130

Eleusinia initia. 151

Elicæon Pythagoreus. 130. 172

Elixum non est assandum. 154

Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revocavit. 113. *Ἀλκίμαν* dictus fuit.

136. Physices valde peritus fuit. 166

Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160

Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R Æ C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266
 Epimenides dictus fuit *Καμηνίς*. 136.
 Qua ratione infidiatores vitæ suæ ad mortem adegerit. 222
 Eruditionis laus. 42-43
 Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109
 Eryxidas Chalcidensis Olymp. 62. stadio vicit. 35
 Esoterici discipuli Pythagoræ quinam dicti fuerint. 73
 Eubulus Messenius a Nausitho e prædonum manibus ereptus fuit. 127
 Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum ejus Junoni Argivæ dedicatum fuit. *ibid.*
 Eurymenes iussu Dionysii Tyranni Pythagoreis infidias tendit. 189. 190
 Eurypheus Syracusius. 185
 Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148
Ερμούλης semper utebatur Pythagoras. 149

Exercitiis corporis qualibus usi fuerint Pythagorei. 97
 Expectare nos omnia oportet, quæ homini accidere possunt. 196. 124
 Extispicium. Vide supra *Divinatio*.

F.

FAbis Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Magistratus eligi solebant. 260
 Fabula de tribus mulieribus, quæ uno communi oculo usæ fuerunt. 55
 Femur aureum Pythagoræ. 92. 135. 140
 Feritatem & ferociam Pythagorei Philosophiæ inimicam ducebant. 95
 Festo die nec capilli, nec unguis præciderendi. 154
 Fides ab amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185
 Fœminæ. Vide infra *Uxores*.
 Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do suos imbuerit Pythagoras. 225. 226
 Funus. A sumptuosius funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatus dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pigneratur, & quare. 123

G.

GAllus albus non est immolandus. 84
 Gallus Soli sacer. 147
 Geometriæ quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriæ præcipue studebant Ægyptii, & quare. 158
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265
 Græciæ Magna. 30. 166
 Grues supervolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126

H.

HAlterum jactu sese exercere solebant Pythagorei. 97
 Harmonia sphaerarum celestium. 65.
 Harmoniam Musicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniz *ἁρμονία*, *ἁρμονία*, & *ἁρμονία* dictæ. 117. 118
 Helicaon. Vide supra *Elicaon*.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Jovis. 242
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173
 Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Himæram a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Hip.

INDEX

Hipparchus *areana* Pythagoreorum vulgavit. 75
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari perijt, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Homerus summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111, 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133, 177
 Honestum & bonum præferendum est utili. 204
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149
 Hypate, chorda quædam lyre ita dicta. 119

I.

I Costagonum, figura Geometrica. 247
Γεγοννητο, liber Pythagoræ sic dictus. 146, 259. Eum tamen quidam Telaugi tribuunt. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164.
 244
 Incontinentia unius hominis Græcos & Trojanos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati præstat, quam hominem occidere. 155, 179
 Injustitiæ vindex acerrimus est Deus. 42
 Inscitia quovis modo ex animo pellenda. 34

RERUM

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Græci Barbaris præsentent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptrum erat cupressinum. 154
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorci. 196, 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias.*
 Isthmici ludi. Vide *Ludi.*
 Italia propter Pythagoram Magna Græcia dicta fuit. 166
 Judicium animarum constitutum est apud Inferos. 155, 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150, 162.
 Jusjurandum. Dei nomine non est abutendum ad jusjurandum. 47, 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuratis fides habeatur. *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144, 155
 Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitiæ principium quoddam. 167. Ad justitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171, 172, 174, 175, 179, 180.

L.

L Acedæmon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 50
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorei. 198, 226, 234
 Lavacris utebantur Pythagorei. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legissatores quidam celebres. 172
 Legissatoria justitia præstantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset, 126. Legi opem ferendam esse præcipiebant Pythagorci. 100, 171.
 223
 Liban-

P R Æ C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter cœnandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante meniam libandum sit. 155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora fœderis conjugalis. 47. Liberorum procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquantur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*.

Linguam continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Lintea non lanca veste utebantur Pythagorei. 100

Litages, Pythagoreorum hostis infensissimus. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42

Locrensiū urbs optimis usā fuit legibus. 33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemci & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolunt Dæmones. 30

Lustrationes varix ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præcepit eum, qui eadem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagoræ fuit ex ære. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

Maculæ animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille vitorum apud Crotoni-
tas. 126

Maia quæ dicatur apud Græcos. 96

Malva sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malva sympathiz, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa dietam versatur. 163. 244

Melampyllos olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109

Melicertes. Ob ejus mortem instituti ludi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorei. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorici. 166

Menon Crotoniæ. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero furda & cæca. 228.

Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*

Mercurius non sit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurium dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniæ. 260

Milon Crotoniæ. In ejus domo Pythagorici combusti fuerunt. 249

INDEX RERUM

Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnescarchus, pater Pythagoræ, ab Anaxo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9
 Mnescarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpres. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearth laus. 45. Musis sanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 224
 Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65.
 Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & *segg.*
 Musicam quomodo invenerit Pythagoras. 115. & *segg.*
 Musicæ tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120.
 Musica Pythagoras adolescentem amoris cœstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143.
 Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 248
 Nessus fluvius Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nete, chorda quædam lyræ ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260.

Non est hic, qui fuit sub Ninone status: proverbium Crotoniatarum. 264
 Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Nossese ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59.
 Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93.
 Numeri essentia quæ comprehendat. 146.
 Numero essentia Deorum definitur. 147.
 Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162
Núμϕη quæ dicatur apud Græcos. 56

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 170
O'paryeas dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
O'paryeas, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Anaxo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4.
 Oraculum Mnescarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5.
 Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyæ raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62.
 Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146.
 Orpheus Calliopes filius. *ibid.*
 Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transtulerit. 147.
 Orpheum in plerisque æmulatus est Pythagoras. 151.
 Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honoratur. 37

P.

Pæon & Æsculapius. 208
Παιδαγωγός Pythagorci vocabantur ad-
 monitiones. 101. 231
Παιδαγωγός Pythagorci idem erat quod
μαθητής. 197
 Pangæus mons. 146
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pa-
 ne vesciebantur Pythagorci. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divelle-
 re, facinus injustissimum est. 49. Pa-
 rentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gra-
 tia. 37. Parentibus tantum debemus,
 quod vivamus; at Philosophis, quod
 bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedi dextro calceus prius induendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pelli-
 cum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reproba-
 tus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Phalaris libertate dicendi Pythagoras
 coram eo usus fit. 216. Divinationem
 negavit; itemque providentiam. 216.
 217. De quibus rebus Pythagoras co-
 ram eo disseruerit. 218. Phalaris eo-
 dem die ab insidiatoribus interfectus
 est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ
 periculum intentavit. 221. Phalaridi
 mortis causa exstitit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrius, Pythagoræ præceptor.
 9. Morbo pediculari extinctus est.
 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *συνάγωγος*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canen-
 tem audivit. 139. 148. Primus libros,
 dogmata Pythagorica continentes,
 evulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philo-
 sophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137.
 Philosophiam quomodo definiverit Py-
 thagoras. 159. Philosophiæ major ha-
 benda est ratio, quam parentum &
 agriculturæ. 246

Philosophus quis dicatur. 58
 phum se primus nominavit *ῥητο-
 ras*; cum ante Philosophi *Sapientes* di-
 cerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par ami-
 corum. 127. 234. 235
 Phoenices Arithmeticæ inventores fuisse
 dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat &
 inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quan-
 tum piscium numerum capturi essent.
 36
 Piscibus raro vesciebantur Pythagorci.
 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere ne-
 fas censebant Pythagorci. 99
 Pluto dicitur *Ἄδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poëtæ sinxe-
 rint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam
 puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Possides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135.
 136
 Principium in omnibus rebus scire magni
 interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*:
 & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127.
 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuiebant Pytha-
 gorci. 145. Providentiam esse Abaris
 coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Pueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile
 exaudiunt. 51
 Purgationem animæ Pythagoras diligen-
 ter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti
 fuerunt *Esoterici*. 72. Alii, *Acusma-
 tici* & *Mathematici*. 81. Vide etiam
 supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri di-
 versus, cujus sunt libri de Re Athleti-
 ca. 25

INDEX R E R U M

Pythagoras. Ejus pater Mnesarchus, & mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius cum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima arctissimo commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem navitæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambysis militibus Babylonem captivus abductus est, ubi 12 annos vixit. *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quendam ad discenda Mathematica pellicit, prohiſſo illi proquavis figura Geometrica, quam delinſſet, triobolo. 21. Scholam Sami instituit, quæ poſtea Pythagoræ *Hemicyclium* dicta fuit. 26. In antro ſæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam conſeſſerit. 28. Primo ſtatim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Cœleſtibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium ſcientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in ſervitutem reſtaſſas in priſtinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXXI. 35. Quæ Crotone in Gymnaſio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis aede præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerant. 56. Viſ præceptorum ejus uſque ad animalia etiam rationis expertia ſeſe extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipſorum ante fuiſſet. 63. Ingens ejus præ reliquis ho-

minibus prærogativa. 66. 67. Quomodo futuros diſcipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram diſcipuli ejus non nomine vocabant, ſed *Num.* 88. Abarridi ſenſu aureum oſtendit. 92. Deſiſſis cum eſſet, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abſtinuit. 108. Sponſaſico cantu rabiem adoleſcentis comefſabundi compeſcivit. 112. Quomodo Muſicam invenit. 115, & ſeqq. Politicæ doctri-næ inventor fuit. 130. Crotonatas docuit, quomodo ſe erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus eſt. 133. Uno eodemque die Metaponti in Italia & Tauromenii in Sicilia conſpectus eſt. 134. 136. Eum Apollinem eſſe Abaris conſecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præſtantiſſor fuit. 143. Librum de Diis ſcripſit, *Ἱερολογία* vocatum. 146. Quas ſcientias illuſtraverit, & diſcipulis ſuis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati ſunt, quod ſe Apollinem eſſe jaſta-ret. 177. Quid reſponderit ei, qui ipſum de reſreſſu animarum ad Superos diſputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generoſa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum ſeſſatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc ſeſſatores ejus vocabant *Divinum*: mortuum vero, *Illum Virum*. 255. Pythagoræ ſucceſſores. 265. Centeſimum prope ætatis annum attigit. *ibid.*

Pythagorei illis, quos ex cœtu ſuo eſce-rant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246 Pythagorei & Pythagoriſtæ diverſi erant. 80

Pythagorei omnia ſcripta ſua ad Pythagoram reſerebant. 158. 198 Pythagorei ſcripta ſua ſymbolis obſcurabant, ne a vulgo intelligi poſſent. 104 Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum reſerebantur. 138. Antequam mane ſurgerent, memoria repetebant, quæ

P R Æ C I P U A R U M.

quæ pridie egissent, vel dixissent. 165.
 Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
 & ignotis, omnia amicitiae officia exhi-
 bebant. 237. 238
 Pythagorei, deficientē jam Secta sua,
 summa doctrinæ suæ capita in commen-
 tarios retulerunt, ne plane ex homi-
 num memoria abolerentur. 253. Py-
 thagorei quomodo & a quibus op-
 pugnati & tandem dissipati fuerint.
 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei
 Crotonem, unde expulsi fuerant, tan-
 dem reducti fuerunt. 263. 264
 Pythagoreorum quidam urbes Italicas
 optime gubernarunt. 129
 Pythais, mater Pythagoræ. 4. Antedicta
 fuit *Parthenis*. 6
 Pythia. Vide supra *Oraculum*.
 Pythici ludi. Vide *Ludi*.

Q.

Quæternionis inventor fuit Pythago-
 ras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quatuorplex apud
 Pythagoreos distinctio fuerit. 31
 Republicæ optimæ formam quo schema-
 te Pythagoras representaverit. 131
 Respublicæ in Italia optimæ exstiterunt,
 florente Pythagora, ejusque Sectatori-
 bus. 129
 Reginorum Remp. ordinarunt Pytha-
 gorei. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85.
 105
 Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis
 apta sunt, non ingreditur anima ho-
 minis. 85. Sacrificia Pythagoreorum
 qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis
 immolare quibus interdixerit Pytha-
 goras. 107. Dii sacrificantium mores
 potius, quam sacrificiorum numerum
 respiciunt. 122. Sacrificiis animalium
 abstinuit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136
 Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111
 Samius coinatus. Proverbium. 11. 30
 Samothracia initia. 151
 Samus (vel potius Same) urbs Cephalle-
 niæ. 3
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyl-
 lus. 3
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83
 Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159
 Sapientia a Philosophia diversa est. 159
 Sceptrum Jovis e cupresso fabricatum
 erat. 155
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta
 fuit *Hemicyclium*. 26. Schola Pytha-
 goreorum *Ομάδα* dicta fuit. 30
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint.
 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.
 Scripta sua & inventa omnia Pythago-
 rei magistro suo tribuebant. 158. 198
 Secta Pythagorica quando & quomodo
 exstincta fuerit. 252
 Serpentem noxiū Pythagoras e medio
 abire iussit. 142
 Silentium plurium annorum Pythagoras
 discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide
 etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.
 Sobolis procreatio magna cum cura &
 circumspeditione fieri debet. 211. 212.
 A plerisque temere & pecudum more
 soboles procreatur. 213
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua,
 vel pice liquefacta, vel speculo: ut sci-
 licet oculorum imbecillitati consulatur.
 67. Solem orientem adorabant Pytha-
 gorei. 256
 Somnium alicujus, qui visus sibi erat cum
 patre defuncto per quietem colloqui.
 148
 Somnolentiam & torporem cantu disci-
 tiebant Pythagorei. 114
 Somnum placidum quomodo Pythagoras
 discipulis suis conciliaverit. 65. 114.
 Somno modice utebantur Pythagorei.
 188
 Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76
 Speranda sunt omnia. 139
 Spintharus. 197
 Stateram non esse transcendendam, Sym-
 bolum erat Pythagoreorum. 186
 Stra-

I N D E X R E R U M

Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagoræ recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosophia Pythagorica. 247
 Syssitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

Taciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno die præstat, quam toto vitæ tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, l'ε-
 γος Δεσφ. inscriptus. 146
 Temperantiæ laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare stu. verit Pythagoras. 187. & seqq.
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare feminis non sit parandum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternio*.
 Thales Milesius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Theætetus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanonis Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poetæ sinxerint. 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Thestor Posidoniates, Pythagoreus. 239
 Thure-Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150
 Thymarides Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate consistenti opem fert Thestor Posidoniates. 239
 Tibias repudiabant Pythagorei, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorsam in Tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, fluvius. 260

V.

Venationem repudiabant Pythagorei. 100
 Venereæ rei usu puer usque ad annum vigesimum abstinere. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abstinere jussit. 69.
 Vino interdum abstinere Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras abstinere jussit eos, qui ad majorem in philosophia perfectionem pervenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haurire mentem bibentibus adimit. 208
 Vita nostra mercatui & panegyri similis. 58
 Ulysses

P R Æ C I P U A R U M.

Ulyſſes non accepit immortalitatem,
ea conditione ſibi oblata, ut Penelo-
pen defereret. 57

Ungues die feſto non ſunt præcidenti. 154

Voluptas ſedulo cavenda. 204

Urſa Daunia. Pythagoræ præcepto obſe-
cuta, nullum amplius animal infeſta-
vit. 60. Urſa alba in Cauconia; (For-
te legendum, *cō Daunla*. Vide ſupra
Num. 60.) 142

Uſiones & ſectiones in curandis vulneri-
bus non curabant Pythagorei. 244

Vulneribus adverſo pectore exceptis oc-
cumbere bonum. 85

Uxor, quæ a marito ſuo ſurgit, ſalva pie-
tate eodem die ad ſacra accedere poteſt.
55. 132

Uxores olim, tanquam ſupplices, mariti
a focus domum ducebant. 48. Uxores
quomodo ſe erga maritos & in reliqua
vita gerere debeant. 54

X.

X Enophilus Chalcidenſis, Pythagoreus. 251

Z.

Z Aleucus, Locrenſium Legiſlator. 33.
104. 130. 172

Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173.
Apud Getas deus habitus eſt. *ibid.*

Zonam auri in templo humi lapſam ne
poſſeſſor amitteret quo ſophiſmate Py-
thagoreus quidam effecerit. 126

C A T A L O G U S

I L L U S T R I U M

P Y T H A G O R E O R U M,

Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recenſentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A.
A Baris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acuſiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Ageſarchus.
Ageſidamus.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amœrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Ariſtangelus.
Ariſteas.
Ariſtides.
Ariſtippus.
Ariſtoclidas.
Ariſtocrates.
Ariſtomenes.
Arytus.
Aſteas.
Aſtylus.
Athamas.
Athoſion.
Autocharidas.

G g

Ba-

C A T A L O G U S

B.
 Bathylaus.
 Brontinus.
 Bryas.
 Buthernus.
 Buthius.

C.
 Calais.
 Callibrotus.
 Carophantidas.
 Cerambus.
 Charondas.
 Chilas.
 Chrysippus.
 Cleanor.
 Clearatus.
 Cleon.
 Clinagoras.
 Clinias.
 Cleophron.
 Cleosthenes.
 Cranous.
 Crito.

D.
 Dacidas.
 Damarmenus.
 Damocles.
 Damon.
 Damotages.
 Dardaneus.
 Deanax.
 Demon.
 Demosthenes.
 Dexitheus.
 Dicus.
 Dicæarchus.
 Dicon.
 Dinarchus.
 Dinocrates.
 Diocles.
 Drymon.
 Dymas.

E.
 Echecrates.
 Ecphantus.
 Eiriscus.

Empedocles.
 Empedus.
 Epiphron.
 Epifylus.
 Eratus.
 Evæus.
 Evandrus.
 Evanor.
 Evetes.
 Evelthon.
 Eumaridas.
 Euphemus.
 Eurycrates.
 Eurymedon.
 Euryphemus.
 Eurytus.
 Euthycles.
 Euthynus.

G.
 Glorippus.
 Glycinus.
 Gyttilus.

H.
 Helicaon.
 Heloris.
 Hestæus.
 Hipparchides.
 Hippasus.
 Hippomedon.
 Hippon.
 Hipposthenes.
 Hippostratus.

I.
 Icmus.
 Ithmæus.

L.
 Lacon.
 Lacrates.
 Lacrytus.
 Laphion.
 Leocritus.
 Leocydes.
 Leon.
 Leophron.
 Leptines.
 Lycon.

Lyranus.
 Lysiades.
 Lysibius.
 Lysis.

M.
 Malion.
 Megistias.
 Melissias.
 Melissus.
 Menalippus.
 Menon.
 Meton.
 Metopus.
 Milon.
 Miltiades.
 Mimnomachus.
 Mnesibulus.
 Mnestor.
 Myes.
 Mylias.

N.
 Nastas.
 Naustheus.
 Neocritus.

O.
 Ocellus.
 Ocyllus.
 Odius.
 Onatus.
 Opsimus.
 Oresandrus.
 Orestadas.

P.
 Pæction.
 Parmenides.
 Parmissus.
 Phædon.
 Phanton.
 Phæneclis.
 Philodamus.
 Philolaus.
 Philonidas.
 Phintias.
 Phrontidas.
 Phrynichus.
 Phyciadas.

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S.	Timasius.
Pisyrhrydus.	Silius.	Timesianax.
Polemæus.	Simus.	Timothenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrsenus.
Poliades.	Sofistratus.	X.
Polyctor.	Softhenes.	Xenocades.
Polymnaftus.	Softratus.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrrho.	Thraseus.	Z.
Pythodorus.	Thrafydamus.	Zaleucus.
R.	Thrafymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A	A.	E.	P.
Brotelia.	Echecratia.	Philtis.	
B.	L.	Phliafia.	
Babelyma.	Lasthenia Arcas.	Pisirrhone Tarentina.	
Byndaice.			
Bryo.	M.	T.	
C.	Mya.	Theano.	
Chilonis.	N.	Thyrfenis.	
Chleæchma.	Nisteadusa Lacedæmo-	Timycha.	
Crateficlea Lacedæmo-	nia.		

F I N I S.